CHARLES BUKOWSKI

çılgın bir yaşamın kollarında tutsak

howard sounes



parantez

howard sounes

CHARLES BUKOWSKI
çılgın bir yaşamın kollarında tutsak

Howard Sounes

CHARLES BUKOWSKI

ÇILGIN BİR YAŞAMIN KOLLARINDA TUTSAK

Parantez
Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat, no.8
Beyoğlu - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 85 67
E Posta: parantez@yahoo.com
web: www.geocities.com/parantez

Genel Dizi: 136

Birinci Baskı: Eylül 2000

Yayın Yönetmeni: Metin Celâl

Kapak Düzeni: Nurcan Zamur
Renk Ayrımı: birebir (0212) 275 91 75
Montaj: Neşet Mut (0212) 212 03 40
Baskı: Mart Matbaası (0212) 212 03 39

Kitabın Orjinal Adı: Charles Bukowski, Locked in the Arms o a Crazy Life
Copyright: © Howard Sounes (ONK Agency Ltd.)
Türkçe Yayın Hakları: © Parantez

ISBN 975 - 8441 - 20 - 5

Türkçede Yayın Hakları PARANTEZ YAYINLARI'na ait olan bu kitap, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz. Sadece eleştiri amacıyla ve kaynak gösterilerek aktarılabilir.

Howard Sounes

CHARLES BUKOWSKI

ÇILGIN BİR YAŞAMIN KOLLARINDA TUTSAK

Çeviri: Zeynep Akkuş

parantez

YAZARIN NOTU

Charles Bukowski ile, biyografisini yazmaya başlamamdan önce öldüğü için tanışma fırsatım olmadı. O yüzden, yaşamı ve eserleri hakkında ayrıntılı bilgiler vermesini amaçladığım bu kitabı yazabilmek için ona yakın olan kişilerle görüşmek zorunda kaldım: Arkadaşları, sevgilileri, içki arkadaşları, meslektaşları, yazar dostları, yayıncıları, akrabaları... Bir biçimde bağlantısı olan herkesin bu esere katkıda bulunduğunu büyük bir mutlulukla belirtebilirim.

Önemli ek bilgi kaynaklarım da oldu: Bukowski çok sayıda mektup yazmış bir kişiydi, yakın arkadaşlarına ve sevgililerine yazdıkları da dahil olmak üzere daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış birçok mektubuna ulaşmayı başardım.

Bukowski'nin dostları ve akrabaları büyük bir incelik göstererek bana yazarın daha önce basında yer almamış fotoğraflarını verip bu fotoğraflara ait öyküler anlattılar. Kitapta fotoğraflara ayrılmış iki bölüm var.

Yazarın yaşamına ait pek çok söylentiye açıklık getirmek amacıyla doğum yeri olan Almanya'da ve Amerika Birleşik Devletleri'nde, ailesine ve çalışma hayatına ait belgelerin, eserlerinin müsveddelerinin ve hatta sabıka kayıtlarının peşine düştüm.

Son olarak yazılı ve görsel basında yer alan Bukowski söyleşilerine ve elbette –eserlerinin yer aldığı yüzlerce dergi dışında– kırk beşi aşkın şiir ve düzyazı kitabına başvurdum.

Kaynaklarımı yanıma istiflediktən sonra –bu satırları yazarken kutularca dosya, doküman ve teybe kaydedilmiş söyleşiler yanımda yığın halinde duruyor– yalnızca Bukowski'nin yaşamı boyunca yaptıklarına ve söylediklerine dair değil, çevresindekilerin de onun hakkında ne düşündüğüyle ilgili (Bu konuda özellikle mektuplardan öğrendiğim pek çok şey oldu.) çok sayıda bilgi bulunduğunu gördüm. Elimdeki bilgiler o kadar genişti ki yazacağım kitabın akıcı bir öykü gibi okunmasını sağlayacak bir olay örgüsü kurabilirdim –Bukowski'ninki; zaman zaman acıklı, çoğu zaman komik, çarpıcı bir yaşamın ve yenilgilere uğramış bir insanın her şeye rağmen ayakta kalabilmeyi başarmasının öyküsüdür– hem de her bilgi kırıntısını dipnotlarla ya da parantez açarak açıklamak için anlatımıma ara vermek zorunda kalmaksızın.

Bu arada Bukowski'nin yaşam tarzı üzerine yorumlar yapmaktan ve onun davranışlarını yargılamaktan özellikle kaçındığımı belirtmeme izin verin. Yazar olarak benim görevim siz okurlara, Bukowski'nin yaşamıyla ilgili -kendisini en yakından tanıyan insanlara sorup öğrendiğim, mektup ve belgelerden derlediğim- gerçekleri sunmaktan başka bir şey değil. Bunu başarmak için büyük bir çaba harcadım. Kanıtları okuduktan sonra Bukowski'nin gerçekte nasıl bir kişi olduğuna ait kararı vermek size kalıyor.

Howard Sounes
Londra, 1998

penceresinden bakıp
sırıttığımı görürseniz eğer
sarı çizgiyi geçip
güneşe doğru sürerken mavi vosvosumu
bilin ki tutsağı olacağım
kollarında
çılgın bir yaşamın

('ayakkabıboyacısı için bir tanc')

GİRİŞ

Charles Bukowski sandalyesinden kalktı ve sahnede, arkasında duran buzdolabına gidip bir bira çıkardı. Seyirciler birayı içmesini, dibinde kalan altın damlayı da içebilmek için şişeyi baş aşağı çevirmesini seyrederken alkışlamaya başladı.

"Gösterinin bir parçası değil bu," dedi, W. C. Fields gibi sözcükleri yaya yaya, ağır ağır konuşarak, "Bir ihhhtiyaççç."

Seyirciler güldü ve yine alkışladı. Ön sıradan bir kızın "Sıkı ihtiyarmış," dediği duyuldu. Elli iki yaşındaki Bukowski'nin, o gece kendisini izlemeye gelen gençlerin babası yaşında olduğu hatırlanırsa, davranışlarının ne kadar komik kaçtığı daha da belirginleşirdi.

Bukowski'nin ilginç bir görüntüsü, garip bir konuşması vardı. Uzun boyluydu, boyu 1.80'i geçiyordu, bira göbekli, iri yarı bir adamdı; kafası gövdesine göre hayli büyüktü. Yüzü Frankenstein'ınki gibi korku vericiydi: Uzun bir çene, incecik dudaklar, yuvalarına kaçmış kederli, kısık gözler; mor damarları görünen, kocaman, kırmızı bir ayyaş burnu; yanmış gibi duran, sivilce izleriyle kaplı yağlı bir cilt ve kirli bir kır sakal.

Daha önce Eylül 1972'de, öykülerini derlediği *Erections, Ejaculations, Exhibitions and General Tales of Madness* adlı kitabının elde

ettiği büyük başarı üzerine *City Lights Books*'un yetkilileriyle gelmişti San Fransisco'ya. Genç sevgilisi Linda King'e adanmış bir kitaptı bu:

kim getirdi bunu bana
ya kim götürecek
alıp

Biletli sekiz yüz kadar dinleyici, *Life in a Texas Whorehouse*'un ve içlerinde otobiyografik öğeler bulunduğu gözden kaçmayan daha pek çok muzır kitabın yazarını görmek için Telegraph Hill'deki spor salonunda toplanmıştı. Okurlarıyla bir araya gelme fikri Bukowski'yi dehşete düşürmüştü önce. Aşırı saldırgan bir kişi gibi görünmesine rağmen hastalık derecesinde utangaç bir adamdı ve hem hiç sevmediği hem de kendini onlardan biri gibi hissetmediği beatnikler'in şehrinde bulunmaktan büyük bir rahatsızlık duyuyordu.

Bütün gününü cesaretini toplamak için içerek geçirmişti, sabahleyin Los Angeles'tan bindiği uçakta, Linda'yla birlikte öğle yemeği yedikleri İtalyan lokantasında ve sahneye çıkmayı beklerken kuliste. Yüzünün rengi korkudan grileşmiş ve iki kez kusmuştu.

"Biliyor musun, fabrikada çalışmak daha kolay," demişti, yakın arkadaşı ve hayatını konu alan filmin yönetmeni Taylor Hackford'a. "Hiç olmazsa stresi yok."

Seyirciler kısa öykülerini biliyordu ama Bukowski onlara o gece şiirlerini okuyacaktı. İçkiyle, kumarla, seksle hatta helaya gitmekle ilgili şiirlerdi bunlar; içlerinden birinin yalnızca başlığının bile -"sidik ve bok"- hoşlarına gideceğinden emindi.

"Bakın, şiirlerimden bazıları çok ciddi olduğu için özür dilemek zorundayım. Bazı seyircilerin ciddi şiirlerden hoşlanmadığını biliyorum ama size yalnızca bir bira içme makinesi olmadığımı da ara sıra hatırlatmak zorundayım," demişti. Sonra derin bir nefret duyduğu babasıyla ilgili bir şiir seçmişti. Şiirin adı "sıçan"dı:

bir yumrukta, 16 yaşındaydım daha,
yere sermiştim babam olacak herifi
nefesi kokan zalim adi alçağın tekiydi
sonra uzun süre uğramamıştım eve, ara sıra

görünüp bir dolar almaya çalışmıştım
anamdan

1937 yılının Los Angeles'ıydı, hiç benzemiyordu
Viyana'ya
...
ben mi? 30 yıl daha yaşlıyım artık
ve 4 - 5 kat büyüdü şehir
ama tıpkı eskisi gibi kokuşmuş
ve kızlar hâlâ tükürük atıyor arkamdan
gölgeme, bir başka savaş çıkmak üzere
bambaşka bir sebepten dolayı, iş bile bulamıyorum artık
eskiden de bulamazdım, aynıydı sebep:
hiçbir şey bilmiyorum hiçbir şey
beceremiyorum

Sonlardaki acıklı satırları okurken ağlamaklı olmuştu. Sonra silkinerek kendini topladı, saldırgan adamı oynamaya devam etti.

"Seni tanıyor muyum?" diye yanıtladı, hazır gelmişken ondan çok sevdiği bir şiirini okumasını rica eden hayranını. "Fazla üstüme gelme, bebek..." diye de bir tehdit savurdu sırıtarak. "Bir bira daha içeyim, hepinizi yere serebilirim." Başını arkaya attı, çürük dişlerini göstererek güldü, "Ha! Ha! Ha! Dikkat edin!"

Bir başka hayranı sahneye çıkmak istedi.

"Derdin nedir be adam? Yaklaşma bana," dedi Bukowski sanki bir köpeği azarlar gibi. "Nesin sen, bir tür sürüngen mi?" Seyirciler kahkahalara boğuldu.

Birisi bir oturuşa kaç bira içebileceğini sordu. Gördüklerinden hoşnut olmayan diğerleri, zaman kaybettiklerini söylediler Bukowski'ye, o kadar parayı şiir dinlemek için ödemişlerdi, bir sarhoşu seyretmek için değil.

"Şiir mi istiyorsunuz?" diye sataştı, pahalı giysilerinden keyiflerinin yerinde olduğunu anladığı ve hiç ısınamadığı öğrencilere. "Yalvarın öyleyse."

"Siktir oradan be sen de!"

"Başka yorumu olan?"

İçtikçe seyircilere karşı daha da saldırganlaşıyor, buna bağlı olarak seyirciler de daha fazla öfkeleniyordu. "Sonunda iş, seyircilerin üzerine şişe fırlatmaya kadar gitti," diye anımsıyor beat şairi, City Lights Books yayınevinin sahibi, Bukowski'yi o kalabalıktan çekip kurtaran adam, Lawrence Ferlinghetti.

Sonra Ferlinghetti'nin North Beach'teki apartman dairesinde verilen bir partiye gidildi. İçerisi şairlerle, müzisyenlerle, aktörlerle, az önceki gösteriyi izlemeye gelmiş olan seyircilerden bazılarıyla ve kafayı bulmuş sarhoşlarla tıklım tıklım doluydu. Bukowski'nin uyuşturucuyla arası pek iyi değildi ama sarhoş oldu mu iyice dağıtıyordu. Karşısına çıkan her kadına kendisiyle sevişmek isteyip istemediğini sormuş, film için yakın plan görüntü almak isteyen Taylor Hackford'a ateş püskürmüştü:

"Derdin ne senin, orospu çocuğu?"

Arkadaşı John Bennett'la sohbet ettiği sırada hayranlarından biri yanlarına gelip o gece sahnede çok başarılı olduğu için Bukowski'yi tebrik etmek istedi. İkisi birden ona defolup gitmesini söylediler.

"Sizi de... ananızı da..." diye söylenerek uzaklaştı, adam.

Bukowski, annesine küfür edilmesine aldırmazdı -kendi de pek sevmezdi zaten annesini- ama Bennett bu sözlere çok içerledi ve adamı tuttuğu gibi merdivenlerden aşağı fırlattı.

"Aman Tanrım, yine başlıyoruz," diye mırıldandı Linda King, aniden patlak veren kavganın ilk saniyelerinde pencereden dışarı uçan bir sandalyeyi görünce. Bennett pencereye geçirdi yumruğunu, eli kanlar içinde kaldı. Çok geçmeden yarım düzine adam yumruk yumruğa birbirine girmişti.

Bukowski, Linda'yı kolundan tutup mutfağa sürükledi. Linda, bunu kendisini korumak için yaptığını sanıyordu, ya da sarılıp öpeceğini ama Bukowski, Linda'ya John Bennett'a kur yaptığını, adi bir fahişeden farkı olmadığını söyleyip başına kızartma tavasıyla vurmaya kalktı.

"Gözlerinin içine baktığımda Bukowski'ye hiç benzemeyen bir canavar gördüm," demişti, birlikte oldukları bir buçuk yıl boyunca kıskançlık krizlerinden az çekmeyen Linda. "Sarhoş olduğunda içine

şeytan girdiğini düşünüyordum. Bana gerçekten zarar verebileceğini biliyordum."

Linda'nın, sol kolunun altına sıkıştırarak hareketsiz hale getirdiği başına, sağ eliyle sapından kavradığı tavayı vurmaya hazırlanıyordu ki Linda, Bukowski'nin elini ısırdı ve kendini yere atarak kaçıp kurtuldu. Bukowski onun peşinden koştu, ancak ayağı takılıp yere düştü ve düşerken yüzünü fırının kenarına vurdu.

"Cehennem ol, sürtük, defol git hayatımdan," diye haykırdı arkasından.

Linda eve doğru yaklaşmakta olan polis arabalarının sirenlerini fark etti. Bu sesi duymaya alışmıştı artık. Ne zaman bir partiye gitseler aynı şey oluyordu, Bukowski uslu duracağına söz verse bile. Büyük bir üzüntü içinde kapıya bir tekme savurdu, kendini dışarı attı ve sokakta, evin önünde toplanmış olan kalabalığın arasına karıştı. Polisler geldi ama Linda karışmamanın en iyisi olacağını düşündüğünden uzak durmayı tercih etti.

Jefferson Airplane adındaki rock grubunun lideri Marty Balin, Bukowski'nin kısa öykülerinden yola çıkarak bir film çekmek istiyordu ve partiye de bu konuyu görüşmek için gelmişti. "Her tarafa cam kırıkları saçılmıştı," diyor, kavga başladıktan hemen sonra gelen Balin. "Bukowski yerde bir şiltenin üzerinde yatıyordu, etrafında başka hiçbir mobilya yoktu, ortalık kırılmış şişelerden dağılan cam kırıklarından geçilmiyordu. Yüzünde kesikler vardı."

Marty Balin'in yanında duran kız arkadaşını gören Bukowski, yattığı yerden kalkıp çiftin yanına gidip Balin'in karşısına dikilmiş ve:

"Biliyor musun, yanındaki kadın kim olursa olsun, elinden böyle alırım," diyerek elini yüzüne yaklaştırıp parmaklarını şıklatmıştı.

Şair Harold Norse, Ferlinghetti'yi aramaya çıkmış ve olaylardan ötürü şaşkına dönen şairi Upper Grant Avenue'da bulmuştu. Norse neler olduğunu sorduğunda çılgına dönen Ferlinghetti, Bukowski'yle Linda King'in, evini darmaduman ettiğini söylemişti.

"Seni uyarmamış mıydım?" demişti, Norse. Bukowski'yi eskiden beri tanıyordu: Ayık olduğu zamanlarda Bukowski sakin, kibar, saygılı bir insandı. Ama içtiği zaman –hele hele kendisini çok rahatsız eden ukala tiplerin arasındayken içtiği zaman -"Kötü Bukowski" olu-

veriyordu: kaba, huysuz, hatta saldırgan. O sırada da "Kötü Bukowski"lik evresinde olduğu anlaşılıyordu. Yukarıdan deli gibi haykırdığı duyuluyordu:

"HEPİNİZ S.KTİR OLUN GİDİN!"

Güzel, ılık bir sonbahar güneşi eşliğinde sabah oldu, körfezden doğru tatlı bir esinti geliyor, cam kırıkları süpürülürken çıkan ses duyuluyordu. Lawrence Ferlinghetti ve Harold Norse apartmana geldiler, merdivenlere de saçılmış cam kırıkları ve tahta parçalarına basarak üst kata çıkıp Bukowski'yi buldular. Önceki gece giydiği giysileriyle yerde oturmuş, kahvaltı niyetine bira içiyordu, yüzündeki kanlar kuruyup pıhtılaşmıştı. Orada yalnızca bir gece kalmıştı ama Ferlinghetti, dairesinin "bir aydan beri kalan keşlerin yuvasına döndüğünü" düşünüyordu kara kara.

Yine de Ferlinghetti evini bu hale sokan Bukowski'yi nazikçe tebrik etti, okuma parasını getirdiğini söyledi. Payına düşen miktar 400 dolardı.

"İşe bak, ben de saati 35 cente ömür tüketiyorum," dedi Bukowski, samimi bir şaşkınlıkla. Yetişkin hayatının neredeyse tamamında çalıştığı fabrika işlerinden bahsediyordu, son olarak postanede çalışmıştı, amirleri tarafından mektupları tasnif ederken acele etmesi için sürekli azarlandığı bir işti bu. On iki yıl çalıştıktan sonra, kırk dokuz yaşında, yazar olmak için bırakmıştı postanedeki işini. Herkes deli olduğunu söylemişti -emekliliği ne olacaktı?- ama sonunda Bukowski'nin doğru yaptığı anlaşılacaktı. Parayı yüzüne yaklaştırdı.

"Şiir, çok seviyorum şiiri," dedi, banknotları öperek. Söze başladığında ciddiydi, ama hemen sonra tam da kendisinden beklenecek bir espri yapmadan duramadı. "Bir hatunun apış arasından bile daha iyi," dedi ve ekledi, "Yani hemen hemen."

1. MUTSUZ ÇOCUKLUK

Bukowski, yazdıklarının çoğunun gerçekten yaşanmış olaylar olduğunu iddia ediyordu. Kendisini dürüst bir biçimde sunduğu bütün kitapları temelde Amerikan toplumunun en alt sınıflarıyla ilgili deneyimlerini konu almaktadır. Hatta bunu bir rakamla belirtecek kadar ileri giderek eserlerinin yüzde doksan üçünün otobiyografik, kalan yüzde yedilik diliminse "üzerinde oynanmış" çalışmalar olduğunu iddia etmiştir. Ancak Bukowski'nin yaşamına ait gerçekleri yakından bilen kişiler, bir yazar olarak son derece dürüst davranmaya çalıştığı halde, başından geçenleri anlatırken, yüzde doksan üçlük dilime giren eserlerinde de sırf kendini okuruna biraz daha renkli bir kişi olarak göstermek için anlattıkları üzerinde "oynayıp oynamadığı" konusunda kuşkuya kapılmadan edemez.

Gerçekle kurmacanın birbirine karışması daha Bukowski'nin doğumuyla başlar.

1971'de yazdığı bir yazısında, "Bir piç olarak, yani evlilik dışı bir ilişki sonunda doğdum", demiş ve bu iddiasını hem yazılarında hem söyleşilerinde birçok kez tekrarlamıştı.

Annesiyle babası, Birinci Dünya Savaşı sonrasında Almanya'nın Andernach şehrinde tanışmıştı. Babası, Çavuş Henry Charles Bu-

kowski, Amerikan işgal ordusunda görevli bir subay, annesi Katharina Fett ise kadın terzisiydi. Katharina başlangıçta Henry'den pek hoşlanmamıştı, sokakta seslendiğinde dönüp bakmıyordu örneğin, ama Henry ziyaretine gelirken hediyeler getirerek ve Almanca konuşarak kendini onun ailesine sevdirmeyi başardı. Amerika'da yaşayan anne ve babasının da Almanya'dan göçmen olarak geldiğini, köken olarak kendisinin de Alman olduğunu söylüyordu. Çıkmaya başladılar ve çok geçmeden Henry Katharina'yı hamile bıraktı.

Evliliklerini biraz geciktirmek zorunda kaldılar çünkü önce Henry'nin ordudan ayrılması gerekiyordu. Ancak Andernach şehri kayıtlarında ikisinin 15 Temmuz 1920'de, yani ilk çocuklarının doğumundan önce evlendikleri kayıtları yer almaktadır.

Aktienstrasse'nin köşesinde, tren istasyonuna yakın bir yerde bir apartman katına taşındılar. Katharina 16 Ağustos gecesi saat 10'da bir erkek çocuk dünyaya getirdi. Bebek birkaç gün sonra Roman Katolik kilisesinde, bir serçeye benzeyen siyah bir kuş figürünün önünde vaftiz edildi. Rahip bebeğin, babasının adını aldığını duyurdu herkese, Heinrich Karl Bukowski.

Andernach'ta kaldıkları iki yıl boyunca Henry inşaatlarda çalıştı. Daha sonra Coblenz yakınlarında, Gehrhardt adında bir ailenin yanında kalacakları Schlostrasse'ye taşındılar. Gehrhardt ailesinin mektuplarında, Katharina'nın, anlattığı seks fıkralarıyla herkesi şaşırttığı, Henry'nin giysi dolabında çıplak kadın resimleri biriktirdiği yazılıdır.

1923 yılında Alman ekonomisi çöküntüye uğramasaydı Henry ve eşi daha çok uzun bir süre Almanya'da kalabilirdi. Ancak gündelik yaşam o kadar güç bir hal almıştı ki Henry'nin Birleşik Devletler'e dönmekten başka çaresi kalmamıştı. 18 Nisan 1923'te Bremerhaven'dan kalkan *SS President Fillmore* adlı gemiye binerek Amerika'ya gitmek üzere yola koyuldular.

Baltimore'a geldikten sonra Bukowski'nin annesi kulağa daha "Amerikanvari" geldiği gerekçesiyle adını Kate olarak değiştirdi, ardından küçük Heinrich de Henry oldu. Ayrıca Avrupa'da "Bukkofski" olarak söylenen soyadlarının Amerikalılar'a zor geleceğini düşünerek "Bukovski" olarak telaffuz etmeyi kararlaştırdılar. Henry çok çalışıyor ve para biriktiriyordu. Sonunda doğup büyüdüğü yer olan Califor-

nia'ya taşınmalarına yetecek kadar para biriktirmeyi başardı.

Henry'nin babası Leonard, inşaat sektörü patlama yaptığında büyük bir başarı sağlamış ama daha sonra kendini içkiye vererek katı bir Baptist olan annesi Emilie'den boşanmıştı. Emilie, sürekli kavga eden, kuzen Katherine Wood'un anlattıklarına göre "birbirleriyle hiç geçinemeyen" "kavgacı Bukowskiler"in anarkil lideri olarak Pasadena'da yaşıyordu. Özellikle kardeşler birbirlerine tahammül edemiyordu. Henry, sürekli içen ve sık sık işinden kovulan John'un suratına bakmıyordu. Sonunda bir sanatoryuma kapatılacak olan kardeşi Ben'i de hiç sevmiyordu. Kocasıyla birlikte biriktirdiği parayı kıskandığı için kız kardeşi Eleanor'dan da hoşlanmadığı aşikârdı. Emilie Bukowski'nin, Henry ile karısına yakınlık göstermesi işleri daha da berbat etmekten başka bir işe yaramadı. "Büyükannem, Kate'i bir şey saymıyordu," diyor Katherine Wood, "Bizden üstün olduğunu düşünüyordu. Çok züppece bir davranıştı bu."

1924'te Los Angeles'a taşındılar. Önce şehir merkezine fazla uzak olmayan Trinity Street'teki küçük bir eve, üç yıl sonra da Jefferson Park yakınlarındaki Virginia Road'da iki odalı, tek katlı ahşap bir eve. Amerika'yı gezerek geçirdiği kırklı yılların tamamı ve ellili yılların ilk yarısı haricinde Bukowski yaşamının büyük bir bölümünü, yazılarında ağırlığını hayli hissettiren LA'da geçirdi. O dönemde edebiyat dünyasında çok az sayıda yazar, genelde birçok kişinin çirkin, tehlikeli ve hiçbir kültürel önemi olmadığı için burun kıvırdığı bir şehre bu derece bağlanmış ve eserlerinde bu kadar yoğun bir biçimde yer vermiştir.

LA, 1924 yılında çok güzel bir şehirdi aslında, cennetten bir köşeydi adeta. Hava kirliliği, şehrin üzerine bir bulut gibi çökmemişti henüz, geniş caddeler üzerinde portakal ağaçları dikiliydi hâlâ. Sokaklar emin olduğu için Los Angeles sakinleri, Angelenolar, kapılarını kilitlemeden yatabiliyor, çocuklar okuldan sonra bisikletlerine atlayıp denize gidebiliyordu. Bir milyon civarındaki nüfusu bugünkü yle kıyaslanamayacak kadar azdı, Hollywood'daki film stüdyolarının da etkisiyle şehirde büyük bir hareketlilik yaşanıyordu. Henry de bu konforlu yaşamdan payına düşeni almak istiyordu. Ama bulabildiği en iyi iş, LA Mandırası'nda at arabasıyla süt dağıtıcılığı işi olmuştu.

Henry ile Kate oğullarına Alman çocuklarının giydiği kadife pantolonlar ve yakası fırfırlı gömlekler giydiriyordu. "Ne şirin değil mi?" diye yazmıştı Kate, Almanya'daki ailesine gönderdiği bir fotoğrafın arkasına. "Ona en çok kimi sevdiğini sorduğunuzda, annemi babam kadar, babamı da annem kadar seviyorum, diye cevap veriyor."

Kate mektuplarında kocasından "en değerli hazinem" diye bahsediyor, ama geçinmesi zor bir adam olduğunu ima eden notlar düşmeyi de ihmal etmiyordu. Ailesine Santa Monica plajında çektirdikleri fotoğrafları göndermişti. Henry'nin bu mektupları, Amerika'da ne kadar eğlendiklerini *kanıtlamak* için göndermesini istediğini yazmıştı. İçlerinde, elinde yıldızlı ve çizgili Amerikan bayrağıyla kumda oturan Bukowski'nin de bir pozu vardı. Tek kelimeyle berbat görünüyordu.

Bukowski otobiyografik yazılarında, söyleşilerinde ve dostlarına gönderdiği mektuplarda çocukluğunun çok sıkıcı ve korkunç geçtiğini anlatıyor ve hiç olmazsa yaşamının o dönemine ait gerçekleri hiçbir şey saklamadan, çarpıtmadan aktarıyordu. "Geçirdiğim mutsuz çocukluk dönemi beni mahvetti," diye yazmıştı. "Ama ben böyleyim ve böyle kalacağım." Annesiyle babasının kendilerini mahalledeki herkesten üstün görmesi yüzünden diğer çocukların arasına karışması yasaktı. Hatta üstünü kirletir diye tek başına oyun oynamasına bile izin vermiyorlardı. Bu durumda komşu çocuklarının da bu süt çocuğuyla alay etmesi, ona "Heinie" gibi adlar takması, annesinin "Kraut" aksanıyla dalga geçmesi hiç de yadırganacak bir şey değildi.

Bukowski'nin diğer çocuklardan uzak kalmasının bir başka nedeni de disleksi hastalığıydı. İleride "eğitim" adlı şiirinde de bahsedeceği gibi annesi bu sorunu konuşmak üzere öğretmen tarafından okula çağrıldığında gözyaşlarına boğulmuş, babasına ne cevap vereceğini bilemez bir halde müthiş bir korkuya kapılmıştı.

"oh, Henry," demişti annem,
"büyük bir hayal kırıklığına
uğrayacak baban, bilemiyorum,
ne yapacağız şimdi!"

baba sözü çınladı beynimde

baba ve baba ve
baba

işte bu sözler

hiçbir şey öğrenmemeye
karar verdim
o okulda.

annem yol boyunca
yürüyordu yanımda
hiçbir şey değildi hem de
hiç
çok kötü karnım ağrıyordu
altında yürüdüğümüz ağaçlar
bile
ağaca değil de
ağaçtan başka her şeye
benziyordu

Babasından ilk dayağını yediğinde Virginia Road İlkokulu'na gidiyordu. bir gün okulda kavga ettiğini bildiren bir notla eve gönderilmişti. Çok ağır bir biçimde cezalandırıldı. "Kıçım ve bacaklarımın arkası kamçı izi ve morluklarla kaplandı," diye yazmıştı Bukowski. "O gece acıdan yüzükoyun yatarak uyumak zorunda kaldım." Henry, Kate'i de dövmüştü. O sıralar başka bir kadınla ilişkisi vardı, bir ara evini terk edip metresinin yanında, West Adams Boulevard'da bir pansiyonda kalmıştı.

Longwood Avenue 2122 numaraya taşınmalarıyla olaylar daha da kötü bir noktaya varacaktı. Bukowski bu evi, "defterinin dürüldüğü, acılarla dolu bir ev" olarak hatırlıyor. Şehrin orta kısımlarındaki banliyölere saçılan, İspanyol tarzında inşa edilmiş, duvarları beyaz kireçle boyanmış, hiçbir dikkat çekici özelliği olmayan binlerce evden biriydi. Arkada bir bahçe ve yan tarafta araba park etmek için ayrılmış özel bir bölüm vardı. Bu ev Kate ve Henry'nin bir adım daha ileri git-

tiğinin göstergesiydi, eski evlerinden biraz daha büyük ve sevimliydi, her haftasonu baştan aşağı temizlik yapıyorlardı. Önceleri bu temizlikte kendisine hiçbir iş verilmeyen küçük çocuk sokaklarda komşu çocuklarıyla top oynama fırsatı buluyordu. Çocuklar onu, gerçek bir Amerikan adıyla, Hank diye çağırarak ödüllendiriyordu. Bukowski, bu takma adı ömrü boyunca kullanacaktı.

Derken bir Cumartesi günü babasının seslendiğini duydu, dönüp baktığında babasının kapının önünde kendine has duruşuyla, bir ayağını öbürünün önüne atmış kendisini seyrettiğini gördü. Sinirli gibi bir hali vardı. Bukowski'den çimleri biçmesini istedi. Normalde bu iş bir saatten uzun sürmezdi, çünkü kesilecek otlar hiç de fazla değildi. Ancak babası bunu da sadistçe bir oyuna dönüştürmenin yolunu bulmuştu. Ön ve arka bahçedeki çimlere "manikür" yapmasını istiyordu, eğer diğerlerinden uzun bir tek çim tanesi kalırsa çocuğun çekeceği vardı.

Bukowski arkadaşlarının top oynadığı bütün öğleden sonrayı çimleri biçerek geçirdi, görevini bitirip oyuna yetişemeyeceğini biliyordu. Sonra babası kontrol etmeye geldi.

"Bak bu diğerlerinden uzun," dedi muzaffer bir edayla bir tek yaprağı göstererek.

Evin içi, cila ve deterjan kokuyordu. Bütün gün bahçede çalıştıktan sonra içerisi serin gelmişti. Banyoya gitmesini emretti babası. Burası bir işkencehaneyi andıran, beyaz fayanslı küçük bir odaydı. Pantolonunu ve külotunu indirmesini söyledi. Bukowski elleriyle, pencerenin alt hizasındaki küvetin kenarına tutundu. Babası aynanın yanında asılı duran deri ustura bileme kayışıyla üç kez vurdu. Aldığı bu dersten sonra gelecek Cumartesi daha iyi bir iş çıkarırdı ortaya artık.

Haftasonları çimlere "manikür" yapması ve bunu doğru dürüst beceremediği için -aslında daha başka birçok nedenden ötürü- kaçınılmaz olarak cezalandırılması çocukluğuna ait en belirgin olaylardan biri halini aldı. Bukowski'nin yavaş konuşmasının bir nedeni de buydu, babasını sinirlendireceğini bildiği için konuşmadan önce sözlerini iyice tartması gerekiyordu. Her gün cezalandırıldığını, günde yediği kamçıların sayısı on dörde çıkarken annesinin çaresizlik içinde kapının önünde durup olanları seyrettiğini söylüyordu. Dayak yemesine

engel olmayışı ve daha sonra kendisine şefkat göstermeyişi (bir kez olsun sarılıp öpmemişti örneğin) annesine olan bütün sevgi ve saygısını yitirmesine yol açmıştı. Ona güvenmiyordu da. Annesi onun gözünde bir hiçti artık.

"Altı, yedi yaşındayken dayak yediğinizde çığlıklarınıza engel olamıyorsunuz," diye yazmıştı bir defasında. Ama aradan birkaç yıl geçtikten sonra dayakla cezalandırıldığı sırada kendini tutup bağırmamayı, babasına o zevki tattırmamayı başarmıştı. "Son yediğim dayakta ağzımdan tek bir çığlık duyulmadı. Gıkım çıkmadı ve sanırım bu onu çok korkuttu çünkü daha sonra bir kez bile dayak yemedim."

Bukowski'nin karakter gelişimini etkileyen ilk şey babasından yediği acımasız dayaklarsa ikincisi de on üç yaşındayken yüzünde belirmeye başlayan aknelerdi hiç şüphesiz. Bunlar öyle basit sivilceler değil, yüzünde oradan oraya atlayan,"her biri elma büyüklüğünde" çıbanlardı. Yüzünde ve vücudunun üst kısımlarında her yerde çıkmışlardı: göz kapaklarında, burnunda, kulaklarının arkasında, ensesinde, saçlarının arasında... Hatta ağzının içinde bile. "İçimde biriken zehir artık dışarı taşıyordu. Sessiz çığlıklarla, bulduğu delikten büyük bir şiddetle dışarı fışkırıyordu."

Yeni yapılmış, ışıl ışıl parlayan Los Angeles County Hospital'a götürüldü ve burada *acne vulgaris* teşhisi kondu, doktorlar daha önce hiç bu kadar şiddetli bir vaka görmemişti. Neredeyse kontrolden çıkmış bir vakaydı. Çıbanlar elektrikli iğneyle patlatılıp içlerinde biriken kan ve cerahat akıtıldı. Bukowski bu acı dolu operasyona gıkını çıkarmadan dayandı. Bir hemşire kalan, küçük sivilceleri sıkıp kuruttu ve yaraların üzerini kapatmadan önce bir süre ultravioleye ışınına tuttu. Bukowski'nin içinde o an öz anne babasından daha sevecen davranan bu genç ve sevimli kıza karşı büyük bir sevgi uyandı. "Ondan utanıyorlardı. Sürekli başlarından savmanın yolarını arıyorlardı," diyor Katherine Wood. "Çok kötü davranıyorlardı, bu hale gelmesindeki en büyük etken, ailesinden gördüğü kötü muameleydi."

Kendini huzurlu hissettiği tek an, üzerine örtü yayılmış yatağına uzanıp güneş ışığının tavanda yarattığı şekilleri seyretmeye daldığı zamanlardı. Yazdığı yazılardan biri sınıfta herkese okunan ve bu sayede yazı yazmaya olan yeteneği yavaş yavaş başkaları tarafından da

fark edilmeye başlanan Bukowski, evlerinin üzerinden geçen ve Los Angeles Havaalanı'na doğru inişe geçen uçakların uğultusunu dinliyor, sırf kendini eğlendirmek için sarı defterine uçaklarla ilgili öyküler yazıyordu. Bu öykülerden biri Birinci Dünya Savaşı'ndaki Alman Hava Kuvvetleri subaylarının kahramanlığını konu alıyordu.

1936 yılının Ocak ayında Mount Vernon ortaokulundan mezun olduğunda öğrenci dergisi *Minute Man* diğer mezunlar gibi Bukowski'den de bahsediyordu. '36 mezunlarının yirmi yıl sonra hangi işte çalışacağı konusunda tahminler yürüten editörler, Bukowski'nin "donut kurabiyelerin ortasındaki deliği büyüterek daha fazla kâr etmek" gibi şeytanlıklar peşinde koşan bir pastacı olacağı tahminini yürütmüştü. Mezuniyet resmi için sıraya girip poz veren kızlarla oğlanların mutlulukları yüzlerinden okunuyordu. Hepsi de kendinden son derece emin görünüyordu. Yalnızca Bukowski asık bir suratla kollarını arkasında birleştirip ön sırada yere çömelmişti.

Önceleri ekonomik buhran Henry ve Kate için, Henry'nin çok sevdiği Wallace Beery filmlerini izlemek üzere sinemaya gittiklerinde film başlamadan önce sunulan, haber içerikli görüntülerde yer alan, eşyalarını köhne Fordlarının arkasına yükleyip başka yerlere göç eden Oklahomalı ve Arkansaslı insanlardan ibaretti. Daha sonra tanıdıkları kişiler işlerini kaybetmeye başladı. Henry'nin kardeşi John altı aydır işsizdi zaten. Sonra Ocak 1936'da Henry de işten çıkarıldı.

Kısa süre içinde Longwood Avenue işsiz güçsüz insanlarla dolup taşmaya başladı. Bukowski'nin okul arkadaşlarının bir zamanlar mağrur ve iş güç sahibi olan babaları, artık evlerinin önünde tıraşsız ve keyifsiz bir halde aylak aylak geziniyor ya da içip bitirdikleri sigaralarının yerine hemen bir yenisini yakıyorlardı. Arabalarına atlayıp soluğu en yakındaki barda alıyor, ellerindeki son parayı da benzine ve biraya yatırdıktan sonra çareyi arabalarını satmakta buluyor ve ellerine geçen parayı bu sefer de sokak aralarında oynadıkları pis yedili ya da yirmi bir gibi oyunlarda tüketiyorlardı.

Çalışacak bir işleri olmadığı için, söz geçiremedikleri oğullarının gözünde de saygınlıklarını yitiriyorlardı. Mahalledeki durgun hava, Bukowski'nin çocukluk döneminde yazdığı en etkileyici şiirlerden

biri olan "paramız yok tatlım, ama hiç olmazsa yağmurumuz var" için esin kaynağı olmuştu:

işsiz güçsüz adamlar,
iflas döneminin müflis insanları
tıkılıp kalmışlar evlerinde
çocukları ve eşleri
ve hayvanlarıyla
birlikte.
hayvanlar reddediyor evden çıkmayı
ve gidip olmadık yerine
pisliyorlar evin.

işsiz güçsüz adamların tahammülü yok
bir zamanlar
çok sevdikleri eşleriyle birlikte kalmaya.
kavgalar çıkıyor evlerde
posta kutularına bırakılan
işten çıkarılma ilamlarıyla birlikte.

Kate iş bulup çalışmaya başladı, uyduruk yemeklerle karınlarını doyurmak zorundaydılar. Bol bol salam, önceki günden kalmış ekmeklerle yapılan fıstık ezmeli sandviçler, yağda yumurta, konserve fasulye yiyor, Bukowski'nin "görünmez tavuk"la pişirildiğini söyleyerek dalga geçtiği çorbalar içiyorlardı. Bu yemeklerin üzerine sulu bir kahve içiliyordu. 1936 Noeli'nde Almanya'daki ailesine gönderdiği mektupta, "1936 yılının ilk sekiz ayı kolay kolay aklımdan çıkmayacak," diye yazmıştı Kate. "Çok acı çektik. Neredeyse evimizden oluyorduk (ve) bütün bir yıl boyunca ödeme yapamadık." Henry'nin işini kaybettiği için moralinin bozulduğunu, kocasının aslında "beş para etmez biri" olduğunu. Hitler sayesinde Almanya'da işini kaybeden herkesin yavaş yavaş tekrar iş bulduğunu nasıl da büyük bir gururla takip ettiğini yazmıştı.

Henry komşulara mühendis olduğu yalanını söylemişti. Bu yalan anlaşılmasın diye her sabah arabasıyla evden ayrılıyor, akşam beşe kadar sokaklarda dolaşıyor sonra yine arabasına atlayıp evine dönü-

yordu. Bukowski, başkalarını aldatmanın ne kadar kötü ve sefil bir şey olduğunu biliyordu. John Dillinger, Machine Gun Kelly ve Pretty Boy Floyd gibi kanundışı kişileri büyük bir hayranlıkla izliyor, onların, istediklerini elde etmeyi bilen korkusuz adamlar olduğunu düşünüyordu. Hemingway gibi yazarlara, boksörlere, şampiyon jokeylere, kısacası o sıralar acınacak haldeki babasıyla tam ters durumda, güçlü kim varsa büyük bir saygı duyuyordu.

Akneleri için o kadar yoğun bir tedavi gerekiyordu ki liseye başladığı ilk yıl kaydını dondurmak zorunda kaldı. 1936 yılının Şubat ayından başlayıp Eylül ayına kadar süren bölümünü annesi çalışır, babası da hayali işine gidip gelirken evde tek başına geçirdi. Perdenin arkasından karşı kulübedeki kadının çoraplarını sıyırıp oturmasını seyrediyordu gizlice. Bununla da yetinmeyip babasının dürbününü alıyor, daha yukarılarda gizlenen o büyülü şeyi görmeye çalışıyor bir yandan da kendini tatmin ediyordu.

La Brea Avenue ile Adams Boulevard'ın köşesindeki şehir kütüphanesine gidiyor, eli kolu kitapla dolu dönüyordu. Sinclair Lewis'in Main Street'ini, D. H. Lawrence'ın kitaplarını, John Dos Passos'un *USA*'ini, Sherwood Anderson'ın *Winesburg, Ohio*'sunu ve Ernest Hemingway'in yazdığı ilk öyküleri okuyordu. Okula gitmek, arkadaşlarına zaman ayırmak zorunda olmadığı için kitap okumak için bol bol zamanı vardı -kitap zevki tam da kendisinden bekleneceği gibi Edgar Allan Poe'dan öteye gidemeyen- babası eve gelip elektrik tasarrufu olsun diye ışığı söndürünceye kadar Rus klasiklerini okuyordu.

Bukowski'nin okuduğu ilk kitaplar yaşamının geri kalanındaki edebiyat zevkini de belirleyecekti. Gençliğindeki tutkularından ve önyargılarından hiçbir zaman kopamadı: Hemingway'in yazdığı ilk öyküleri çok seviyordu örneğin ama romanlarına bir türlü başlayamamıştı; Turgenyev'i beğenmiş ama Tolstoy'a bir türlü ısınamamıştı. İlk gençliğinde okuduğu bu yazarların adını ve eserlerinin içinde geçen bazı sözcükleri, söylenişlerini hiç duymadığı için sürekli yanlış telaffuz ediyordu. Bu durumu fark eden ilk kişi, şair arkadaşı Miller Williams'dı. Williams, Bukowski'nin telaffuz yanlışları yüzüne vurulduğunda bunu şaka olsun diye bilerek yaptığını söyleyerek işin içinden sıyrılmaya çalıştığını hatırlıyor. "Bu onun için büyük bir utanç kayna-

ğıydı ama üzerine çok gelindiğinde bu utancını gizlemek için, 'Ben böyle söylüyorum, kahrolası, eğer beğenmiyorsan, istediğin gibi söylemekte özgürsün,' diye kesip attığı da oluyordu."

Annesiyle babası gençlde saat sekizde yattıktan sonra Bukowski pencereden çıkıyor ve soluğu Washington Boulevard'daki barlarda alıyordu. Suratındaki sivilceler yüzünden daha büyük gösterdiği için garsonlar yaşının tuttuğunu sanarak içki vermekte bir sakınca görmüyorlardı. Bir gece pencereden içeri giremeyecek kadar sarhoş bir halde döndü eve. Yapabileceği bir tek şey vardı, içeri ön kapıdan girmek. Görüntüsünden dehşete kapılan annesiyle babası onu içeri almayı reddedince, kilidi kırıp girdi. Ayakları birbirine dolanarak oturma odasına kadar geldi ve halıya kustu. Bunun üzerine Henry arkasından yaklaştı ve ensesinden tutup başını halıya doğru eğerek:

"Bir köpek halıya pisleştiği zaman ne yaparlar, biliyor musun?" diye sordu, çocuğun başını daha da eğerek. "Burnunu pisliğine sürterler."

Bukowski daha önce yediği dayaklara hiç karşılık vermemişti ama bu kez babasını durması için uyardı. Henry başını kusmuğa doğru eğmeye devam edince Bukowski bir an elinden kurtularak döndü ve ona bir yumruk attı.

Kate, "Babana vurdun! Babana vurdun!" diye haykırarak suratını tırmalamaya başladı. Bir babanın oğlunu dövmesinin bir sakıncası yoktu da tam tersi olunca kıyamet kopuyordu.

Bukowski, Henry'nin züppeliği yüzünden evine daha yakın olan bir okuldan alınıp şehrin en seçkin okuluna, Los Angeles Lisesi'ne yazdırıldı. LA High, seçkin muhitlerden Hancock Park'taki, Ivy League üniversitesi tarzında inşa edilmiş, mezunlarının üniversiteye devam edip iş hayatında önemli mevkilere ulaştığı bir liseydi. Bukowski öğrencilerin pek çoğunu daha önce Mount Vernon'da görmüştü, bunlar Minute Man'de –aslında kötü kalpli oldukları için değil de o sıralar Bukowski çok garip davrandığı için– kendisiyle alay eden aynı çocuklardı. İleride pek çok kez sınıfa girdiğinde kendisine bakıp kıs kıs gülerken yakaladığı bu çocukların "hayatın gerçekleriyle yüzleşmemiş kişiler" olduğunu düşünüyordu.

Şık giysileri içinde LA High kızları çok güzel, erkekleri de çok yakışıklı ve sağlıklı görünüyordu. Okulun, refah içinde bir hayat süren gözde tipleri okul çıkışında Big Red tramvaylarına atlayıp deniz kıyısına gidiyor, haftasonları sevgilileriyle buluşmak için anne babalarının arabasını ödünç alıyordu. Biltmore Bowl'da dansa, arabalı açık hava sinemalarına ya da Hugo'nun sosisli sandviçlerinden yemeye gidiyorlardı. O kadar mükemmel bir okuldu ki, Jackie Cooper'ın *What a Life* adlı filmi de burada çekilmişti.

Bukowski LA High'dan nefret ediyordu. Orada okuması sayesinde babası en büyük hayallerinden birini gerçekleştiriyordu ama Bukowski asla Hancock Park'a ait olmadığını biliyordu. Ailesinin, okuldaki diğer çocukların aileleri kadar zengin olmadığı ortadaydı. Cilt problemleri, dış görünüşün son derece önemli olduğu o yaşlarda onu bir hilkat garibesi haline sokmuştu. Henüz güçlü kişiliğiyle bu zorlukların altından kalkacak durumda değildi.

"Sivilceleri çok dikkat çekiyordu," diyor, öğrencilerden biri, Roger Bloomer. "Durumu gerçekten kötüydü, genç bir insan için dayanılması zor bir durumdu. Çok sessiz ve içine kapanık olmasının nedeni de buydu. Ortalarda gezinir, selam verir, ama asla gruba katılmazdı. Çok mutlu olduğu söylenemezdi. Girgin biri değildi."

Bukowski bir tür askeri eğitim dersi olan ROTC'yi (Yedek Subay Eğitim Bölümü) seçmişti. Bu derse girmek için üstünü değiştirdiği sırada sırtındaki sivilceleri gören çocuklar iyiden iyiye ürküyordu. ROTC taburunu idare eden öğrenci Stephen Cavanaugh, Bukowski'nin asi ya da sorun çıkaran bir kişi olmadığını düşünüyordu. Hatta taburdaki arkadaşlarıyla çok iyi geçindiği için bir süre sonra babası gibi o da çavuşluğa terfi etmiş, bununla da kalmayıp talim yarışmasında ödül bile kazanmıştı.

Bukowski 1939 yılının Haziran ayında okuldan mezun oldu. Beraber gideceği bir kız olmadığı için okul balosuna katılamadı ama balonun yapıldığı gece çalılıkların arasına çömelip arkadaşlarını gözetlemekten de geri durmadı. Tavan kirişleri mavi beyaz grapon kağıtlarıyla süslenmiş, orkestranın "Deep Purple"ı çaldığı bölümün üzerine gerilen ağa yüzlerce balon asılmıştı. Aynalı toptan yansıyan ışınlar mutlu öğrencilerin yüzünü aydınlatıyordu.

Ne bir kız arkadaşı olmuştu ne de gerçek anlamda cinsel deneyimi; yalnızca mastürbasyon yapmış ya da Main Street'teki The Follies'de ya da The Burbank'teki çılgın gösterileri izlemeye gitmişti. Bu yüzden balo kıyafetleriyle gelen kızların görüntüsünden çok etkilenmişti. Hepsi de çok güzel ve olgun görünüyordu, tıpkı yetişkin kadınlar gibi. *Ekmek Arası* adlı romanında da sözünü ettiği gibi dans etmeyi bir kenara bırakın, içlerinden biriyle konuşmaya bile cesareti yoktu. Diğer oğlanların bunu nasıl başardığını da aklı almıyordu. Bilgisi olmadığı ama uygulamak için can attığı şeyleri nasıl da biliyordu herkes. Sonra aynadaki görüntüsünü, onlara kıyasla ne kadar çirkin olduğunu hatırlıyordu. Onun gibi bir gencin, normal hayatın bir parçası olmasının mümkünü yoktu. Gruba alınmamak öfkelendiriyordu onu. Bu yüzden o gençlerden nefret ediyordu ama kendi kendine, bir gün en az onlar kadar mutlu olacağına yemin etmişti. .

2. BAR KELEBEĞİ YILLARI

Görkemli, süslü bir bina olan ve tam da okumak istediği türden kitaplardan geçilmeyen Los Angeles Halk kütüphanesi, Bukowski'nin iş aramak için şehre indiği zaman içine girdiğinde büyük bir huzur duyduğu sığınağı haline gelmişti. Hatta gizlice seyredecek kızlar bile vardı içeride. Genç bir erkek olarak duyduğu acıları ve çektiği sıkıntıları dile getirmesine yardımcı olacak bir şeyler bulma ümidiyle sık sık gidiyordu kütüphaneye. Derken bir gün rafları karıştırırken bir kitap buldu. Bu kitap hayatında o kadar önemli bir yer edindi ki, onu bulmayı, şehir çöplüğünde altın bulmakla özdeşleştirir oldu.

John Fante'nin son derece akıcı ve yalın cümlelerle yazdığı *Toza Sor* adlı kitabı, kısa paragraflardan oluşan kısa bölümler içeriyordu, ama Bukowski'yi asıl etkileyen en önemli şey, en azından başlangıçta, kitabın konusu olmuştu. Kitabın kahramanı Arturo Bandini, topluma uyum sağlayamadığını hisseden, göçmen bir ailenin, yazar olmak için çabalayan yirmi yaşlarındaki oğluydu. Yaşam ve sevgi üzerine yazmak istiyor ama her iki konuda da çok az deneyimi olduğu için evini terk edip Bunker Hill denen bir yerde ucuz bir otele yerleşiyor ve burada tanıştığı güzel bir kıza aşık oluyordu.

Bukowski okuduğu bu romandan çok etkilendi – kendini Arturo

Bandini gibi görmeye başladı; romanda adı geçen Bunker Hill gerçek bir yerdi, kütüphanenin karşı sokağında, ucuz pansiyonların olduğu yıkık dökük bir semtti.

Fante, *Toza Sor* adlı romanında Bunker Hill adlı bir semtten bahsediyordu ama aslında Los Angeles'ın, Bukowski'nin büyüdüğü uyuşuk banliyölerine hiç benzemeyen şehir merkezini anlatıyordu. Şehir, terzilerden, kuyumculardan, işportacılardan, gazete satan çocuklardan, polislerden, fahişelerden, hırsız ve üçkağıtçılardan geçilmiyordu; hepsi de önemli ya da gizli birtakım işler peşinde koşan kimselerdi bunlar. İçeriden tangır tungur sesler duyulan etnik lokantalar vardı. Ara sokaklardaki depolarda hamallık yapan çocuklar sigara değiş tokuş ediyordu. Köhne barlar, Biltmore'daki gibi şık, ya da bayağı fahişelerin çalıştığı bit yuvası oteller de vardı. Angel's Flight füniküleriine binerek Bunker Hill'e çıkıyor, sonra yokuş aşağı yolda Grand Central Market'in karşısındaki durakta iniyordu.

Cebinde birkaç doları varsa barlarda kafayı çekiyor, kendini Fante'nin yarattığı dünyanın bir parçası olarak hayal ediyor, bir gün Fante gibi yazar olmayı düşlüyordu. "Fante benim ilahımdı," diye yazmıştı, *Toza Sor*'un üzerindeki etkisi anlattığı bir yazısında, "Yazarlık hayatımın tamamında onun etkisini hissettim."

Bukowski, Pico Boulevard'daki Sears Roebuck'ta çalışmaya başlayarak annesiyle babasının kendisinden beklediği gibi bir yaşam sürmek için hiç içinden gelmemesine rağmen bir deneme yaptı. Çalıştığı yer LA High'a yakındı, orada çalıştığını gören ve kendisiyle alay eden eski bir okul arkadaşıyla dövüşünce işinden kovuldu. Zaten maaş çeklerinin kölesi haline gelen personeli gördükçe işinden nefret ediyordu.

Gazete muhabiri olabileceğini düşünerek Gazetecilik, İngilizce, İktisat ve Halkla İlişkiler okumak üzere burslu öğrenci olarak Los Angeles City College'a kaydoldu. LA City College, şehrin tam merkezinde, Santa Monica Boulevard yakınlarındaki Vermont Avenue'da olduğu için LA High'dan daha şehirli bir görünüme sahipti; ders programı Bukowski gibi mesleki eğitim almak isteyen öğrencilere göre düzenlenmişti, ama notlarının düşük olması yüzünden önce 1940

yılının Şubat ayında "uyarı" aldı. sonra da aynı yılın Haziran ayında burs hakkını yitirdi.

Avrupa'da savaş söylentileri ve askere alınmalar başlarken Bukowski, Naziler'i ve Almanlar'ı savunan konuşmalarıyla arkadaşlarını şaşırtıyordu. Gazetelere yazdığı ve aşırı uçtaki görüşlerini dile getirdiği yazıları ailesini korkutuyordu çünkü hâlâ onlarla birlikte yaşıyordu. Neo-Nazi grupların toplantılarına katılmaya başlamıştı. Daha sonra böyle davranmasının nedenini sıradışı olmaktan hoşlandığını söyleyerek açıklayacaktı.

"komşular ne düşünür"de şöyle diyordu:

... savunucusu değildim
herhangi bir grubun ya da
ideolojinin.
doğrusu tiksindiriyordu beni
yaşam ve insanlar
ama gel gör ki
sağcılardan bedava bira koparmak
çok daha kolay
barlarda
yaşlı kadınlardan
bira dilenmekten.

Aslında Bukowski hayatı boyunca apolitik biri olarak yaşamıştı, ama aykırı şeyler yaparak ve söyleyerek insanları şaşırtmayı ve dikkatleri üzerine çekmeyi çok seviyor, aşırı uçlardaki kişilere yakın olmaktan hoşlanıyordu.

"Hitler'i bir ateş olarak görüyordu,"diyor. yetişkinliğinde bir süre birlikte olduğu ve Hitler hakkında söylediği sözleri hâlâ hatırlayan ve yetişkinliğinde edindiği kız arkadaşlarından biri olan FrancEyE, "Ve bu ateş onu çekiyordu."

Öte yandan annesinin, Hitler'in ne büyük bir adam olduğunu söylediğini kendi kulaklarıyla duymuş ve bu sözler zihnine yerleşmişti Kate Bukowski açık açık Hitler hayranıydı. onun "işçi sınıfının" kurtarıcısı olduğunu söylüyor. Bukowski de Hitler'i sıradan Alman vatandaşlarının yaşam koşullarını iyileştirecek bir lider gibi gören anne

babasıyla aynı düşünceyi paylaşıyordu.

Girdiği işte tutunamaması, okulda da düşük notlar alması evdeki gerilimi artırıyordu. Henry, oğlunun okuldaki derslerinde kullanması için alınan daktiloda öykü yazdığını öğrendiğinde müsveddeleri, daktiloyu ve giysilerini bahçeye, çimlerin üzerine fırlattı. Bukowski annesinden 10 dolar aldı, otobüse bindi ve Bunker Hill'de "kontrplaktan yapılma" bir kulübeye yerleşmeden önce bir süre kalacağı Temple Street'te bir oda kiraladı. Okuldan atıldı, altı ay boyunca Southern Pacific demiryolu işletmesinde ve South Flower Street'teki Borg-Warner fabrikasında bulduğu geçici işlerde çalıştıktan sonra 1941 yılının Haziran ayında John Fante gibi pansiyonların, fabrika işlerinin ve barların "gerçek dünyası" hakkında yazabilmek için Amerika'yı keşfetmek üzere yollara düştü.

Otobüse atlayıp New Orleans'a gitti ve burada bir depoda geçici olarak çalışmaya başladı. Otel odasına kapanıp rahatça yazı yazabilmek için peşin ödemesi gereken kiraya yetecek parayı biriktirdiğinde işi bıraktı. Parası bittiğinde "sekiz saat boşu boşuna yorulacağı" bir işe girmeyi olabildiğince ertelemek için krakerlerle karnını doyuruyordu. New Orleans'ta edindiği tek arkadaşı, bunamaya yüz tutmuş yaşlı bir adam, gittiği tek bar ise, "içki" adlı şiirinde "hayatımda gittiğim en kederli bardı" diye bahsettiği Canal Street'teki köhne ve kasvetli bir bardı.

Atlanta, Georgia'da damı muşamba kaplı, çıplak bir ampulün aydınlattığı küçük bir barakada kaldı. Hâlâ yazmaya çalışıyordu ama New York gazetelerine gönderdiği öyküler iade edilmeye devam ediyordu. Bir başka favori romanı, Knut Hamsun'un yazdığı *Açlık*'ın hayal kırıklığına uğramış kahramanı gibi o da düzenli bir işe girip çalışmak yerine açlıktan ölmeyi tercih ediyordu. Atlanta, Bukowski'nin yollarda geçirdiği hayatının en sefil dönemini oluşturuyordu, bir anlamda artık yolun sonuna gelmişti. Açlıktan hastalanınca para istemek için babasına mektup yazdı ama karşılık olarak öğütlerle dolu upuzun bir mektup alınca açık bir elektrik telini tutarak intihar etmeyi düşündü. Sonra gazete sayfalarının marjinlerini gördü ve onların üzerine yazı yazmaya başladı. Geriye dönüp baktığında bu anın, onun gerçek bir gazeteci olduğunu kanıtladığı an olduğu hatırlıyor. Yazdık-

larını hiç kimsenin okumayacağını bildiği halde, yazmaya devam edecekti.

Demiryolunda çalışırken batı Teksas'ın tamamını gezme fırsatı buldu. El Paso'daki halk kütüphanesinde Dostoyevski'nin *Yeraltından Notlar*'ını okudu. Bu, hayatında kalıcı etki bırakan yaklaşık bir düzine romandan biriydi. Romanın kendini iğrenç biri gibi hisseden ancak buna rağmen kendini etrafındakilere sevdirmek için çırpınıp duran bezgin kahramanının neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Çar dönemindeki St. Petersburg ve buradaki elit tabakanın yaşam tarzına ait ayrıntılı anlatımlar LA High'daki ortamı hatırlatmıştı.

1942 ilkbaharına kadar San Fransisco'da kalmış ve Kızıl Haç'ta kamyon sürücüsü olarak çalışmıştı. Şimdiye kadar çalıştığı işlerin arasında en çok bunu sevmişti. Maaş yüksek, yapılacak işler kolaydı, üstelik çevresinde pek çok kadın da vardı. Golden Gate köprüsüne bakan rahat bir evde kalıyordu. Ev sahibesi sık sık bira ikram ediyor ve aldığı ikinci el plakları gramofonunda çalmasına izin veriyordu. Yaşıtları dans ya da caz müziğini severken Bukowski genelde klasik müzik dinlemeyi tercih ediyordu.

İkinci Dünya Savaşı sırasında askere yazıldı ve askerlik yapmak istediğini babasına gönderdiği bir mektupla bildirdi. Fizik muayenesini geçti, ama bir dizi psikolojik testin ardından zihinsel nedenlerden ötürü 4-F kategorisine girdiğini ve askerlik yapamayacağını öğrendi. Kendi kendine koyduğu teşhis "sapık"tı. Ancak Bukowski ileride psikiyatrın raporunda, "aşırı duygusal" olduğu için askerliğe uygun olmadığı teşhisini koyduğunu öğrenecekti.

Kan bağışı merkezindeki görevine geç gittiği bir gün Kızıl Haç'taki işinden de kovulunca yine ülkeyi gezmek için yollara düştü, nereye gideceğini, haritada parmağını rasgele üzerine koyduğu yerlere göre seçiyordu. Gideceği yeri bu yöntemle seçtiği yolculuklardan birinin sonunda kendini St. Louis, Missouri'de buldu ve kadınlar için spor malzemeleri satan bir dükkânın bodrum katına yerleşti.

İş arkadaşlarının, ve eşleri ya da sevgilileriyle buluşabilmek için daha fazla para kazanmak amacıyla fazla mesaiye kalmaya gönüllü olmalarına gıpta ediyordu. Kendisine ilgi duyan kızlarla buluşmuyor değildi, ancak onlarla uzun süreli bir ilişki kuramayacak kadar utan-

gaç ve tutuktu. Bu durumdan, *Factotum* adlı otobiyografik romanında da bahsediyor ve bir kızın, romanın kahramanıyla sohbet etmeye çalışmasını şöyle anlatıyordu: "Ağzımı açıp cevap veremedim. Aramızda bir mesafe vardı. Çok uzun bir mesafeydi. Kız, ortadan kaybolmuş, artık orada olmayan, artık yaşamayan biriyle konuşuyor gibiydi."

Çıkıp gezmek yerine odasına kapanıp *The Atlantic Monthly* gibi saygın dergilere postalamak üzere öyküler yazmaya devam ediyor, bunların yayınlanması için başka ne yapması gerektiğini bilemiyordu. "... İade edilenleri yırtıp atıyordum. Haftada sekiz on öykü yazıyordum. Tek yaptığım öykü yazmak ve içebildiğim kadar içmekti."

Whit Burnett, yeni yetenekler keşfetmesiyle ünlü bir dergi editörüydü. William Saroyan'ı da o keşfetmiş ve ilk öyküsünün *Story* adlı dergide basılmasını sağlamıştı. Bukowski, Saroyan'ın *The Daring Young Man on the Flying Trapez* öyküsünden çok etkilenmiş, kendi yazdığı öykülerden birini de dergiye postalamıştı. *Aftermath of a Lengthy Rejection Slip*, Burnett'e gönderdiği ancak yayınlatamadığı bir eserini konu aldığı için otobiyografik ögeler taşıyan bir çalışmaydı ve yüzsüzlüğü sayesinde yayınlattırmayı başarmış ve 25 dolarlık telif ücretini koparmıştı. Yazarlık mesleğine attığı ilk adım olan bu eserde kendine seçtiği ad Charles Bukowski'ydi; babasını hatırlattığı için ilk adını kullanmamıştı.

1944 yılının ilkbaharında adını basılmış bir eserde görebilme ümidiyle New York'a gitti ancak Greenwich Village'deki bir dükkândan 40 cent ödeyerek aldığı dergiyi açıp baktığında öyküsünün ana dergi içinde yer almadığını gördü. Öykünün yalnızca bir bölümünün arka iç kapakta dolgu malzemesi olarak yer alması onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattı ve kullanıldığı hissine kapıldı.

Manhattan'daki bir depoda çalışmaya başladı, bu sayede oda kirasını ödeyebilecekti, ama şehri umduğu kadar sevememişti. İnce, yazlık giysileri içinde üşüyordu. Ev sahibi bütün parasını almıştı. Penceresinin altından geçen trenin gürültüsü de onu rahatsız ediyordu. Şehirden soğuyan, Burnett'ten nefret eden Bukowski, *Story*'ye bir daha öykü göndermemeye karar verdi, "doğru dürüst insanların yaşadığı, hiçbir sorunun çıkmadığı, şirin, küçük, sakin" bir şehre taşınma iste-

ğiyle New York'tan ayrıldı. "Kardeşçe Sevginin Yaşandığı Şehir" olarak bilinen Philadelphia'ya gitmeye karar verdi.

Philadelphia'nın işlek kesimlerindeki Fairmount Avenue'da bir bara girdiğinde öğle olmuştu. Yerine henüz oturmuştu ki bir şişe, başının birkaç santim yakınından ıslık çalarak geçti.

"Hey, seni orospu çocuğu!" diye bağırdı, yanında oturan adam, içerideki başka birine hitap ederek. "Bunu bir daha yapacak olursan o kafanı koparırım senin!"

İkinci bir şişe uçtu havada, yanında oturan adam kavga etmek üzere yerinden fırladı. Bukowski bu hareketli ortamı şaşkın bakışlarla izliyordu. Hemen o anda kararını verdi, bu şehirde kalacak ve içkisini bu barda içecekti.

İrlandalı ve Polonyalıların yaşadığı ve Bukowski adında birinin kesinlikle yadırganmayacağı Spring Garden mahallesinde, North 17th Street'te 603 numarada kendine bir oda tuttu ve bir süre Fairmount Motor Products'ın teslimat bölümünde çalıştı. İşe gitmediği zamanlarda, ki bu epey uzun bir zamandı, civardaki barlara takılıyordu. Sabahki ilk müşteri oluyor, önceki gece bıraktığı yerden devam ediyor ve gece olunca da bar sahibiyle birlikte kapatıyorlardı kepenkleri. "Eve gittiğimde de bir şişe şarap bekliyordu beni, yarısını içiyor ve yatıyordum."

Bedava bira ya da viski karşılığında diğer müşterilerin ayak işlerine bakıyor, bahislerini yatırıyor ya da onlara sandviç almaya gidiyordu. Bazen o ve part-time çalışan, "öküz gibi iri yarı, zalim" barmen Frank McGilligan, kimin daha güçlü olduğunu ölçmek için dışarı çıkıyorlardı. Genelde sopa yiyen Bukowski oluyordu ama bu sayede bedava içki içebiliyordu. Barlarda geçirdiği iki buçuk yılı, "Saklanıyordum," diye anlatıyor Bukowski. "Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Şehrin doğusundaki bu bar çok hareketliydi. Sıradan bir bar değildi. Oradaki insanların kişilikleri vardı. Duygu vardı orada. Her şey çok çirkindi. Sıkıntı ve aptallık akıyordu her yerden. Ama aynı zamanda mutlaka hissedebileceğiniz belli bir neşe de vardı."

1944 yılında bir Cumartesi akşamı portosunu yudumlayıp radyoda Brahms'ın 2. Senfonisini dinleyerek odasında dinlenirken iki FBI

ajanı geldi ve askerlik yoklamasını niçin yaptırmadığını sordu. Bukowski onlara bir 4-F olduğunu söyledi. Peki niçin yoklama yaptırmaya devam etmemişti? Yoklama kaçağı olduğu gerekçesiyle onu hapse attılar.

Burası kale gibi yüksek granit duvarlarıyla hayli etkileyici bir görünüme sahip olmasına rağmen aslında mahkemeye çıkarılmayı bekleyen tutukluların ya da para cezasına dönüştürülmeyen küçük çaplı suçların cezasını çeken ve kısa bir süre yatıp çıkacak kişilerin kapatıldığı sıradan bir hapishaneydi. Ancak Bukowski hayatında ilk kez hapse atılıyordu ve ileride, yazacağı öykülerin pek çoğunda başına gelenleri abartılı sözlerle anlatıp bu sıradan hapishaneyi Alcatraz'dan farksız bir yermiş gibi göstermekten geri kalmayacaktı.

Gardiyanlar onu duvarları beyaz badanalı, 3 metreye 4 metre boyutlarında, tek parmaklıklı bir penceresi olan, içeride, kendini "bir numaralı halk düşmanı" olarak tanıştıran tıknaz, bir muhasebeciye benzeyen Courtney Taylor adında biriyle aynı hücreye kapattı. Bukowski yoklama kaçağı olduğu için hapse atıldığını söyleyince Taylor, yoklama kaçaklarının, polislerin nefret ettiği suçlu tiplerinin başında geldiğini söyledi. Bukowski bu sözler bir hırsıza söylenseydi, adam kendinden gurur duyardı herhalde, diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun," diye sordu Taylor.

"Beni rahat bırak!"

Otuz altı yaşındaki Taylor, elliden fazla sahte adla iş yapmış bir dolandırıcıydı ve hayatının yarısını hapishanelerde geçirmişti. 1941'den 1943'e kadar Wisconsin'de hapis yatmıştı. Hapisten çıktığında Fairmount Avenue'daki bir bodrum katına taşınmış ve 1944 Haziran'ında sahte çek ve daha da komiği, dolaylı olarak Bukowski'nin de başına iş açacak sahte askerlik yoklaması belgeleri basıp piyasaya sürerken yakalanıp tutuklanmıştı. Bir numaralı halk düşmanı olmasına gelince, adı birkaç yıl öncesine kadar FBI'ın aradığı en tehlikeli on kişi listesinde olduğu için söylemişti bunu.

İkisinin aynı hücreye konmasının belli bir nedeni olmalıydı, yetkililer benzer ruh halindeki kişileri yan yana koyuyordu. Bukowski bir 4-F'ydi, akıl sağlığıyla ilgili birtakım soru işaretleri vardı. Taylor da garip bir tipti, bir psikiyatr tarafından muayene edilmek istemiş, ha-

pis cezası aldığında hakimden fazladan sekiz yıl daha istemişti.

Büyük bir neşe içinde Bukowski'ye eğer –ilk gecelerini geçiren birçok mahkûmun düşündüğü gibi– intihar etmeyi düşünüyorsa, tuvalet niyetine kullandıkları kovayı ters çevirip üzerine çıkabileceğini ve parmağını ampul soketine sokabileceğini söylemişti. Bu kadarı çok fazlaydı. Bukowski ona teşekkür etti, evet intiharı düşünüyordu ama daha erkendi. Onun yerine yatakta kim daha fazla böcek yakalayacak diye bahse girdiler ve böylece eğlenceli bir gece geçirdiler. Gecenin galibi, yakaladığı böcekleri ikiye bölen ve bu sayede skoru iki katına çıkaran eski dolandırıcı Taylor oldu.

İkinci psikiyatri testini de geçemeyen Bukowski serbest bırakıldı ve çıktığında soluğu Fairmont Avenue'daki "sevgili eski döküntü barında" aldı. McGilligan, dışarıda şöyle güzel bir kavga etmek isteyip istemediğini sorarak karşıladı onu.

"Müşterilere eğlence olsun diye o geri zekalı herifin beni dövmesine izin vermek zorundaydım," diyor Bukowski. "Ama bu oyundan bıkmıştım artık, o kahrolası herifi yere serdim ve herkes beni büyük bir hararetle alkışladı. İşte böyle, yeniden sokaklara dönmüştüm, işimi kaybetmiş bir halde."

Gelecek on yılı içki içmek ve bir bar kelebeği olmak için yazmaya ara vererek geçirdiğini iddia ediyordu ama aslında sözünü ettiği bu süre içinde de kısa öyküler yazmaya ve bunları dergilere postalamaya devam etmişti.

O ana dek elde ettiği en büyük başarı, 1946 ilkbaharında, yüksek sosyeteden zengin bir kadın ve aynı zamanda sanatçıların hamisi olan Caresse Crosby'den bir mektup almasıyla gerçekleşti. Bayan Crosby, eşiyle birlikte kurduğu Black Sun Press adlı yayınevinin sahibiydi ve aralarında James Joyce ve Henry Miller'ın da bulunduğu modern edebiyatın pek çok önemli yazarının eserini yayınlamıştı. Bukowski, Crosby'nin *Portfolio* adlı dergisine, *20 Tanks from Kasseldown* adlı öyküsünü göndermişti. İdam edilmeyi bekleyen bir adamla ilgili bu öykü, Crosby'nin ilgisini çekmiş ve bir mektup yazarak Bukowski'ye kim olduğunu sormuştu. Bukowski bu soruyu şöyle esrarengiz bir biçimde cevapladığını iddia ediyor:

Sayın Bn Crosby,
Kim olduğumu ben de bilmiyorum.
Saygılarımla, Charles Bukowski.

Öykü, *Portfolio*'nun, 1946 ilkbaharında yayınlanan üçüncü sayısında yer aldı. Katkıda bulunanlar arasında Jean Genet, Garcia Lorca, Henry Miller ve Jean-Paul Sartre'ın da bulunduğu dergide kendisini tanıtması için ayrılan bölüme, önemli olduğuna inandığı şu bilgileri eklemeyi de unutmamıştı: "Bir depoda resim çerçevesi zımparalama, macunlama ve paketleme işinde çalıştım. Bu, pek o kadar garip gelmiyor, ama aslında çok ilginç bir iş."

Walt Whitman ve Robinson Jeffers gibi şairlerden etkilenen Bukowski, hissettiklerini açıklamak için "en kısa, en tatlı ve en çarpıcı yol"un şiir olduğuna karar verdi. İlk iki şiir denemesi 1946 yazında, yine kendi yazdığı bir kısa öykü ile birlikte, Philadelphia'da teksir makinesiyle çoğaltılan *Matrix* adlı dergide yayınlandı. Bu şiirlerin konusu da diğer eserlerinde sık sık sözünü ettiği belli başlı konulardan farklı değildi: pansiyon yaşantısı, barlarda başından geçenler ve sadakatsiz kadınlar. Bu şiirlerin bir başka özelliği de, şiir yazmaya başladığını iddia ettiği yıldan tam tamına dokuz yıl önce yayınlanan ilk çalışmaları olmasıydı.

Kaba saba bir adamdı Rex,
Sünger gibi içerdi
Ve mor bir hayvan başına benziyen bir oluk ağzı gibiydi.
Üç kere evlenmişti
Bulunca kadar biricik kadınını.
Ucuz cin için birbirlerini yer dururdu ikisi
Dostları yoktu
Ve memnundular hallerinden.
ve ev sahibi çekinirdi ikisinden.
Çan çan bağırıp dururdu kadın.
İtaatkarca dinlerdi o da.
Seçtiği kelimeler yüzünden kıpkırmızı kesilirdi
Sonra yine başlardı kadın.
Güzeldi hayat.

Yaz gülleri gibi yumuşak ve dolgun.
("Yaz Gülleri Gibi Yumuşak ve Dolgun")

The Reason Behind Reason adlı kısa öyküsünde, adı, ileride yazacağı düz yazılarının başlıca kahramanı Henry Chinaski'yi çağrıştıran Chelaski adlı bir kahramana yer verir. *Matrix* okurlarına bir dahaki sayıda Charles Bukowski'nin "bir başka uçuk kaçık öyküsü"nü okuyabilecekleri sözü verilir, gerçekten de kışın çıkan bir sonraki sayıda Bukowski'nin bir kısa öyküsü ve iki şiiri yer almaktadır. Öykü, oğluna çok kötü davranan, evde yaşadığı için ondan sürekli para isteyen, temizlik, oda ve yemek parası alan acımasız bir babayı konu almaktadır. Kısa paragraflar halinde, diyaloglara bolca yer verilerek yazılmış ve Bukowski'nin eserleri arasında artık bir klasik haline gelmiş bu öykünün adı; *Love, Love, Love*'dir. Ancak, *Matrix* okurları bu öyküyü hiç beğenmez. İçlerinden biri, Bukowski'nin "yadırgatıcı" üslubunu dile getiren bir şikayet mektubu bile yazar.

Los Angeles'a dönen Bukowski, ailesinin yanına yerleşir ve gelecek iki yıl boyunca halinden gayet memnun bir biçimde şehirdeki Merry Company'de çalışır. Philadelphia'ya yaptığı kısa bir yolculuk dışında, bu süreyi ailesinin yanında, görünüşe bakılırsa, eski, alışılmış yaşantısına geri dönmeye çalışarak geçirir. 1947 yılının Temmuz ayında Longwood Avenue'da çektirdiği fotoğraflar da bu gerçeği belgelemektedir. İçkiyle geçen on yıl içinde bir ara dönem oluşturan bu iki yıl boyunca Bukowski takım elbise giyip kravat takarak, saçlarını tarayıp ayakkabılarını boyayarak evlerinin arka bahçesinde anne ve babasıyla mutlu pozlar verir. Bir iş görüşmesine gidecekmiş gibi bir hali vardır bu fotoğraflarda.

Portfolio III'te oğlunun adını Sartre ve Lorca gibi kişilerle bir arada gören Henry bile etkilenmiştir. Dergiyi alıp, korumalığını yaptığı LA County Museum'daki arkadaşlarına gösterir. Oğlunun başarılarıyla övünen bir babanın bu davranışında yadırganacak hiçbir şey yoktur tabii ama türlü dolaplar çeviren Henry Bukowski'nin asıl amacı (isim benzerliğinden yararlanarak) yazıyı yazan kişinin kendisi olduğunu iddia etmek ve patronlarını etkileyerek terfi edilmeyi sağlamaktır. Bu olayı haber alan ve müzedekilerin, babasının arkasından

bakarak, "Bakın, yazar Charles Bukowski geçiyor," demesini gözünün önüne getiren Bukowski, babasından iyice nefret eder. "O alçak hayvan"la aynı çatı altında yaşaması olanaksızdır artık. Evi terk eder, Alvarado Street'in kırmızı fenerli mahallesinde bir pansiyona yerleşir.

Acılarını The Gleenview Bar'da boğmaya çalıştığı sırada Jane Cooney Baker'la tanışır.

Bukowski'nin en güçlü eserlerinin esin kaynağıdır Jane: *Günler tepelerden Aşağı Koşan Vahşi Atlar Misali* tamamen onun anılarının etkisiyle yazdığı şiir kitabıdır; Jane, Bukowski'nin ilk romanı *Posta*ne'de Betty, ikinci romanı *Factotum*'da ise Laura olarak çıkar karşımıza. Senaryosunu da yazdığı *Bar Kelebeği*'nde Faye Dunaway'in canlandırdığı Wanda, Jane'den başkası değildir. Jane, *Bar Kelebeği* ve daha sonra yazacağı pek çok eserde, Henry Chinaski ve babası gibi değişmez karakterlerden biri olur çıkar. Jane, Bukowski'nin ünlü olmasından önce öldüğü için kendisiyle yapılmış hiçbir söyleşi bulunmamaktadır. Hiçbir yerde resmi yayınlanmamıştır. Gerçekte kim olduğuna dair birkaç bilgi, Bukowski'nin söyleşilerinde onunla ilgili sözlerinden derlenebilir ancak. Yarı İrlandalı–yarı Kızılderili olan Jane, ailesi tarafından terk edildikten sonra bir yetiştirme yurdunda rahibeler tarafından büyütülür, daha sonra da Connecticutlı zengin bir avukatla evlenir. Ancak bu renkli öykü aslında tamamen hayal ürünüdür.

Jane, 1919 yılında, kendisi 9 yaşındayken zatürreeye yakalanan St. Louis'li zengin bir doktorun, Daniel C. Cooney'nin en küçük kızıydı. Babası, kuru havanın hastalığına iyi geleceğini düşünerek New Mexico'ya, Albuquerque'ün 170 mil güney doğusundaki Glencoe'ya taşındı. Kısa bir süre sonra da öldü. Jane'in annesi Mary, ailesini Roswell yakınlarında daha mütevazı bir eve yerleştirdi, kendisi de First National Bank'ta çalışmaya başladı.

Arkadaşları, Roswell High School'a gittiği sırada sık sık tekrarladığı "Ne kadar gaddarca, değil mi?" sözüyle tanınan Jane'e, "Jacques" adını takmıştı. Pek dikkat çekici bir şirinliği olmamasına, kısacık boyu, fare tüyü gibi saçları ve otoriter bakışlarına rağmen pek çok er-

kek arkadaş edinmeyi ve kasabada bir sürü skandal yaratmayı başarmıştı. "Erkeklerle gezmeyi, onlarla partilere gidip içki içmeyi çok seviyordu," diyordu aileyi yakından tanıyan Orville Cookson. "Ama Mary dinine bağlı bir Katolik'ti ve bunların hiçbirini onaylamıyordu."

Jane 1927 ilkbaharında liseden mezun oldu ve akabinde erkek arkadaşlarından biri olan, yakınlardaki Artesia adlı taşra kasabasında oturan, yirmi bir yaşındaki Craig Baker tarafından hamile bırakıldı. 25 Ocak 1928'de evlendiler, evlilik cüzdanını alır almaz, hemen ertesi sabah, El Paso'ya gitmek üzere yola koyuldular ve kısa bir süre sonra oğulları Jo ile birlikte döndüler. 1931 yılında, Jane ikinci çocuğu Mary'yi dünyaya getirdi.

Bukowski'nin, lüks içinde yaşadıkları yolundaki iddialarının aksine, Jane eşiyle birlikte annesinin yanında yaşamak zorunda kaldı, Craig'in işleri bozulmuştu. Sürekli tartışıyorlardı, Craig kendini içkiye verdi. 1947 yılında, Mary Cooney'nin cenaze töreninden bir gece önce Jane ve Craig komşularıyla birlikte yemek yemişti, o yemek sırasında Craig'in ne halde olduğunu hâlâ hatırlayan komşular var: "Craig tamamen sarhoştu. Jane içmiyordu ama o zom olmuştu," diyor Lavora Fisk. "Jane bir şeyler yemesi için yalvarıyordu ama Craig yiyemiyordu çünkü midesi içkiyle dolmuştu zaten." Bir süre sonra Craig bir araba kazasında öldü, bu kazadan dolayı kendini suçlayan Jane de içmeye başladı.

Bir yıl sonra LA'da Bukowski'yle tanıştığında, otuz sekiz yaşında, ailesiyle bağlarını koparmış bir alkolikti. Yavaş yavaş aklını kaçırmaya başlamıştı, hoşuna gitmeyen erkeklerin üzerine saldırmasıyla tanınıyordu. Ama Bukowski'nin yanına gelip kendisiyle içki içmesine itiraz etmedi, The Glenview'dan birlikte ayrıldılar, Bukowski'nin evine gitmeden önce beşte ikilik bourbon ve bir karton sigarayı da yanlarına aldılar.

"Söylesene adın ne senin? Adını bilmiyorum," dedi Bukowski, yatakta yatarlarken.

"Ne fark eder ki?" dedi, Jane.

Jane, yirmi yedi yaşındaki Bukowski'nin ilk ciddi kız arkadaşı ve yattığı ikinci kadındı, (Birincisi, Philadelphia'da hapisten çıktıktan sonra birlikte olduğu bir fahişeydi). Başlangıçta onun görüntüsünden,

özellikle de cömertçe sergilediği bacaklarından çok etkilenmişti, ama Jane'e bağlanmasının asıl nedeni, hakkında düşündükleriydi. Jane onu dikkate alan ilk kadındı, o da onun, erkeklerin suratında bardak kırma alışkanlığını "tedavi etmiş", aslında ne kadar çok ortak noktaları olduğunu görmüştü. "Çılgın bir duygusallığı vardı, sanki başkalarının bilinmediği bir şeyler biliyor gibiydi: Pek çok insanın beş para etmeyeceğini düşünüyordum, o da aynı şeyleri hissediyordu." demişti Bukowski. Bir de içki konusu vardı. Jane, Bukowski'den de hızlı içiyordu, bu yüzden içki arkadaşı da olmuşlardı. "Bende bir şeyler olduğunu düşünüyordum," diyor Bukowski. "Varmış meğer. Bir sürü sorunum varmış."

Alvarado Street'teki bir dizi apartman dairesinde oturdular. Bunlardan ilki, bir tepenin üzerinde, South Union Drive'da, MacArthur Park'ın köşesinde 521 numaraydı. Ev sahibesi onları evli, akıllı uslu bir çift sanarak sevinçle karşıladı (Bir oda tutabilmek için numara yapmak zorunda kalmışlardı), yere yeni bir halı serdi ve rahat etmelerini sağlamak için elinden geleni yaptı. Evde bir yazarın kalması heyecan verici bir şeydi -Bukowski tanıştığı herkese yazar olduğunu söylüyordu- Jane'in bira içmekten şişmiş göbeği, hamile olduğu izlenimi yaratmaya yetiyordu, ama sarhoş oldukları bir sırada kavgaya tutuşmaları, evin altını üstüne getirmeleri ve kendilerini kapının önünde bulmaları uzun sürmeyecekti.

Kaldıkları bir sonraki yer, Alvarado Street'in bir blok ötesinde, South West Avenue'daki Aragon apartmanıydı. Bir zamanlar sessiz, sakin, harika bir yer olduğu anlaşılıyordu, binanın önünde gösterişli bir hava vermesi için konmuş süslü bir çeşme bile vardı ama zamanla orası da harabe halini almıştı. Havalandırma yoktu, binada oturanlar yazın pencere açmak zorunda kalıyor ve Bay ve Bayan Bukowski'nin kaldığı odadan gelen kavga sesleri de dahil, çevrede olan biten her şeyi duyuyorlardı. Bir gün Bukowski, kapının altından atılmış bir not buldu:

Tahliye istemi

Aşağıdaki nedenlerden ötürü Bay ve Bayan C. Bukowski'nin tuttukları daireyi boşaltmaları gerekmektedir: Aşırı içki, kavga, küfürlü konuşmalar, diğer kiracıları rahatsız etmek.

Kavgaların çoğu, Jane'in kendisine içki ikram edeceğini sandığı erkeklerle flört etmesi ve Bukowski'nin kıskançlık krizlerine girmesinden çıkıyordu. Jane'in bir fahişeden ancak bir gömlek üstün olabileceğini düşünmeye başlamıştı, sık sık dövüyordu onu. Kavgalar gerçekten sertleşmeye, kendilerine ve başkalarına zarar verecek boyutlara ulaşmaya başladığında polis Bukowski'yi alıp sarhoşların yanına kapatmak üzere karakola götürüyordu. 1948, 1949 ve 1951 yıllarında sarhoş olduğu gerekçesiyle tutuklanmış ve her defasında geceyi hücrede geçirmek zorunda kalmıştı.

Akşamdan kalma olduğunda çekilmez bir adam oluyordu. Ucuz şarap içtiği bir gecenin sabahında MacArthur Park'a bakan bir odada yanında bir sürü boş şişeyle uyandığında kendini çok kötü hissetti. Temiz hava almak için pencerenin önüne oturdu. Kafasına çelik bir bant geçirilmiş gibi hissediyordu kendini. Derken takım elbise giymiş, hatta kravat bile takmış birinin intihar etmek için aşağı atladığını gördü.

"Hey, Jane. Bil bakalım ne oldu?" diye seslendi içeri.

"Ne?" diye sordu, o sırada banyoda kusmakta olan Jane.

"Olabilecek en garip şey. Az önce kendini aşağı atan biri pencerenin tam önünden geçti."

"Ah, saçmalama."

"Hayır. Gerçekten oldu. Gel bak. Pencereye gel, başını uzat ve aşağı bak."

Jane pek inanmamıştı, ama yine de gelip aşağı baktı.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, tekrar banyoya koştu, kustu, kustu, kustu...

"Söylemiştim, bebeğim," dedi Bukowski. "Söylemiştim."

Teslimat görevlisi olarak çalıştığı sırada, malları teslim ettikten sonra iş yerine dönerken yakınlardaki bir bara girip bir iki kadeh içme fırsatı buluyordu. O sırada, 5. ile Broadway üzerindeki bir alışveriş mağazası olan Milliron's'da ve terzi dükkânlarının yoğun olduğu bölgede küçük fabrikalarda çalışıyordu. Bunları, kovulana kadar zaman geçirdiği, bazı şeyleri görmezden gelerek katlandığı, yazacağı yeni romanı *Factotum* için ve Sunbeam Lighting Company'deki işini konu alan "Kıvılcımlar" gibi şiirlere malzeme toplamasına yarayan "boktan işler" olarak adlandırıyordu:

ve on saatlik
ağır çalışmanın.
karşılıklı hakaretleşmelerin ardından
kavgaları atlatıp
suratına bakmaya değmeyecek
tiplerle,
kaybetmiyoruz hâlâ
neşemizi

eski arabalarımıza atlayıp
gitmek için evlerimize
gecenin geri kalanını içki içip
karılarımızla kavga ederek
geçirmek

ve ertesi sabah
yumruklarımızı geçirmek üzere
...
sıvası dökülen pis duvarlara

kıvılcımlar çıkararak çalışan
matkap ve hızar makinelerinin
sesleri

bizler yalnızca kuru kalabalıktık
bu ölüm balesinde

harikaydık hepimiz

fazlasını verdik
onlara istediklerinden
yine de

aslında hiçbir şey
verememişiz.

Parası olduğu zaman çalışmıyor, Jane'le birlikte barları geziyorlardı. En iyi öykülerinin ve Jane'e adadığı gülmece unsurlarıyla yüklü "itfaiye" de dahil olmak üzere, şiirlerinin çoğu, birlikteyken başlarından geçen olayları konu almaktadır. "itfaiye", şairin, sevgilisiyle birlikte itfaiye istasyonunu gezmeye gitmesini anlatır. Kız, itfaiyecilere kur yapmaya başlar, adam da onlarla black jack oynamaya dalar. İtfaiyeciler teker teker üst kata çıkıp kızla birlikte olur, adam aşağı inen her itfaiyeciden beş dolar almaktadır. Derken yangın alarmı verilir:

kız oturmuş el sallıyordu itfaiyecilere
ama artık hiçbiri
ilgilenecek durumda
değildi onunla.
"ha'di bara dönelim,"
dedim,
ona.

"oo, paran var,
demek."

"varmış da haberim yokmuş,
buldum sonra..."

Bu şiirde ve yazacağı diğer şiirlerde anlatmak istediği şey, Jane'in ahlak seviyesi düşük, fahişeden farksız bir kadın olduğuydu. Düşüncesinde haklı olsun ya da olmasın, bu ilişki Bukowski'nin kadınlar hakkında çok kötü izlenimler edinmesine neden olmuştu. Kız arkadaşlarından "orospular" ya da "kaltaklar" diye bahsediyor, cinsel ilişkilerini kaba sözcüklerle tasvir ediyor, bu ilişkilerini daha çok "ırza geçme" olarak anlatıyordu. Linda King, Bukowski'nin, bütün sevgililerinin Jane gibi davranacağını sandığını söylüyor. "Anlaşılan Jane, önüne gelenle yatmaktan zevk alan biriydi," diyor ve ekliyor: "Alkolikti, sokağa çıkıyor ve kim ona içki ısmarlayacağına söz verirse onunla yatmayı kabul ediyordu. Eğer adam eve gelmeyi kabul etmezse o onun evine gidiyordu. Bukowski bundan sık sık bahsederdi."

Bukowski'nin postanede ilk çalışması 1950 Noeli'nde iki haftalığına geçici posta dağıtıcısı olarak işe girdiği döneme rastlar. *Postane* adlı romanında da anlattığı gibi, yokuşun tepesinde oturan bir ihtiyarın, herkesi işe aldıklarını söylemesiyle bir yanlışlık sonucu başlamıştır postanede çalışmaya. On beş ay sonra yeniden çalışmaya başlar, bu kez saati 1.61 dolardan tam zamanlı işçi olarak girmiştir ve üç yıl boyunca çalışacaktır.

South Coronado Street'te Jane'le birlikte kaldığı eve geldiğinde yatağı hâlâ toplanmamış, yemekleri pişirilmemiş buluyordu. Jane evde olmuyordu. Bazen Alvarado Street'te, kendisine içki ısmarlamış bir adamla yakalıyordu. Bazen de hiç bulamıyordu. Onu bulamadığı zaman oturup Jane'i "baba" diye hitap ettiği bir denizci ya da satıcıyla yattığını hayal ederek tek başına içiyordu.

Bazen de Bukowski bar kelebeği arkadaşlarını, birlikte içki içmek üzere evine davet ediyordu. Bir gece uyandığında yanında birinin yattığını gördü. Uzun zamandır hayalini kurduğu anal seks deneyimi gerçekleştirme fırsatı bulduğunu düşünerek sevindi. "Bir gece bir kadını arkadan becermek istedim ama sonunda bir erkeği arkadan becermiş olduğumu fark ettim," diyecekti yıllar sonra. "Kalmaya gelen bir arkadaşımmış, ama ben onu adı Mystery olan bir kız arkadaşını sandım, ve... anlayın işte, sarhoştum da, o da orada yatıyordu, bir iki denedim, kıpırdamayınca, 'aldırmıyor herhalde,' dedim ve biraz daha abandım (bende de çok fazla yok, biliyorsunuz) sonra tamamen abandım ve sesini duydum... uh... eğilip suratına baktım, meğer arkadaşım B— değil miymiş! "Tanrım!" dedim ve hemen geri çekildim."

On yılı aşkın bir süredir içiyordu, ucuz şarap, yeşil bira, bulabildiği zaman viski... Ama düzenli beslenmiyor ve çok fazla sigara içiyordu. Yaşı hâlâ gençti ama sağlığını yitirmişti, 1955 yılının ilkbaharında bu düzensiz hayatın bedelini ödemeye başladı. Bir gün postanede çalışırken hastalanmaya başladığını hissetti ve izin alıp North Westmoreland Avenue'daki yeni taşındıkları eve gitti. Sabaha karşı kan kusmaya başladı, sağlık sigortası ya da biriktirdiği bir para olmadığı için ambulans onu LA County vakıf hastanesine götürdü. Ülser kanaması geçiriyordu ve kan nakli gerekiyordu, ancak hastaneye kan bağışında bulunmamışsa kendisine kan verilmeyecekti. Sanki herkes

onun ölmesi için işbirliği yapmıştı. Kan bulamazsa ölecekti. Ölmesi, bir daha kimsenin başına iş açmayacağı anlamına geliyordu. Komiktir, Bukowski'nin ailesinde bir tek kişi, babası daha önce kan vermişti ve Henry sayesinde onun da hayatı kurtulmuş oldu.

Jane'in yanına döndüğünde doktorların kendisine eğer bir daha içki içerse öleceğini söyleyerek uyardığını anlattı, bu yerinde bir uyarıydı, hatta doğruluk payı bile vardı, ama yapabileceği başka bir şey var mıydı?

"Atlara oynayabiliriz," dedi Jane.

"Atlara mı?"

"Evet, onlar koşuyor ve sen de bahse giriyorsun."

Mahalleden biraz para buldu. Çıktık. Oynadığım üç at kazandı, bir tanesi 50 papelden fazla para getirdi. Kolay olduğunu düşündüm.

("Horsemeat"den)

Hollywood Park, Los Angeles havaalanı yakınlarındaki Inglewood'da geniş bir alandı. Kalabalık, Bukowski'yi çok rahatsız etti önce; kendini kaybetmiş bir halde, çılgınlar gibi bağıran sarhoş bir güruh. Ama o, bütün dikkatini bahislere verdi, aptalca davranan kalabalığın davranışlarına bakarak hangi atın üzerine oynayacağını kararlaştıracaktı. Bu insanların oynadığı bütün atların yanlış tahmin olduğunu düşünüyordu, yarıştan birkaç dakika önce hangi ata oynadıklarını bahis tablosundan öğrenip başka bir ata oynayacak ve böylece kazanan atı seçmiş olacaktı. Bu, gelecek birkaç yıl boyunca at yarışları üzerine bahse girerken uygulayacağı yöntemlerden yalnızca biriydi.

Atlar toprak pisti döverek koşmaya başladı, seyirciler sürekli bağırıyordu, son düzlüğe girip bitiş çizgisine yaklaşırlarken heyecan dolu bağrışmalar haykırışlara dönüştü -heyecan doruk noktasındaydı- ancak kısa bir süre sonra hipodromdaki bahisçilerin hayal kırıklığına uğramış bir halde hep birlikte derin derin iç çekmesinden başka bir ses duyulmaz oldu. Hiçbiri kazanamamıştı. Bukowski kazanan biletin kendisinde olduğunu gördü: düşük maaşlı işlerin kölesi olan herkes gibi o da bu yarışları, hayatını zehir eden şeylerden kurtulmasını sağlayacak bir çıkış yolu olarak görüyordu. "Bahis yatırırken harcadığım

para ve zaman umurumda bile değil, çünkü delinin tekiyim ben, bir daha mezbahalarda, postanelerde, limanlarda, fabrikalarda çalışmak zorunda kalmayacağım kadar çok para kazanmak istiyorum," diyordu, niçin bahislere merak sardığını anlatırken. "Koşu pisti bana birçok biçimde yardımcı oluyor -aç gözlü, hamburger gibi suratlar görüyorum; erken görülen düşlerin ve sonrasında yaşanan kabusların okunduğu suratlar bunlar. Böyle bir şeyi bu kadar sık göremezsiniz. Yaşamın mekanizmasıdır bu."

En büyük düşü, bulduğu yöntemi iyice geliştirip mükemmelleştirerek (Oysa hiçbir zaman doğru bir yöntem değildi bu.) sekizden beşe çalıştığı işinden ayrılıp bütün parasını at yarışı oynayarak kazanmaktı. Bunu birkaç kez denedi de, bir defasında çok büyük miktarda bir para kazandıktan sonra işinden ayrıldı, güney California'daki yarışları izledi, her gece, okyanus kıyısında, sessiz sakin lokantalarda biftek yiyerek karnını doyurdu, geceyi rahat motellerde geçirdi. İçkiye yeniden başladı, ancak doktorun söyledikleri doğru olabilir korkusuyla bir süre şarabı sütle karıştırarak içti. Ama baktı ki ölmüyor, önce biraya ardından viskiye geri döndü. Çok geçmeden yine eski temposunda içiyordu. Daha da iyisi, hem içiyor hem de at yarışlarında para kazanıyordu. Doktorlar ne bilirdi ki zaten?

Ancak kazanma mevsiminin de sonu gelir ve kumarbazlar eskisinden de kötü bir durumda beş parasız ortada kala kalır. Kira parası bitmişti. Benzin parası kalmamıştı. Mahvolmuştu. Masalarında yiyecek iki lokma yemek bulabilmek için Jane işe girip çalışmak zorunda kaldı. Ancak Bukowski'nin kendisini aldattığından, işe gittiği zaman başka kadınlarla buluştuğundan şüphelenerek onu terk etti. Bukowski'nin artık ne parası, ne işi, ne de kadını vardı. Ancak bu durum hiç olmazsa yazı yazması için esin kaynağı olabilirdi: "Ama bir haftalık paranı dört saat içinde kaybettikten sonra odana dönüp daktilonun başına oturup bir sürü süslü laf uydurmak aslında hiç de kolay değil."

3. ÖLÜM DAHA FAZLA ÖLÜM İSTİYOR

1950li yılların başında yazdığı eserleri yayınlatmakta zorluk çeken Bukowski bir ara o kadar büyük bir umutsuzluğa kapıldı ki, duygusal şantajlardan medet umar hale geldi. "Bana bir mektup yazarak şiirini yayınlamamı istedi, aksi taktirde intihar edeceğini iddia ediyordu," diyor, New Mexico'da edebiyat dergileri editörlüğü yapan Judson Crews. "Ama gönderdiği şiirleri olduğu gibi iade ettim. Böyle bir şey yapmaya kalkışamazdı, yani bunu *gerçekten* yapmayacağından emindim."

Harlequin dergisi editörü Barbara Frye yeni yazarlardan şiirlerini göndermelerini istediğinde Bukowski hemen, kendi yazdığı bir deste şiiri Wheeler, Teksas'taki adrese postaladı. Frye, cevap mektubunda şiirleri yayınlamayı kabul ettiğini belirtmekle kalmayıp onun, William Blake'ten bu yana gelmiş geçmiş en büyük şair olduğunu belirtince Bukowski sevinçten havalara uçtu.

Aralarında büyük bir hızla gelişen müthiş bir yakınlaşma oldu. Barbara gönderdiği bir mektupta bekar olduğunu, küçük bir fiziksel deformasyon, bir boyun problemi yüzünden kendisine eş bulamayacağından korktuğunu belirtti. Daha sonraki mektuplarında da bu sorunundan ve kimsenin dönüp yüzüne bakmamasından o kadar sık söz

etti ki, Bukowski eserlerini çok beğenen bu kibar kadın için ciddi ciddi üzüntü duymaya başladı. Bir gece kalemi kağıdı alan Bukowski, Teksas'a gönderdiği mektupta Barbara'dan kendini bu kadar üzmemesini, koca bulma konusunda endişelenmekten vazgeçmesini istedi. Hoş bir kıza benziyordu, belli olmaz belki de kendisi evlenirdi onunla! Ertesi gün Bukowski böyle bir mektup yazdığını unutmuş gitmişti ama Barbara bu teklifi kabul ettiğini bildiren bir cevap mektubu göndermekte gecikmedi.

Mektubunda Wheeler'daki işinden ayrılacağını, Los Angeles'a gidecek ilk otobüse atlayacağını ve Bukowski'yle nerede nasıl buluşacağının planlarını yazmıştı. Bu arada resimlerini de göndermişti ve Bukowski o resimleri görünce ciddi ciddi endişelenmekten kendini alamadı.

Barbara'nın boyun omurlarından ikisi eksikti, buna omurgasının eğriliği de eklenince tam bir kambur görünümüne bürünüyordu. Bu aynı zamanda boynunu sağa sola döndüremediği anlamına da geliyordu. Gerçekten çok garip bir görüntüsü vardı. Barbara'nın kuzeni Tom Frye şunları söylüyor: "Onunki bariz bir deformasyondu, daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Çenesi göğüs kafesine değiyordu. Kısa boylu, boyunsuz, tostoparlak bir kızdı."

Bukowski kendini en kötüsüne hazırlamıştı ama Barbara otobüsten indiğinde beklediği kadar kötü görünmediğini, hatta sevişebileceği biri olduğunu bile düşündü. Barbara'yı North Westmoreland'deki dairesine götürdü ve hemen o gece "sevişmeye çalıştılar".

Bukowski saatlerce uğraştı, türlü türlü fantezîler kurdu ama ne yaptıysa olmadı, bir türlü tahrik olamadı, sonunda Barbara'nın tatmin olup uyumasıyla o da çektiği eziyetten kurtuldu. Uyku tutmamıştı, bir yandan sigarasını içerken bir yandan da sorunun ne olabileceğini düşünmeye başladı. Ve nihayet Barbara'nın vajinasının çok geniş olduğu sonucuna vardı! Zavallıcığın koca bulamamasının asıl nedeni buydu işte. Boynunun bu işle bir ilgisi yoktu. Kadının vajinası o kadar genişti ki erkek ne yaparsa yapsın, o hiçbir şey hissetmiyordu.

"Barbara, anladım," dedi, ertesi sabah kadın uyandığında. "Ama birlikte halledeceğiz bunu. Seni yüzüstü bırakmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak, vajinan çok geniş. Biliyorsun, dün gece..."

"Ne?" dedi, Barbara. "Girmedin bile."

"Bu da ne demek? Çıkardığın seslerden sanmıştım ki..."

"Bunun yeni bir yöntem olduğunu sandım... Bilmiyordum."

"Yani şimdi içine girmedim bile, öyle mi?"

"Öyle."

Bukowski seks konusunda o kadar toydu ki, bir kadının yol göstermesi olmazsa ne yapacağını bilemeden kalakalıyordu. Tekrar denediler ve bu kez Barbara'nın yol göstermesiyle Bukowski aslında ne kadar dar olduğunu hissetti ve başardı. Her şeyin yoluna girdiğini gördükten sonra çölü aşıp Las Vegas, Nevada'ya gittiler ve 29 Ekim 1955 tarihinde evlendiler.

Bukowski'nin hayatına giren pek çok kadın gibi Barbara da şiirlerine ve düz yazılarına konu olmaya başladı –içlerinde en belirgini, *Postane*'deki Joyce tipidir– ama yazılanların pek azı gerçekle örtüşmektedir.

Barbara'nın büyük büyükbabası Teksas topraklarına yerleşen ilk göçmenlerdendi. 1877'de sekiz yüz dönümlük bir arazi üzerinde hak iddia etmiş ve burada Frye Çiftliği'ni kurmuştu. Aile, büyükbaş hayvancılık ve at yetiştiriciliği ile uğraşmış, petrol aramıştı. Ancak başarıları bununla kalmıyordu. Barbara'nın kuzeni Jack Frye, The Frye Interceptor adını koyacağı bir uçak modeli geliştirmiş, Howard Hughes'la ortak olarak TWA'i kurmuştu. Bir başka kuzen pilot eğitmenliğinden bir servet kazanmıştı. 6 Ocak 1932'de doğan Barbara Nell Frye, Bukowski'den on bir yaş küçüktü. İki yaşındayken annesiyle babası ayrılmış, Barbara, Tobe Anne ve Tobe Baba diye hitap ettiği büyükannesi ve büyükbabası Lily ve Tobe Frye tarafından büyütülmüştü. (*Postane*'deki Joyce da babasına "Wally Baba" diye hitap eder.) Bukowski şöyle yazmıştı: "Salak kadın... babası değildi ki o!" Liseyi bitirip üniversiteye devam etti ve Tobe Baba'nın da yardımıyla Wheeler mahkemesinde katiplik yaptı.

Barbara'nın sürekli bir erkek arkadaşı olmamıştı hiç, Bukowski'yle evlenmeye karar verdiğini kimseye söylemedi, biriktirdiği azıcık parayı da yanına alarak California'ya gitti; Bukowski ondan sürekli "milyoner" diye bahsediyordu ama birlikte oldukları süre içinde

sahip oldukları tek para. Barbara'nın biriktirmeyi başardığı o azıcık paraydı. Babası, tanımadığı bir adamla evlendiği için ona deli diyordu ama ailenin diğer fertleri daha anlayışlı çıktı. "Ben çok şaşırmadım, çünkü bu evliliğin onun son şansı olduğunu biliyordum," diyor, kuzenlerinden biri, Sunny Thomas.

Bukowski, *Postane* adlı romanında Chinaski'nin, Joyce'un doğduğu kasabayı ziyaret ettiğini yazar, bu da en azından bir süre Teksas'ta kaldıkları olasılığını akla getirmektedir. Evlendikten sonra Bukowski ve eşi birkaç haftalığına kalmaya gitmişti ama bu ziyareti, evliliği onaylamayan büyükanneyle büyükbabanın tatile çıktığı bir döneme rastlatmaya özen göstermişlerdi. Bukowski gündelik şehir giysilerini giyerek gitmişti. Giysilerin Tobe Baba'nın kovboyları arasında ne kadar komik durduğunu görünce gittiği yere uyum sağlamak zorunda kaldı. Yaşayacağı bir sonraki şok ise, Wheeler'ın "kurak" bir bölge olduğunu öğrendiği zamandı.

LA'a döndüklerinde Barbara, özel bir *Harlequin* sayısı hazırladı ve Bukowski'nin, içlerinde "Death Wants More Death" de dahil olmak üzere sekiz şiirine yer verdi. *Harlequin*'in editörlüğünü beraber üstlendiler. Bukowski sevmediği yazarlara, ki sayıları hiç de az değildi, çok kaba davranıyor, bu yolla, daha önce eserlerini geri çeviren editörlerden intikamını alıyordu. İlk kurbanlarından biri daha önce şiirlerini iade ederek kendisini küçük düşüren Judson Crews'du. Bir başka kurbansa, Barbara'nın ilanına yanıt veren şairlerden Leslie Woolf Hedley'di. Bukowski, Woolf Hedley'in yazdığı şiirlerin berbat olduğunu düşünüyordu. Şiirleri basmayı çoktan kabul etmiş olan Barbara'ya da uygun olmadıklarını söyledi. "Barbara bana bir mektup yazıp şiirleri kullanamayacağını, Bukowski'nin itiraz ettiğini söyledi. O karşı çıkıyormuş," diyor, bir ara ikisini de mahkemeye vermeyi bile düşünen Woolf Hedley. "Şiirlerim, onun istediği kadar avant-garde değilmiş. Bukowski profesyonel açıdan yalnız bir insandı, yalnız olmayı kendi istiyordu ve sanırım bunda sonuna kadar ısrar ediyordu."

Barbara şehir içindeki bir apartman dairesinde oturmaktan memnun değildi. LA banliyölerinden Echo Park'ta küçük bir eve taşındılar. Ailesinin parasıyla yaşamalarını istemediğini de Bukowski'ye anlattı, evdekilere, kendi başlarına başarabildiklerini göstermek istiyor-

du. Geçirdiği kanamadan sonra postanedeki işinden ayrılmak zorunda kalan Bukowski bir meslek edinmenin yollarını düşünmeye başlamak zorundaydı. O sırada, "boktan iş" dediği işlerden birinde, West 7th Street'teki Graphic Arts Center'da teslimat memuru olarak çalışıyordu. Depodan aldığı mürekkep, kağıt ve kalemlerin kamyonlara yüklenmesinden sorumluydu. İşi bittiği zaman soluğu deponun arkasındaki Seven-G barında alıyor ve bira içiyordu. Alışık olduğu eski rutinlerinden biriydi bu, Graphic Art'ta çalışanları seviyordu, ancak bu kadarıyla yetinmek istemeyen Barbara, Bukowski'nin aklına profesyonel bir ressam olmayı sokmaya çalışıyordu. Resme karşı bir yeteneği vardı, biraz eğitim aldıktan sonra kendine bir reklam şirketinde ya da gazetede iş bulabilirdi. Barbara onu, Los Angeles City College'a yazılmaya ikna etti ve galerilere götürmeye başladı.

Okuldaki işlerden biri de, yaklaşan Noel nedeniyle Texaco benzin istasyonları için bir reklam hazırlamaktı, Bukowski'ninki –doğrusu hiç de fena bir öneri değildi– bir Noel ağacının üzerine asılmış Texaco yıldızıydı. Öğretmen ona, içinde Noel ağacı bulunan çizimler istemediğini, Noel ağacının çok banal olduğunu söyledi. O zamana kadar gayet iyi giden ve B ortalama tutturan Bukowski bu olaydan sonra derslere ilgisini yitirdi ve sonunda kursu bıraktı. Ama Noel geldiğinde Texaco istasyonlarını, üzerinde yıldız olan ağaç posterlerinin süslediğini görünce epey keyiflendi.

"Bak, sevgilim, bu benim çizimim" demişti, "Benimle gurur duyuyor musun?"

"Sen hep kendini hafife alıyorsun böyle," diye cevap verdi Barbara, onun bu kadar gamsız olmasından bıkmış bir halde.

Jean-Paul Sartre'la aynı dergide yazan bir adamın içki içip pineklemesini, yarış bültenleri okumasını bir türlü anlayamıyordu. Daha sonra Bukowski'nin postanedeki işine stajyer dağıtıcı göreviyle dönüp saatte 1.82 dolar karşılığında çalışmaya başladığını duyduğunda pek şaşırmayacaktı.

"Beklediğim biri gibi çıkmadın," diyecekti evliliklerinin üzerinden birkaç ay geçtikten sonra. "Ben seni çok daha ateşli, patlamaya hazır biri sanıyordum."

Bukowski ise Barbara'nın yapmacık olduğunu düşündüğü davra-

nışlarından giderek daha fazla rahatsızlık duymaya başlıyordu. Telefonda yapmacık bir İngiliz aksanıyla konuştuğunu fark etmişti. Barbara kocasının ne zaman komiklik yapıp ne zaman ciddileştiğini kestiremiyordu. Ciddi olduğu zaman espri yaptığını sanıyordu. Bukowski de eşinin karakteri hakkında kafa yordukça ondan daha az hoşlandığını fark ediyordu. Barbara, "soğuk, kindar, kaba, züppe kaltağın teki"ydi.

"Acayip bir adamdı," diyor. Barbara'nın San Bernardino'da yaşayan ve çift tarafından ziyaret edilen teyzesi Leah Belle Wilson. Bukowski somurtkan, konuşmayı hiç sevmeyen biriydi. Kadıncağız, onunla işi konusunda sohbet etmek istemiş, işini seviyor musun gibisinden, laf olsun diye bir soru sormuş ama Bukowski bu konuyu konuşmak istemediğini söyleyerek homurdanmış ve bir çizgi roman bulup okumaya başlamıştı. Barbara, kocasının bir yazar, bir hayalperest, asla büyümeyen bir çocuk olduğunu söyleyerek özür dilemeye çalıştı. Ama Leah Belle teyze onun kaba biri olduğunu düşünüyordu. Bu, kesinlikle bir Teksaslı'nın sergileyebileceği bir davranış değildi. "Sevimli biri değildi," diyor. "Bir yabancı gibi davranmıştı."

Evliliklerinin ilk dönemlerinde seks hayatları o kadar hareketliydi ki, Bukowski, Barbara'nın nemfomanyak olduğuna karar kılmıştı. Barbara çocuk sahibi olmak istediğini söyleyerek onun bütün keyfini kaçırmıştı. Çocuk fikrine karşıydı, bunu önlemek için bildiği tek çare olan dışarı boşalma yöntemini uygulamaya başladı. Ancak zamanlamayı ayarlaması hiç kolay olmuyordu ve Barbara'nın kendisine bir oyun oynayacağından çok korkuyordu. Nitekim Barbara hamile kaldı ancak çocuğu düşürdü. Bukowski bu olaydan dolayı kendini suçladı, yıllardır içki içiyordu ve alkol bir biçimde spermlerini etkilemiş olmalıydı. Barbara da onu suçladı. Kendine bir sevgili buldu ve kocasını, kendisine manevi baskı uygulamakla suçlayarak boşanma işlemlerine başladı. Onun bu suçlaması, hatalarının farkında olan, ancak her şeye rağmen karısına kötü davranmadığını düşünen Bukowski'yi çok kırdı.

Evlendikten iki yıl dört ay sonra, 18 Mart 1958 tarihinde boşandılar. Bukowski'nin Teksas milyonlarına elini bile sürmeye niyeti yoktu; "Banka Çekine Tekmeyi Savurduğum Gün" adlı, hakaretlerle do-

lu şiirinde de bu olaydan bahsediyordu:

... zengin amca ve halalarını al da sen
ve dedelerini ve babalarını
ve onların iğrenç petrollerini
ve yedi göllerini
ve yaban hindilerini
ve bufaloları
ve bütün Teksas eyaletini
hani o kadar böbürlendiğin
ve Cumartesi gecesi çıkılan iskele yürüyüşlerini
ve iki paralık kütüphaneni
ve sahtekâr meclis üyelerini
ve o biçim ressamlarını –
hepsini al da bir güzel
bir de haftalık gazetelerini
ve hortumlarını
ve lanet sel baskınlarını
ve bütün o uluyan kedilerini
ve *Time* aboneliğini,
sok bir tarafına, bebeğim,
sok bir güzel

Üç X sinemalar. Kokteyl salonları. Yüzme havuzlu apartman bahçeleri. Hava kirliliğinden perişan olmuş cılız palmiyelerin süslediği bulvarlar. Burası Hollywood'un diğer yüzüydü, Barbara'dan ayrıldıktan sonra buraya yerleşen Bukowski, bölgeye Doğu Hollywood adını takmıştı. Ünlü film yıldızlarının malikanelerinin bulunduğu Beverly Hills ve West Hollwood'dan yalnızca birkaç mil ötedeydi, ancak bir zamanlar Jane'le birlikte yaşadığı köhne kenar mahalleye de hayli yakındı.

North Mariposa Avenue üzerindeki 1600. Sokağın Hollywood Boulevard'dan Sunset Boulevard'ın viran doğu ucuna kadar olan bölümünü kuzey-güney doğrultusunda kestiği, köhne, viran bölgeyi seçti, kalacağı yeni mekan olarak. '57 model Plymouth'unu park edip, 1623. No.lu İspanyol tarzında inşa edilmiş pansiyondan içeri girdi:

Burası üç katlı, sıcak suyu olmayan, daha çok hapishane hücrelerini andıran iki düzine odadan oluşuyordu. Asansör ve havalandırma yoktu. İkinci kattaki 303 numaralı odaya çıktı. İçeride kırık dökük birkaç sandalye, bir abajur, uyduruk bir yemek masası, hamamböcekleriyle dolu küçük bir mutfak, katlanıp duvara giren bir Murphy yatak ve koridorun ucunda ortaklaşa kullanılan bir tuvalet vardı.

Hollywood'la Normandie'nin köşesindeki Ned's Liquor Store, kısa bir yürüyüş mesafesi içindeydi. Bukowski, eli kolu Miller High Life biraları, kutular dolusu White Owl puro ve sigarı ve karton karton Pall Mall sigarasıyla dolu bir halde odasına döner, transistörlü radyosunu açıp bir klasik müzik istasyonu bulur, lambayı yaklaştırır, bir kutu bira açıp daktilosunun başına oturur ve bu odada kendinden önce kalmış diğer zavallıları düşünürdü. Sonra da daha çok öykülerden oluşan eserlerinden farklı bir şey üretme isteğiyle, Black Sparrow Press'teki yayıncı John Martin'in "imgeler dizisi" olarak adlandırdığı yöntemi uygulamak üzere aklına geleni yazmaya başlardı daktilosunda.

"Hank'in odası her zaman pisti," diyor, o dönemde Bukowski'nin yakın arkadaşı olan, St. Paul, Minnesotalı şair Jory Sherman. "Hiç temizlik yapmazdı. Bulaşıklar lavabonun içinde birikirdi, sigara izmaritlerini önüne gelen yere atardı."

Yaşadığı yer hiç de iç açıcı olmamasına rağmen, Bukowski başarısız evliliğinden ve tutkulu eşinin ısrarlarından kurtulmuştu. Dilediği şeyi yapıyordu, postanedeki işi aç kalmamasına yetiyordu. "...En iyi zamanlarımda bir oda, bir daktilo ve bir şişe vardı," diye yazmıştı. "Daktilo sesi kesilmek bilmeden sürüp giderken bağırış çağırışlar da yükselmeye başlıyordu: 'HEY! KES ŞUNU, TANRI AŞKINA, İŞE GİDEN İNSANLARIZ, SABAH ERKEN KALKMAK ZORUNDAYIZ!' Komşular süpürge saplarıyla yeri ya da tavanı vururken ben birkaç satır daha eklemeye çalışıyordum..."

Ev sahibi, diğer kiracılar rahatsız oluyor diye saat 9:30'dan sonra daktiloda yazı yazmamasını istemişti. Bu tam da Bukowski'nin yazmak için havaya girdiği saatti, yanında birkaç şişe bira, belki bir puro, eğer şanslıysa radyoda çalan Mozart. O, diğer kiracıların gürültüsüne, televizyondan yükselen kahkaha seslerine, koridorun ucundaki

o sevici karının kapısını açık bırakıp caz plakları çalmasına katlanıyordu ama. Neden yazı yazmasına izin verilmiyordu peki? Yeni bir kuraldı bu. Bukowski buna da bir çare buldu. Saat 9:30'a kadar daktiloda yazıyor daha sonra elde yazarak sessiz sedasız sürdürüyordu çalışmasını. O kadar ilerleme kaydetti ki artık elde de, daktilodaki kadar hızlı yazabiliyordu.

Birkaç yıldan beri ailesine yalnızca para istemek için mektup yazıyordu, birbirlerini neredeyse hiç görmüyorlardı. Kate ile Henry, LA'dan Temple City'nin banliyölerinden birine, Doreen Avenue'da satın aldıkları yeni evlerine taşınmıştı. Komşuları Francis ve Irma Billie'ye sık sık alkolik oğullarından dert yanıyorlardı. Francis Billie'nin anlattıklarına bakılırsa Henry, Bukowski'nin nefret etmekte haklı olduğu, sürekli böbürlenip duran, insanlara hava atmaya bayılan biriydi. Komşularına liderlik taslıyor, LA County Museum'daki işini anlatıyor; hiçbir zaman getir götür işleriyle ilgilenen biri olmaktan öteye gidememiş olduğu halde kendini sanat yönetmeni olarak tanıtıyor ve yazar Charles Bukowski'nin kendisi olduğunu iddia ediyordu.

Kate kendini içkiye vermişti. Henry evde yokken köşedeki içki dükkanından şarap getirtiyordu. Irma Billie, Henry'nin eve geldiğinde Kate'i sızmış bir halde bulduğunu anlatıyordu.

Bukowski annesini en son kanserden ölmek üzereyken, tedavi gördüğü Rosemead Huzurevi'nde görmüştü. Kate ona, ailesine, özellikle de babasına karşı daha saygılı davranabileceğini söyledi ve ekledi: "Baban harika bir adamdır."

Henry oğlunun bir daha ziyarete gelmemesini istedi, ona annesinin sağlık durumu hakkında bilgi vermeyi de kesti. "Henry oğlunun ziyaretlerinin hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordu," diyor Irma Billie. "Zaten oraya da sarhoş geliyordu, o yüzden gelmemesini söylemekte bir sakınca görmedi." 1956 yılının yılbaşı akşamı Bukowski armağan olarak bir tespih satın aldı ve arabasına binerek Kate'in yattığı hastaneye gitti. Odasının kapısını açacağı sırada bir hemşire gelerek annesinin bir gün önce öldüğünü söyledi. Bu kaybın onu nasıl etkilediğini söylemek olanaksız çünkü Bukowski annesi hakkındaki duygularını ne yazılarında ne de özel sohbetlerinde dile getirmişti.

Ama yine de çok fazla etkili olduğu da söylenemez. "Bu hiç açılmayan, öylesine geçiştirilen bir konuydu," diyor, dul eşi Linda Lee Bukowski.

Henry zaman kaybetmeden kendine yeni bir eş aramaya başladı. Önce müteveffa kardeşi John'un dul eşi Anna Bukowski'yi baştan çıkarmaya çalıştı ama kadın yüz vermeyince Billieler'in kuru temizleme dükkanında çalışan kadınlardan biriyle nişanlandı. 4 Aralık 1958 günü, Bukowski'nin boşanmasından dokuz ay sonra akşamüzeri eve gelen Henry'nin nişanlısı onu mutfakta muhtemelen kalp krizi sonucunda ölmüş olarak yerde yatarken buldu. Annesinin ölümünden dolayı acı çekmeyen Bukowski için babasının ölümü bir jübile demek oluyordu.

"... öldü, öldü, öldü, tanrım sana şükürler olsun!" diye yazmıştı.

Yaşlı adamın cesedi Temple City Cenaze Salonu'nda tabutu içinde yatarken sevgilisi de başında ağlıyordu. Sürekli, "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyordu. "Ölemez o! Daha altmış üç yaşındaydı," diyordu. Sağlıklı bir adamdı, önünde daha uzun yıllar vardı. Bukowski, enişteşi Jack ve halası Eleanor'la birlikte durmuş cesede bakıyordu. Babasının ustura bileme kayışıyla kendisini dövmesi, ona adam olamayacağını söylemesi, başını halıdaki kusmuğa bastırmaya çalışması, dayak yerken annesinin hiçbir şey yapmadan onu seyretmesi, Kate'i çığlık çığlığa bağırtana kadar dövmesi birer birer canlanıyordu gözünün önünde. Sevgilisini kenara itip babasının yüzüne tükürmemek için kendini zor tutuyordu.

Altadena'daki Mountain View Mezarlığı'nda, üzerinde büyük harflerle BUKOWSKI adının yazılı olduğu granit taş, aile mezarlığının yerini belirten bir işaretti. Aile büyüklerinin neredeyse hepsi ölmüştü: Henry ile Kate, Henry'nin her ikisi de ekonomik krizden dolayı işleri batan kardeşleri John ve Ben; Kaiser'in ordusundan gazi sarhoş büyükbaba Leonard ve herkesi gömeceğini söyleyip keyifle gülen büyükanne Emilie. Ama nefesi viski kokan, midesi bulanan ve adını aldığı babası için edilen duaları dinleyen Henry Charles Bukowski Jr.,hâlâ sağdı.

Dorcen Avenue'ya dönüldüğünde ailenin dostları, komşuları, "Henry ile Kate bunları bize vermekten memnunluk duyardı," diye

mırıldanarak evdeki eşyalara, çim biçme makinesi, bahçe makası ve yıllarca sürekli ödünç aldıkları ya da ileride almaları için söz verilen diğer araç gereçlere bakıyorlardı. Bukowski, dilledikleri her şeyi alabileceklerini söyledi. Duvarlardaki gümüşleri, daha başka ne istiyorlarsa her şeyi. Kadınlar ev yapımı konserveleri kapmak için birbiriyle yarış etti. Evi öyle bir talan ettiler ki sonunda geriye kalanlar satıldığında topu topu 100 dolar değerinde eşya kalmış olduğu görüldü.

"İhtiyar, toprağın altında yatarken" son kalan bir iki parça eşyayı da avukatın toplayıp götürdüğü boş evde dolaşmaktan sapkınca bir zevk duyuyordu. Babasının, bir ailenin ancak her kuşaktan çocukları bir şeyler satın alıp bir sonraki kuşağa miras bırakırsa zenginleşebileceğini söylemesini hatırlıyordu. Bu aptalca bir fikir gibi gelmişti ve avukatı Henry'nin 300 dolar biriktirebilmiş olduğunu, ancak Bank of America'ya 6.613 dolarlık haciz borcu olduğunu söyleyince intikamı alınmış gibi sadistçe bir zevk duydu. İpotek karşılığı olarak devredilecek evden başka mal varlığı olarak gösterilebilecek emekli maaşı, bir Erich Heckal ve dört yıllık Plymouth otomobil vardı. Yine de alacak verecek hesabı kapandığında Bukowski 15.000 dolardan biraz fazla bir mirasa kondu. Ünlü olduktan sonra miras kalan parayı içki ve kumarda tükettiğini söylemişti ama miras kalan paranın 1959 yılı için hayli büyük bir meblağ olan 15.000 dolar olduğunu kimseye söylememişti ve bu hiç de öyle çarçur edilerek tüketilebilecek bir para değildi. Tanıdıkları, Bukowski'nin büyük miktarda para biriktirmiş olduğunu ve babasının ölümünden birkaç yıl sonra, daha doğrusu, ölümünden hemen sonra parasını daha dikkatli harcamaya başladığını anlatıyor.

Bukowski zamanla daha fazla eser ürettikçe –ancak bunların karbon kopyasını çıkarmadığı için basılanlar ya da iade edilenler dışındakiler kendisinde kalmıyordu– küçük dergilerde daha fazla şiiri yayınlanıyordu. Bunun bir nedeni de yitirme ve ölüm gibi duyguları tattıktan sonra daha karamsar, daha gerçekçi eserler üretmeye başlamış olmasıydı. 1959 yılında şiirleri *Nomad, Coastlines, Quicksilver* ve *Epos* gibi dergilerde yayınlandı. Başarı, çalışma azmini daha da körüklüyordu. Jory Sherman şöyle diyor: "Herkesi, teker teker herkesi

geçmek istiyorum, demişti. Ünlü olmak istiyordu., hem de çok."

İlk şiir kitapçığı Ekim 1960'ta, 40. yaş gününden iki ay sonra yayınlandı. Daha önce de Bukowski'nin iki şiirini yayınlamış olan *Eureka*, California'lı küçük çaplı bir editör olan E. V. Griffith iki yılını *Flower, Fist and Bestial Veil* için ter dökerek geçirdi. "Kitabın baskıya verilme aşamasında çeşitli gecikmeler yaşandı. Şair ve yayınevi arasındaki iletişimin çok güç sağlandığı zamanlar oldu," diyor Griffith. "Ama Bukowski, ilk kopyayı eline aldığında bütün tatsızlıklar unutuldu gitti."

Flower, Fist and Bestial Veil, bir broşürden biraz büyük, 28 sayfalık bir kitapçıktı. Yalnızca 200 adet basılmış ve bunun da büyük bir bölümü yayıncının arkadaşlarına ve şaire verilmişti. Ama yine de ilk kitabı olduğundan Bukowski için değeri büyüktü.

"suare" de dahil olmak üzere burada derlenen şiirlerin birçoğu karamsardı.

dolapta duruyor şişem
tıpkı dualarımı gerçekleştirmeyi bekleyen bir cin gibi
içiyor ve öksürüyorum, senfoni sırasında öksüren salak gibi
gün ışığında şaşkına dönmüş kuşlar her yerde
telefon çalıyor bastırarak
bu çarpıklıklar denizinden yükselen sesleri
sıkı ve düzenli içiyorum artık cennete içiyorum ve ölüme
ve aşk denen yalana

40 yaşına gelen Bukowski, New Mexico'da üç ayda bir yayınlanan *Targets* adlı bir dergide editörlerin "Charles Bukowski'nin İmzası"na yer ayırmasıyla ilk kez vitrine çıkmış oluyordu. Bu, aralarında yine kasvetli, klostrofobik bir şiir olan "Ayrılıkların Trajedisi" de dahil olmak üzere ilk dönemlerde yazdığı en başarılı şiirlerinin derlendiği bir bölümdü. "Ayrılıkların Trajedisi", Bukowski'nin o sırada kalmakta olduğu pansiyondan pek de farkı olmayan bir pansiyonu işleten öfkeli ev sahibesiyle şair arasında geçenleri konu almaktadır:

ve yürüdüm karanlık koridorda
benden tiksinen, son dileği
beni cehenneme yollamak olan

ev sahibesi dikildi karşıma
kalın, terli kollarını sallayarak
ve de çığlık çığlığa bağırarak
kirayı istedi benden
hayat yenilgilere uğratmıştı
ikimizi de

Judson Crews'un tabiriyle "Hank personası"nın oluşturulmasına yönelik bir sonraki adım New York'ta yayınlanan *Longshot Poems for Broke Players* adlı kitapçıkla atılmış oldu. Fahişelerle, yarış pistleriyle ve klasik müzikle ilgili şiirler vardı. Bukowski'nin en mükemmel eseri değildi belki ama ünlü olacağı konulara yaklaşıyordu. Tarzındaki değişiklikler, kapakta, masada oturmuş kağıt oynayan adamla yatakta onu bekleyen kadın resminden de anlaşılıyordu. İçinde, yayılmakta olan Bukowski efsanesiyle ilgili ipuçları verebilecek kısa bir biyografi yer alıyordu: mutsuz çocukluğu, ülkenin dört bir yanında hiçbir yere ait olamadan geçirdiği yıllar, pansiyonlarda kalması, köpek maması fabrikasında çalışması, fırıncılık ve pasta fabrikasında Hindistan ceviziyle ilgilenen kişi olma gibi birbirinden çılgın, birbirinden uyduruk işler.

Ancak bunlar bir renk katması düşünülerek yaratılmış hayali işler de olabilirdi, çünkü Bukowski, postanede çalışmak için doldurduğu formda hiçbirinden bahsetmemişti.

Bukowski'nin ilk yıllarda çalıştığı küçük yayıncıları arasında en önemlisi, hiç şüphesiz, Jon ve Louise "Çingene Lou" Webb'in sahibi olduğu efsanevi *Loujon Press*'tir.

Jon Webb gençliğinde Cleveland, Ohio'da bir kuyumcu soygununa karışmış ve üç yıl ıslahevinde kalmıştı. Islahevinde yayınlanan haftalık derginin editörlüğünü yaptığı, polisiye öyküler yazdığı sırada edebiyata ilgi duymaya başlamıştı. Şartlı tahliyeyle serbest bırakıldığında Cleveland'a döndü ve burada uzun siyah saçları ve rengarenk giysileri nedeniyle "Çingene Lou" olarak tanınan bir İtalyan kızıyla tanışıp evlendi. 1954 yılında New Orleans'ın Fransız mahallesine taşındılar ve Jon Webb burada avant-garde eserler yayınlamaya karar verdi. Çingene Lou'yla birlikte çıkarmaya hazırlandıkları *The Outsi-*

der adlı dergiye katkıda bulunmaları için William Burroughs, Lawrence Ferlinghetti ve Henry Miller gibi yazarlarla bağlantı kurdular. Yayınevinin Batı Sahili editörü Jory Sherman, onlara dergide Bukowski'nin eserlerini yayınlamaları önerisinde bulundu. Webbler, Bukowski'nin eserlerini çok beğendi. Çingene Lou'nun da belirttiği gibi, "eserlerdeki gerçekçilikten" çok etkilenmişlerdi. "Yapmacığa hiç yer yoktu bu eserlerde. Bukowski içinden geleni söylemekten çekinmeyen dobra bir adam."

Webbler, *The Outsider*'ın ilk sayısında Bukowski'nin on bir şiirine yer verdi; dönemin gözde beat şairlerinin eserleriyle boy ölçüşebilecek mükemmellikte şiirlerdi bunlar. Bukowski seçkisi profesyonel bir anlayışla oluşturulmuştu, çünkü Webb, şairin sunduğu şiirlerden bazılarını standardın altında olduğu gerekçesiyle reddetmişti. Dergide yayınlanan şiirlerin arasında en güzeli, Bukowski'nin öldüğü zaman mezar taşına yazılmasını istediği, "yaşlı adam, bir odada ölü" adlı şiirdi:

ve gri ellerimden
düşüyor son kalem ümitsizce
ucuz bir odada
bulacaklar beni
ve asla bilmeyecekler
adımı
niyetimi
ya da nedenini
firarımın

Bu şiirin bir kehanet olduğu zaman zaman yaşanan olaylarla kanıtlanıyordu. Bukowski çok içiyor, her gece bir başka kokteyl salonunda görülüyor, kavgalara karışıyor ve sabah kalktığında kendini, "gümüş balıkları" olarak adlandırdığı hücre arkadaşlarıyla birlikte karakolda sarhoşların kapatıldığı hücrede buluyordu. Kusarken öyle şiddetli öğürüyordu ki bazen ağzından kan geldiği oluyordu. Belki de doktorların söylediği gibi kısa bir süre sonra şiddetli bir kanama daha geçirip ölecekti. İçki sorunu, küçük çaplı yaralanmalara ve hastalanmasına yol açıyordu: bir gece yine sarhoş olduğu sırada yürümeye ça-

lışırken bir kavanoza basmış ve cam kırıkları ayağını kesmişti, basuru yüzünden dünyanın en büyük azabını çekiyordu. Aklına yine intiharla ilgili garip düşünceler gelmeye başlamıştı, hatta bir gün, öğleden sonra, gazı açarak bunu denemişti de.

Ayrıldıklarından beri daha da sefil bir hayat sürmekte olan Jane'le, daha doğrusu Jane'den geriye kalanla yeniden görüşmeye başladı. Jane, kalacak oda ve birkaç dolar içki parası karşılığında, Hollywood'da, batakhaneden farkı olmayan The Phillips adında bir otelde temizlikçi olarak çalışıyordu. Bacaklarının bütün güzelliği kaybolmuş, karnı artık iyice şişmişti. Bukowski ona "yaşlı kadın" diye hitap ediyordu, "Güzel Bir Yer" adlı şiirinde de bahsettiği gibi arkadaş edindikleri birkaç sarhoşla bir araya geldiklerinde hoşça vakit geçiriyorlardı:

kapağını açıyorum yeni şişenin
çantamdan çıkardığım, köşede oturuyor o sırada
sigara içiyor, öksürüyor
New Jerseyli yaşlı bir teyze gibi

Bazen sevişiyorlardı, ama Jane o kadar çökmüştü ki Bukowski, sevişmelerinden de bir zevk almıyordu. Louisianalı bir öğretim görevlisi olan dostu John William Corrington'a yolladığı bir mektupta sevişmelerinin, bir defasında seyretmiş olduğu bir sezaryen ameliyatını hatırlatır hale geldiğini yazmıştı.

Jane büyük bir felakete doğru hızla sürükleniyordu ve hiçbir şey ona yardım edemeyecekti. *Postane*'de yer alan ve Noel'den birkaç gün sonra Chinaski'nin Betty'yi otelde ziyaret ettiği bölüm, 1962 yılının Ocak ayına gelindiğinde Jane'in ne kadar çökmüş olduğunu ayrıntılarıyla anlatmaktadır: sabahın erken saatlerinde Chinaski, Betty'nin odasına gelir ve onu, otelde kalanların hediyesi olan hepsi de ucuz marka içki şişelerinin ortasında sarhoş bir halde bulur. Chinaski, Betty'nin bütün şişeleri ya hepsi boşalana ya da kendisi ölüp gidene kadar içmeye çalışacağından korkar.

"Dinle beni," dedim, "Bunları alıyorum. Yani, sana ara sıra bir şişe veririm. Ben içmeyeceğim, merak etme."

"Şişeleri bırak," dedi Betty. Suratıma bakmıyordu. Odası en üst

kattaydı, pencerenin önünde sandalyeye oturmuş sabah trafiğini seyrediyordu.

Yanına gittim. "Bak, işim var. Gitmem gerekiyor. Ama Tanrı aşkına, yavaş iç şunları."

"Tabii," dedi.

Eğilip öptüm, hoşça kal dedim.

Birkaç hafta sonra bir Cumartesi günü Bukowski onu ziyarete gitti. Kapısını çaldığında cevap veren olmadı, içeri girdi, şişeler yoktu, yatak çarşafları örtülüydü, yatağa yaklaştığında çarşaflara kan bulaşmış olduğunu gördü. Ev sahibesi Frenchy, Jane'in ambulansla Los Angeles County Hospital'a götürüldüğünü söyledi.

Kanser bütün vücudunu sarmıştı; ayrıca siroz olmuştu. Ağır bir kanama geçirmişti, Bukowski geldiğinde yarı koma halindeydi, aynı odayı üç kadınla paylaşıyordu, içlerinden biri ziyaretçilerini neşelendirmek için yüksek sesle gülüyordu. Bukowski, görmesinler diye Jane'in yatağının etrafındaki perdeyi kapadı, yanına oturdu, elini tuttu ve adını tekrarladı, defalarca. Bir bez alıp ağzının kenarındaki kanı sildi.

"Geleceğini biliyordum," diyebildi, bir ara kendini toparlayan Jane.

22 Ocak 1962 tarihinde, akşam saatlerinde öldüğü sırada Bukowski, Jane'in Teksas'ta yaşayan oğluna ulaşmak için bir telefon aramakla meşguldü. Jane öldüğünde 51 yaşındaydı.

LA'ın kuzeyindeki San Fernando Misyonu'nda düzenlenen cenaze töreninin ardından Bukowski beş gün aralıksız içki içti ve sarhoş dolaştı, sonunda kendi kendine daha fazla tahammül edemeyecek bir duruma geldiğinde arabasına atlayıp San Bernardino'daki dostu Jory Sherman'a gitti. Altı paket Miller High Life'ı dibine indirdikten sonra Bukowski törenin tam bir cenaze töreni olmadığından, Jane'in gerçek bir Katolik olup olmamasıyla ilgili bir karışıklığın yaşanmasından ve pederin yarım yamalak bir tören hazırladığından yakındı. Ailesinden daha fazla kişinin törene gelmiş olmasını isterdi. Ucuz bir otelde temizlikçilik yapmasının, onu değersiz bir kadın kılmayacağını düşünüyordu. Sağlığında ona daha sık telefon etmediğine hayıflanıyordu şimdi. Belki onu şişelerle gördüğü sabahtan sonra arayıp sormaya devam etseydi sonuç çok farklı olurdu. "Hank, kendisine çok

yaklaşmasına izin verdiği ender kişilerden birini yitirdiğini düşünüyordu," diyor Sherman. "Onun kadar üzgün bir insan çok az görmüştüm. Sürekli ağlıyor ve içiyordu, dünyası yıkılmıştı."

Sabah olduğunda arabasına atlayıp yarışlara gitti, orada postaneden tanıdığı bir kızla karşılaştı, birlikte kızın evine gittiklerinde Bukowski onunla sevişmek istedi ama başaramadı, çünkü Jane'in kendisini seyrettiği hissine kapılmıştı. North Mariposa'daki odasına gitti, Jane'in eşyalarından bir kısmı hâlâ buradaydı: telefonun suskunluğunu dinlerken tespih gibi parmaklarına doladığı siyah boncuklu kolyesini, fazla yüksek sesle çalıp çalışırken rahatsız olmasın diye üzerini örttüğü telefonu. Dolabın kapısı aralıktı, Jane'in eşyaları da orada duruyordu – bluzları, etek ve ceketleri, bedeninin biçim ve hareket kazandırdığı cansız kumaş parçaları. 29 Ocakta kafası biraz yerine gelir gibi olduğunda, bir dizi keder şiiri yazmaya başladı. Bu şiirler, Bukowski'nin en dokunaklı eserlerini oluşturmaktadır:

. ve konuşuyorum
bütün tanrılarla
Musevi tanrılarıyla, Hıristiyan tanrılarıyla
yanıp sönen eşyaların parçalarıyla
idoller, haplar, ekmek,
kulaçlar, tehlikeler
bilinebilir tehlikeler
2 katı büyüklüğüne ulaşmış kuduz fareler
şansı olmayan
alaycı kuş bilgisi, alaycı kuş şansı
buna dayanıyorum
hepsine dayanıyorum
ve biliyorum:
elbisesi kolumda
ama
geri vermeyecekler
onu bana

Bu şiire, "Jane için, hiçbir zaman yeterli olmayan bütün sevgimle sevdiğim Jane için" adını vermişti.

4. UCUZ ODALARDA SOHBETLER

Jane'in ölümünün üstünden aylar geçmesine rağmen Bukowski hâlâ derin bir bunalımdaydı, onu bir türlü unutamıyordu. Sokakta gördüğü kadınlar bile Jane'i hatırlatıyordu. Uyandığında zihin gözüyle Jane'i görüyordu, gece uyumaya çalışırken gözünü kapadığında karşısında yine Jane'i buluyordu.

"Onu kaybettiği sırada birlikte yaşıyor olmamasına rağmen sürekli yasını tutuyordu. Çok bağlanmıştı," diyor, o dönemde Bukowski'yle mektuplaşmaya başlamış olan Sacramento'lu şair Ann Menebroker. O kadar büyük bir sıkıntı çekiyordu ki, bir intihar krizi geçirir de kendine engel olamaz korkusuyla çevresinde ne kadar bıçak, makas, ustura varsa hepsini kaldırmıştı. Ann, Bukowski'nin intihar eğilimlerinin son derece güçlü olduğunu düşünüyordu. "Sürekli içiyor, tutuklanıyordu, zaman zaman ölmeyi arzuladığını biliyordum. Berbat bir durumdu bu. zSanırım içmek ve yazmak onu hayata bağlayan iki şeydi ve evet, bu konuda çok ciddiydi. Hayatı, uzun vadeye yaydığı bir intihar planının parçası olmuştu artık."

Sorunlarını unutmaya çalışırken sürekli içiyor ve içki içecek bir yer bulmak için East Hollywood'u geziyordu, bazen Sunset Strip'teki striptiz gösterilerini seyretmeye gidiyor ve oradaki dansçı kızlara

sataşıyordu.

"SURATIMA DOĞRU SALLA BEBEĞİM!" diye bağırmıştı, bir defasında gittiği bu kulüplerden birinde. Boncuklu giysiler giyen dansçı kız, yüklü bir bahşiş koparacağı umuduyla onun oturduğu yere gelip karşısında dans etmeye başlamıştı.

"HADİ, SALLA BAKALIM!"

Sonra yöneticiler gelmiş ve gösteriyi bozduğunu söyleyerek onu kapı dışarı etmişti.

Ertesi sabah başı ağrıdan zonklayarak ağzı kupkuru bir halde uyandığında önceki gün yarışta kazandığı 450 doların cebinde olmadığını fark etti. Sonra bir başka felaketin daha farkına vardı: Jane öldükten sonra Phillips Oteli'nden alıp kendi kaldığı yere getirdiği Japon balığı da kavanozunda yoktu. Bukowski'nin tahminine göre gece sinek yakalamak ya da belki de intihar etmek için kavanozdan atlamış halının üstünde çırpınarak can vermişti. Rengi solmuş balığı görünce Jane'i ve çektiği bütün o acıları yeniden hatırladı.

Çok üzülmüştü, olanları anlatmak için Jory Sherman'a telefon etti. "Mahvolmuştu; zaten hayvanların ölümünü görmeye dayanamazdı. Böyle sarsılmasının bir nedeni de bunun Jane'le ilgili olmasıydı," diyor, bir bunalım geçirdiği sırada kendisiyle hiç ilgilenmeyen Bukowski'ye aslında biraz kırgın olan Sherman. "Yumuşak kalpli bir adamdı – insanlara karşı pek olamasa da hayvanlara karşı çok merhametliydi."

Bukowski, balığın ölümü üzerine, "Gemileri, orduları ve orada burada takılmaları düşünüyorum..." adlı muhteşem bir şiir yazdı ve hayvancağızı kurtarmak için alıp suya attığını ama balığın suyun yüzüne vurarak cansız bir halde yüzdüğünü gördükten sonra alıp tuvalete atarak sifonu çekmesini anlattı. Şiirin bütünündeki kasvetli havanın, Bukowski'nin hiç istememesine rağmen zaman zaman komikleştiği gözden kaçmıyordu:

kavanozu köşeye koydum
ve düşündüm, dayanamadığımı
daha fazla bütün bu olanlara.

Zom olmasına rağmen hâlâ elinde şişeyle yatağında uzanmış, kla-

ak müzik dinleyip North Mariposa'daki ağaçlarda tüneyen kuşları seyrederek geçirdiği kederli günlerden biriydi. Akşam olmuş, diğer kiracılar, Bukowski'nin tabiriyle sefil işlerinden dönüyor ve beton merdiven basamaklarında kemirgenler gibi bir aşağı bir yukarı koşuşturuyordu. Bukowski, "1623 numara"da tek başına ölüp gideceğine kesin gözüyle bakıyordu, bütün gece içtikten sonra midesi adeta yanılmış, ağzından püsküren kanlar çarşafın baş hizasını kıpkırmızı boyamıştı. Boş şişeler çöp kutusundaydı, Jane'in sarı bornozu bir çelenk gibi dolap kapısında asılı duruyor, sinekler içeri girmek için pencereteki telde bir delik arıyordu harıl harıl. Annesi ve babası öldüğüne göre, en yakın akrabaları olarak Eleanor Hala ve Jake Enişte kalmıştı ama onlar da eserleri, kitapçıkları ve dergi koleksiyonuyla ilgilenmek ister miydi bakalım? Kalan eşyaları almak için geldiklerinde yanış bültenleri ve eski gazetelerle birlikte dergileri de atacaklardı mutlaka.

Yaşadığı bunalımdan kurtulmak için yazmanın bir çare olabileceğini düşündü ve ülkenin dört bir yanındaki editörlere, gönderdiği mektuplarla, adeta yaylım ateşi açtı. İçlerinde, Bukowski'nin yaratıcılığına hayran kalan gazete muhabiri John Bryan da vardı. "Bana kutularca malzeme yollamaya başladı. Bir kutu içinde yüzlerce şiir ve otuz kırk tane kısa öykü vardı. İçlerinden hoşuma gidenleri büyük bir keyifle seçtim, diğerlerini de geri yolladım."

John Bryan, Jane'in ölümünden üç ay sonra Mariposa'ya geldiğinde Bukowski'yi beş parasız, sarhoş, hasta bir halde buldu. "Çöp kutusu, kullanılıp atılmış hemoroit tüpleriyle doluydu. Dünyadaki en kötü hemoroit vakalarından biri olduğunu düşündüm." Bukowski başka şiirler de verdi, Bryan içlerinden bazılarını *Renaissance* adlı dergisinde yayınladı. Nihilist öğeler taşıyan şiirler punk-rock şarkılarını andırıyordu. İçinde "Herkes s.ktir olup gitsin" "en iri memeler" gibi dizeler yer alan "bozuk para imparatorluğu" adlı şiir, küçümseme dolu şu dizelerle sona eriyordu:

garson gülümseyerek geldi ağzı sulanarak
ama gerisin geri gönderdim onu
kahrolası birkaç içki daha
getirsin diye

Şiirlerindeki bu saldırgan hava ağırlaştıkça editörler, eleştirmenler ve akademisyenler Bukowski'nin yeni, taze bir ses olduğunu fark etmekte gecikmiyordu. Küçük bir yayınevinin sahibi olan R. R. Cuscaden, *Satis* dergisinde, Bukowski'nin toplumdan kopuk yaşamını Baudelaire'inkine benzetiyordu. Sınırlı sayıda basılmış bir Bukowski kitapçığı olan *Run with the Hunted*'ın üçüncü baskısını gerçekleştiren de Cuscaden'dı. *Run with the Hunted*, coşkulu bir teşekkür mektubu yazan ve Bukowski'yi hayretler içinde bırakan Louisianalı şair ve İngilizce öğretmeni John William Corrington'a adanmıştı: "Ölümsüzlüğe ulaştım: Bir dipnotta Charlie diye belirtmeleri bile yeter."

Bukowski'nin daktilosunun başına geçip şiirlerini yazması komşularını rahatsız etmeye başlamıştı yine. Evsahibinden izin aldığı saatlerde yazarken bile altkattaki kadın süpürgeyle tavanı vuruyordu. Bu davranışlar Bukowski'yi çok kızdırıyordu, çünkü o televizyondan duyulan kahkaha seslerine tahammül ediyordu. Arada sırada barda rastlayıp seyrettiği *The Honeymooners* dışında televizyondaki hiçbir güldürünün komik olmadığını düşünüyordu. Webbler'e mektup yazarken kullandığı kağıtlardan bir yaprak aldı, üzerine bir şeyler yazarak altkata indi ve komşusunun kapısının altından attı:

İzin aldığım saatlerde daktilo yazarken aşağıdan tavanı vuruyorsun. Peki sen neden 10:30'dan sonra o aptal televizyonunun sesini "kısmıyorsun"? Yöneticilere şikayet etmiyorum, ama anlıyorum ki yalnızca kendini düşünüyorsun.

H. Bukowski

D: 303

Ann Menebroker'a yazdığı mektupta şöyle demişti: "Bu kaltak benim muhteşem Charles Bukowski olduğumu bilmiyor mu?!"

203 numarada oturan kadının cevabı ise şöyleydi:

Bayım:

Duyduğunuz ses televizyonumdan gelmiyor, hiçbir zaman sesi o kadar açmam zaten.

5.30'dan sonra çalıştığınız söylenmişti bana, ama makinenizin sesini gece gündüz ve hatta Pazar günleri bile duyuyorum. Bir silah deposunun alt katında yaşıyor gibiyim.

Burası bir apartman, iş yeri değil... Sanki her türlü makine odanızdaymış gibi gürültü oluyor.

Bir parça huzur ve sessizlik arayan hiç kimse başka hiçbir apartmanda bu kadar gürültü yapmanıza izin vermez.

26 yıldır bu binada oturuyorum, pek çok kişiden duyduğuma göre siz çizmeyi aşıyorsunuz.

D: 203

At yarışı oynamak için postaneden bir ay ücretsiz izin aldı, ancak atlar "salam gibi koştuğu için" bütün parasını kaybetti. Öyle bir batmıştı ki, intihar yine tek çıkış yolu olarak görünmeye başlamıştı gözüne. Yapacağı işleri sıraya soktu: Jane'in saç tokasını Ann'e postaladı; Corrington'ın gönderdiği mektupları paketleyip "bir şey olmadan önce" diye açıklama gereği görerek Baton Rouge'a geri gönderdi.

Noel'den nefret ederdi, "amatör sarhoş" dediği tiplerin davranışlarından tiksinirdi. Bukowski, Noel'in, kendisi gibi profesyonel içicilerin evden dışarı çıkmaması gereken bir dönem olduğunu düşünürdü. "Noel günü sokağa çıkmaktan nefret ediyorum. Salak herifler aklını kaybetmiş gibi ortalarda geziyor," diye yazmıştı, Webbler'e gönderdiği mektupta. Ancak 1962 Noeli'nden birkaç gün önce bu kuralı bozmuş ve özellikle keyifsiz olduğu bir gün, en son komşusunun bahçesinde sızıp kalmadan önce çevredeki barları gezerek Scotch'un beşte üçünü indirmişti. Polis tarafından nezarette sarhoşların kapatıldığı bölüme konan Bukowski ayıldığında kendi limitini bile çoktan aşmış olduğunu görerek dehşete kapılmış ve 18 Aralık günü Ann'e şunları yazmıştı:

Ağır bir depresyon haliyle yatıyorum burada. Artık içkiye paydos. Bu kadarı çok fazla. Hapishane korkunç bir yer. Aklımı kaçırıyordum az daha.

Başıma neler geleceğini bilmiyorum. Ne bir işim, ne bir geleceğim var. Hasta, bunalımlı, karamsar, depresyon geçiren bir adamım ben.

Bir şeyler yaz bana. Belki yazacağın bir tek sözcük hayatımı kurtaracak.

Pek çok akşam saat altı gibi yazmayı bırakıyor arabasına binip Sunset Boulevard'dan geçerek postanedeki işine gidiyordu. Dikiz aynasında güneşin kan kırmızısına boyadığı gökyüzü görünürken Hollywood'un doğusunu dolaşıyor, Echo Park'ı geçiyor, Alvarado Street'ten şehir merkezine iniyor, Alpine Street'i soluna alarak –romanıyla meşhur ettiği postaneye– girişinde kartal oymaları ve Birleşik Devletler Posta Hizmetleri Tabelasının bulunduğu Terminal Annex'e ulaşıyordu.

"Bu gece nasılsın?" diye soruyordu görev devir memuru Johnny Moore, Bukowski mezarlık nöbetini devralmaya geldiğinde.

"İyidir, Koca John," diye cevaplıyordu o da.

Bukowski'nin çalıştığı yer bir futbol sahası büyüklüğünde, projektörlerle aydınlatılan, yüzlerce memurun amirleri daha hızlı hareket etmeleri için onlara bağırıp dururken paketleri ayırıp çuvallara doldurduğu geniş bir kattı. Dayanılmaz bir gürültü vardı. Pul yapıştırma makineleri gürültüyle çalışıyor, taşıyıcı bantlar sonsuz bir posta nehrini taşıyor ve tepedeki hoparlörlerde çalan "muzak" duyuluyordu. Ayrıca içerisi çok sıcak oluyordu. Bukowski, akşam geldiğinde insan bedenlerinden yayılan sıcaklığı hissediyordu.

Johnny Moore, Bukowski'yi ya Sanford Bölgesi Mektupları'na* ya da iki kişinin karşılıklı geçip kolileri birbirlerine basketbol oynarken pas veriyormuş gibi fırlattıkları paket bölümüne veriyordu. Paket işi vardiyalıydı. Bukowski akşamları içkinin sersemliğinden kurtulamamış bir halde gelmişse ve o akşam paket bölümünde çalışması gerekiyorsa mektup bölümüne geçmek istiyordu çünkü mektupları tasnif etmek çok daha kolaydı.

"Bazen körkütük geliyordu," diyor Johnny Moore. "Bu kovulma nedenidir, ama biz aramızda hallediyorduk." Bukowski'ye amirlerin bulamayacağı bölümlerde görev veriyordu. Postane çalışanları kendilerini bir aile gibi görüyordu ve Bukowski de bu ailenin bir ferdiydi. "İşimizi uyduruyorduk. Uzun zamandır oradaydık, bir arkadaşımızın amirler tarafından kovulmasına izin veremezdik."

Gece vardiyasında her on beyaza karşılık bir zenci işçi çalışıyordu. Gece vardiyası Annex'teki en sevimsiz vardiyaydı. "Beyazlar bu

* *Sanford, Los Angeles'da Bukowski'nin ezbere bildiği posta bölgesiydi*

görevi kendilerine layık görmüyordu," diyor eski memurlardan Grace Washington. Bukowski istese gündüz vardiyasına geçebilirdi ama istemiyordu çünkü saat 6.30'da gelip sabah 2.30'a kadar çalışıyor, bu sayede gündüzleri yazmak, at yarışlarına gitmek için zaman kalıyordu. Eski çalışma arkadaşları Bukowski'nin bütün binadaki beyazların içinde en az önyargılı olduğunu düşünüyor.

Posta memurları tahtadan yapılmış parmaklıklara dayanarak çalışıyordu. "Yapmanız gereken şey kıçınızı o şeylere koymaktı," diyor Bukowski'nin bağlı olduğu sendikanın temsilcisi David Berger, "Uygun açıyı yakalayıp uzun süre böyle durabiliyordunuz. Ayakta duruyor sayılmazdınız. Bu sayede vücudunuzun ağırlığı ayaklarınızdan alınmış oluyor ve çalışmanız kolaylaşıyordu." Mektuplar uzun bir tepside geliyor ve kısıtlı bir süre içinde ayrıştırılmaları gerekiyordu. Yoksa çalışanlar, amirler tarafından fişleniyordu. Başka kurallar da vardı: Çalışanlar zarfları yalnızca sağ elleriyle atmak zorundaydılar, zarfların ait oldukları kutulara pul yapıştırılmış yüzleri üste, gönderici adresi olan yüz alta gelecek biçimde konması gerekiyordu. Anlaşılan Bukowski, *Postane* adlı romanında bu sistemin işçilere yıllarca nasıl kan kusturduğunu anlatırken kesinlikle abartmıyordu. Çok katı bir sistemdi ve aralarında Bukowski'nin de bulunduğu pek çok çalışan şiddetli sırt ve omuz ağrılarından şikayetçiydi.

"ÇALIŞIN!" diye bağırıyordu amirler, işçilerin arasında dolaşırken. "ALIN ŞUNU!" diye kükrüyorlardı, taşıyıcı bant üzerinde yeni bir mektup öbeği göründüğünde. Amirler, çalışanların gözetleme kulesi adını verdiği yüksek bir yerde durup hırsızlık olmasın diye sürekli gözetliyordu. Bukowski bir tek pul alıp eve götürürse kovulacağını biliyordu.

İşçiler zaman geçirmek için aralarında sohbet ediyor, çoğunlukla da futbol maçlarını ve beysbol skorlarını tartışıyorlardı. Ayrıca kim önündeki tepsiyi en çabuk boşaltacak diye bahse giriyorlar, herkes elinden geldiğince acele ederek pullamaya başlıyor ve bu, işçilerden biri işini tamamlayıncaya kadar sürüyordu. Ancak zamana karşı girişilen yarışı kazanmanın olanağı yoktu. David Berger'in dediği gibi, "Tam önümüzdeki tepsiyi bitiriyorduk, bir başka tepsi geliyordu. Bitmek bilmiyordu."

Bukowski, ilginç bir adamdı, çalışırken konuşmazdı hiç. Şaka yapmaz, nispeten az mektup olan tepsiyi kapmak için diğer işçilerle yarış etmezdi. Sıkıldığını ya da eğlendiğini belli etmeden, çocukluğunda edindiği sabır ve metanet duygusu içinde durmadan çalışırdı. "Huysuz biri değildi, yalnızca söze fazla girmezdi," diyor Berger. "Onunla konuşursanız size cevap verirdi, ama derin bir sohbete dalmanız pek mümkün değildi." Grace Washington'sa Bukowski'nin zeka özürlü olup olmadığını merak edip dururdu.

Mola verildiğinde ya aşağı kafeteryaya inerdi ya da Çin Mahallesi'ne bağlanan caddedeki Mama's Bar'a gider ve diğer işçiler gibi bir gece birası içerdi. Mama's Bar'a gittiklerinde orada bulunan diğer memurlara yazar olduğunu söylerdi. Ama bu davranışı ona inanmadıkları gibi çatlağın teki olduğu yolundaki görüşlerini pekiştirmekten başka bir işe yaramazdı. Johnny Moore, arkadaşlarının ona inanmadığını söylüyordu. Molanın ardından saat ikiye, Noel zamanıysa daha geç saatlere kadar çalışmak üzere Annex'e dönerlerdi.

Sırt ağrısından kıvrandıran işine on iki yıl boyunca devam etti. İki hafta aralıksız çalışıyor, sonra dört hafta izin alıyor ve bir yandan da bu işin bir gün kendisini öldüreceğini düşünüp duruyordu.

1963 baharında bir Cuma akşamı Bukowski, postanede 10 günlük bir çalışmanın ardından hafta sonu tatilinin başında odasında oturmuş içki içiyordu.

Bir yılı aşkın bir süredir, Jane'in ölümünden beri kız arkadaşı olmamıştı, kendini çok yalnız hissediyordu. Eserlerini çok beğendiğini belirten bir mektup yazan kadını aramaya karar verdi. Kadın aslında ülkenin doğusundan bir yerlerdendi ama Los Angeles'ın banliyölerinden biri olan Garden Groove'da oturan annesiyle kalmaya başlamıştı.

"Seni hemen görmeliyim," diyerek ısrar etti Bukowski, telefona çıkan kadına. "Bir an önce gelmen gerekiyor."

Kadın bunu çok istediğini ama annesi arabayı alıp bir yere gittiği için taşıt bulamayacağını söyledi ve sordu:

"Yarın olmaz mı?"

"Hayır, hemen şimdi istiyorum!"

Anaheim'dan gece yarısı sularında kalkan bir Greyhound vardı. İstasyona yürürse ona yetişebilirdi. Ama Los Angeles'a varması en erken sabahın ikisini bulurdu. Bukowski uyumayıp bekleyeceğini söyledi.

Yeni arkadaşı Frances Elizabeth Dean, 1922'de, San Rafael, California'da doğmuş ve daha sonra adını FrancEyE olarak değiştirmişti. Babası, zengin bir ailenin çocuğuydu, elektrik mühendisiydi ve bir su ısıtıcısı modeli geliştirerek servetine servet katmıştı. FrancEyE, 8 yaşındayken babasını kaybetmiş ve Lexington, Massachusetts'te baba-annesiyle büyükbabası tarafından büyütülmüştü. Smith College'a gittiği sırada şiir kulübüne katılmış ve "acılarını, sıkıntılarını anlattığı" şiirler yazmaya başlamıştı. Bir askerle evlenip Michigan'a yerleşmiş, dört çocuk dünyaya getirmiş ama şiir yazma sevdasından vazgeçmemişti.

Arkadaşlarından biri, Stanley Kurnik, bir yazar atölyesi işletiyor ve Bukowski'yi tanıyordu. North Mariposa'ya gidiyor, Bukowski'nin dolapta tomar halinde sakladığı çalışmalarına bakıyor ve atölyedeki grubuna okumak üzere içlerinden beğendiklerini alıyordu. Kurnik bu eserlerden bazılarını FrancEyE'a da göndermişti. FrancEyE bunları o kadar beğendi ki hayranlığını dile getiren bir mektup yazdı. Evliliği sona erdiğinde Garden Grove'a taşındı ve Bukowski'ye bir mektup daha yazarak tanışmak istediğini söyledi. İşte bu mektubun ardından Bukowski telefona sarılmış ve onunla buluşmak istediğini söylemişti.

"Tabii ki sarhoştu," diyor FrancEyE. "Kendini bilmeyecek kadar sarhoştu hem de. Önce önemsememiştim ama istasyondan bindiğim takside giderken düşünüyordum. Umarım kafasını toparlar diye dua ediyordum çünkü şoföre verecek param yoktu."

FrancEyE'ın hatırladığı bir sonraki olay, sabahın erken saatlerinde North Mariposa'ya ulaşması, bir parça ayılır gibi olan Bukowski'nin aşağı inerek şoförün parasını ödemesiydi. "O an gözüme bir dev gibi göründü, kocaman bir dev gibi." diyor FrancEyE. "Saçlarını arkaya doğru taramıştı... Gözünü kaçırmadan bakıyordu. Simetrik bir yüzü vardı. Burnu biraz ezilmiş gibiydi ama ben onun harika olduğunu düşünüyordum."

O saatte odasına kadın alması yasaktı, gizlice 303 numaraya çıktılar ve şafak sökene kadar fısıldayarak konuşmak zorunda kaldılar. "Hiçbir şey konuşmadan oturamazdık, çünkü sessizliğe tahammülü yoktu. Sürekli yeni bir sohbet açacak bir konu atıyordu ortaya." Ortak duyguları olan depresyon ve yalnızlıktan bahsettiler bir süre. "Çok yalnız ve kederliydim, sürekli intiharın eşiğinde yaşıyordum. Çocuklarım yanımda değil," demişti FrancEyE. "Bir hayatım olmadı. O da aşağı yukarı benimle aynı durumdaydı." Bukowski, Jane'in ölümünden, çektiği sıkıntılardan ve suçluluk duygusundan bahsetti, sarhoş olduğu bir sırada köpeklerine kötü davrandığı için vicdan azabı duyduğunu itiraf etti. Birbirlerini, duydukları üzüntülerden sıyırıp çıkardıktan sonra yatağa uzandılar.

Öğleden sonra Bukowski, FrancEyE'yı Santa Anita'ya, atları göstermeye götürdü. İflah olmaz bir üçkağıtçı olan FrancEyE, Bukowski'nin bir kumar tutkunu olduğunu, ama harcadığı paraya da dikkat ettiğini fark etti. "Kirasını ödüyordu. Biriktirdiği parayı bankada tutuyor, geri kalan belli bir miktar parayla kumar oynuyordu," diyor.

Düzenli olarak görüşmeye başladılar. FrancEyE ona yakın olmak için LA'a, Phillips Oteli'nin birkaç sokak ötesindeki North Vermont Avenue üzerinde ucuz bir pansiyona yerleşti. Apartmanın önünden Hollywood otobanı geçiyordu ve FrancEyE'ın sabah penceresini açmasıyla oda egzoz dumanı içinde kalıyordu.

Dengeli içen FrancEyE bu açıdan Jane'e hiç de benzemiyordu. Ama onun bu özelliği Bukowski'nin içmesini engellemeye yetmiyordu. İşe gideceği hafta içi günlerde kendini kontrol etmeye çalışıyor ama haftasonlarında "aralıksız" içiyor, ancak bir kaza geçirerek ya da tutuklanıp nezarete atılarak ve ertesi gün hakim karşısına çıkarılarak son veriyordu içmesine. Adsız Alkolikler derneğiyle ilgili bir gazete kupürü asmıştı duvarına. Alkolik tanımına uyup uymadığını düşünüyordu. Sonunda uymadığında karar kıldı çünkü dilediği zaman içkiye birkaç gün ara verebiliyordu. Hem sonra ne kadar sarhoş olursa olsun yazı yazmaya devam edebiliyordu. Yaşadığı sürece bu fikrini değiştirmeyecekti.

FrancEyE, Bukowski'nin daha sonra kendisine ilgisiz davranacak olmasına rağmen, ilişkilerinin başlangıçta gerçek bir aşk olduğunu

düşünüyor. "İkimizin de sevgiye ihtiyacı vardı ve bunu birbirimize sağladık." Bukowski, FrancEyE hakkında çok şey yazmadı, aşk şiirleriyse Jane için yazdıklarıyla kıyaslanamayacak kadar sönüktü. Doğrusu aşık olduğunu itiraf ettiği şiirini de ayrılmalarının üstünden yıllar geçtikten sonra yazmış ve "çarpık dişli ihtiyar için" adlı bu şiirinde "bir zamanlar muhteşem aşıklar olduklarını" iddia etmişti. Ancak Carrington'a yazdığı bir mektupta FrancEyE'dan "kendisini çok seven ama onun hiç sevmediği kır saçlı kadın" (tanıştıklarında FrancEyE 41 yaşındaydı) olarak bahsetmişti.

FrancEyE, Bukowski'nin aşkını dile getirmekte güçlük çektiğini iddia ediyor. "Daha çok olumsuz duyguları konu alan şiirler yazıyordu," diyor. "Olumlu duygulardan bahsetmek onu gerçekten utandırıyordu." Bu yalnızca FrancEyE ile değil, bütün herkesle olan ilişkileri için de geçerliydi. Örneğin son zamanlarda ziyaretine gelen bazı kişilere nasıl da hayranlık duyduğunu itiraf etmişti. Harika insanlar olduklarını düşünüyordu ama başkalarına karşı duyduğu bu hayranlığın kendisini hasta ettiğini düşünüyordu.

Sözünü ettiği ziyaretçiler büyük olasılıkla fotoğrafçı Sam Cherry ve yeniyetme oğlu Neeli'ydi. Bukowski, Cherry ailesiyle giderek yakınlaşıyordu, onları Jory Sherman aracılığıyla tanımış ve ekonomik buhran sırasında Sam Cherry'nin gösterdiği metanetten çok etkilenmişti. Yük vagonlarında vasıfsız işçi olarak çalışmış, hamallık yapmış ve San Fransisco'nun kenar mahallelerinde yaşamını sürdürmüştü. Sam Cherry, North Mariposa 'da ziyaretine geldiğinde Bukowski kendini bir "sert adam" olarak tanıtmak için elinden geleni yapmış ve övünerek 5 kişiyi öldürdüğünden bahsetmişti.

"Yapma, bu palavrayı bana sıkma bari, Bukowski," demişti Cherry. "Gerçekten kaç kişiyi öldürdün, söyle bakalım."

Bukowski içkisinden bir yudum aldı, bir süre duvardaki bir çatlağa takıldı gözü, dört, dedi. Cherry inanmadığını bir kez daha söyledi ve Bukowski üçe indi. "Yirmi, otuz dakika sonra sayı sıfıra inmişti," diyor Cherry. "Saçmalayıp durmuştu karşımda."

FrancEyE'ın sevgi ve desteği, Sam Cherry gibi insanların dostluğu bir yana, Bukowski'yi içine düştüğü bunalımdan çekip çıkaran asıl şey. Jon ve Lou Webb'in, eserlerini çok beğendiklerini ve onu ilk "Yı-

lın Yabancısı" yapmayı kafalarına koyduklarını haber veren mektubu oldu. Duvarına asabileceği bir plaket de vereceklerdi ama asıl önemlisi şiirlerinin derlendiği bir Bukowski kitabı yayınlayacak olmalarıydı. Bukowski, Webbler'in yüce gönüllüğünden çok etkilenmişti. Daha önce rastladığı insanlarda pek görmediği bir özellikti bu. Epey zaman alıcı bir çalışma olacağı yetmiyormuş gibi kitap, dağıtımcı arkadaşları sevimli Ed Blair ve yardımsever Henry Miller gibi dostları sayesinde ancak altından kalkabilecekleri hayli ağır bir mali yük de getirecekti.

Söz konusu kitap daha önceki kitapçıklardan çok daha kapsamlı olacaktı. Sağlam ciltli, hard-cover bir kitap olarak satılacaktı. Webbler, Bukowski'nin 1955'ten bu yana yazdığı en iyi eserleri bir araya getirmişti –"ayrılıkların trajedisi", "ucuz odalarda sohbetler" ve "yaşlı adam, bir odada ölü" gibi şiirler de bu derlemede yar alacaktı– öyle bir kapak düzeni tasarlanmıştı ki, kitapçıya giren ve bu kitabı görenler, Bukowski adını daha önce hiç duymamış olsa bile bir tane almadan çıkamayacaktı. Şiirler, kenarları tırtıklı kağıda renkli olarak basılacak, ve süslü mantar kapakla ciltlenecekti. Jon Webb, imzalı kopyaları da satmak istediğinden, henüz ciltlenmemiş sayfaları gümüş renkli dekoratif kalemle imzalaması için Bukowski'ye gönderdi ve kalemi nasıl bastırması gerektiğini, mürekkebin ne kadar süre içinde kuruyacağını, kağıdın hangi yüzüne yazması gerektiğini ve marjinden ne kadar içeriyi imzalaması gerektiğini uzun uzun anlattı. Bütün bunlar çok hoşuna giden Bukowski, bu kadar eziyet çeken kitabın dile gelip konuşmamasına ve başından geçenleri anlatmamasına çok şaşırdığını söyleyecekti büyük bir neşeyle

Kitabın, yayıncıya ayrılan sayfalarında hazırlık aşamasında yaşadığı, kimsenin pek bilmediği olaylardan bahsetmiş, Çingene Lou ile birlikte, New Orleans'ın Fransız mahallesinde, eski bir malikanenin arkasındaki atölyede, 1963 yılının nem oranı yüksek bir yaz gününde sayfaları eski model Chandler & Price marka baskı makinesine elle, tek tek nasıl verdiklerini anlatmıştı. "Atölyenin pencereleri, içinde muz ağaçlarının, sarmaşıkların ve asmaların bulunduğu, şişe kırıklarından geçilmeyen ve etrafı duvarla çevrilmiş leş gibi kokan bir iç avluya bakıyordu." Çatıda koşuşan fareler, plastik parçalarının aşağıda-

ki sayfaların üzerine yağmur gibi yağmasına yol açıyordu. Atölyeyi "fare büyüklüğünde hamam böcekleri"yle paylaşmak zorundaydılar. Görmezden gelmek zorunda oldukları birçok sorun vardı, bunlara mürekkebin içine düşen böcekler, patlak prizler ve iki kez alev alan kablolar da dahildi. Baskı makinesi tam üç kez bozuldu, Louisiana nemi silindirlerin patlamasına yol açtı ama sonunda iş tamamlandı.

John William Corrington, tanıtım yazısında Bukowski'nin asıl başarısının "sevecenlikten, söz sanatlarından ve biçemden nasibini almayan ama akademik şiir karşısında pek çok üstünlüğü bulunan" dili olduğundan bahsetti. "Onun tarzı," demişti, "Konuşma dilinin kağıda mühlanmış halidir."

Kitabın başlığı, *It Cathes My Heart in its Hands*, Bukowski'nin o dönem en sevdiği şair olan Robinson Jeffers'ın bir şiirindeki bir dizeydi. "Jeffers, sanırım, benim Tanrım," diye yazmıştı Jory Sherman'a gönderdiği bir mektupta. "Shakey'den beri yazılan ve insanın uykusunu getirmeyen en başarılı uzun nazım örneklerini ortaya koyan sanatçı," diye de sürdürmüştü sözlerini. Conrad Aiken'den ve Ezra Pound'dan da hoşlanıyordu, "ama Jeffers daha güçlü, daha karamsar, araştırmacılık açısından daha modern ve çılgın"dı.

Tamamlanan ve ekim 1963'te yayınlanan kitap gerçek bir sanat eseriydi ve yalnızca 777 kopya basılması ve sunuşundaki, hazırlanışındaki olağanüstü özen bile, Bukowski'nin ve şiirlerinin başarısını gölgelemeye yetmiyordu. İlk kopyanın North Mariposa'ya geldiği gün, BÜYÜK GÜN'dü. "Tanrım, başardınız, başardınız!" diye yazmıştı Bukowski, Webbler'e gönderdiği mektupta. "Hiç böyle bir kitap görmedim! Yıllarca süren sefalet, depresyon ve yitiklik duygusu çekmek, sonunda böyle harika bir şeyin ortaya çıkmasına değmiş meğer!"

"Bu ona yetti," diyor Çingene Lou. "İlerleyen yıllarda daha büyük paralar da kazandı tabii ama o dönemde kendini toplamasına yardımcı olduk."

5. DE LONGPRE AVENUE'DA AİLE YAŞANTISI

FrancEyE hamile kaldığını Bukowski'ye doğrudan doğruya söyleyemedi, hatta çocuğu aldırmayı bile düşündü çünkü durumunun çocuk doğurmaya uygun olmadığını düşünüyordu. Çok az parası vardı. Bir pansiyonda kalıyordu ve Bukowski her defasında bir aile kurmaya niyeti olmadığını açık açık söylüyordu. Doğum kontrol yöntemlerine başvurmamalarının tek nedeni ise Bukowski'nin prezervatif kullanmaktan nefret etmesiydi, hem sonra kırk bir yaşına gelen FrancEyE da artık hamile kalamayacak kadar yaşlandığını sanmıştı. Ancak bütün sorunlara rağmen, çocuğu doğurmaya karar verdi. "Kendi kendime dedim ki, eh, önce Bukowski'yle konuşurum, yardım etmek istemezse anneme giderim. Ne yapar yapar bir çare bulurum."

Hamile olduğunu haber verdiğinde Bukowski hiç beklenmedik bir çıkış yaparak ona evlenme teklif etti, bunun nedeni Barbara Frye'la kötü biten deneyimi tekrar yaşamak istememesi değil, doğru kararın bu olduğunu düşünmesiydi. FrancEyE teşekkür etti, ama bir daha evlenmeye niyeti yoktu, sonunda masrafları Bukowski'nin ödemesi şartıyla bir aile gibi aynı evde yaşamayı kararlaştırdılar. De Longpre Avenue'da uygun bir ev buldular. Bukowski gelecek dokuz yılı bu ev-

de yaşayarak geçirecek ve en iyi eserlerini burada üretecekti.

Doğu Hollywood'daki De Longpre Avenue'nun 5000 numaralı sokağı Sunset Boulevard'a paralel olarak uzanıyordu ve Ned'in içki dükkanına yürüyerek gidilebilecek uzaklıktaydı. Bir Ukrayna kilisesi, oraya buraya saçılmış mütevazı evler ve birkaç tane de gösterişli ama kirası ucuz bahçeli ev vardı. Bu evlerden biri de yakınlardaki film stüdyolarında figüranlık yapan Crotty adında orta yaşlı bir çifte aitti. Bukowski'nin söylediği gibi Hollywood'un son banliyö malikanesi değildi belki ama bir zamanlar daha iyi günler geçirdiği de anlaşılıyordu. Caddenin bir tarafında aynı avlu içinde yan yana inşa edilmiş dört bungalov vardı. Bahçeden içeri girip beton yolu yürüdüğünüzde karşınızda beş odalı bir bungalov geliyordu. FrancEyE bu avlunun yarım avlu olduğunu iddia ediyordu çünkü sanki inşaatçıların parası bitmiş de inşaat yarım kalmış gibi bungalovların karşısı boştu, yalnızca boş bir arsaya bakıyordu.

Francis Crotty kısa boylu, gözleri ışıl ışıl parlayan, bıyıklı, tostoparlak bir burnu olan, meşgul ve tamir konusunda elinden her iş gelen hırçın bir orta batılıydı. Karısı Grace ise kızıl saçlı tıknaz bir kadındı. Crottyler hali vakti yerinde kişiler oldukları ve harcadıkları paranın her sentine kafa yorma gereği duymadıkları için kiracılarından makul kiralar istiyor hatta onların beslenmelerine bile katkıda bulunmak için kutuları ezilmiş konserve yiyecekler ve bir gün öncesinden kalan ekmekler satan ucuz marketlerden alışveriş yapıyorlardı. "Bir sürü yiyecek maddesi alıp kendilerinden daha fakir insanlara dağıtırlardı," diyor eski komşulardan Sina Taylor. Ayrıca Şükran Günü geldiğinde topluca yemek yerler, "içki günleri"ne ev sahipliği yaparlardı. Viski ve Eastside birası şişeleri evde yaşayanlar iyice kafayı buluna kadar elden ele dolaşırdı. Crottyler diğer insanların garipliklerini hoş karşılıyordu. Diğer ev sahipleri evli olmadıklarını bahane ederek onlara ev vermek istememişti ama Crottyler Bukowski'yle FrancEyE'ın evli olup olmadığını sormamıştı bile. Bukowski, şimdiye kadar gördüğü en iyi ev sahibi olduklarını düşünüyordu.

FrancEyE'la birlikte en uçtaki tek odalı, sokağa en yakın olan bungalovda kalıyordu. Salonda eski bir kanepe, titrek bir sehpa ve artan inşaat kerestelerinden yapılmış bir kitaplık vardı. Odanın bir

ucunda bir masa, masanın üstünde Bukowski'nin "peynirtahtası" olarak adlandırdığı kutulardan oluşan bir posta kutusu duruyordu, burada sürekli zarf yerleştirme antrenmanı yapıyordu çünkü düzenli olarak postanede çalışmasına rağmen işini kaybetmemek için zaman zaman girip geçmesi gereken sınavlar vardı. Zamanının geri kalanını kağıtları dosyalayarak geçiriyordu. Annesiyle babasının verdiği daktilo ve yazı masasını pencerenin önüne koymuştu, bu sayede "yeni bir yer"de de anlattığı gibi yazı yazarken bir yandan da sokaktan geçenleri görebiliyordu.

daktilo yazarken ben insanlar gelip geçiyor
içlerinden çoğu kadın
şortumla oturuyorum
(üstüm çıplak)
ve geçip giderken bir türlü
emin olamıyorlar tamamen çıplak
olup olmadığımdan. işte böyle
o suratları görüyorum
hiçbir şey görmemiş
numarası yapan.
ama sanırım görüyorlar:
ter içinde şiir yazdığımı görüyorlar
öldüresiye dövüyormuşum gibi
bir domuzu
güneş kaybolurken
motel tabelasının arkasında
Sunset Blvd. semalarında
sıcaktan ter döken
lowalı ve Arkansaslılar
düşlerinde film yıldızlarını görerek
uyuyabilmek için çok şey vermeye hazır

Bukowski ve FrancEyE yeni evlerini çok sevdikleri halde birlikte yaşamaya uygun olmadıklarını anlamakta gecikmediler. FrancEyE kendini çeşitli gruplarla sürdürdüğü hayır işlerine verdi, yabancı olarak dışlanan Bukowski ise bütün bunların zaman kaybı olduğunu dü-

şunuyordu. Webbler'e gönderdiği mektupta FranceEyE'in "bütün insanlığı anlamaya ve kurtarmaya çalıştığını" yazmıştı. Kazanma şansının pek olmadığı bir mücadeleye girdiğini düşünüyordu. Ayrıca şiir atölyesindeki arkadaşlarıyla, örneğin sık sık ziyaretlerine gelip edebiyattan bahseden Stanley Kurnik gibi kişilerle alay ediyordu. "Hank, atölye arkadaşlarımı pek sevmedi," diyor FranceEyE. "Ona göre kartondan yapılmış tiplerdi. Fuzuli insanlar olduklarını düşünüyordu. Hollywood İnsanları'ydılar. Sahteydi hepsi. Ama aynı zamanda da tek dostumdu onlar benim!"

Baba olacağı fikri de onu pek sevindirmemişti. Ziyaretine gelen Jory Sherman'a bebeğin kendisine ait olmayabileceğinden bahsetmişti. "Çok öfkelenmiştim," diyor FranceEyE. "Ama bu sözleri söylediği sırada sarhoş olduğunu bildiğim için üstüne gitmedim. Bunu, Jory'nin karşısında hava atmak için yaptığını anlayabiliyordum." Bukowski arkadaşlarına gönderdiği mektuplarda sürekli FranceEyE'dan yakınıyor, okuduğu kitaplarla alay ediyor, hatta şişmanlamasını bile sorun ediyordu. Bu hoşnutsuzluğu şiirlerine de yansıyordu, "yeni bir yer" adlı şiirinde "karı"nın kendisini yemeğe çağırarak nasıl da dikkatini dağıttığından yakınıyordu:

yemek soğuyor, o yüzden
gitmem gerekiyor
(işimi bitirmek zorunda olduğumu
anlamıyor mu bu karı)

"Yeni bir yer" ertesi yıl, Bukowski'nin büyük bir hayranı olan Marvin Malone tarafından Connecticut'ta yayınlanmakta olan *The Wormwood Review*'da yer aldı. Aynı sayıda yer alan ve Bukowski'nin FranceEyE'a ithaf ettiği "kadın şair" adlı şiir, ilişkilerinin biraz daha sevecen yüzünü yansıtıyordu. Bukowski bu şiirinde içki içtiği sırada kendisine nasıl da iyi davrandığından bahsediyor ve "tıpkı bir erkek gibi şiir yazıyor" diyerek sanatını övüyordu. FranceEyE, erkek gibi şiir yazmanın bir iltifat olmadığını düşünüyordu ama Bukowski'nin bunu kötü bir niyetle yapmadığının da farkındaydı.

Jon ve Çingene Lou Ağustos 1964'te, ilk kitabın elde ettiği büyük başarının ardından Bukowski'yle ikinci kitabı konuşmak üzere LA'a

geldi. Bukowski onları Crown Hill Oteli'nde karşıladı ve FrancEyE'yi böbürlenerek, "kadınım" diye tanıştırdı. Jon Webb, bu sözünü, hiçbir erkeğin bir kadına sahip olamayacağını ancak ödünç alabileceğini söyleyerek cevapladı. Birkaç içkiden sonra De Longpre'deki bungalova gittiler. Çingene Lou, New Orleans'tan gönderdikleri Yılın Yabancısı plaketinin duvarda, boş bira kutularının oluşturduğu bir piramidin hemen yanında asılı olduğunu gördü. Bukowski içki içtiği sırada bu plakete takılıyordu gözü. "Plakete bakıp bakıp ağlıyor ve başka hiç kimsenin kendisi için bu kadar güzel bir şey yapmayacağını düşünüyordu," diyor FrancEyE. "Ömrünün bir daha böyle güzel bir şey görmeye yetecek kadar uzun olmadığından korkuyordu."

Jon Webb, Bukowski'den, bir sonraki kitap için yeni eserler üreteceğine dair söz aldı, çünkü en iyi eserlerini zaten kullanmışlardı ve ayrıntılar üzerinde çalışırken dört günleri gitmişti. Bukowski trenle New Orleans'a dönecek olan Webbler'i Union Station'a götürdüğünde aralarındaki dostluk bağı iyice perçinlenmişti. Webbler'e göre Bukowski, harcadıkları emeğe değecek "özü sözü bir" adam olduğunu göstermişti kendilerine; öte yandan yazılarında sunduğundan çok daha farklı bir adam bulmuşlardı karşılarında. Kesinlikle sert biri olmadığına karar vermişti Çingene Lou. "Çok kibar bir devdi, dünya tatlısı bir adamdı."

Bukowski de onları o kadar çok sevmişti ki, eğer doğacak çocuk kız olursa Çingene Lou'nun adını koyacağına dair söz vermişti, evlerine dönmelerinden sonra yazdığı bir mektupta, ikisinin de hep tanışmayı istediği ama karşısına çıkan nadir insanlar olduklarını, *It catches My Heart in its Hands*'ın yakaladığı başarının bir benzerini yakalarlarsa dünyada başka hiçbir şey istemeyeceğini belirtti.

Belirlenen doğum tarihi yaklaştıkça Barbara'nın düşük yapmasını hatırlayan Bukowski'nin tedirginliği de artıyordu, içki içerek geçirdiği yılların bebeğin sakat doğmasına yol açabileceğinden korkuyordu. Ayrıca doğumun, artık kırk iki yaşına gelmiş olan FrancEyE için hayli zor olacağı da onu kara kara düşündürüyor ve sanki kendisinin hiç payı yokmuş gibi böyle bir duruma yol açtığı için FrancEyE'a kızıyordu. 7 Eylül 1964'te sağlıklı bir kız çocuk dünyaya geldi. FrancEyE, kızının adını o sırada okumakta olduğu bir kitapta geçen kibar fa-

hişeden etkilenerek Marina koydu, Bukowski de Çingene Lou'ya verdiği sözü tutup göbek adı olarak Louise adını seçti.

Bukowski'nin Marina'dan başka çocuğu olmadı, kızıyla doğumundan itibaren yakından ilgilendi. "Altını değiştiriyor, ona çok iyi bakıyordu. Ayaklarını, ellerini oynatışını seyretmeye bayılıyordu," diyor FrancEyE. "Ne kadar iyi bir baba olduğunu gördükçe bu bebeği doğurduğum için büyük bir mutluluk duyuyordum."

Dostlarına yolladığı mektuplarda bebeğin büyümesiyle ilgili ayrıntılara da yer vermeye başlamıştı artık. Güzelliğini, ne kadar uslu ve akıllı olduğunu övüp duruyordu. Corrington'a yolladığı bir mektupta şunları yazmıştı: "Kızımın adı Marina Louise Bukowski ve ben onun için deli oluyorum. Kocaman bir ağzı ve gözleri var, ağzını açıp gülümsediğinde yüzüne güneş ışığı ve ayçiçeklerinin ışıltısı yayılıyor ve işte o anda beni kendine bağlayıveriyor." İntihar eğilimleri baş gösterdiğinde karşı koyması için iyi bir nedeni vardı artık.

Ancak bebeğin doğumu, FrancEyE'la olan ilişkisini düzeltmeye yetmedi. Gece çalışıyor olması düzenli bir yaşantı sürmelerini ve uykularını almalarını neredeyse olanaksız bir hale getiriyordu. FrancEyE yatmadan önce Bukowski'nin sabahın erken saatlerinde işten dönmesini beklemek zorunda kalıyordu. Şafak sökerken Marina'nın ağlamasına, saat 8'de de karşı arsadaki inşaatta işbaşı yapan işçilerin gürültüsüne uyanıyorlardı. Bukowski öğleye kadar uyumayı seviyordu, bu durumda Marina'yı sabah gezmesine çıkarma görevi FrancEyE'ya kalıyordu, eve döndüğünde ise Bukowski'yi yazmaya hazır bir halde masasının başına oturmuş buluyordu. Çalıştığı sırada FrancEyE'dan sessiz olmasını istemezdi ama bir gürültü duyduğunda da gelir, bağırıp çağırırdı, bu yüzden FrancEyE Marina'yı ağlatmamaya çalışır, radyoyu bile açmaya korkardı.

Jon Webb, Çingene Lou'yla birlikte ilk sayfaların basımını çoktan tamamlamıştı. Ama Bukowski'nin kitabın geri kalan bölümleri için kılını kıpırdatmaması onu çok endişelendiriyordu. 1965 yılının Mart ayında Bukowski'yi "kulağını çekmek" için New Orleans'a davet etti.

Webbler, Fransız Mahallesindeki Royal Street üzerinde bulunan bir apartmanın böceklerle dolu birinci katını kiralamıştı. Burası bir

evden çok büroyu andırıyordu. katın büyük bir bölümünü baskı makinesi işgal etmişti, raflarda resim malzemeleri, orada burada kağıt topları duruyordu. Üreticiler, bu kağıtların sekiz yüz yıl dayanacağı konusunda garanti vermişti. Webb, yatakların yerden olabildiğince yüksek olmasına dikkat etmişti, böylece altlarına da kağıt stok edebileceklerdi. Bukowski kitabının ilk sayfalarının banyo küvetinin üstüne çıtalarla yapılan derme çatma bir raf üzerinde durduğunu görünce çok şaşırmıştı. "Berbat bir yerdi," diyor, oradaki koşullardan giderek kendisi de rahatsız olmaya başlayan Çingene Lou. "Hiçbir şeye yer yoktu. Bukowski onun bir karikatürünü çizmişti, elindeki kağıtları havaya fırlatıyor ve haykırıyordu: "Bukowski! Bukowski! Dayanamıyorum artık!"

Webbler kendilerini kitaba adamış bir halde günde on iki saat çalışıyor, Bukowski'yi de kendi haline bırakıyordu. Bukowski gündüzleri, madeni levhaları asitle eriterek yarattığı sanat eserlerini kitabın kapağında da kullanılacak olan Noel Rockmore'la içki içiyor, geceleri de iki haftalık ziyaret boyunca evinde kaldığı, Webbler'in bir arkadaşı olan Minnie Segate'le flört ediyordu. Ancak bütün bunlara kendini öyle bir kaptırmıştı ki Jon Webb, aylaklık etmeyi bırakıp şiirleri yazması için hayli sert bir biçimde uyarmak zorunda kaldı.

"Şiir var mı, Bukowski?" diye soruyordu şairi kapıda gördüğünde. Eğer hayır cevabı almışsa gidip yazmasını söylüyordu.

Bukowski baskı altında yazdığı bu şiirlerin "gazeteciliğe" dönüşmesinden korkuyordu. Ayrıca kitabın olması planlanan adını, "Curcifix in a Deathhand"i de hiç beğenmemişti. Webb bu adı yeni şiirlerden birinde yer alan bir dizeden seçmişti ama Bukowski daha uygun pek çok ad bulunabileceğini düşünüyordu. Minnie'nin evindeki rahat yaşamın iyice suyunu çıkarmaya, eve sarhoş gelmeye ve kendini aptal durumuna düşürmeye başlamış ve arkadaşı Al Purdy'ye iplerin kopmaya başladığını hissettiğini söylemişti.

Tatilin sonlarına doğru John William Carrington arabasına atlayıp Baton Rouge'a, Bukowski'yle buluşmaya geldi. İngiltere'den döneli az bir zaman olmuştu ve Sussex Üniversitesi'nde doktorasını tamamladığı için sevinçten havalara uçuyordu. O sırada ilk romanı yayınlanmıştı. Bu iki başarı da Bukowski'yi hiç etkilememiş, üstelik duygula-

nu yazdığı mektuplarda açıkça belli etmişti. 1961'de mektuplaşmaya başladıkları sırada Bukowski, bir akademisyenin eserleriyle ilgilenmesinden dolayı büyük saygı duyarak "Bay Corrington" diye hitap ederken zamanla aralarındaki ilişki öyle bir dejenere olmuştu ki Bukowski artık ona "andavallı" diye hitap etmeye başlamıştı. Buna rağmen, Corrington Bukowski'yle buluşacağı için heyecanlıydı. "Kısa süre içinde hızla arkadaş olacaklarını umuyordu," diyor yol boyunca Corrington'a eşlik eden şair Miller Williams.

İçeri girdiklerinde Bukowski açılır kapanır yatağa oturmuş içki içiyordu. Ayrıca Jon Webb ve iki genç arkadaşı, Ed Blair ve Ben C. Toledano da oradaydı. Başlangıçta huzursuz bir ortam vardı. Blair'e göre Corrington çok sokulgan bir adamdı, kendine güveniyor ve herkesin ondan hoşlanacağını sanıyordu, "Bukowski'nin hoşlanacağı türden bir adam değildi," yani. Corrington ve Williams edebiyattan ve üniversite yaşantısından söz etti bir süre, Toledano da söze karışıp avukat olmak istediğini anlattı. Bukowski böyle kişilerin arasında bulunmayı bir dezavantaj sayıp konuşmamayı tercih etti.

Corrington, İngilizce bölüm başkanının James Joyce'la ilgili düşüncelerini anlatmaya başlayınca daha fazla dayanamadı ve, "S.ktir et bölüm başkanını!" diyerek kesip attı.

Corrington çok gücenmişti, Bukowski'nin özür dilemeye niyeti olmadığı gibi gece boyunca sataşmalarını sürdürdü ve Corrington'la sürekli zıt gitti, özellikle de Cumhuriyetçi partiden Barry Goldwater'dan iyi bir adam olarak bahsederken. Araları açılmıştı bir kere ve gece boyunca ikisi de geri adım atmak istemediği için birbirlerine somurtup durdular. Miller Williams, Bukowski'nin baştan sona hatalı olduğunu düşünüyordu. "Ancak genç ve tecrübesiz bir insanın kendini savunurken aşırıya kaçıp kendine zarar verecek bir duruma düşmesi gibiydi bu," diyor. "Corrington eserlerine bu kadar değer verdiği ve onayını almayı umduğu biri tarafından kırıldığı için çok sarsılmıştı." Bu arkadaşlıklarının sonu oldu.

Daha geniş bir okur kitlesine ulaşan ve dağıtımını New Yorklu bir yayıncının, Lyle Stuart'ın üstlendiği, *Crucifix in a Deathhand*. Bukowski'nin o zamana kadar yayınladığı en önemli kitabı olmuştu, Webb'ler yine bir dizayn harikası yaratmışlardı. Büyük boy olarak

basılan ve Noel Rockmore'un da kabusu andırır desenleriyle katkıda bulunduğu kitap bir Gotik peri masalı kitabını andırıyordu. Ancak Bukowski kitabın hazırlanışı sırasında yaşadıklarını hatırladıkça şiirlerinin baskı altında yazılmış olduğunun anlaşılacağından korkuyordu.

Kendine dürüst olmayı başardığı anlarda hata yaptığını itiraf ediyordu Bukowski. Webb'in daha iyisini istediğini biliyordu, ancak ilk kitabın standardına uygun şiirler yazmayı başaramamıştı. Jon Webb, Henry Miler'ın çok istekli olduğunu belirtmişti, Bukowski, hayranı olduğu ve *Oğlak Dönencesi* adlı kitabını çok beğendiği Miller'a bir mektup göndermiş ve mutlaka buluşmak istediğini belirtmişti ama Miller bu isteği kabul etmedi ve çok içtiğini söyleyerek onu azarladı. Bukowski, bunun insanın şevkini kırmak için bire bir olduğunu düşünüyordu.

Ancak kitapta iyi şiirler de vardı, "simsarlar, rahibeler, bakkal çırakları ve senin için bir şey..." adlı şiirinden de iyi birkaç örnek yer alıyordu. Bukowski'nin politik bir yazar olmadığını iddia etmesine rağmen kapitalizm konusunda polemiklere girmekten çekinmediği bir şiirdi bu. "Ben çözümleri Tanrıda ya da politikada arayan bir adam değilim," diyordu. Kendini sola yakın biri olarak da görmüyordu -ancak FranceyE, onun Komünist Dorothy Healey'e olan hayranlığını dile getirdiğine tanık olmuştu- hatta kolejde Nazizm'e duyduğu ilgi sağa duyduğu bir sempatiye dönüşmüştü. Öte yandan *Curcifix in a Deathhand*'ta ve *Factotum*'da şehir halkının alt tabakalarına ait insanların sorunlarına duyduğu ilgiyi dile getirdiği de göze çarpmaktadır. "Yapmaya çalıştığım şey, eğer mazur görürseniz, fabrika işçilerinin hayata bakışını yansıtmak," demişti. "İşten eve geldiğinde bağırıp çağıran bir eş. Gündelik hayatın herkes için varolan sorunları... Şiir sanatında yüzyıllardır pek sık bahsedilmeyen konular bunlar. Bunu, yüzyıllardır yazılan şiirlerin bir bok olmadığını söylemem olarak da alabilirsiniz. Çok ayıp." Amacına, hem de politik bir tavır sergilemeden "simsarlar, rahibeler, bakkal çırakları ve senin için bir şey..."adlı şiirinde ulaşmıştı.

...patronların
günleri, sarı adamlar

nefesi kokan, koca ayaklı adamlar
kurbağalara, çakallara benzeyen, yürüyen adamlar
sanki melodi diye bir şey hiç icat edilmemiş gibi,
çalıp çırpmayı marifet sayan ve de
kâr etmeyi, sürekli para harcayan karılara sahip adamlar
sanki 60 dönümlük sondaj arazileri varmış gibi
gösteriş yapan ama güçsüzlerden fellik fellik kaçan
önüne çıkanı öldürebilecek zihniyette adamlar
yasaların, deli oldukları bahanesiyle salıverdiği adamlar
30 feet genişliğinde pencerelerin önünde duran
ama yine de bir şey göremeyen adamlar
yelkenli tekneleriyle dünyayı gezen ama yelek ceplerinden
dışarı çıkmayan, salyangoz gibi adamlar, yılan balığı gibi adamlar
kabuksuz salyangozları andıran ama onlar kadar bile olamayan...

sonrası bir hiç. alıyorsun son maaş çekini
bir limanda, fabrikada, hastanede ya da
uçak fabrikasında, kumar salonunda, veya
berber dükkanında, çalışmayı hiç istemediğin bir
iş yerinde.
gelir vergisi, hastalık, esaret, kırık
kollar, yarılmış kafalar – her şey dışarı fışkırıyor
eski, yırtık bir yastık kılıfından fışkırır gibi.

Meslek yaşamının bu aşamasında eserleri Amerika'da küçük edebiyat dergilerini takip eden neredeyse bütün okurlar tarafından biliniyordu. Avrupa'daki okurlarının sayısı da yabana atılmayacak kadar çoktu. Webbler'in hazırladığı karmaşık, ancak özenle hazırlanmış kitaplar sayesinde genç şairler onu örnek almaları gereken bir yol gösterici olarak kabul ediyordu. Bu kişilerin arasında Chicagolu bir şair ve aynı zamanda dökümhane işçisi olan ve 100 dolarlık Sears & Roebuck marka mimograf makinesinde kendi dergisi *Ole*'yi yayınlayan Douglas Blazek de vardı. Birçok küçük edebiyat dergisinin çamur gibi bir baskıyla çıkmasının nedeni de bu ilkel teknolojiydi ama Blazek baskı kalitesi ne kadar kötü olursa olsun yoluna devam etmeyi kafa-

sına koymuştu.

Blazek, Bukowski'nin altmışlı yıllarda kısa öyküler de yazdığını öğrenince *Ole*'de yayınlamak üzere birkaçını göndermesini istedi. Bukowski, hiçbir yerde yayınlanmamış yeni bir eserini, *A Rambling Essay On Poetics And The Bleeding Life Written While Drinking A Six Pack (Tall)*'u gönderdi. Bu, bir deneme olması planlanan ama kısa öyküden biraz daha uzun ve edebiyatla ilgili görüşlerini dile getirdiği bir eserdi. Ancak bu eserde hissedilen en belirgin şey, Bukowski'nin kendini anlatıyor olmasıydı.

Babasının "bu üzücü dünyada (kendisini) piç gibi ortada bırakan bir canavar" olduğunu yazarak gayrimeşru bir çocuk olduğu iddialarını ima yoluyla da olsa yeniden gündeme getirmiş ve okurlarının kendisini bir kara cahil gibi "kültürsüz, sarhoş bir şey" olarak tanımasını istemişti. Alınması gereken mesaj açıktı; Bukowski, "sarhoş bir halde Doğu Sahili'nden Batı Sahili'ne kadar bütün ara sokaklarda süründüğünü" anlatmaya çalışıyordu. Bu deneyimleri yaşadıktan sonra yazdığı şiirler de elbette çok etkileyici olacaktı.

"Yaşımın kaç olduğunu düşünürseniz, anlattığı her şeyi ağzım açık dinliyordum," diyor Blazek. *Ole*'de yayınlanan yazıyı okuyanlar anlatılanların gerçek olduğunu düşünmüş ve bir ara mezbahada kesilmiş hayvan taşıdığını bile itiraf eden bu şair hakkında daha fazla bilgi edinmek istemişti. (Bukowski gerçekten de sarhoş geçirdiği o 10 yıl içinde bir ara mezbahada yarım günlük işçi olarak çalışmış ve söylediği gibi et taşımıştı.)

Webbler'i ziyaretinden sonra De Longpre'deki evine döndüğünde hayranı Blazek'in yolladığı mektubu buldu ve 17 Nisan 1965'te bir cevap gönderdi: "*Ole 2* için yazdığım o yazıdan sonra pek çok mektup aldım, benim bir şey söylediğimi sanıyorlar; benim KAYBOLANLAR için kehanetleri olan bir yol gösterici olduğumu sanıyorlar, çok hoş. Ama burada KAYBOLAN KİŞİ ASIL BENİM!"

Blazek, Bukowski'nin çocukluk, yeni yetmelik ve gençlik dönemlerine ait anılarını konu alan ve *Hayvanlarla Yaşayacak Kadar Çılgın Bir Adamın İtirafları* adlı dokuz öyküllük bir kitapçık yayınladı. Olayların birinci tekil şahsın ağzından anlatıldığı bu eser, Bukowski'yi kendi öykülerinin kahramanı olarak sunuyordu. Henry Chinaski adı

da belirgin bir biçimde kendi adını çağrıştırıyordu.

"İtiraflar, *Postane* romanı için bir ön hazırlık niteliği taşıyordu; daha sonraki eserlerinde de kendini tekrarlamaktan öteye gidemedi," diyor Blazek. "*Ekmek Arası* ise tam bir geri dönüştü. Daha önceki eserlerinin hepsi, ileride yazacağı ve John Martin'in Black Sparrow Press'te yayınlayacağı daha kapsamlı eserlerin provası niteliğindeydi."

Daha önce kısa öykülerinde yer verdiği bazı olayların, daha sonra yazacağı romanların belirgin bölümlerini oluşturduğu iddiası doğruydu. Örneğin, *Hayvanlarla Yaşayacak Kadar Çılgın Bir Adamın İtirafları*'nda, Jane Cooney Baker'a da yer vermiş ve ondan K. olarak söz etmişti.

"K. eski bir revü kızıydı. bana haber kupürleri ve fotoğraflar gösterirdi. Hatta Miss America bile seçilmiş. Onunla Alvarado'daki bir barda tanıştım, burası banliyöye olabildiğince yakın bir yerdi. Kilo almış ve yaşlanmıştı ama hâlâ bir saygınlık, kalite belirtisi vardı, ama yalnızca belirti, o kadar. İkimizde de vardı o belirti. İkimiz de çalışmıyorduk, nasıl başardığımızı asla bilemeyeceğim."

10 yıl sonra ilk romanı Factotum'da da aşağı yukarı aynı şeyleri söyleyecekti:

"Kendimi Alvarado St.'te buldum. İlgimi çekecek bir bar görene kadar yürümüştüm o caddede. İçire girdim. Kalabalıktı. Barda yalnızca bir tek boş sandalye vardı. Sağımda kumral, hafif şişman, boynu ve yanakları dolmuş, belli ki sarhoş bir kadın oturuyordu; ancak yine de bir zamanlara sahip olduğu anlaşılan güzelliği hatlarına sinmişti. Vücudu hâlâ diriydi, genç görünümlü ve biçimliydi. Doğrusu uzun ve alımlı bacakları vardı."

Her iki versiyonda da ortaya ilginç bir öykü çıksın diye Jane'in yaşamıyla ilgili gerçekler üzerinde oynandığı açıkça anlaşılıyordu.

FrancEyE kendisine ve Marina'ya zaman ayırmasını istemesine rağmen, Bukowski haftasonlarını yine içki içerek geçiriyordu. Ayakları birbirine dolanarak da olsa barları geziyor, kavgalara karışıyor ve bazen kendini nezarethanede buluyordu. Evde olduğu zaman bir oturuşta yarım düzine birayı tüketiyor, komşular gürültüyü kesmesini is-

teyene kadar boşalan her şişeyi çıkan gürültüye aldırmadan çöp tenekesine fırlatıyordu. Bazen de arka bahçeye gidiyor, Francis ve Grace Crotty'yle birlikte "Oklahoma!"yı söylüyorlardı. Alkol, günlük yaşamlarında o kadar büyük bir yer tutuyordu ki Marina'nın öğrendiği ilk söz "likör" olmuştu. Ned'in dükkanını da Hank'in dükkanı olarak bellemişti, çünkü babası zamanının büyük bölümünü orada geçiriyordu.

1965 yılında Şükran Günü'nün yaklaştığı bir gece postanedeki işinden eve gelen Bukowski dolaptan bir bira çıkardı ve FrancEyE'a dolabın çalışmadığını söyledi.

"Buradan gitmek iyi olacak," diye de ekledi. Ona Marina'yla birlikte kalabileceği bir yer bulacağına ve ihtiyaçlarını karşılayacağına söz verdi. "Çevresinde mutsuz bir kadın bulunmasından nefret ediyor ve benim ne kadar mutsuz olduğumu görüyordu," diyor FrancEyE. O da uzun zamandır taşınmayı düşünüyordu zaten.

Marina, bu ayrılığın kendisi bir şey anlamayacak kadar küçükken gerçekleşmiş olduğuna sevindiğini söylüyor. "Bu olaya ait tatsız anılarım olmadı ama iki üç yıl geç olsaydı eminim çok acı çekerdim," diyor. "Annemin ve babamın beni yetiştirme tarzları haylisıra dışıydı, birlikte olmamaları da bulmacanın parçalarından yalnızca biriydi, ama ben her zaman kendimi babama daha yakın hissettim. Davranışları ve sözleriyle beni her şeyden çok sevdiğini daima belli etti. Çocukluğuma ait en büyük mutluluğun bu olduğunu düşündüm hep. Bu o kadar güçlü bir temeldi ki ilerleyen yıllarda hayatla ilgili her şeyin yoluna girmesini sağladı."

Pek çok soruna ve içki içmesine rağmen FrancEyE ayrılmalarından sonra bile Bukowski'ye duyduğu güveni yitirmedi. "Paramı nasıl idare edeceğimi hiç bilmezdim," diyor. "Param biterdi ve yiyecek alamayacak bir halde kalakalırdım. O zaman Hank'i arayıp yemeğe gelebilir miyiz, diye sorardım. Ya da şuna, şuna ihtiyacımız var derdim, alıp getirirdi."

Ancak FrancEyE bir çift olarak ilişkileri hakkında bu kadar olumlu sözler söyleyemiyor. 1960'lı yılların başında mektupları yayınlandığında Bukowski'nin aslında kendisini ne kadar az anlayabilmiş olduğunu ve arkadaşlarına yazdığı mektuplarda kendisini nasıl da aşa-

yıladığını okuyunca çok kırılmıştı.

Karşılık olarak FrancEyE da oturmuş ve "Tanrım, kendimi bombok hissediyorum" adında bir şiir yazmıştı:

En azından artık her şey anlaşıldı
Nefret ediyormuş benden
Asla olmadığım biri olduğum için
Belki sevmişimdir onu
Aynı sebepten ötürü
Çılgın öyküler duymak istediğini sanmıştım
Meğer mutfağı temizleyecek biriymiş tek istediği
Tıpkı hep söylediği gibi.

6. BLACK SPARROW VE ALTMIŞLI YILLAR

Bukowski'nin meslek yaşamıyla ilgili en büyük ironilerden biri de başarısını, içtiği en sert içecek buzlu çay olan koyu bir Hıristiyan bilimadamının sıkı çalışmasına borçlu olmasıdır. John Martin, Bukowski'nin eserlerini ilk okuduğunda büro malzemeleri satan bir şirketin müdürüydü ve o eserleri okuması tam anlamıyla hayatını değiştirmişti. Bukowski'nin büyük bir deha, "günümüzün Walt Whitman'ı" olduğunu düşünüyordu ve sonunda onun yayıncısı olmaya karar verdi.

Önce bulduğu bütün kitaplarını okudu. *It Catches My Heart in its Hands*'ı satın aldı ve Jon Webb'in aracılığıyla *Curcifix in a Deathhand*'ın imzalı bir kopyasını edindi. Sonra 1965 yılının ekim ayında daha önce yayınlanmamış kitapçıklarını imzalayarak yollamasını rica etti ve ekledi: Onun "çok önemli bir şair olduğunu" düşünüyordu. Bukowski, ona *Hayvanlar*'ı yolladı. Martin 10 gün sonra yazdığı bir mektupta onu yemeğe davet etmek istediğini belirtti ve ekledi: "Gerçek bir şairle sohbet etme zevkine asla erişemedim." O sırada FranEyE'la Marina'ya kalacak bir yer aramakla meşgul olan Bukowski bu daveti bir süre erteledi ama Martin'in bir mektup daha yazıp Noel için kendisine şişeler dolusu içki verildiğini, bunların hiçbi-

rini içmediğini belirtip o içkileri getirebileceğini söylemesi üzerine Bukowski onu De Longpre'ye davet etti.

Bukowski kafasını kaldırıp verandasında şık giyimli bir bey gördüğünde içki içmeye dalmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşısında duran ve yaşının genç olduğu anlaşılan konuğunun kızıl saçlarının büyük bir bölümü dökülmüş, tepesi tamamen açılmıştı.

"Eserlerinizin daima en büyük hayranıydım," dedi John Martin. "Girebilir miyim?"

"Aa, tabii, buyurun, girin. Bira ister misiniz?"

Martin, Bukowski'ye içki içmediğini hatırlatarak bu öneriyi kibarca reddetti. "Bu cevap beni dumura uğratmıştı," demişti Bukowski, o tanışma anını anlatırken. "Bu adam insan değildi. İçki içmiyordu!"

John Martin de kendi adına Bukowski'nin pejmürde kılığına ve FrancEyE ayrıldıktan sonra pislikten geçilmez hale gelen bir evde oturmasına çok şaşırmıştı. "Berbat bir odada oturuyordu," diyor Martin. Lavabonun kenarında paslı traş bıçakları birikmişti, sifon doğru dürüst çalışmıyordu, her yer tozlanmış, ortalığa yemek artıkları dökülmüştü.

Martin eserlerine bakabilmek için izin istedi, Bukowski de ona dolaba bakmasını söyledi.

"Nedir bu," dedi Martin, bel hizasına kadar yükselen kağıt yığınını görünce.

"Yazılarım."

"Dalga geçiyorsun!"

"Yoo!"

"Bunları ne kadar zaman içinde yazdın?"

"Bilmem, üç ya da dört ay."

"Çok şaşırdım. Okumamın bir sakıncası var mı?"

"Al, oku."

Konuğu, kağıt yığınları arasına dalmaya hazırlanırken Bukowski kendine bir bira daha açtı. Martin'in baktıkları arasında, içlerinde çoğu hiçbir yerde yayınlanmamış şiirler ve kısa öyküler vardı. Öyle değerli bir hazine bulmuştu ki heyecanını saklayamıyordu.

"Oh, bunlar çok güzel," diye mırıldanıyordu. "Harika!" Bir mücevher daha bulduğunda ekledi: "Bu ölümsüz bir şiir!"

"Sahi mi?" diye sordu Bukowski, ağır ağır konuşarak.

Uzunca bir zaman sonra Martin okumaya ara verdi ve küçük bir yayınevi kurma niyetinde olduğundan söz etti. Yanına üç dört şiir almak, bunlara evde göz atmak ve olursa bunları broşür olarak yayınlamak istediğini söyledi. "Bu işten para bile kazanabilirsin. Ne kadar olacağını bilemem. Bekleyip göreceğiz," dedi. Bukowski omzunu silkip istediğini alabileceğini söyledi. Vay canına! O zamana kadar eserlerinin yayınlanması için elini cebine atan hep o olmuştu. Webbler bastıkları kitapların ücretini belli sayılarda kopyalar vererek ödemişlerdi. Para kazanmak yepyeni bir şeydi.

John Martin başarılı bir işadamı olmasının yanı sıra ilk baskılardan oluşan etkileyici bir arşivi olan ciddi bir kitap koleksiyoncusuydu da. D. H. Lawrence'a duyduğu ilgi sayesinde Viking'in kurucusu ve Lawrence'ın Amerika'daki yayıncısı olan B. W. Huebsch hakkında yazılar okumaya başlamıştı. Huebsch adı sanı duyulmamış yeni sanatçıların eserlerini yayınlayarak başlamış, onların eserleri tutuldukça Viking de büyümüştü. Martin, aralarında Bukowski'nin de bulunduğu pek çok yazarın New York'lu yayıncılar tarafından ihmal edildiğini fark etmişti. Aynı zamanda eşi Barbara'yla birlikte çalışmak istiyordu, tıpkı Harry ve Caresse Crosby'nin Black Sun Press'te birlikte çalıştıkları gibi. Huebsch'ten Crosbyler'den ve William Carlos Williams'ın bir serçeyle ilgili şiirinden esinlenen Martin kuracağı yayınevinin adını, Black Sparrow Press olarak seçti. "Saygın siyah rengin basit bir serçeyle bir araya gelmesi çok hoşuma gitmişti," diye açıklıyordu bu adı nasıl seçtiğini.

Bukowski'nin dolabındaki yığının içinden beş şiir seçti, her birinden otuzar kopya basmaya karar verdi. Yirmi yedisi rakamla, üçü harfle belirtilecekti, A, B, C diye. Bunlar, yazar, yayıncı ve basımı üstlenen matbaacı için ayrılacaktı.

İlk şiirin adı, "Gerçek Öykü"ydü ve kendi kendini hadım eden bir adamı konu alıyordu. Martin bu şiiri seçmesini şöyle açıklıyor: "Çok sarsıcı bir şiirdi ve varoluşçu havasıyla beni çok etkilemişti."

otobanda yürürken buldular adamı
kıpkırmızıydı
önü

paslı bir teneke kutu almış ve
kesip atmıştı cinsel
organını
sanki şöyle demeye çalışıyordu-
gördünüz mü, bakın ne yaptınız
bana? alın haydi, sizin olabilir
gerisi

Mart 1966'da Bukowski hemoroitini aldırmak için hastaneye yattı. Ameliyatın ardından işten izin aldı. Ameliyatı komik bir biçimde anlattığı *All The Assholes in the World and Mine* Douglas Blazek tarafından yayınlandı. John Martin, nisan ayında imzalaması için Black Sparrow broşürlerini getirdiğinde hâlâ izindeydi. Martin, ayrıca Bukowski'ye 25 dolarlık bir de çek verdi. Paraya çok ihtiyacı vardı, hastalık izni için verilen para çoktan suyunu çekmiş, sağlık sigortası hastane masraflarını karşılamaya yetmemiş, çocuk yardımı parası da bitmişti.

Bukowski ve Martin tamamen zıt yaratılıştaydılar, ancak bu zıtlıklar onların işine yaramış, uzun süreli ve sağlam bir dostluğun temellerinin atılmasını sağlamıştı. Bukowski, karşısındaki kişinin içki düşmanı bir kişi olduğunu kabullendikten sonra (Martin içki içmediğine göre başka ne yapacaktı ki?) onu hiçbir zaman anlayamamasına rağmen içki arkadaşlarından daha fazla güvenebileceğine ikna olmuştu. "Benim sarhoşlara özgü aptalca bir hata yapmayacağımı, kabul etmemem gereken bir anlaşmayı kabul etmeyeceğimi biliyordu," diyor Martin. Ayrıca kuralları olan bir işadamı olmasına rağmen asla tutucu biri olmadığını görmüş ve yaptığı işe gerçekten saygı duymaya başlamıştı. Ortak dostları, şair Gerard Malanga, Martin'i bir paradoks olarak tanımlıyor: "Komik denecek kadar düzgün bir adam, ama aynı zamanda uçuk da. Demek insan hem düzgün hem de uçuk olabiliyor."

İkisi de broşürlerin gördüğü ilgiden memnun kalmış ve sıranın daha büyük oynayıp kitap yayınlamaya geldiğine karar vermişlerdi. Martin ilk baskılardan oluşan koleksiyonunu Santa Barbara'daki California Üniversitesi'ne sattı ve aldığı elli bin doları, Black Spar-

row'u, Bukowski'nin ve ihmal edilen diğer yazarların eserlerini yayınlayabileceği büyük bir şirket haline getirmek için kullandı. Çok geçmeden yalınlıklarıyla en az Loujon'un gösterişli kitapları kadar dikkat çeken kitapçıklar ve broşürler yayınlamaya başlamışlardı.

Black Sparrow kitaplarının dikkat çekici dizaynlarından Barbara Martin sorumluydu. Yalın dizaynlar ve klasik tipografi kullanımı Bukowski'nin yalın şiirlerine çok iyi uymuş, bunun sonuçları da *2 şiir* adlı kitapçıkta yer alan, örneğin, "küçük bir atom bombası"nda belli olmuştu.

o, küçük bir atom bombası verin bana
fazla büyük olmasın
küçük bir şey
yoldaki atı öldürecek kadar ama yolda da at yok ki

peki o zaman vazodaki çiçekleri devirecek kadar bir şey olsun
ama hiç göremiyorum
vazoda çiçek
miçek
peki öyleyse
sevgilimi korkutacak bir şey olsun
ama bir sevgilim de yok ki benim

pekala
bir atom bombası verin o halde
küvetimde silip ovalayabileceğim
kirli ama sevimli bir yumurcak gibi

(küvetim var işte)

•

küçük bir bomba, sıradan bir şey,
küçük basık burunlu
pembe kulaklı
temmuz ayında kokan
iç çamaşırları gibi

Herkes hoşlanmasa da Bukowski'nin olgun dönemi şiirlerinin en iyi örnekleri, minimalist tarzda yazdıklarıydı. "Bukowski'nin şiirleri de aslında düz yazıları gibi öyküler anlatmaktadır," diyor Lawrence Ferlinghetti, "Öyle günler olmuştur ki, Bukowski daktilonun satır sonuna ulaşmasını beklemeye tahammül edememiştir. Bu onun daktilo yazmaya başladığında ne kadar sarhoş olduğuna bağlıdır." Ancak bu, Bukowski'nin gençliğinden beri yaptığı numarayı sürdürmekten başka bir şey değildi. John Fante ve Ernest Hemingway gibi yazarların direkt düz yazı tarzından ve daha sonraki dönemlerde Pablo Neruda, Robinson Jeffers ve diğer şairlerden etkilenen Bukowski'nin tek yaptığı, "yalın dizeleri birbiri ardına sıralamak" ve içlerine biraz gülmece unsuru katmaktı çünkü "yaratıcılığın tamamen ciddi olamayacağına, yoksa insanın uykusunu getireceğine" inanıyordu. John Martin bu tarza bayılıyor ve Bukowski'yi tamamen özgün bir soluk olarak tanımlıyordu.

"Black Sparrow kurulduğunda kendilerini Fransız sembolistleri sanan kişilerin eserlerini yayınlıyordum. Kendilerini sürrealist olarak gören kişilerin eserlerini yayınlıyordum, okurlar da oturup şiirlere anlam kazandırmaya çalışıyordu," diyor. "Derken hiç ummadığınız bir yerden yükselen bu sesi duydum, ne dediği gayet açık, ne söylemek istediği de."

Uyuşturucu, pop, müzik ya da radikal politikalara ayıracak zamanı çok olmayan Bukowski karşı-kültürle dalga geçmekten çok hoşlanıyordu. Ancak eserlerinden hoşlanan genç yazarlar ve yayıncılar böyle konularla yakından ilgileniyordu ve sonunda kaçınılmaz olarak o da 1960'ların sonlarına doğru bu konularla ilgilenmeye başladı.

Yeni hayranlarından biri de zengin ailesinin ona Santa Monica'da okyanus kıyısında aldığı evde oturan Steve Richmond adlı bir öğrenciydi. California Üniversitesi'nde hukuk öğrenimi görüyor ama zamanının çoğunu orada burada gezerek, arkadaşı Jim Morrison'la birlikte LSD alarak, kafasından geçen olayları garip şiirler halinde kağıda dökerek geçiriyordu. Bukowski'nin *Ole* dergisindeki şiirlerini okumaya bayılıyordu. John Martin gibi Richmond da -ama o biraz daha kendine özgü bir tarzla- Bukowski'nin dünyanın en büyük dahisi olduğunu düşünüyordu. Sonunda kahramanıyla tanışmak üzere De

Longpre Avenue'da sonuçlanacak hac yolculuğuna çıktı. Bukowski onu öyle bir etkiledi ki avukat olmayı falan bir kenara bırakıp Bukowski'nin kitapçıklarını satacağı bir şiir kitapları dükkanı açtı.

Bukowski, gösterilen ilgiden gayet memnun bir halde Earth Books'a gidip gelmeye başladı, ancak Richmond ve hippi arkadaşlarından tamamen farklı bir görüntüsü vardı. Bukowski'nin saçları kısacıktı ve taranarak arkaya yapıştırılmıştı. Burnu, patlak damarları yüzünden kıpkırmızıydı, uzun kollu gömlekler giyiyor, içinden beyaz tişörtü görünsün diye üstten bir iki düğmeyi iliklemiyordu. Richmond'ın "postane ayakkabısı" diye takıldığı siyah ya da kahverengi bağcıklı ayakkabılar giyiyordu. Hava soğuksa üzerine buruşuk bir ceket alıyordu.

Elinde hep kahverengi bir poşet ve poşetin içinde iki tane altılı birayla dolaşıyordu. Gruptaki herkes uyuşturucu ve asit alıyordu ama böyle şeyler Bukowski'yi zerre kadar ilgilendirmiyordu. "Bukowski bunların sahte olduğunu düşünüyordu," diyor Richmond. "Timothy Leary ve hippiler. O doğru yoldaydı."

Richmond'a gönderdiği bir mektupta, "LSD, evet, büyük şenlik, artık herkes kullanıyor. LSD al, sonra sen de bir şair olursun. Ne saçma insanlar bunlar. Parçalarını dolabımda gizlediğim bir makineli tüfek yapıyorum, ölüp gideceğim ama giderken götürebildiğim kadarını da yanımda götüreceğim o serserilerin," diye yazmıştı.

Ocean Park Boulevard'daki dükkana gelip giden hippiler Bukowski'nin eserlerinden genelde hoşlanıyordu. Ama eğer en son şiir kitapçığı, *Kalabalığın Dahisi*'ni okumuş olsalardı, Bukowski'nin toplumdaki geleneksel anlayışların pek çoğuna ters düşmesiyle birlikte karşı-kültürün ateşli bir savunucusu olmadığını da göreceklerdi:

...Cinayet işlemekte en usta olanlar
Cinayete karşı olduklarını söyleyenlerdir
VE nefret etmekte en usta olanlar
SEVGİ'yi övgüler yağdıranlardır
VE NİHAYET SAVAŞMAKTA EN USTA OLANLARSA
ÖVGÜLER YAĞDIRIP DURANLARDIR
BARIŞA

Richmond *The Earth Rose* adını koyduğu yeni, radikal gazetesinde Bukowski'nin ve kendisinin şiirlerini yayınlamak istedi. Sayfalardan birinde şu başlık göze çarpıyordu:

KAHRETSİN
NEFRET

Bunun altında da şu başlığa yer verilmişti:

Bugün bu vesileyle, biz aklı selim sahibi yaratıcılar size, SİSTEME bildirmek istiyoruz: KAPAYIN O LANET ÇENENİZİ ARTIK. SAÇMALIKLARINIZI YETERİNCE DİNLEDİK.

Polisler, yazıda geçen uygunsuz sözler yüzünden Richmond'u tutukladı ve deposundaki kitaplara el koydu. Toplanan kitaplar arasında Bukowski'ninkiler de vardı.

1962'de katıldığı ilk asit aleminden sonra John Bryan, San Francisco'da çalışmakta olduğu Hearst Corporation'daki işinden istifa etti ve LSD ile ilgili iyi haberleri yaymak üzere LA'a taşındı. "Asidi insanlara tanıtmaya çalışıyorduk. Herkesi psychedelics'le uçurarak dünyadaki sorunları çözeceğimize inanıyorduk." diyor. "Bir ara bunu az daha başarıyorduk da." Hollywood'da bir ev kiraladı ve içinde LSD yapmak için uygulanan formüller yer alan *Notes from Underground* adında bir dergi basmaya başladı.

Bukowski, Bryan'ın dergisine şiirleriyle katkıda bulunurken, aralarında yazar John Thomas'ın da bulunduğu uyuşturucu kullanan diğer yazar ve şairlerle de tanışma fırsatı buldu. Bir süre sonra, gece geç saatlerde postanedeki işinden çıktıktan sonra Thomas'ın evine uğramayı ve yazar, bağımlısı olduğu amfetaminlerden alırken sabahın erken saatlerine kadar oturup işyerindeki sorunlarından ve FrancEyE'la olan anlaşmazlıklarından bahsetmeyi alışkanlık haline getirdi.

Bukowski, FrancEyE'ın kendini hippilerin idealizmine kaptırdığını, Marina'yı da yanına alarak barış yürüyüşlerine ve diğer protesto gösterilerine katıldığını anlatıyor ve Marina'nın yaşının bütün bunlar

için henüz çok küçük olduğunu düşünüyor, çıkacak bir karışıklıkta yaralanabileceğinden endişe ediyordu. FrancEyE'ın para konusunda kendini kontrol edememesi de iyice sinirini bozuyor ve artık adını anmak bile içinden gelmediği için. her defasında, "kızımın annesi" diye bahsediyordu. Uzun süredir kimseyle beraber olmaması da canını sıkan şeylerden biriydi.

İleriki yıllarda kendisiyle yapılan söyleşilerde uyuşturuculardan ve özellikle de marijuanadan nefret ettiğini söylüyordu, ama John Thomas ve Steve Richmond, Bukowski'nin de altmışların sonlarında, aralarında bol miktarda marijuana da dahil olmak üzere değişik uyuşturucu maddeler kullandığını iddia ediyordu. John Thomas, iş çıkışı evine uğrayan Bukowski'ye sehpanın üzerinde duran kavanozdan değişik etkileri olan uyuşturucuları avuç avuç verdiğini ileri sürüyordu. Ayrıca yine iddialarına göre, Bukowski'nin bu maceraya son vermesi sağlayan olay, Thomas'ın düzenlediği ilk ve son LSD alemiydi.

"Neydi bu," diye sormuştu Bukowski, asidi aldıktan sonra.

"Ne farkeder?" diye sormuştu Thomas da.

"Midemde bowling topu büyüklüğünde bir buz kütlesi var, içimde kıvranıp duruyor," demişti Bukowski. "Midesini kontrol edebilen bir adam bütün dünyayı da kontrol edebilir."

John Bryan'ın dergisi *Notes from Underground* kısa ömürlü bir dergi oldu, Bryan bir süre *LA Free Press*'te editör olarak çalıştıktan sonra bir gazete çıkarmaya karar verdi. *Open City* küçük dergilerin izlediği geleneği izleyecek ve politikayla ilgili radikal yazılara yer verecekti; Bryan, gazetesini sokaktaki otomatik makinelerde ve gazete bayilerinde satarak geniş bir okur kitlesine ulaşmayı da amaçlıyordu. Bukowski'ye haftalık bir köşe ayırmak istedi.

"Adını da, *Pis Moruğun Notları* koyarız," dedi. "Zaten sen de pis bir moruksun, öyle değil mi?"

Bukowski, Bryan'a ve diğer gazetecilere bir avuç "kahrolası Komünist hippi pislik" diyerek takılmaktan hoşlanırdı, ancak gazetedeki köşe yazarlığına iki yılı aşkın bir süre devam etti ve bu iş, ona daha önceki bütün eserlerinden daha fazla ün kazandırdı. Arkadaşlarından birçoğu "pis moruk" lakabının kendisine yapılan büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. *Open City*'nin dağıtımcısı Jack Micheline,

"Gececyarısından Epey Sonra" adlı şiirinde şunu yazmıştı: "PİS BİR MORUK değil o. Asla PİS BİR MORUK olmadı. O, Amerikan posta pullarından biri."

Open City, tamamen hippilerin çıkardığı bir gazeteydi, zaten Sunset Boulevard'da da hippiler tarafından satılıyor ve yeni müzik türü ve psychedelic uyuşturucular hakkında yazılar yer alıyordu. Yazıların içeriğinin ve sunuşların tartışıldığı editörler toplantısına Bukowski de katılıyordu ancak duydukları hiç de hoşuna gitmiyordu. "Ekip hiç de ateşli değildi. Yaşlarından beklenmeyecek kadar sakin, hımbıl ve iyi beslenmiş tiplerdi. Oturup savaş karşıtı mesajlar içeren ya da uyuşturucuyla ilgili uyduruk espriler yapıyorlardı. Benim dışımda herkes anlıyordu yapılan esprileri. Başkanlık seçimlerine domuzlar da katılsın diyorlardı. Neresi komikti bunun? Ama onların hoşuna gidiyordu. Bense sıkıntıdan patlıyordum." Dünya görüşü, günlük yaşamla ilgili sorunlarla belirleniyordu, sonuçta o da kirasını denkleştirmeye çalışan bir postane işçisiydi; Vietnam'la ya da pop müzikle, ip boyasıyla boyanmış tişörtlerle ya da İnsan Hakları hareketleriyle ne ilgisi olabilirdi ki? Politikayla ilgili söylediği sözler, eskiden Adolf Hitler'in ne iyi bir adam olduğunu söylerken sarf ettiği sözler kadar dikkat çekici değildi artık. "Herhangi bir politik görüşü varsa, kahrolası bir faşistin tekiydi," diyebilirim," diyor Bryan, onun ne demeye çalıştığını anladığını ima edercesine.

Bukowski cümle düşüklüklerine ve yaptığı yazım hatalarına aldırmadan dolduruyordu köşesini. Büyük harf ya da noktalama işareti kullanmaya hiç önem vermiyordu. Ancak onun bu savrukluğu deneysel bir uygulamaydı ve dış görünüş ne kadar tam tersi bir hava yaratsa da, yaptığı şeyi çok ciddiye alıyordu. Birinci tekil şahısla, kendi adını sık sık tekrarlamaktan çekinmeden ve daha da önemlisi bizzat yaşadığı olayları yazıyordu: babasının ölümü ve cenaze töreni, Philadelphia'daki bar kelebeği yılları, Atlanta'daki kulübede açlıktan öldüğü halde sanatından ödün vermemesi, "Teksaslı mirasyedi"yle evliliği... 1967 yazına gelindiğinde anekdotlarının hepsini kullanıp tüketmiş ve sıra hayalî seks öyküleri yazmaya gelmişti, en büyük zevklerinden biri de bu yazıları gazeteye teslim etmeden önce yan odada kalan yaşlı kadına okuyup fikir danışmaktı.

Yazdığı eserlerin basılmış halini görmek heyecan vericiydi. "Bir düşünsenize: istediğiniz şeyi yazabilmeniz için size tanınan sonsuz bir özgürlük," diye yazmıştı gazetecilik deneyimini anlatırken, "Cuma, Cumartesi ya da Pazar günü bir kutu bira açıp daktilonun başına oturuyorsunuz ve Çarşamba günü bütün şehir halkı sizin yazınızı okuyor."

Öyküleri için sürekli yeni konulara ihtiyaç duyuyordu ve böyle bir durumda konuyu nereden bulduğu hakkında fazla seçici davrandığı söylenemezdi, arkadaşlarını kırmak pahasına da olsa yazıyordu. O yaz Jon ve Çingene Lou Webb'in Tucson, Arizona'da satın aldıkları yeni evlerine kalmaya gitmişti, bir yandan da pek ümitli olmasa da onlara yeni şiirlerini okumayı, belki beğenip kaydetmek isteyeceklerini bekliyordu. Webbler, kalması için yakınlardaki üniversite kampüsünde kira ödemek zorunda olmadığı küçük bir ev ayarlamıştı, ancak o sırada havası hiç de yerinde olmayan Bukowski bunaltıcı çöl sıcağını bahane ederek gün boyunca evden dışarı çıkmamak için çeşitli mazeretler bulmuştu. Bu huysuzluğunun asıl nedeni kıskançlık olmalıydı. Webbler, bir Bukowski projesiyle değil de, Henry Miller'ın *Order and Chaos Chez Hans Reichel* adlı kitabıyla büyük bir hasılat elde etmişti. Jon Webb, *The Outsider*'ın bir sonraki sayısı için uyuşturucu kültürünü hedef alan bir yazı yazmasını isteyince Bukowski beklenmedik bir çıkışla hippileri savundu ve böyle bir yazı yazmayı reddetti. Bu arada kayıt projesi de suya düştü ve LA'a dönen Bukowski eski dostlarını yerden yere vuran, Jon Webb'den alaycı bir tonla, "büyük editör" diye bahsettiği bir yazı yazdı. Hatta daha da ileri giderek gazetenin bir kopyasını da *Tucson Daily Citizen*'a postaladı.

Bukowski kendisine yakın olan insanları kıracak bir şeyler bulmayı her zaman başarıyordu. Bir başka kurbanı da 1964 yılından beri mektuplaştığı Douglas Blazek oldu. Blazek, Bukowski'ye tapıyor ve ona duyduğu hayranlığı anlata anlata bitiremiyordu. "Bukowski'yi bir tür Tanrı olarak görüyordum," diyor. 1967 sonbaharında LA'a geldiğinde ziyaretine gelip gelemeyeceğini sormak için telefon etti, Bukowski de onunla buluşup iyi vakit geçirmek için postaneye telefon etti ve hasta olduğunu söyleyerek o gün izin aldı.

Ama buluştukları zaman Blazek, Bukowski'nin, kurulması yıllar

ların bu dostluğu zedelemek için elinden geleni ardına koymadığını fark etti. "Sanırım beni hiçbir özeliği, hiçbir dikkat çekici yanı olmayan sıradan bir insan olarak görüyordu," diyor Blazek. "Bu dünyada doğru dürüst hiçbir şey yapmayacak, ya da kendisini muhteşem hissetmesine yardımcı olmayacak biri gibi."

Blazek mektuplaştığı Bukowski'yle karşısında oturan etten kemikten yapılmış Bukowski'nin birbirinden niçin bu kadar farklı olduğunu anlamaya çalışmıştı. İçine sık sık espriler, şiirler ve komik çizimlerde eklediği içten ve dürüst mektupları yazarken uzakta olduğu için kendini güvencede hissediyor ve kırılgan yönlerini sergilemekte bir sakınca görmüyordu. Ancak insanlarla yüz yüze geldiğinde muhafız ve saldırgan yüzünü sergilemeyi tercih ediyordu. "Dostlar arasında bulunmayı, açık olmayı, sevgiyi paylaşmayı istiyordu. Eskiden yaptığı gibi insanların kendisini kırmasına izin veremezdi artık," diyor Blazek. "Bu da onu aksi huylu biri yapıp çıkıyordu."

John Martin, birçok kişinin onu terk ettiği dönemde bile Bukowski'yle arkadaş kalmayı başardı. Bunun bir nedeni birlikte içmemeleri ve bu yüzden Bukowski çekilmez biri olduğu anlarda yanında bulunmamasıydı, ama asıl neden Bukowski'nin marjinal eserlerini pazarlamanın ve dolayısıyla ona para kazandırmanın yeni yollarını arayıp duruyor olmasıydı.

Bukowski'nin çizim yapmaktan hoşlandığını biliyordu, orijinal çizimlerin yer almasının, kitapların değerini arttıracağını akıl edebilecek kadar kurnazdı. Bukowski'ye resim malzemeleri aldı ve ondan basit, soyut resimler yapmasını istedi. Bukowski on dakikada bir resim bitiriyordu. Bu çizimlere ya kitapçıklarda yer verilecek ya da bağımsız olarak satılacaklardı. Koleksiyoncular hemen bu çizimlerin peşine düştü. Martin ortaya çıkardığı her parça için % 10 avans ödeyerek Bukowski'yi mutlu ediyor, Bukowski'ye de yeni yayıncısına övgüler yağdırmaktan başka yapacak bir iş kalmıyordu. Hatta Martin'in güzel eşi Barbara'nın yanağından makas almasına izin verdiğini söyleyerek böbürleniyordu bile.

Barbara da Bukowski'yle ilk tanıştığında pis ihtiyarın ne kadar suskun durduğunu hatırlıyor. "Telefonda konuşurken son derece kibar ve konuşkandı, çok tatlıydı, ama ilk kez bir araya geldiğimizde çok

fazla konuşmadı."

Bukowski'nin Black Sparrow'dan çıkan ilk kitabı *Dehşet Caddesi ve Istırap Yolunda* adını taşıyordu. Başarılı bir kitapçık olmanın biraz ötesine gitmekle kalan bu eser, Bukowski'nin mesleğine duyduğu nefreti dile getirdiği "trafik cezası" gibi yeni ve iyi çalışmalarına yer vermesi açısından önemliydi. Bunda ve diğer eserlerinde LA'ın kasvetli ve soğuk kış günlerindeki halini tasvir ederek tıpkı daha önce Hollywood'un görkemli bir yer olduğu iddialarını yıktığı gibi Los Angeles'ın sonsuz bir güneş ışığı şehri olduğu yolundaki izlenimi de yıkıyordu:

işten çıkmış yürüyordum
polis durdurdu
Serrano Avenua'da kırmızı ışıkta geçmişim
dalmışım demek
bir yaprak öbeğinin tam ortasında duruyordum
bileklerime kadar yükselen
ve başımı çevirdim
içki kokusu duyulmasın diye
pek fazla
ceza makbuzunu alıp odama çıktım
radyoda bir senfoni buldum
Rus ya da Almanlardan biriydi
esmer, sert çocuklardan biri
ama hâlâ yalnızdım ve üşüyordum
birbiri ardına sigaralar yakıyordum
ısıtıcıyı çalıştırdım
sonra yerde
bir dergi * gördüm, fotoğrafım bulunan
kapağında
gidip yere eğildim ve aldım dergiyi
ama ben değilmişim resimdeki
çünkü dün dündü
bugünse yalnızca bir ketçap

(*) The Outsider dergisinin 1963 ilkbaharında yayınlanan ve kapağında Bukowski'nin resminin olduğu sayısı.

Küçük Black Sparrow kitapları ve *Open City*'deki yazıları onu küçük çaplı bir yerel kahraman yapmıştı ama postanede bundan hiç hoşlanmayan kişiler vardı. Bukowski'nin kasıntı tavırlarını yanlış anlayıp işini önemsemediği sonucunu çıkaranlar olmuştu, çünkü herkesin dikkatini çekmeye başlıyordu. Johnny Moore gibi dostlarının bile kafası karışmıştı. "Sanırım bol parası vardı," diyor Moore. "Ve sanırım bu yüzden böyle konuşuyor, böyle davranıyordu."

Bir gün merdivenlerden inerken bir postacıyla karşılaştı, adam ona pisliğin teki olduğunu söyledi.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"O dergiyi gördüm."

"Hangi dergiyi?"

"Adını bilmiyorum, ama gördüm. Senin şair olduğun yazılıydı. Ne saçmalık! Resmin de vardı, sakal bırakmışsın!" Bukowski ona neden söz ettiğini anlamadığını söyledi.

"Biliyorsun, bal gibi biliyorsun! Aptal numarası yapma bana!"

Sonunda postacının sözünü ettiği derginin *Dare* olduğu anlaşıldı. Dergi, Bukowski'ye şiirlerinden biri karşılığında 50 dolar ödemişti. Nafaka parasını denkleştirmek için resminin de yer almasına izin vermişti.

Birisi Bukowski'nin hippi dergilerine "açık saçık" öyküler yazdığını, çocuğunun annesiyle de nikahlanmadığını yetiştirmişti. Böyle bir durumun posta idaresine zarar verebileceği endişesiyle hemen De Longpre'ye bir casus yollanmış, FrancEyE'ın durumu ve Bukowski'nin politik görüşleri hakkında bilgi toplaması istenmişti. Francis Crotty sıradan insanları rahatsız etmemesini ve Bukowski'nin de Komünist falan olmadığını söyleyerek casusu sepetlemişti.

Bukowski'den müdür yardımcısını ve müdürü görmesi istendi. *Open City*'nin bazı nüshaları önlerinde duruyordu. Alcyhindeki bütün kanıtlar tamamdı. İlgilendikleri konu sodomiyle ilgili bir öykü* ve postane hakkında hiç de hoşlarına gitmemiş bir yazıydı.

"Hiç kitabın yayınlandı mı?" diye sordular.

"Evet."

"Kaç tane?"

* *1950lerde bir yanlışlık sonucu arkadaşıyla anal seks yaptığı olay.*

"Bilmem, 4, 5, 6, 7... Bilmiyorum."

"Bu kitapları yayınlattırmak için kaç para ödedin?" haddini aştığını düşündükleri ortadaydı. Postane Çalışanına Aykırı Davranışlarda bulunmakla suçlanacağını söylediler. Bukowski de anayasal hakları olduğunu hatırlattı, onlar da isteksizce de olsa yıllardır böyle bir olayla karşılaşmadıklarını söyleyip bir daha postane hakkında böyle yazılar yazıp yazmayacağını sordular. Sanmıyorum, diye cevap verdi Bukowski. Bu cevapla onların elini kolunu bağlamış oluyordu.

Sorgu odasından çıkınca sendika temsilcisi David Berger'e rastladı. Berger sorunun ne olduğunu öğrenmeye gelmişti.

"Hey, Bukowski! Neler oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey. İstifa etmemi istediler benden. Ama edersem ne olayım!"

Bukowski'nin hayranı olduğu az sayıdaki beatnik'ten biri olan Neal Cassady'yle tanışması da *Open City*'deki köşesi sayesinde oldu. Cassady eski bir gezgin, demiryolu işçisi ve şair Allen Ginsberg'in sevgilisiydi; ancak daha da önemlisi Jack Kerouac'ın *Yolda* adlı romanının temel karakteri Dean Moriarty'nin ta kendisiydi. Son yıllarda uyuşturucu bulundurmaktan San Quentin'de hapis yatmış, serbest bırakıldıktan sonra Ken Kesey'nin Mutlu Şakacılarına katılmış ve onların psychedelic otobüsünün şoförlüğünü yapmaya başlamıştı. Bukowski Cassady'ye hayrandı; Cassady karmaşık cinsel kimliğinin yanı sıra yüreğinden geldiği gibi davranan bir adamdı. Fabrikalarda çalışmış, hapis yatmış, bira içmeyi, at yarışı oynamayı seven bir adamdı. Cassady 1967 Noeli'nden hemen sonra LA'a uğradığında Bukowski onunla tanışmak istediğini haber vermişti.

John Bryan ona Hollywood'da kaldığı süre içinde evinde kalabileceğini teklif ettiğinde Cassady arkadaşlarını görmek üzere Meksika'ya gidiyordu. Bryan şaka olsun diye onu *Open City*'nin dağıtım müdürü yaptı. Cassady direksiyon başına geçtiğinde çok başarılıydı. *Yolda*'da da bundan bahsediliyordu zaten. O ve Bryan iki haftayı siyah bir Plymouth sedanda bir yandan kaldırımlardaki satış makinelerinde sayı azalmış mı diye kontrol ederek bir yandan da sürat yapıp uyuşturucu çekerek geçirdi. Puslu bir kış günü yolları De Longpre

Avenue'ya düştü.

Cassady 41 yaşındaydı. Bukowski'den birkaç yaş küçüktü ama çok çökmüş, gözleri çukura kaçmış, bir deri bir kemik kalmıştı. Bukowski daha sonra bu buluşmaya köşesinde yer verecek, Ginsberg'in notlarında yaptığı gibi, o da Neal hakkında sevimli şeyler yazacaktı. Onu, "yerinde duramayan, ufak tefek, sonsuz ışıkla aydınlanmış, içinde hiçbir nefrete yer olmayan bir adam" olarak tanımlayacaktı. Cassady'ye bira ikram etmiş ve onun koca bardağı sanki su içiyormuş gibi bir dikişte bitirmesini hayranlıkla seyretmişti.

"Bir tane daha iç," demişti, onun kendisinden de çılgın olduğunu anlamış bir halde.

Dışarı çıkıp Plymouth'a yöneldiklerinde içtiği onca bira ve aldığı uyuşturucuya rağmen şoför koltuğuna oturduğunu görünce Bukowski dehşete kapılmıştı.

Yağan yağmura aldırmadan Ginsberg'in "Sürücülük harikası... aynı zamanda denge ve cesaret gösterisi" diyerek övdüğü sürüş becerisini sergilemeye başladı. Bu gösterilere yolun yanlış tarafında gidebildiği kadar hızlı gitmesi de dahildi. Doğu Hollywood'un kaygan caddelerinde fırtına gibi geçerek gazete makinelerini ve bayileri tek tek dolaşıp zikzaklar çizerek, Bryan'ın Carlton Way üzerindeki evine ulaştılar. Bukowski gazetedeki köşesinde Carlton Way'e yaklaştıkları sırada müthiş bir çarpışmadan mucize eseri son anda nasıl kurtulduklarını da anlatıyordu. Coupe üstlerine doğru gelirken Cassady trafiğe aldırmadan hemen direksiyonu kırmış, Bukowski de o çelik yığınının kendilerine mutlaka çarpacağını düşünmüş ama sonra "günün birinde nasılsa hepimiz öleceğiz," diyerek sakinleşmeye çalışmıştı.

Bryan'ın anlattıklarından Bukowski'nin aslında bu kadar da sakin olamadığı ortaya çıkıyordu. "Bukowski kriz geçirir gibiydi," diyor, Bryan. Sürekli, "Durdurun arabayı! İnmek istiyorum!" diye haykırmıştı.

"Kapa çeneni!" diye bağırmıştı, sürücü koltuğundaki "şakacı", nihayet arabadan indiklerinde. Bukowski'nin korkudan altına yaptığını görmüşlerdi.

Ayrılmalarından önce Bukowski, Kerouac'ın Cassady'nin hayatının ana bölümlerini yazdığını, kendisininde son bölümünü yazabile-

ceğini söylemişti. Bunlar kehanet niteliğinde üzücü sözlerdi. Birkaç hafta sonra Cassady'nin Meksika'da öldüğü haberi geldi.

Bukowski, *Pis Moruğun Notları* için Bryan'a teşekkür borçluydu. "Yetişkinlere yönelik en provoke edici modern yazarların eserleri"ni yayınlayan Essex House'la (Bukowski bu tür yayınevlerine pornocular deyip çıkıyordu) anlaşmış ve 1000 dolar avans koparmıştı. Bukowski minnettarlığını, paranın yüzde onunu ona vererek göstermek istedi. Ancak kitap anlaşmasına rağmen aralarındaki yaş ve kültür farkı yüzünden *Open City*'nin "sakallı ve boncuklu tipleri"yle arasının iyi olduğu söylenemezdi.

"Bukowski'nin geçmişten beri alışık olmadığı uzun süreli bir tahrik ve sınama dönemi yaşandı," diyor Bryan.

Bryan'ın Bukowski'den edebiyat ekinin editörlüğünü üstlenmesini istemesiyle aralarındaki uyumlu çalışmanın da sonu gelecekti. Bukowski, Jack Micheline'in yazdığı ve küçük yaşta bir kızın garip cinsel oyunlarını konu alan bir öyküye de dergide yer verdi. *Küçük Dinamit* adlı öykü, *Open City*'nin eylül 1968 tarihli yetmişinci sayısında yayınlanınca Bryan müstehcenlik suçlamasıyla tutuklandı. Micheline yazdığı öyküdeki kızın sevişmekten hoşlandığını belirterek kendini savundu ve Bukowski, Allen Ginsberg, Hubert Selby Jr. ve Norman Mailer'dan destek mektupları aldı. Dava 1969 yılına kadar sürdü ve sonunda suçlamanın düşmesine rağmen bu olay *Open City* için sonun başlangıcı oldu ve dergi, ikinci yılını doldurmasından kısa bir süre sonra kapandı.

Yaşanan tatsızlıkların üzerine tüy diken asıl olaysa Bukowski'nin *Open pussy* adını verdiği bir gazeteyi ve gösteriş meraklısı editörünü konu alan, *Bir Underground Gazetenin Doğumu, İlerleyişi Ve Batışı* adlı bir kısa öykü yazması oldu. Öyküde editörün eşi hakkında kaba yorumlar da yer alıyordu. Öykü, *Open City*'nin başına gelenlerle paralellikler taşıyordu ve *Evergreen* dergisinde yayınlandığında bir dostluğun daha sonu gelmiş oldu.

"Bukowski'nin yetenekli olduğu tartışılmazdı," diyor Bryan. "Ama serserinin de tekiydi." Bryan, eski dostuna bir de ad bulmuştu: Bullshitski!

Bukowski'nin beat şairlerine karşı olmasının başlıca nedeni, içlerinden çoğunun eşcinsel olmasına duyduğu tepkiydi. "Bir kafeden öbürüne gidiyorsun ve her gittiğin yerde birbirinin götünü yalayan şairlere rastlıyorsun, deyip duruyordu," diyor Jack Micheline. "Ginsberg'den de hoşlanmazdı. İbneleri sevmezdi." Ama *Beat Hotel* gibi eserlerin yazarı Harold Norse'la tanıştıktan sonra bu önyargısını yenmeyi başardı. Norse, Bukowski'nin eserleriyle Paris'te yaşadığı sırada tanışmıştı. "Çok beğenmiştim." diyor. "Ben de ona kendi yazdıklarımdan bir tane götürdüm, böyle devam etti, çok samimi bir mektup arkadaşlığı oluştu, gerçekten de çok sıcak bir dostluktu. Bana Prens Hal, Şairler Prensi diye hitap ediyordu."

1967 yılında Norse, Londra'ya taşınmış ve burada Penguin kitaplarının şiir editörü Nikos Stangos'la tanışmıştı. Stangos, Penguin Modern Şairler dizisini yönetiyordu ve Kingsley Amis, Allen Ginsberg ve Steve Smith gibi birbirinden farklı sanatçıların eserlerini yayınladıktan sonra yeni adlar bulmaya yönelmişti. Stangos, "Editöryel dosyamda, ki bu tamamen kendi seçkimle belirlenmektedir, olabildiğince farklı adlara yer vermeye çalışırım ve güçlü, ilginç, avangard ya da deneysel hiçbir çalışmayı atlamak istemem," diyor. Serinin on üçüncü kitabında yer verecekleri üç addan temel olanının Norse olmasına karar verdi. Norse da diğer iki kişinin Amerikalı sürrealist şair Philip Lamantia'yla yeni mektup arkadaşı Bukowski olmasını önerdi. Stangos ilgilenip ilgilenmediğini sormak için Bukowski'ye yazdığı mektuba çok geçmeden yanıt aldı. Bukowski artık, "Tanrıbaşı" olarak andığı Norse'la aynı kitapta yer almasının kendisi için bir onur olduğunu belirtmişti.

Norse 1968'te Birleşik Devletler'e dönünce Bukowski sürekli telefon edip kitabın ne zaman çıkacağını sormaya, çalıştığı iş yerinde ne kadar mutsuz olduğunu dile getirmeye başladı.

"Tam bir cehennem bu dostum," diyordu. "*Postane* imanımı gevretiyor."

Norse, Venice Beach'te buluşup bir içki içmelerini önerdi ve yağmurlu, fırtınalı bir gecede Bukowski arabasına atlayıp buluşma yerine gitti.

Norse, Bukowski hakkındaki ilk izlenimlerini *Memoirs of a Bas-*

tard Angel'da yazmış ve ondan "Yüzünde çiçek hastalığından kalma lekeler bulunan, çökmüş, dişleri nikotinden sararmış, kambur bir adam" olarak söz etmişti. "Kahverengi, düz saçları haddinden büyük kafatasının üzerine sıvanmıştı sanki – kalçası omzundan daha geniş, elleriyse garipsenecek kadar küçük ve yumuşaktı. Karnında sürekli bira içmekten bağlanmış kocaman bir göbek vardı. Beyaz bir gömlek, bol bir pantolon, üzerinden dökülen bir ceket giymişti, mahkumlara hapishaneden çıktıkları sırada verilen giysileri andırıyordu. İyice göçmüştü."

Bukowski arkadaşına sürekli "Prens Hal" olarak hitap ediyor, şiirlerine övgüler yağdırıp duruyordu, o kadar ki sonunda Norse ona artık kesmesini söylemek zorunda kaldı. Birkaç içki içtikten sonra, ileride bu sohbeti bir yayıncıya satabileceklerini düşünerek, aralarındaki sohbeti kaydetmeye ve bu iş için Norse'un makaralı teybini kullanmaya karar verdiler. İlk konuşan Bukowski oldu.

"Burada, Hal Norse'la birlikte oturuyorum," diye girdi söze. "Gerçekten sıkı bir yazar... Ama ben de Charles Bukowski'yim... Bir numara!"

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Norse, teybi durdururken.

"Yalnızca biraz eğleniyordum, Hal," dedi Bukowski gülerek. "Sanırım sen de benim bir numara olduğumu düşünüyorsun. Kayda devam et."

Tekrar denediler.

"Charles Bukowski konuşuyor. Hal Norse'un yayındayım. Kendini yazar sanıyor, herkes istediği gibi düşünebilir. Bense kralım!"

Ve kayda devam etmekten vazgeçildi.

Sabah üçe kadar oturdular, sonra onu kanepede bırakıp yatmaya gitti. Birkaç saat sonra Norse tuvalete gitmek için kalktığında Bukowski'nin uyumamış olduğunu, el lambasını yüzüne doğru tutmuş, dışarıda yağan yağmuru seyrettiğini gördü. Kendi kendine konuşuyor, gülüyor ve arada bir öfkelenip bağırıyordu: "Kim olduğunu sanıyorsun, sarışın çocuk? Kim oluyorsun sen?"

Dostlarından pek çoğu kendisinden genç olan Bukowski nihayet sohbet edebileceği bir yaşıtıyla karşılaşmış olmaktan çok mutluydu. Norse'la karşılıklı oturup saatlerce sohbet ediyorlardı. Birlikte geçir-

dikleri bir günün sonunda, şunları yazdı: "Biliyor musun, sahilde birlikte arabama doğru yürürken, şey, aptal bir romantik olduğumu düşünmeni istemiyorum ama, uzun zamandır olmayan bir şey oldu ve insani bir sıcaklık hissettim."

Bu Norse'un keşfedeceği bir başka yönüydü Bukowski'nin. İyi Bukowski, başkalarının eserlerine övgüler yağdırmakta gecikmeyen, kibar, yabancılara karşı son derece nazik davranan, "biraz kederli, ama kesinlikle saldırgan ya da kibirli biri değildi". Ama içki içtiği sırada sorun yaratmaktan hoşlanan bir Bukowski çıkıyordu ortaya: kavga çıkarmak için bahane arayan, kendini beğenmiş ukalanın teki, "iibnecee"ler hakkında atıp tutuyor, hiç olmazsa "o süslü iibnecee-ler"den biri olmadığını söyleyerek Norse'a sataşmaktan bile geri durmuyordu. Bunun nedeni Norse'un da Bukowski gibi sert erkek havalarında olmasıydı. Ancak Bukowski'deki homofobi duygusu Norse'un sinirine dokunuyor, böyle davranmasını biseksüel olduğunu gizlemeye çalışması olarak yorumluyordu.

Norse, Bukowski'nin sarhoş olduğunda bazen cinsel organını açıp kendisine göstermek istediğini ileri sürüyordu. Üstelik bunu şaka olsun diye yapmadığı da açıkça anlaşılıyordu. "Başka erkeklerin cinsel organlarını görmekten hoşlanıyordu. Bu onun için cinsel bir dürtüydü," diyor Norse. "Kolay kolay kurtulamıyordunuz." Aralarında bedensel bir temas yoktu, bunu ne Bukowski istiyor ne de Norse davranışlarıyla böyle bir şey istediğini sinyallerini veriyordu. Dahası, Norse arkadaşının cinsel imalarından rahatsız da oluyordu. "California'nın en alımlı gençleriyle birlikte oluyorsunuz, bir de suratı mor lekelerle kaplı, kocaman bir göbeği olan, Operadaki Hayalet'i andıran korkunç görünümlü şu adama bakıyorsunuz. Oturduğu zaman göbeği dizkapaklarına kadar yayılıyor," diyordu. "Cinsel bir haz alma amacıyla Bukowski'ye dokunmam için aklımı kaçırmış olmam gerekiyordu."

Tamamen heteroseksüel olmadığı yolundaki iddiaların Bukowski'yi çılgına çevireceğine şüphe yoktu. "Onun bir şeyleri gizlemeye çalıştığını ima eden kişi kim olursa olsun," diyor Norse "Suratına yumruğu yerdi." Jack Micheline gibi dostlarıysa Norse ve diğer bazı kişilerin, Bukowski'nin biseksüel olabileceği yolundaki iddiaları şid-

detle reddediyor, bu iddiaları ortaya atmalarının nedeninin kıskançlıktan başka bir şey olmadığını ileri sürüyorlardı. Norse'un ileride Bukowski'yle aralarının bozulduğu, *Pis Bir Moruğun Notları*'nda kullanmak üzere mektuplarından birini aşırdığı doğruydu, ama Bukowski'nin biseksüel olabileceği yolundaki tek belirti Norse'un iddiaları değildi.

1950'lerde akla sığmayan bir yanlışlık sonucu bir arkadaşıyla anal seks yaptığı olay hâlâ hatırlardaydı. Sam Cherry'nin oğlu Neeli Cherkovski'nin anlattığı bir başka olay vardı; Bukowski körkütük sarhoş olduğu bir akşam Neeli'nin yanına gitmiş o gece birlikte yatıp yatamayacaklarını sormuştu. Gece hiçbir şey olmadı ve sabah olunca Bukowski onun yanına gidip şaka yaptı:

"Hatırlıyor musun, sana gelip, 'Benimle yatmak ister misin,' diye sormuştum."

"Evet," dedi Cherkovski.

"Seni Nelly adında, eskiden tanıdığım bir kadına benzetmiştim." dedi Bukowski gülerek.

Ancak Bukowski'nin her ikisi de eşcinsel olan Cherkovski ve Norse'u kızdırmak ya da şaşırtmak için olmadık şeyler söylediği ve yaptığı da biliniyordu. Dahası, ayık olduğu zamanlarda, hele bir de eline fırsat geçmişse, heteroseksüel olduğunu kanıtlamak istercesine yaptığı davranışlar da kimsenin dikkatinden kaçmıyordu.

Altmışların sonuna gelindiğinde Beatles üyeleri de kendilerini Bukowski'nin büyüsüne kaptırmıştı. Paul McCartney yeni akımdan etkileniyor ve arkadaşı Barry Miles'dan kendisine şiirlerini şarkı sözü olarak kullanabileceği yeni şairler önermesini istiyordu. Miles elinde, Bukowski'nin de adı olan bir listeyle geldi ve McCartney daha önce hiçbir eserini okumadığı halde öneriyi kabul etti. "Avangard olan her şeye ilgi duyuyordu, bu konularda son derece açık fikirliydi ve, tamam bu adam iyidir, dersem benim sözümle hareket etmeye de hazırdı," diyor, o sırada Apple Corporation'ın sözel birimi Zapple'ın yöneticisi olan ve kayıtları yapabilmek için hemen LA'a uçan Miles.

Zapple anlaşması, Bukowski'nin menajeri olması sıfatıyla John Martin'in aracılığıyla imzalandı; Capitol Records'un Hollywood'da-

ki stüdyosunda albüm kayıtlarına girilmesi aşamasında Bukowski'nin ne kadar utangaç biri olduğu ortaya çıktı. "Daha önce böyle bir şey yapmadığı için kimsenin kendisini seyretmesini istemedi," diyor Miles. Çift makaralı bir teyp alarak De Longpre Avenue'ya gittiğinde, Bukowski'yi o sırada ağır hareketlerle çoraplarını giymekte olan yaşı geçmiş bir fahişeyle birlikte yakaladı.

Teybi ve içinde on iki boş bant bulunan kutuyu Bukowski'ye verdi; birkaç gün sonra bir kutu bira açıp kanepeye oturan Bukowski kayıtlara başladı. Elliden fazla şiir okudu, arada sırada okumayı kesip şiir hakkında yorumlar yapıyor ya da dışarıda arabasını tamir eden Francis Crotty gürültü yaptığı için pencereye çıkıp ona sataşıyordu. Miles bir hafta sonra geldiğinde bütün bantlar dolmuştu. Bukowski bu işi o kadar sevmişti ki, profesyonel bantların ancak bir yüzüne kayıt yapıldığından habersiz, iki yüzüne de kayıt yapmaya çalışmış ve maalesef bu arada okuduğu şiirlerin neredeyse yarısını silmişti. En dikkat çekici eser, Miles'ın, Bukowski'nin dramatik okuma konusunda doğal yeteneğini sergilediğini ileri sürdüğü sekiz dakikalık "itfaiye"ydi. "Çok iyi kurgulamış ve çok etkileyici bir biçimde okunuş"tu.

Altmışların sonunda Zapple'dan çıkacak albüm*, İngiltere'de yayınlanacak olan Penguin Modern Readers kitabı ve Birleşik Devletler'de yayınlanacak olan *Pis Moruğun Notları*nın çıkması gündemdeydi. Bu arada Almanya'dan gelen bir ziyaretçi, Carl Weissner Avrupa'da da yayınlanması için öykülerini çevirebileceğini teklif etmişti. Berkeley'deki küçük bir yayınevi, *Poems Written Before Jumping Out Of An 8 Storey Window* adlı yeni bir şiir kitapçık yayınlamış, John Martin de yeni bir şiir kitabının hazırlıklarına başlamıştı. Bukowski yine de, kendinden emin, ne yaptığı bilen Black Mountain Ekolü'ne bir alternatif oluşturmasını hedeflediği kendi küçük dergisini yayına hazırlama fırsatı buldu. John Martin'in de hayranı olduğu ve bazılarının eserlerini yayınladığı Black Mountain şairlerini yerden yere vurmaktan geri durmadı.

"Robert Creely gibi birini kıskandı ve hakkında ileri geri sözler et-

* *Beatles'ın dağılması ve Zapple'ın kapanmasıyla söz konusu albüm ancak 1997 yılında, CD formatında yayınlanabildi.*

meden durmadı, aslında onu hiçbir zaman anlayamamıştı," diyor Martin. "Bu şairler tarafından tehdit ediliyordu. Ne yaptıklarını anlamıyordu, belki de doğrusunu yapan onlardı da sürekli saçmalayıp duran Bukowski'nin ta kendisiydi. Bukowski, şiirde birden fazla tür olduğunu kavrayamamıştı."

Dergisinin adını *Laugh Literary And Man The Fucking Gun* koymak istemiş, ama editörlüğü birlikte üstlendiği Neeli Cherkovski "fucking" sözcüğünü "humping" olarak değiştirmesinin daha uygun olacağını söylemişti. Dergi, kapağında Bukowski'nin manifestosuyla birlikte yayınlandı: "Chicago'daki şiir anlayışına ve kalın kafalı, tıknaz, puf böreği kılıklı, zararsız Creelyler'e, Olsonlar'a, Dickeyler'e, Mervinler'e, Nemerovlar'a ve Meredithler'e duyulan tiksintiyle birlikte karşınızda *Laugh Literary and Man the Fucking Gun*'ın ilk cildinin ilk sayısı!"

Bukowski, yayınlanması için gönderilen eserlere, 1950'lerde editörlüğünü Barbara Fryc'la sürdürdüğü *Harlequin*'e gönderilenlere davrandığından daha iyi davranmıyordu. Gönderilenlerin çoğu kötü eserlerdi ve Bukowski iade etmeden önce üzerlerine "Bir işe yaramaz, yavrum." ya da "Boş versene" gibisinden aşağılayıcı sözler yazıyordu. Hoşuna gitmediği şiirleri sahiplerine postalamadan önce üzerlerine bira döküyor ya da yumurtaya bulayıp zarfın içine öyle koyuyordu.

John Martin'in üzerinde çalıştığı yeni kitap *Günler Tepelerden Aşağı Koşan Vahşi Atlar Misali*ydi. Çoğu Jane'in ölümünden sonra duyduğu üzüntüyle yazılmış, daha önce kitapçıklarda ve dergilerde yayınlanmış, Bukowski'nin şiirinin kilometre taşları olarak kabul edilen şiirlerdi bunlar. Kitap, özenle hazırlanmış bir cilt ve tasarımını Barbara Martin'in yaptığı caketle birlikte yayınlandı. Arka kapakta ne bir tanıtım yazısı, ne de diğer yazarların Bukowski'yi öven sözleri vardı, yalnızca kitabın adını oluşturan sözcükler bir şiir gibi yukarıdan aşağı sıralanmıştı.

"Bukowski'nin bulduğu başlıklar/kitap adları harikuladeydi," diyor Barbara." Kapaklar kendiliğinden oluşuyordu. Ben yalnızca kitabın adına bakıyorum, başka bir şey yapmama gerek kalmıyordu."

Kitabın içinde işçi gibi giyinmiş Bukowski'nin bir lokomotifte çektirdiği bir fotoğrafı vardı. Doğal haliymiş gibi görünüyordu ama şiirlerinde söz ettiği olayları gerçekten yaşamış biri gibi görünmesi için özenle hazırlanılmış, poz verilmiş bir fotoğraftı bu. Gerçekten bir demiryolu işçisi olan Sam Cherry, Bukowski'yi Union Station'a götürmüş, orada bir lokomotifin üstüne çıkarmış ve nasıl poz vereceğini gösterdikten sonra resmini çekmişti. Bukowski, Cherry'ye daha önce pek çok kez lokomotif kullandığını söylemişti ama nedense lokomotifin yerden bir metre kadar yüksekteki merdivenine tırmanırken çok zorlanmıştı. Acemice hareketler eden Bukowski'nin nereyi tutacağını bilememesi üzerine Cherry onun daha önce hiç lokomotif sürmemiş olduğunu anlamıştı.

"Profesyonel biri trene böyle binmezdi," diyor Cherry. "Ne yaptığını bilmiyordu." Bukowski, Cherry ve oğlunun yardımıyla nihayet kendini yukarı çekmeyi başarmış ve fotoğrafı çekilene kadar orada zor durmuştu.

"Tutun beni, arkadaşlar! Tanrı aşkına!" diye bağırmıştı. "Yük trenlerine binmeyeli çok uzun zaman oldu!"

Harold Norse'a, kendisini Penguin Yayınevi'ne önermesinin bir karşılığı olarak kitabı ona adayacağına söz vermişti ama son anda bu sözünü tutmaktan vazgeçti.

"Bir zamanlar sevdiğim ölmüş bir kadına ithaf ettim kitabı," dedi, ilk baskıdan bir kopya Norse'a verirken. Norse aslında kitabın Jane ithaf edildiğini biliyordu. "Aslında söz verdiğim gibi sana ithaf edecektim ama..." diye devam etti, Norse'un nasıl bir tepki göstereceğini merakla beklerken.

"Ya, neden ithaf etmedin öyleyse?"

"Şey, biliyorsun, yayıncım John Martin kitaba baktı ve, 'Neden Harold Norse'a adıyorsun? İnsanlar sizin *dost* olduğunuzu sanırsa?' diye sordu."

"Pekiyi dost değil miyiz?"

"Elbette dostuz. Hal, bunu biliyorsun." O sırada jeton düşmemişti ama Norse onun ne demeye çalıştığını anladığı anda küplere bindi. Bu olaydan sonra ara sıra görüşmeye devam ettiler, birbirlerine telefon da ettiler ama Norse uğradığı hakareti asla unutmadı; Bukowski

yine bir yolunu bulmuş ve ona iyi davranan ve mesleğinde ilerlemesine büyük yardımları olan bir arkadaşına hakaret etmeyi başarmıştı.

Bu kadar şey olup biterken Bukowski bütün zamanını yazarlığa ayırabilmek için postanedeki işinden ayrılmaya can atıyordu. Kırk dokuz yaşına gelmişti ve o işte çalışmak ona çok zor geliyordu artık. On iki yıldır pul yapıştırmak omuzlarında ve sırtında müthiş ağrılara yol açmıştı. Yazılarını yazmak için izin istediğinde ona izin veremeyeceklerini söyleyerek uyardılar. 1969 yılının nisan ve mayıs ayında pek çok gün işe gelmemişti. Haziran ayında arkadaşı John Bennett'a yazdığı mektupta bir yandan yazılarını yetiştirmeye çalışıp bir yandan da işe gitmesinin onu bedensel ve ruhsal olarak çok yıprattığını yazmıştı. Ağustos ayında yine işi aksatınca ücretsiz izne çıkarıldı. Eylül, ekim ve kasım aylarında da çeşitli tarihlerde işe gitmemişti.

Harold Norse'a da söylediği gibi yolun sonuna gelmişti artık, bunu biliyordu. "Çoğu kez üzgün ve ağlamaklı bir halde yakındığına tanık oluyordum, bunu kendisine acısınlar diye değil, gerçekten böyle hissettiği için yapıyordu. "Yolun sonuna geldim, ne yapabilirim?" diye soruyordu," diyor Norse. "Kökten bir çözüm bulamazsa, postanedeki iş onun öldürebilirdi."

7. POSTANE

Bukowski'nin meslek yaşamıyla ilgili en ünlü öykülerden biri de, kendisini düzensiz hayattan çekip çıkarmak isteyen John Martin'in önerdiği düşük bir aylık ücret karşılığında cesur bir karar alarak postanedeki işinden ayrılmasından sonra ünlü bir yazar olmasını anlatan öyküydü.

Ancak bu olay, Bukowski'nin postanedeki çalışma dosyasında daha farklı bir biçimde anlatılıyordu. Bukowski postaneden kendi isteğiyle ayrılmamıştı; amiri, 1969 sonbaharının sonlarında bir mektup yazarak sürekli işe gelmediğini belirtip işini kaybetmek üzere olduğunu haber vermişti. Bukowski durumu düzeltmeye çalıştı ama karar çoktan verilmişti. Yazmak için aldığı izinler çok fazlaydı, bu tutumundan herkes bıkmıştı. Ancak Bukowski, kendisiyle çalışmak istediğini bildiren teklifle John Martin'e gittiğinde bu mektuptan hiç söz etmedi.

"Beni postaneden kurtarırsan, sana yayınlayamayacağın kadar çok kitap yazarım," dedi.

John Martin, telif dışında, aylık giderlerini karşılayabilecek ve onu çalışmak zorunda bırakmayacağı için bütün zamanını yazı yazmaya ayırmasına yetecek kadar küçük bir aylık ödeyebilecek durum-

da olup olmadığını gözden geçirmeye başladı. Birlikte hesap yaptılar ve bir ayda kira için 35, yiyecek içecek için 20, havagazı için 5, bira ve sigara için 15, telefon için 10 ve Marina'nın bakımı için 15 dolar gerektiği ortaya çıktı. Toplam 100 dolar ediyordu. Bu, John Martin'in kendi aylık gelirinin dörtte biriydi, onun da bakması gereken bir eşi ve çocuğu vardı; bu durumda böyle bir borç, altına girilmesi çok ağır bir yüktü. Bukowski'nin parayı içkiye sigaraya harcayıp ortaya hiçbir şey çıkarmama olasılığı da vardı. Ama ona inanmıştı bir kere.

"Pekala, şansımı deneyeceğim. Postanedeki işinden ayrılıp tam zamanlı olarak yazarlığa başlarsan," dedi, "Yaşadığın süre boyunca sana ayda 100 dolar vereceğim, ne olursa olsun bu parayı alacaksın."

Ortada yazılı bir sözleşme değil, bir centilmenlik anlaşması vardı. Bu kadarı Bukowski'nin kendisini kovmalarından önce postaneye gidip istifa mektubunu vermesine yetti.

Martin'le yaptığı anlaşma, Bukowski'nin "freelance" yazarlık kariyerinde sırtını dayayacağı tek gelir değildi. Tutumlu bir adam olduğundan babasından kalan parayla sağlam bir yatırım yapmıştı. Yine John Martin'in ayarladığı bir anlaşma sonucunda Santa Barbara'daki California Üniversitesi'ne sattığı yazılardan da epey para kazanıyordu. Ayrıca, sıkıştığı zaman hemen çekebileceği 3000 dolarlık bir emeklilik ikramiyesi de elinin altındaydı. Çok büyük borçlara girmiyor, kendi ihtiyaçları için fazla para harcamıyordu. Arkadaşları arasında eli sıkı biri olarak tanınıyordu. "Kahrolası tutucu bir Alman, tutumlu bir banker gibiydi," diyor Steve Richmond. "Borçtan ödü koparı, faturaları hep zamanında öderdi. Borçlarının cezaya girmesine fırsat vermezdi."

Eskiden kalabalık karşısına çıkıp eserlerini okuması için yapılan bütün teklifleri geri çevirirdi, bunu düşünmek bile onu çok korkuturdu, ama sonra nereden gelirse gelsin her dolar değer kazandı gözünde. Dostu Peter Edler, Hollywood Bloulevard'daki bir kitapçı dükkanı olan The Bridge'e gelip eserlerini okumasını istediğinde kabul etti. Okumanın 19 Aralık 1969, Cuma günü gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı. Dinleyicilerin karşısına çıkmadan saatler önce Bukowski büyük bir panik yaşamaya başlamıştı.

"Ne yapacağım ben? Bunu bir atlatabilsem," demişti arkadaşlarına.

Birkaç kişinin gelmesinin beklendiği o geceye yüzlerce kişi katılmak istedi. Dükkan tıklım tıklımdı. Bukowski bir spot ışığının aydınlığında bir koltuğa oturdu ve *Günler Tepelerden Aşağı Koşan Vahşi Atlar Misali*'nin müsvedde çıkışlarını okumaya koyuldu. "O koltukta otururken tıpkı bir büyükbabayı andırıyordu," diyor, dinlemeye gelen yüzlerce kişiden biri olan dostu Steve Richmond. "Hoş bir görüntüydü herkes ona çok yakındı. Büyülü bir hava yaratılmıştı."

Çok gergin olmasına rağmen, en iyi eserlerinden seçtiği parçaları akıcı bir biçimde okudu, dinleyiciler ilgilerini bir an bile yitirmeden izledi onu. Kendine güveni yerine geldikçe rahatladı, gülümsemeye başladı, arada sırada birasından birkaç yudum aldı, hatta gazetedeki bir makaleden yola çıkarak *"Carter istifa etmeli mi?"* adında hemen oracıkta yazıverdiği bir şiiri de okudu. Richmond, Bukowski'nin daha sonraki yıllarda sahneden dinleyicilere hakaretler yağdıracağı, dinleyicilerin de altta kalmayacağı okumalarla kıyaslayınca bu ilk okumaların çok keyifli geçtiğini söylüyor. "Her şey mükemmeldi, insanlar ona inanmıştı, onunla aynı şeyleri hissediyorlardı, ona acımıyorlardı ama ne kadar kederli olduğunu fark ediyorlardı."

Çok başarılı bir gece oldu. Peter Edler, Bukowski'yi bunu olduğu gibi tekrarlaması için yine çağırdı.

Birkaç gün sonra, tuttuğu son mezarlık nöbetinin bitiminde Bukowski çalışma arkadaşlarıyla o kadar sıradan bir tavırla vedalaştı ki, ertesi akşam ve daha sonraki akşamlarda işe gelmeyeceği kimsenin aklının köşesinden bile geçmedi. Böylesi daha iyiydi, büyük patırtı kopsun istemiyordu. Arabayla gelirken Ned'in dükkanına uğradı, bira aldı ve eve gidip sarhoş oldu. Birkaç gün sürdü sarhoşluğu, birdenbire elde ettiği özgürlüğün tadını çıkarmak istiyordu. "Kafeste yaşarken kapıyı açmanın bir yolunu buldum ve uçup gittim, gökyüzüne doğru sıkılmış bir kurşun gibi," diye yazmıştı.

O berbat işten kurtulduğuna göre, akşamları saat 6.30 olduğunda arkadaşlarını davet edip birlikte içki içmek ve sarhoş olmaktan başka yapacağı bir şey kalmıyordu. 1969 yılının Aralık ayının sonlarına kadar o bungalovda her akşam çılgınca içki içme partileri verildi ama yılbaşı gecesi durup dururken arkadaşlarını evden kovan Bukowski kapısını kilitledi ve panjurları kapatıp uyudu.

İki gün sonra, 2 Ocak 1970'te öğleden sonra Royal marka daktilosunun başına geçti ve ilk romanını yazmaya koyuldu: "Her şey bir hata olarak başladı."

Durdu, "her şey" i sildi ve devam etti.

Bir hata olarak başladı.

Noel dönemiydi ve tepede oturan ihtiyardan duydum, her Noel'de olduğu gibi geçici işçi arıyorlarmış, herhangi biri olabilirmiş, ben de kalkıp gittim, yapacağım bir sonraki şey, şu meşin çantayı omzuma asıp sokak sokak dolaşmak oldu. Ne biçim iş bu, diye geçirdim içimden. Hafif!

1950 yılında Jane'den ayrılıp geçici posta dağıtıcı olarak çalışmaya başlamasını anlatıyordu. Mektup götürdüğü yalnız kadınları hatırlıyordu: kocaları işe gitmiş kadınları, kocaları savaştan dönmeyen kadınları. Bazıları çılgın kaltaklardı, ama ne biçim vücutları vardı! Kitabına biraz seks de ekleyebilirdi. *Pis Bir Moruğun Notları*, ona içinde seks olan her şeyin satacağını öğretmişti.

Noel dönemi çalıştığım geçici işin ikinci günüydü sanırım, mektup dağıtmaya çıkmıştım yine; derken büyük bir kadın çıktı ve etrafımda dolaşmaya başladı. Büyükten kastım şu; kadının kalçaları büyüktü, memeleri büyüktü, her tarafı büyüktü.

Üç hafta boyunca evinden çıkmayıp gece gündüz yazarak, Henry Chinaski'nin ağzından geçmiş hayatını anlattı: kitabında adını Betty'ye çevirdiği Jane'in ölümü; Barbara Frye'la evlenmesi ve Teksas'a gitmeleri; o sırada dışarıda park edilmiş duran, kapı kolunun etrafı pas lekeleriyle kaplanmış, ön camının üzerine solmuş yapraklar düşmüş '57 model Plymouth'u satın alması. Yedek dağıtıcı olarak çalıştığı sırada kendisine kötü davranan despot amirini; şiddetli bir yağmurun yağdığı bir gün mektup dağıtmaya çalışmasını; işini kaybetmemek için geçmek zorunda olduğu sayısız sınavı; ve son birkaç ayda meydana gelen olayları, roman yazmak için postacılığı bırakması-

mı, her şeyi anlatmıştı.

Bittiği zaman başta okumuş, tekrarları ve anlatım bozukluklarını tükenmez kalemle silip çıkarmıştı. Sonra boş bir kâğıt almış ve kitabın adının ne olacağını düşünmeye koyulmuştu. İlk anda aklına gelen *Six Pack No Scheme* olmuştu. Daha sonra yirmi kadar ad daha buldu, iyi olduklarının yanına işaret koydu: *12 Years Gone, Death Of Betty* ve *Postal News* en iyi olduğunu düşündüğü adlardı. Ama hiçbiri tam olarak uygun değildi. Sonunda ne yapacağını buldu, John Martin'in West LA'daki evine telefon açtı.

Postaneden ayrılmadan önce Martin ona bir roman yazmayı denemesini önermişti, yazması çok iyi olurdu, çünkü para kazanmak için önlerindeki en iyi seçenek buydu. Bukowski hemen başlayacağını söylememişti.

"Gel de al,"dedi Bukowski, telefonda.

"Neyi?"

"Romanı."

"Roman mı yazdın?" dedi Martin, şaşkınlık içinde.

"Ev'vet, bitti, hazır."

"Adı ne?"

"*Postane*."

Nasıl *Günler Tepelerden Aşağı Koşan Vahşi Atlar Misali,* Bukowski'nin yeni bir çığır açan şiir kitabıysa, *Postane* de yeni bir çığır açan düzyazı kitabı oldu. Henry Chinaski'nin yaşamını ve başından geçenleri anlatan ve arka arkaya yayınlanan, yenilikçi ama yalın, rahat benimsenen bir anlatım tarzıyla yazılmış, belirgin bir biçimde şiirlerini hatırlatan düzyazılarının derlendiği beş kitabın ilki ve tartışmalı da olsa en iyisiydi. Romanlar dünyanın dört bir yanındaki okurların ilgisini çekmiş, yayınlanmasını izleyen yıllarda *Postane* on beş dile çevrilmişti.

Mükemmel bir roman değildi. Bukowski kendi yaşam öyküsüne ilişkin bazı notları da eklemiş ama böyle yapması, kitabın olay örgüsünü bozmuştu. Barbara Frye'la evliliğini anlattığı yer uygun değildi; kitabın son çeyreği biraz zayıf kalmıştı. Ama diğer pek çok bakımdan *Postane*, özgün ve başarılı bir romandı.

Rahat ve serbest bir anlatım benimsemesi ilginçti. Fante ve He-

mingway'in eserlerini bolca okumuş olmanın etkisiyle içinde bol bol diyalog geçen romanlar yazıyordu. Romanı çok kısa bölümlere ayırmayı Fante'den öğrenmiş, bazen bu bölümleri de bazıları ancak bir sayfa süren ve rakamlarla belirlediği alt bölümlere ayırmıştı. "Ben, kitabın 'akış'ıyla ilgileniyordum," diyordu Bukowski, "Fazla dağılmayan, okuru, söylemek istediğim şeyi söyleyeceğim ana kadar uyanık tutmaya yarayan canlı bir anlatım istiyordum."

Bukowski'nin bir başka büyük başarısı da eserlerini son derece ikna edici bir tarzla yazmasıdır. Örneğin mektup dağıtırken çektiği sıkıntıları öyle bir anlatır ki, okurlar da sevmedikleri ama çalışmak zorunda oldukları işleri hatırlayıverir. Mektup tasnif etmek bir roman için ilgi çekici bir konu değildir belki ama sürekli aynı şeyi yapmak zorunda oldukları bir işte çalışan okurlar bu işin ne kadar da sıkıcı olduğunu anlar. Russell Harrison, Bukowski'nin eserlerini incelediği çalışması, *Against the American Dream*'de şöyle yazmıştır: "Hiçbir çağdaş Amerikan yazarı yazacağı esere Bukowski kadar yoğun ve geniş bir biçimde hazırlanmamıştır... Aslında Bukowski'nin en büyük başarısı, özellikle *Postane*'de gördüğümüz gibi, işi çok iyi tasvir etmesinde yatmaktadır."

Son olarak, *Postane* çok komik bir kitaptır, çok çeşitli malzemelerle yoğrulmuş ve mayalanmış bir gülmece anlayışının ürünüdür. Bukowski'nin sık sık söylemekten keyif aldığı gibi, Hemingway büyük bir yazardır ama eserlerinin kahkaha tufanı yaratmadığı da bilinen bir gerçektir. Henry Chinaski'nin başından geçenleri, çektiği acıları bile alaycı bir dille anlatır ve bu sayede romanın samimiyetsiz bir havaya bürünmesini engellemiş olur. Bu durum, diğer romanları için de geçerlidir ve hepsinin de böyle kalıcı olmasını sağlayan başlıca unsurdur.

Postane'yi bu kadar çabuk bitirmiş olmasına rağmen Bukowski ara vererek kendini ödüllendirmek istemedi. Tam tersine, artık işinden de ayrıldığına göre eskisi gibi düzenli para kazanamamaktan korkuyordu. İlk birkaç ay içinde sayısız şiir yazdı, o kadar çok şey yazdı ki sonunda bunları gönderebileceği küçük dergi kalmadı. İlk romanını tamamlamasını izleyen haftalarda ikincisini tasarlamaya başlamıştı bile, başlangıçta bu romanın adının *The Horseplayer* olmasını

düşünmüştü.

John Martin arada sırada uğruyor, Bukowski'yle, yazacağı kitapları tartışıyordu. Bazen de çıkıp yakınlardaki bir lokantada yemek yiyorlardı. Birbirlerini çok ender görmeleri aralarındaki arkadaşlığın bozulmadan kalmasını sağlamıştı. Ayrıca o sıralar en büyük gelir kaynağı olduğu için Martin'le arasını bozmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Nisan ayında Faulkner ve Hemingway koleksiyonlarının yanı sıra Bukowski'nin ilk baskılarından oluşan bir koleksiyonun da yer aldığı bir müzayede düzenlendi. Diğer ünlü yazarlarınkiyle karşılaştırıldığında Bukowski'nin eserleri ilk sunulan fiyatlarının çok az üzerine çıkabilmişti ama yine de hepsi satıldı, kitaplarının, dergilerde hakkında çıkan yazıların, mektup ve el yazmalarının, hatta çizdiği o çocuksu resimlerin bile hazır bir alıcı kitlesi vardı. Ancak Bukowski kendi resimlerinin ne kadar değerli olduğunun farkında değildi. Martin, alıcı çıktığını, kırk kadar resmini hazır etmesini istediğinde anladı bunu. Martin resimleri ne zaman almaya gelebileceğini sorduğunda Bukowski elinde hiç resim olmadığını söyledi. Çok iyi olmadıklarını düşündüğünden hepsini tuvalete doldurmuş ve üzerlerine işemişti. Neden böyle yaptığını kendi de bilmiyordu, herhalde çılgın olduğu için yapıyordu bütün bunları. Temizlemesi de olanaksızdı, çöpte hepsi iyice ıslanmıştı. Martin bunu duyunca deliye döndü, ne kadar para kaybettiği hakkında bir fikri olup olmadığını sordu.

The Bridge'deki okuma seansının elde ettiği başarı, Bukowski'yi gelen diğer teklifleri kabul etmesi için cesaretlendirdi, ancak hiçbir zaman dinleyicilerin karşısına çıkana kadar heyecanını bastırmayı başaramadı, seyircilere kendini beğendirmek için şaklabanlık yapması gerektiği fikrini kabul edemedi. Tanıdığı bazı kişiler kendi seslerini duymaktan haz aldıkları için bu tür okumalara para almadan çıkıyordu ama Bukowski'nin çıkacağı okumalar ücretliydi. Tarife belliydi: En az 25 dolar artı masraflar.

Mayıs ayında trene binip New Mexico'daki bir üniversitede katılacağı okuma seansına gitti, daha sonra kendisini dinlemeye gelen kadınlardan biriyle yatakta aldı soluğu. Sarhoş olduğu için "yarım yamalak" bir şeyler yaptılar. Ertesi sabah uçakla Seattle'a gitti, Bellevue

Community College'da bir programa katılacaktı. Hayatında ilk kez uçağa biniyordu, bunu iyice dağıtarak kutlamak istedi.

Ertesi sabah, 8.30'da, kendisini davet eden, ve bir gece önce hakaretler yağdırmaktan geri kalmadığı akademisyenlerden birinin evinde, akşamdan kalma bir halde, korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Sinirleri çok hassastı, okula gitmeden otoparkta midesinde ne var ne yok çıkardı.

Şık giyimli bir grup öğrencinin toplanmış, kendisini beklediği küçük bir odaya alındı. Ön sıradaki kızlar bağdaş kurup oturmuş, etekleriyle de bacaklarını kapamıştı, o yüzden kızların bacaklarını göremedi.

"Bu benim dördüncü okumam," dedi, utangaç bir tavırla. "Daha iyice olgunlaşmadım."

İfadesiz bir tarzla, dili sürçerek okuyordu. *Çorba, Evren ve Gözyaşları* gibi çok komik şiirleri bile küçük gülümsemelerle karşılandı ve okumayı bitirdiğinde kimse alkışlamadı. Sonra *Bir Başka Akademi*yi okudu onlara. İnsanın her şeyini yitirmesiyle ilgili bir şiirdi bu, orada bulunan hiçbirinin böyle bir endişesi olmadığını görebiliyordu ama şiirinde sözünü ettiği şeylerin kendi başına gelmeyeceğinden bir türlü emin olamıyordu.

nasıl sürdürüyorlar, her yerde görüyorsun onları
pislik içindeki kapı ağızlarında otururken
lekeli kepler, kirli gömlekler giymişler,
gidecek bir yerleri yok;
başları öne eğik, elleri
dizlerinde
bekliyorlar.
ya da Misyon'un önünde bekleşiyorlar
700'ü birden
öküzler gibi sessiz
şapele alınmayı bekliyorlar
sert banklarda dik oturarak uyuyabilmeleri için
birbirlerine yaslanıp
horlayarak ve
rüya görerek

yoksun
erkekler.

...içlerinden birinin şöyle dediğini duydum
öbürüne:
"John Wayne kazandı."
"Neyi kazandı?" dedi öbürü.
elindeki son sarma sigarayı fırlatırken
kaldırıma.

düşündüm de
çok iyiydi bu.

Yanında getirdiği içki şişesinden bir yudum votka-portakal içen Bukowski, kendisinden bekledikleri şeyi yapıp öğrencilere devre arası anlamına gelen bir konuşma yaptı.

"Beni kenar mahallelere sürükleyip götüren bir arkadaşım var," dedi. "Hayatımın ilk yıllarını hep oralarda geçirdiğim için öğreneceğim pek fazla yeni şey yok."

LA'a gideceği uçağa binmeyi beklerken kendisini komik duruma düşürecek kadar çok içti. Bütün bunların kabustan farkı yoktu, ama banka hesabının durumunu hatırladıkça başka çaresi olmadığını kabulleniyordu.

Eve geldiğinde mektup arkadaşı Ann Menebroker aradı ve San Bernardino'da bir şiir konferansı düzenlendiğini, buluşmaları gerektiğini söyledi. Yıllardır mektuplaşıyorlardı. Mektuplarından, aralarında platonik bir aşk olduğu anlaşılabiliyordu. "Bana mektuplarınla ve telefonlarınla ulaşan yanını çok seviyorum," diye yazmıştı, Ann. Artık Bukowski de onun nasıl biri olduğunu merak ediyor ve bu yüzden buluşmak istiyordu.

Otele vardığında Ann onu bir grup şairle tanıştırdı, ancak Bukowski'nin yıldızı onlarla da barışmadı ve hepsine hakaretler yağdırdı, hatta bir tanesini yumruklaşmak için dışarı bile çağırdı. Sonra arabayla Los Angeles'a döndüler. Bukowski kaldırımda yanlarından geçtikleri tipler hakkında atıp tutmayı ve Ann'e gerçek yüzünü gös-

termeyi sürdürdü.

"Tam düşündüğüm gibi biriydi," diyor Ann. "Çok ilginç biri olduğunu düşünmüştüm. Adama aşık olmuştum. Onu yıllarca sevdim." Fiziksel olarak çekici bulmasa da kişiliğinin görüntüsünden çok farklı olduğunu düşünmüş ve hemen o gece aynı yatağı paylaşmışlar, daha sonraki gecelerde de bunu sürdürmüşlerdi. Ancak Ann evli olduğu için fazla ileri gitmek istememişti.

Bukowski Ann'in çok çekici biri olduğunu düşünüyordu; Ann'in evli ve çocuklu olduğundan, ailesinin Sacramento'da yaşadığından haberi vardı ama buna rağmen gelip LA'da kendisiyle birlikte yaşamasını istedi. Ona ihtiyacı vardı, uzun zamandır yanında kendini rahat hissettiği ilk kadındı. Ama Ann kabul etmedi.

"Aramızda güçlü bir çekim vardı ama kabul edemezdim," diyor Ann. "Sacramento'da gayet sakin bir yaşantım vardı."

Ann gitmişti, at yarışı oynayacak parası kalmamıştı, bu durumda yapacağı iki şey vardı, bütün gün evine kapanıp şiir yazmak ya da çocuk gibi boya kalemlerini alıp resim yapmak. Arka arkaya ağır darbeler yemiş ve çekilmez biri olup çıkmıştı. Yeni komşuları, Plymouth'unun önüne park ediyordu, bu işin kavgayla biteceğinden emindi, 3 dolarlık bir tıraş bıçağı aramaya koyuldu.

Fazladan para kazanmak için "kirli hikâyeler" yazmaya karar verdiği porno dergilerden birinde aradığı türden bir bıçağın reklamının yapıldığını gördü. İri göğüslü kadınların resimlerinin yer aldığı *Fling* dergisinin editörü içinde bol bol müstehcen bölümün yer aldığı hikâyeleri seve seve yayınlayacaklarını bildirdi. Bukowski de şıpınişi kısa hikâyeler yazmaya koyuldu; çoğu düşük tabakadan insanların başından geçen, garip, ve sado-mazoşizm, tecavüz ve hatta hayvanlarla cinsel ilişkiye girme öğelerinin yer aldığı hayli sert pornografik öykülerdi bunlar.

Ellinci yaş gününü kutladığı Ağustos ayında bütün dertlerini unutup tam bir hafta aralıksız içki içti. Sonra elli yaşında işsiz ve parasız biri olduğunun kafasına dank etmesiyle ayılması gerektiğine karar verdi.

Carl Weissner, *Pis Bir Moruğun Notları*'nın Almanca çevirisini tamamladığında umutsuz bir çaba da olsa satışları artırmak için

Henry Miller'ın ağzından bir yazı yazmayı önerdi. Bukowski, biraz da suçluluk duygusuyla yazıp Weissner'e yolladığı mektupta işlerin kötüye gittiğini, başka çareleri olmadığını anlatmıştı:

Sahte H(enry) M(iller) alıntılarından pek memnun değilim, bu olaydan (John) Martin'e bahsetmeye hiç niyetim yok, duyarsa küplere biner - sanırım. Ama böyle yapmamız satışların 2000'den 5000'e fırlamasını sağlayacaksa, hiç durma, hemen yapalım. Biz de karnımızı doyurmak zorundayız.

Kitap kalın kapaklı basılıp maliyeti çok yüksek olduğu için ancak 1200 adet satabildi ve Bukowski'nin eline neredeyse hiç para geçmedi. "Freelance" yazarlık kariyeri hakkında giderek daha karamsar fikirlere kapılıyordu. *Postane* daha yayınlanmamıştı. Yazdığı açık saçık öykülerden bazılarını yayınlayan seks dergilerinden parasını almakta güçlük çekiyordu. Bütün umudunu National Endowment for the Arts derneğinden alacağı bağışa bağlamıştı. Nasıl olsa hak etsin etmesin bir sürü sanatçıya para yardımında bulunmuyorlar mıydı? Ancak bir ret mektubu aldı. Birbiri ardına ağır darbeler yiyordu ve banka hesabındaki para giderek eriyordu. En karamsar olduğu anlardan birinde, Eylül 1970'te aldığı o üç dolarlık bıçakla kendi boğazını kesmeyi bile düşündü.

"Bir yazarın gerçekten görkemli bir hayatı olması gerektiğini düşünür dururdum," diye yazmıştı Neeli Cherkovski'ye. "Ama cehennemden farksızmış. Boğaz tokluğuna çalışan bir köleden farkım yok."

8. SEVGİ, SEVGİ, SEVGİ

Muhtemelen en büyük aşkı Jane Cooney Baker'dan sonra, Bukowski'nin hayatına giren en önemli kadın 1970 yılında tanıştığı heykeltıraş Linda'ydı.

İlk karşılaştıklarında Linda, Bukowski'nin, ilgisini çekmeyecek kadar yaşlı, şişman ve sarhoş biri olduğunu düşünmüş, ona gerçek adını bile söylemek istememişti.

Peter Edler, De Longpre Avenue'da onları tanıştırdığında, adının "Morona" olduğunu söyledi.

"Pekala, Morona, otur bakalım," dedi Bukowski. "Demek sen de şiir yazıyorsun."

"Evet, hem yazdığım şiirleri HAYKIRMAKTAN çok hoşlanırım."

Sehpanın üstüne çıktı, yaşadığı ruhsal bunalımı anlatan bir şiir okudu. Evet, alımlı biriydi ama bu, çatlağın teki olmadığı anlamına gelmiyordu. Bukowski onu daha fazla duymamak için radyonun sesini açtı, utançtan yerin dibine geçen Peter Edler'sa eliyle ağzını kapayarak susturmaya çalıştı.

Edler gitmesi gerektiğini söyleyince Linda da onunla birlikte kalkmak istedi.

"Yo, hayır, sen burada Hank'le kalıyorsun," dedi ve onları baş ba-

şa bırakıp çıktı.

Yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığı için öpüştüler. Basit, önemsiz bir öpücüktü bu.

"Sinir bozucu birisin," dedi, Bukowski.

"Evet, sinir bozucu biriyim."

Onu yine öpmeye çalıştı ama Linda gitmek için ayağa kalktı, kapıya doğru giderken ona son bir kez dokunmak için durdu, sonra kapıyı açıp çıktı, dışarıda duran arabasına bindi. Yolda giderken kendini "bu yaşlı dev"e kaptırmaması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu.

Linda otuz yaşında, esmer, Bryce Canyon, Utah'taki bir çiftlikte Mormon inançlarına göre yetiştirilmiş genç bir kadındı. Evlendikten kısa bir süre sonra ciddi bir ruhi bunalım geçirmiş, elektro-şok tedavisi görmüş, daha sonra Los Angeles'a gelip oyuncu olmaya çalışmıştı. Evliliği sona erdikten sonra iki çocuğuyla birlikte Burbank'in banliyölerinden Riverside Drive'da bir ev tutmuş, oyunculuk düşlerini gerçekleştiremeyeceğini anlayınca heykeltıraşlığa ve şairliğe başlamış, her iki dalda da çok başarılı olduğunu keşfetmişti. The Bridge'e gidip gelirken Peter Edler'la tanışmış ve onun Bukowski diye birinden söz ettiğini duymuş, ilginç biri olduğunu düşündüğü bu kişiyle tanışmak istemişti.

De Longpre'ye yaptığı bu ilk ziyaretin ardından Bukowski'nin eserlerini daha fazla okumaya başlamış ve kadınlar hakkında çok az yazdığını, yazdıklarının da bilgisizlikten kaynaklanan hatalarla dolu olduğunu görmüştü. Bunun üzerine Bukowski'ye kendi yazdığı bir şiiri yollamayı uygun gördü:

o delikten çık artık, yaşlı Dev
çık ve biraz eğlen
özgür düşünceli Billie'lerle birlikte
biz de çiçekler takalım saçlarına

Ayrıca başının heykelini yapması için kendisine poz verip vermeyeceğini soran bir not ekledi. Bukowski'nin yanıtı olumluydu, dilediği zaman gelebilirdi.

Sabah 11 sularında, Linda tekrar De Longpre Avenue'ya gelmişti. Bukowski'yi kan kusarken buldu.

"Daha sonra gelmemi ister misin?" diye sordu.

Bukowski bir şeyi olmadığını söyledi ve o sabahı atlattılar.

"Onunla ilk karşılaştığımda gerçekten çok çirkindi," diyor, Linda. "100 kiloydu, saçlarını kısacık kestirmişti, Will Rogers modeli." Ama heykelini yapmak için onu daha sık gördükçe, gözüne daha çekici biri gibi görünmeye başladı. "Çok komik biriydi. Kendine has bir yaşam tarzı vardı, her anı gerçek kılıyordu. Bazen inatçılığı tutar, ağzını açıp tek laf etmezdi, ama genellikle eğer yakınlarında bir yerdeyseniz, onun canlılığını rahatça hissedebilirdiniz." Haftalar geçtikçe konuşmaları ve yansıttıkları vücut dili giderek birbirlerine kur yaptıklarının işaretlerini vermeye, Bukowski Linda'ya romantik mektuplar yollamaya başladı. Linda'nın arkadaşları bu kadar yaşlı, sarhoş, doğru dürüst bir işi olmayan, beş parasız birine kapılmaması için onu sık sık uyardı; ancak Linda heykel üzerinde çalıştıkları sırada Bukowski'ye hayranlık dolu bakışlar attığını, Bukowski'nin manidar gülümsemesini taklit etmeye başladığını fark etti. "Ona aşık olmuştum," diyor Linda. "Çamura şekil vermeye çalışırken ona aşık oluverdim."

"Bukowski, sen çok iyi bir yazarsın," dedi Linda bir gün, çalışırken. "Ama kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Çok fazla deneyimi olmadığını Bukowski de kabul ediyordu. New Mexico'daki okumanın olduğu geceyi ve daha sonrasındaki bir gecelik tek tük kaçamakları saymazsa yalnızca üç sevgilisi olmuştu: Jane Cooney Baker, Barbara Frye ve FrancEyE. Linda da o kadar olduğunu tahmin etmişti.

Mutfakta iş yaparken Bukowski arkadan gelip sımsıkı sarıldı. Kaşla göz arasında öpüverdi. Linda onu itti, eğer sevgili olacaklarsa, ki bunun ne kadar düşük bir olasılık olduğundan Bukowski'nin de haberi vardı, önünde diz çökmesi gerekecekti.

"Başını bacaklarımın arasına sokmaktan hoşlanmayan bir adamla asla birlikte olmam," dedi. Bukowski daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını itiraf etmek zorunda kaldı. "Ya sahi mi, yazık, ha ha, o zaman senin için çok üzülürüm," dedi, her zaman konuşmasının ortasında durup garip bir biçimde kahkaha atmaktan hoşlanan Linda. "Unut gitsin."

Bukowski bu tahriklere daha fazla dayanamadı. Onu kucakladığı

gibi yatak odasına götürdü, yatağın üstüne attı, başını onun bacaklarının arasına sokup, yayınlanmamış bir şiirinde yazdığı gibi "şeftali yalar gibi yaladı".

"Freelance" yazarlığının zorluklar içinde geçen ilk yılının ardından 1971 yılı onun için hayli iyi başladı. Şubat ayında Barbara Martin'in bir mektubu andıran başarılı kapak tasarımıyla *Postane* yayınlandı. Bukowski'nin dostu Gerald Locklin, *Long Beach Press Telegram*'a, o yıl *Postane*'den daha iyi bir kitap basılıp basılmayacağından emin olamadığını belirten övgü dolu bir yazı yazdı. Şubat, aynı zamanda Bukowski'nin Linda'yla yatmaya başladığı aydı da.

Başlangıçta ilişkileri hayli sorunluydu. Bukowski, geceleri uyuyabilsin diye Valium adlı sakinleştiriciden alıyordu. İlaç ve alkollü içki karışımı bütün gücünü kesiyordu. Linda bunun eskiden beri devam eden bir durum olduğunu düşünüyordu çünkü Bukowski hiç de şaşırmış ya da halinden şikayetçiymiş gibi görünmüyordu. Tam tersine, Linda'ya, göğsünü ve sırtını saran kara noktaları sıktırarak hayli eğleniyordu. Bunun en az sevişmek kadar keyif veren bir şey olduğunu düşünüyordu, ama Linda ilişkilerinde daha başka şeyler de olmasını istiyordu.

Linda ona içkiyi azalttırdı, Valium almasını engelledi ve sıkı bir diyet ve egzersiz rejimine soktu. Bukowski 73 kiloya kadar indi, o kadar zayıflamıştı ki, otuz yıldan beri ilk kez elmacık kemikleri belli oluyordu. Linda yaptığı büstün kafasını biraz küçültmek sorunda bile kaldı. Kırlaşmış saçlarını uzattı ve o zamanın modasına uyarak ördü. Linda onu düşük belli pantolonlar ve çiçek desenli gömlekler giymesi için cesaretlendiriyordu. Yeni baştan yaratılma aşaması tamamlandığında Linda yeniden deneyebileceklerini söyledi.

Bukowski prezervatif kullanmaya gerek olmadığı konusunda Linda'yı ikna etti, ereksiyon olamıyordu zaten, olsa bile tam zamanında geri çekilecekti.

"İçime boşaldın," diye bağırıp çağırmaya başladı bir defasında, Linda, yatakta öfke içinde zıplarken. "Tanrım, şu yaptığına bak!"

"Çok heyecanlanmıştım. Oldu işte. Ne yapabilirim ki?"

"Ne mi? Elli yaşındasın! Bazı şeyleri bilmen gerekir!"

Çok geçmeden genç aşıklar gibi her gün sevişmeye başladılar. Bu-

kowski gitgide bağlanıyordu ona. Linda'ya, onunla ilgili her şeyi sevdiğini söylüyordu, hatta yürüyüşünü bile. Onun yanında kendisini o kadar güçlü hissediyordu ki, tek eliyle duvarları bile yıkabileceğine inanıyordu. Bir sabah kahvaltı için yumurta pişirirken öyle bir aşk sarhoşu olmuştu ki, tavayı ocağın üzerine koymak yerine buzdolabına sokuvermişti. Linda onun bu kadar etkilenmiş olmasına çok şaşırıyordu. "Beni bu kadar çok seven bir erkek istemiyorum; doğal olmaktan çıkıp saplantılı bir ilişki haline geliyor," demişti.

Saplantılı aşkla birlikte kıskançlık da başladı. Bukowski evinde verdiği partilere Linda'yı da davet ediyor ama onun dans etmesini ya da arkadaşlarının ona kur yapmasını görmeye dayanamıyordu. Yılbaşı ve *Laugh Literary and Man the Humping Guns* adlı derginin üçüncü ve son sayısı için bir parti verilecekti.

"Bu bir montajlama partisi," demişti, Linda'ya gelmek isteyip istemediğini sorarken.

"Montajlama partisi mi? Nasıl, anlamadım?"

"Dergiyi bir araya toplama, biz buna montajlama deriz."

"Oh, tabii. Pekiyi kimler gelecek?"

"Bir alay kıçı kırık şair, ben..."

"Ama bunun bir sevişme partisi olacağını söylemiştin..."

"Olacak. Daha sonra, sen ve ben."

Sevişiyormuş gibi dans ediyordu. Yapmaktan en çok hoşlandığı figür, adını doğup büyüdüğü şehir olan Boulder, Utah'ta gördüğü her yabancıya sırnaşan bir köpekten alan Beyaz Köpek Hunch figürüydü. Bukowski onun böyle dans etmesini, partideki diğer konuklara sürtünmesini alkolün de ateşlediği çılgınlıkla karışık bir kıskançlık içinde izliyordu. O an, dans ettiği orospu çocuklarını öldürmek geldi içinden. Linda'yı da öldürecekti.

Herkes gittiği zaman Linda'ya bir sürtük, Jane gibi, yüzyıllardan beri varolan fahişelerden biri olduğunu söyledi. Ateşli bir genç kadın ve aynı zamanda istediği kişiyle istediği gibi dans edebileceğini düşünen ateşli bir feminist olan Linda ona defolup gitmesini söyledi. Her şey bitmişti! Bukowski'nin cehenneme kadar yolu vardı!

İlişkileri sırasında Linda, Bukowski'yi sayısız kez terk etmiş ve sayısız kez ona geri dönmüştü, ayrı olduklarında kavgalarını birbirle-

rine yolladıkları mektuplarla sürdürüyorlardı. İlk ayrılığın ardından Linda adının J-A-N-E değil, L-I-N-D-A diye yazıldığını, Jane'in kokuşmuş anılarından kendini kurtarması gerektiğini, hiç kimsenin gelip "ölmüş kemiklere ve ölmüş anılara" katlanarak onunla birlikte yaşayamayacağını yazmıştı.

Ona sunduğu gerçek aşkı, "[kendisini] korumak için reddettiğini... belki de kendisini içkiye vermesini açıklayacak tek gerekçe olduğu için acı sözcüğünden bu kadar kopamadığını (?)" yazmıştı. "Bu sahte bir acı. Drama. Gösteri... Bazen dünyayı yalnızca sen anlayabiliyormuşsun gibi konuşuyorsun. İçindeki acıya müthiş bir ilgi duyuyorsun. Ama ben de dahil, başkalarını kendin kadar önemsediğini hiç sanmıyorum..."

Kadınlar hakkında yazdıkları için de ekleyecek bir şeyler vardı: "Hayatına giren kadınların hepsi de zayıf, oynak ve sahte. Benim yüreğimse yerinde duramayan, ateşli, beyaz bir kuş. Uçmak istiyor. Sen de uç Bukowski. Uçmaktan korkuyorsun."

Çok geçmeden barıştılar, Linda yine partilerde dans etmeye, Bukowski yine kıskançlık krizleri geçirmeye başladı. Kavga ettikleri bir partiden sonra Linda'yı arabasıyla evine götürürken onu, arkasını döndüğü anda iş çevirmekle suçladı. Bir iki gün sonra Bukowski'den garip bir mektup aldı; canının eğlenmek istediğini, yoldan geçen bir adamı arabasına atıp eve getirdiğini yazmıştı. Linda önce Bukowski'nin kendisini kızdırmaya çalıştığını sandı, daha sonra aklına geldi, acaba bu sözleriyle, o adamla yattığını mı ima ediyordu?

"Böyle bir şeyi ancak çok sarhoşken yapabilir. Sarhoş olduğu zaman aklınıza gelen her şeyi yapar."

Lady Scott tuvalet kağıdı üzerine daktiloyla uzun bir cevap yazdı ve, umarım her kimse, o adamla çok eğlenmişsindir, diye de ekledi. Onu hiçbir zaman aldatmadığını ve ilişkiye girdiği her kadınla –kıskandığı kadınların listesini yapmış, buna Ann Menebroker'ı da eklemişti– yatakta çok başarılı olmasını dilediğini belirtti. Bukowski'nin, kendisine bir şeyler öğreten o kadınların hepsine teşekkür borcu vardı. Tuvalet kağıdının sonunda mesajını bitirirken isterse buna burnunu silebileceğini eklemeyi unutmadı.

Linda'nın kur yapan tavırlarından rahatsız olmakla birlikte, Bu-

kowski de kendisine iki kez bakan bir kadını yatağı atmaya çalışmaktan geri kalmıyordu. Üstelik şimdi ünlü bir yazar olduğu için etrafındaki kadınların sayısı da artmıştı. "Şoven dünyasına özgü, tipik çifte standartları vardı. Sürekli canımı sıkıyordu," diyor Linda. "Kavga etmek onun için bir ihtiyaçtı!"

Linda, Bukowski'yi yazılarına malzeme olsun diye bela aramakla suçluyordu. İleride, 1971 yılının Mayıs ayında yazılmış bir mektupta doğru söylediği anlaşılacaktı. "Bu senin içine işlemiş. Bir türlü söküp atamıyorsun. Kolay bir kadın ve üzerinde rahatça uyumak için on iki yumuşak yastık bulabildiğinde bile bir yolunu bulup bunun da yetmediğini söylüyorsun... Dilerim malzeme yapacak götü boklu bir kadın daha bulur ve yeni romanını yazabilirsin."

Ama sonunda onu bağışladı. Birkaç gün sonra yolladığı ve "Sevgili çılgın aşığım," diye başlayan bir notta, onun o "çılgın kızını" ne kadar çok sevdiğini yazmak istediğini söylemişti.

Linda her yaz 4 Temmuzda Utah'a gidiyordu. Oradaki barlarda diğer kovboylarla Beyaz Köpek Hunch dansı ettikten sonra kız kardeşleriyle birlikte ailesine ait olan arazide kamp kurarlardı. Yola çıkmadan önce Bukowski ona sevgisinin bir işareti olarak üzerinde at başı bulunan bir yüzük verdi. Birkaç saat sonra gözünün daldığını, masaya, birlikte ettikleri son kahvaltının artıklarına bakmakta olduğunu fark etti. Yumurta kabukları nedense daha bir değerli göründü gözüne. Yazı masasının başına geçip çalışmak istedi ama yoldan geçen her kadın ona Linda'yı hatırlatıyordu, yazmayı bıraktı ve altı gün aralıksız içki içti.

Ayıldığında Linda'yı aşk mektupları ve şehirlerarası telefon görüşmeleri bombardımanına tutmaya karar verdi. Eğer arayıp da Linda'yı evde bulamamışsa eve dönüp kendisini aramasına kadar bungalovdan dışarı adımını bile atmıyordu. Sonra o arar da bulamaz diye dışarı çıkmaya iyiden iyiye son verdi. Belli ki onunla oturup uzun şehirlerarası görüşmeler yapmaktan daha eğlenceli işleri olan Linda'nın aramadığı günler, Bukowski için geçmek bilmiyordu. Dişlerine tel takılmış olan altı yaşındaki kızı Marina bile onu neşelendirmeye yetmiyordu. Girdiği bunalım yüzünden Marina'dan özür dilemiş, onu "kulağındaki kıllardan da çok" sevdiğini söylemişti ama Linda'nın dön-

mesine daha iki hafta vardı!

Bir sabah, Linda'yı başka bir erkekle gördüğü kabustan kan ter içinde uyandı. Kalktı, sinirli bir tavırla, Linda'ya ne yaptığını soran bir mektup yazdı. Birkaç saat sonra ikinci bir mektup yazdı ve kendisiyle kıyaslandığında Jane de dahil, hayatındaki bütün kadınların kum tanelerinden farksız olduğunu anlattı. Mektupları yollamak için postaneye gitti sonra da içmeye başladı. Sarhoş ve kafası iyiyken Boulder'a telefon etti, ama Linda kardeşiyle birlikte dışarı çıkmıştı. Sonunda ulaşmayı başardığında Linda büyük bir sabırla onu ne kadar sevdiğini anlatmaya çalıştı. Endişelenecek bir şey yoktu, yakında dönecekti. Telefonu kapatan Bukowski, artık içinin rahatladığını haber vermek için günün üçüncü mektubunu yazmak üzere masaya oturdu.

Linda telefonda yatıştırıcı sözler söylese de Utah'tan gönderdiği mektuplar sanki onu kıskançlıktan çatlatmak için yazılmış gibiydi

1 temmuz 1971'da şu mektubu göndermişti:

Çok sevgili Buk...

"Kumbaramı" sana saklıyorum. Konuşmak... dans etmek... flörtler önemli değil. Önemli olan kumbarayı kimin açacağı. Bunu bilmen gerekir. Kumbaramı sen istemezsen eminim isteyecek birileri bulunur. Ama şunu da bilmelisin ki hiç kimse onu senin kadar GÜZEL kurcalamıyor. Onu senin kadar güzel tıngırdatacak kimse olamaz... Şehre döneyim, başka hiçbir şey yapmadan tam bir saat boyunca seni öpeceğim... Seni ACAİP kızıştıracağım... Dilim vücudunun her yerinde dolaşacak, gıdıklayacağım. Fazla dokunmayacağım. Allah kahretsin seni... Öyle ki sen de "onu" daha önce hiç öpmediğin gibi öpmek isteyeceksin... Lanet herif, seni çok seviyorum... Senin o çarpık çurpuk aletine bayılıyorum. Binlerce kez ısırmak istiyorum onu, ama merak etme, canını acıtmadan. Çok hoşuna gidecek. O şeyi alıp uzun uzun öpeceğim. Sonra da seni öpeceğim. O kadar öpeceğim ki sonunda aklını kaçırıp ya bana saldıracaksın ya da naralar atarak kafandaki saçları yolacaksın. Evet, aynen bunları yapacağım. Kafandaki o tecavüz sahnesini aynen gerçekleştireceğim sana. Seni ÖPMEYECEĞİM... beni BECERMEK zorunda kalacaksın... tabi eğer becerebilirsen. Seni orospu çocuğu seni! Eğer burada olsaydım Boulder çam ormanlarında bir güzel ırzına geçerdim senin. Yatırır, üstüne çıkar, kıçı-

na kum çamur, karınca ve çam pürü doluncaya kadar kaldırmazdım seni yerden... ağaçlardan birine çırılçıplak bağlar, sarkan aletini artık sarkmayıp, ağacın dallarından ayırt edilmeyecek hale getirinceye kadar oynardım. Sen orada ağaçta bağlıyken dört herif çağırıp onlarla senin gözlerinin önünde çılgınca dans ederdim...

LA'da görüşmek üzere

Linda

Bunun gibi daha pek çok mektup vardı. Yazdığı bir başka mektupta Utah'ta erkeklerle dans ederken onu aklına bile getirmediğinden söz etmişti. Bukowski okuduğunda deliye dönmüştü. O öfkeyle cama bir yumruk atmış ve eli, kemik görünecek kadar derin kesilmişti.

İlişkileri Linda Los Angeles'a döndükten sonra da devam etti ama birçok kez ayrılıp barıştılar. Ne zaman böyle olsa Bukowski, Linda'nın yaptığı büstü iade ediyor, Linda da eğer gelirse onu eve almayacağını büstü kapının eşiğine koyarak anlatıyordu. Bir yandan da zehir zemberek mektuplar göndermeye devam ediyordu.

"Geber e mi, Bukowski," diye yazmıştı, bir mektubunda. "Kadınlarla ne alıp veremediğin var, anlamıyorum." Onunla bir daha asla yatmayacağını yazmıştı, aralarındaki ilişki bittiğine göre yaşantılarına ait bazı gerçekleri bilmesi gerekirdi: içki sorununun gerçek nedeni olan zayıflığıyla asla yüzleşmemişti. Linda'nın hatası, onun dilediği her şeyi, ne olursa olsun her şeyi elde ettiğini kavrayamamış olmasıydı. "Her içki içişinde kendini biraz daha öldürüyorsun." Dergilere pornografik öyküler yazdığı için de ateş püskürüyordu: "siz erkekler pis dergiler satıyorsunuz. erkekler satın alıyor. erkekler için yazmaya devam et. sana bayılıyorlar."

Her zamanki gibi barıştıklarında Linda büstü alıp De Longpre Avenue'ya geri getiriyordu. Bukowski'nin arkadaşları büst ortalarda görünmüyorsa aralarının açık olduğunu tahmin edebiliyordu artık. Eğer büst bungalovdaysa, hiçbir sorun yok demekti.

"Heyecan vericiydi," diyor, onları büyük bir keyifle izleyen John Martin. "Linda çok gençti, belki de yaşamındaki ilk cinsel ilişkiyi Bukowski'yle kurmuştu, Bukowski ise ellilerindeydi. Daha önce Jane vardı, ama içki sorunu yüzünden az çekmemişti. İlişkilerinin ne kadar

'cinsel' olduğunu bilemiyorum."

Bütün kalbiyle sevmesine rağmen Linda'yla ilişkisi, belirgin bir kadın düşmanlığı yüzünden istediği gibi yürümüyordu. Linda'nın kendisini kurtarmaya gelen bir melek mi yoksa arkadaşlarının gözü önünde sürekli aşağılayan bir şeytan mı olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Bu karmaşık duygularını, 1971 yılının Kasım ayında Steve Richmond'a yazdığı sıra dışı mektubunda şöyle dile getiriyordu:

...iyi kadın bulmayı bekleme. öyle bir kadın yok. kendilerini sana vücutlarıyla ve ruhlarıyla hissettirecek pek çok kadın var ama kalabalığın içinde bıçağı kapıp yüreğine saplayacak kadınlar da var. buna her zaman hazırlıklıyım tabii ama bıçak yine de acı veriyor. kadınlar erkekleri birbirine düşürmeye bayılıyor. bir kadının eline böyle bir fırsat geçerse ona engel olacak kimse yoktur. erkek, kaba saba ve araştırmacı olmasına rağmen daima sadık olandır. sevgiyi hissedendir. ihanet konusunda kadın çok beceriklidir. işkence ve lanetleme konusunda da. hiçbir erkeğin kadınını kıskanma. ilişkilerinin gerisinde bir cehennem vardır.

1971 yılının Kasım ayında polisler, Bukowski'nin kapısını, biri, verilen çılgın bir partinin hemen bitiminde olmak üzere tam üç kez çaldı. Konuklar gelmeden önce Linda ve Bukowski o gece ne olursa olsun birbirlerine kötü davranmayacaklarına söz vermişti. Kavga dövüşten bıkmışlardı. Bukowski sarhoş olup ona yine hakaretler yağdırmaya başlayınca Linda dışarı çıkıp biraz hava almak istedi. Tekrar içeri girdiğinde Bukowski herkesten evi terk etmesini istedi. Oda boşaldığında öpecekmiş gibi Linda'ya yaklaştı, en azından Linda öpeceğini, olanlar için ne kadar üzgün olduğunu söyleyeceğini sanmıştı. Ama Bukowski öpmek yerine suratına sert bir yumruk indirdi. Öyle sert vurmuştu ki, Linda'nın burnu kırıldı.

Sabah uyandığında iki gözü de morarmıştı. Bukowski'nin hiçbir kadına el kaldırmadığını, bunu yapan erkeklerden nasıl da tiksindiğini anlatışını hatırladı. Ne kadar komikti bu. Besbelli ki aynı şeyi daha önce defalarca yapmıştı, Jane'e bile çizmeyi aştığını düşündüğü anlarda vurmuştu.

Linda oturup bir veda mektubu yazdı:

Pekâlâ Bukowski, ilişkimizin böyle bitmesi gerçekten yazık oldu. Son zayıflık gösterini izlemek bana açıkçası büyük acı verdi... Benim burnum iyileşecek... belki biraz yayvanlaşacak ve çarpılacak, gözlerimdeki morluklar da dağılacak ama senin içindeki bir şey asla düzelmeyecek... Hastasın sen... Gerçekten suratımı dağıtmak istedin, değil mi? Bunun benim için hissettiklerinle hiçbir ilgisi yok. İçindeki nefretin dışa vurumuydu yalnızca. Kendimi savunmak için elimi bile kaldırmadım sana... Bu olayı hakkında da bir şeyler yazarsın sen şimdi, hem de içine bir sürü yalan katarak. Yine yaptıklarından dolayı Bukowski'yi yücelteceksin.

Sanırım buraya kadarmış.

Linda

Bu sondu. Çok geçmeden Linda eşyalarını toplayıp Bukowski'nin evinden çıkarak aynı bahçe içinde, hemen bitişikteki dört numaralı bungalova taşındı. Giderek o da kendini şiir yazmaya kaptırdı. Editörlüğünü Bukowski'nin üstlendiği *An Anthology of LA Poets* adlı bir kitapçığa katkıda bulundu. Bukowski'yle birlikte bir başka kitapçıkta daha, *Me and Your Sometimes Love Poems* adlı şiiriyle yer aldı. Şunları yazmıştı:

...öpüşmelerimiz ve dövüşmelerimiz
ve düzüşmelerimiz
Çılgınca ve harikaydı

Ayrıldıkları sırada kavgaları kahvaltıda yenen ve kıskançlık şerbetiyle tatlandırılmış çörekler kadar sıradan ve alışılmış bir hal almıştı. Bukowski, Linda'yı, aralarında buluştuklarından şüphelendiği kör bir rahip ve Linda'nın dişçisi de olmak üzere pek çok kişiyle yatmakla suçluyor, muaynehanesine gittiğinde dişçinin yalnızca çürük dişini doldurmadığını söyleyip duruyordu.

Bukowski'nin bu iftiraları attığı yetmiyormuş gibi başka kadınlara kırıştırmaya devam etmesine daha fazla dayanamayan Linda 1972 ilkbaharında eşyalarını toplayıp Utah'a gitmek üzere yola çıktığında arkasında bir külot ve bir not bırakmıştı.

Hank,

Sen geldiğinde burada olmayacağım. Eskiden benim tamamıma sahiptin ama artık elinde yalnızca otuz bir çekerken koklarsın diye bıraktığım sarı bir külotum var.

Linda, sarının, Bukowski'nin en sevdiği renk olduğunu biliyordu. Geri dönene kadar bir şeyler yazması için ona ilham verirdi artık.

9. KADINLAR

Liza Williams, Bukowski'nin, bürosunda bir aşağı bir yukarı dolaşmasını izliyordu. Suratsız ihtiyarın tekiydi, bundan hiçbir şüphesi yoktu ama aynı zamanda onun garip bir biçimde çekici olduğunu düşünüyor ve kendine yeni bir sevgili aradığını biliyordu.

Bukowski ile Liza, birbirlerini, *Open City*'ye yazdıkları dönemden beri tanıyordu ve gazete kapandığında *LA Free Press* hiç vakit geçirmeden ikisini de işe almıştı. Liza'nın aynı zamanda bir de gündüz işi vardı: Island Records'un genel müdürüydü.

Linda King gibi seksi gürünümlü bir kadın değildi, aşağı yukarı Bukowski'yle aynı yaştaydı, ama Liza daha akıllı ve daha zekiydi; Bukowski, Linda'nın onu kıskandığını biliyordu. Masanın üzerinden uzanıp Liza'yı uzun uzun öpünce kadın hayret etmişti çünkü onun çok çirkin olduğunu düşünüyordu.

"Çıkmak ister misin?" diye sordu Bukowski.

"Tabii!" dedi Liza, neşeyle. Kişiliği onu çok etkilemişti. Birlikte çıkmaya başlarlarsa onu bu kadar çekici kılan şeyin ne olduğunu ve hakkında daha başka şeyler öğrenebilmeyi umuyordu.

Birkaç gün sonra Bukowski, o sırada Utah'ta bulunan Linda'ya özel ulakla bir mektup gönderip Liza'yla birlikte olduğunu bildirdi.

Liza'yı sevmediğini ama kadının kendisine aşık olduğunu, teklifini kabul etmezse kendini öldüreceğinden korktuğu için bir süre onunla birlikte olmak zorunda olduğunu açıkladı. Bunun Linda için bir sorun olmayacağını umuyordu.

Linda bir cevap yazıp ona teşekkür etti:

Sevgili Bukowski.

...Onun zeki, sıcak, sevecen bir kadın olduğunu öğrendiğim çok iyi oldu, ama daha fazla ayrıntı bilmek istemiyorum. Bildiğim bir şey var yakında bana onun kumbarasıyla nasıl oynadığını ve bu sırada onun nasıl soluk soluğa kaldığını ballandıra ballandıra anlatacaksın... pek fazla ortak noktanız var gibi görünüyor... en azından ikiniz de intiharın bir çözüm olduğuna inanıyorsunuz...

Tıpkı Linda'nın tahmin ettiği gibi Bukowski çok geçmeden yazmaya başladığı mektuplarında seks konusunda aralarının nasıl da iyi olduğunu anlatıyordu, ancak ileride Liza aralarında neredeyse hiçbir cinsel ilişki olmadığını söyleyecekti.

Linda cevap gönderdi:

Bukowski Piçi,

Bana Liza'nın orasını nasıl öptüğünü, onun soluk soluğa kaldığını yazacağını nasıl da bildim ama! Beni dinle, lağım çukuru kılıklı herif, Liza'nın nasıl titrediğini duymak istemediğimi sana son kez bildiriyorum, ona göre...

GİT BİR HALATLA KENDİNİ BECER...

Linda

Linda 4 Temmuz Bayramı'nı tek başına kutlarken Liza, Bukowski'nin içki içmek ve at yarışı oynamaktan başka bir şey yapmadığını, hiçbir yere gitmediğini görüp onu masrafları kendisi ödemek üzere tatile götürdü. California kıyılarının yirmi altı mil açığında bulunan Catalina adasındaki bir tatil beldesine uçtular ve liman şehri Avalon'da en iyi körfez manzarasına sahip bir otelde oda tuttular. Evden uzaklaşmak da Bukowski'nin adetlerini değiştirmeye yetmedi. Üzerinde yalnızca fanilası ve külotuyla oturup radyoda bir klasik müzik istasyonu buluyor, koltuğu camın önüne çekip yalnız ama mutlu bir

halde köşedeki içki dükkanından aldığı birasını içiyordu.

"Bekle, birazdan sana mor şalgamımdan vereceğim," diyordu. Bu, cinsel organına taktığı addı, Liza daha önce böyle bir şey hiç duymamıştı.

"Aramızda cinsel ilişki olduğu pek söylenemezdi, ama sürekli sarhoş dolaştığı için durmadan cinsel imalarla dolu sözler söylüyordu," diyor Liza. "Ayık olduğu zamanlarda canı sevişmek isteyebilirdi belki ama iki tane altılı bira devirdikten sonra, ki bu onun alışılmış akşam içkisiydi, parmağını kıpırdatacak hali kalmıyordu."

Liza'nın çevreyi gezmeye çıktığı bir gün onunla birlikte gitmeyip otel odasında oturan Bukowski, zengin bir kadın tarafından tatile götürülen ama nasıl davranması gerektiğini bilmeyen bir adamı anlatan "işbirliği" adlı bir şiir yazmıştı:

dolaşmaya çıktı
adada
ya da bir tekneyle
sanırım modern bir roman
ve okuma gözlüğünü de aldı yanına

pencerede oturuyorum
elektrikli daktilom önümde
genç kızların kıçını başını seyrediyorum
eteklerinin arkasına
yapışmış

son çöküş

Eli kolu paketlerle dolu bir halde otele dönen Liza yaptığı ve gördüğü bütün o heyecan verici şeyleri anlattı ve birlikte olsalardı ne kadar eğlenebileceklerini ekledi.

"Oh Hank, bugün öyle eğlendim ki," dedi. "Yemek yedim... tekne gezintisine çıktım ve..."

"Boktan bir tekne gezintisi," dedi, boş bira kutusunu çöpe atarken, "Kim saçma sapan bir tekne gezintisine çıkmak ister ki? Delisin sen."

"Ya, öyle mi... Peki yi sen neler yaptın, Hank?"

"Ben *ölümsüz* bir şiir yazdım."

Tatilleri bu ağır atmosfer içinde yedi gün sürdü. Adayı dolaştılar, yemek yediler, Liza'nın arkadaşlarıyla buluştular ama Bukowski genelde otel odasında kalıp şiir yazmaya devam etti. Odada o kadar uzun süre yalnız kalıyordu ki sonunda Liza, arkadaşlık etsin diye ona bir muhabbet kuşu aldı.

LA'a döndüklerinde Bukowski, uzun bir süre Liza'nın Hollywood Hills yakınlarındaki Tuxedo Terace'da bulunan evinde kaldı. İkiz yatağında yatıp tembellik etti, buzdolabında duran soğuk biraları içti, Liza işe gidip de kendisi evde yalnız kaldığı sırada renkli televizyonu açıp birbirinden değişik programlar seyretti. "Bütün hayatı yokluklar içinde geçen Bukowski kendini sarayda gibi hissediyordu," diyor Liza. "Şık, müzik sektöründe çalışan bir hanımla beraberdi." Gerçekten de Bukowski üçüncü romanı *Kadınlar*'ı yazarken Liza'dan bol bol yararlanmış, Dee Dee Bronson karakterini onu temel alarak yaratmıştı.

Liza akşamları onu rock konserlerine götürüyor ya da California'da yaşayan önemli müzisyen ve sanatçılarla tanışmasına fırsat yaratacak partiler düzenliyordu. Bunlardan biri de *MR Natural* ve *Fritz the Cat* çizimleriyle ünlü R. Crumb'dı.

"Biliyor musun, evlat, iyi işler yapıyorsun," demişti Bukowski, Crumb, merhaba demek için yanına geldiğinde. "Gerçek şeyler. Ama kokteyl partilerinden uzak dur."

Bukowski'nin bu önerisi, toplum hakkında onunla birçok konuda aynı fikirde olan Crumb'ı etkilemişti. Crumb ileride Bukowski'nin, aralarında *Bana Aşkını Getir* ve *Kaptan Yemeğe Çıktı Ve Tayfalar Geniyi Ele Geçirdi* de bulunan bir çok eseri için çok başarılı ilüstrasyonlar hazırladı. "Bu adam benimle aynı dili konuşuyor," diyordu Crumb. "Bence iyi bir yazar ya da sanatçı olmak için toplumdan olabildiğince uzaklaşmak gerekir. Hem topluma ayak uydurup hem de sıra dışı şeyler söylemeniz olanaksız."

Liza, Crumb'la bu kadar iyi anlaştığını görünce Bukowski'yi bir başka sanatçıyla, Spain Rodriguez'le tanıştırmaya karar verdi.

"Spain de bir karikatüristtir," dedi.

Belki de çok yakışıklı biri olduğu ve Bukowski de tehlike oluştur-

dukları gerekçesiyle yakışıklı erkeklerden hoşlanmadığı için Spain'e bir türlü ısınamadı.

"Eminim karikatürlerin bir boka benzemiyordur," dedi Bukowski. Spain onun suratına bir yumruk indirip sıkıysa dışarı gelmesini istedi. "Oh, eminim sen çok iyi bir karikatüristsindir," karşılığını verdi Bukowski, anında geri adım atarak. Daha sonra bu tanışmayı ve kendini Liza'nın arkadaşlarının karşısında nasıl da aptal durumuna düşürdüğünü "spain'le dert" adlı şiirinde şöyle dile getirecekti:

spain denen şu ressamla tanıştım
hayır, karikatüristmiş,
neyse, partide tanıştık
ve herkes bana çok kızdı
çünkü bilmiyordum kim olduğunu
ya da ne iş yaptığını

...dedim ki:
hey, Spain, adını beğendim: Spain.
ama seni hiç beğenmedim. neden seninle
bahçeye çıkmıyoruz, orada bir güzel benzeteyim
seni?

...herkes çok kızdı bana. dediler,
Bukowski, yazamıyor, işi bitti.
tükendi. bakın nasıl da içiyor.
eskiden partilere katılmazdı.
artık partilere geliyor, ne bulursa içiyor
yeteneğini aşağılıyor.
bileklerini kestiğinde hayran olmuştum ona
ve gazı açıp intihar etmek istediğinde.
bakın nasıl da göz süzüyor 19 yaşındaki
kıza, biliyorsunuz asla yüz vermez o kız ona.

Bukowski Liza'yı, Jon Webb'in 1972'de ölmesinden sonra LA'a gelen Çingene Lou Webb'le tanıştırdı. Ölümü üzerine Bukowski, *Free Press*'te Jon için övgü dolu bir yazı yazmış ve Webbler'e "Clyde

ve June" adını takmıştı. Bukowski, öyküde Clyde'ın ölümüyle acılara boğulan June'un anı olarak takma dişlerini almasından, cesede dokunmak için elini tabuttan içeri nasıl soktuğundan bahsetmişti. Öykünün anlatıcısı ilerleyen bölümlerde Clyde'ın artık hiçbir şey yapamayacağını, yalnızca kadavraya ihtiyacı olan tıp öğrencilerinin işine yarayacağını söyleyerek June'u baştan çıkarmaya çalışıyordu. Öğrenciler onu kurbağa keser gibi keseceklerdi. Hiç şüphesiz bu sevimsiz sözlerle, Bukowski, Çingene Lou'nun, Jon'un organlarını bir üniversite hastanesine bağışlamasına gönderme yapıyordu.

"June, ölen öldü, elimizden gelen bir şey yok. Haydi yatalım..."
"Yatmak mı?"
"Evet, soyunalım ve yapalım..."
"Dinle beni, Clyde'ı otuz iki yıldır tanıyordum..."
"Clyde'dan bir hayır gelmez artık sana..."
"Bedeni soğumadı daha, piç herif..."
"Benimki ateş gibi."

"Adımı yazmamış olduğu halde herkes benden söz ettiğini biliyordu," diyor Çingene Lou. "Çılgına döndüm ve ona gidip, 'Bu çok pis, ahlaksızca bir numara,' dedim."

Bu sözleri söyleyip bitiren Çingene Lou, Bukowski'yle Liza'ya daha da ilginç bir öykü anlatmaya koyuldu. Boynundaki zincirde, içinde kumarhanelerdekilere benzeyen bir çift kırmızı zar bulunan küçük gümüş bir ilaç kutusu asılıydı.

"Bu zarlar Jon'undu,"dedi.

Bukowski onları hatırladığını söyledi.

"Bu da Jon'un külleri," dedi kutunun kapağını açarak küllerden bir tutam aldı ve ağzına attı. "Her gün onun birazını yiyorum, küçük kızımın külleri de burada... ikisinin küllerini birbirine karıştırıyorum, ikisini birden yiyorum. Öldüğüm zaman sonsuza dek birlikte olacağız."

Liza'yla çok eğlendikleri halde Bukowski hâlâ Linda'ya aşıktı ve ona sık sık telefon ediyordu. Liza bu telefon konuşmalarını öğrendi-

ğinde küplere bindi.

"Hey, benimle yaşıyorsun ama o telefon ettiğinde gözün başka kimseyi görmüyor!" dedi.

"Linda'yla on altı ay birlikte oldum. Onu sevdim ve aramızda bazı şeyler gelişti," diyerek savundu Bukowski kendini. "Onu hâlâ seviyorum."

"Beni sevdiğini söylemiştin. Sana yardım edersem benden hiç ayrılmayacağını söylemiştin. Ama şimdi ayrılmak istiyorsun. Linda daha genç olduğu için mi? Belki de sana kaba davranan kadınlardan hoşlanıyorsun. Bu tür kadınlara alışmışsın."

"Bana kaba davrandığını söylemedim. Onu görmeye gitmek istiyorum. Ama Linda geri dönerse senin hakkındaki duygularımın ne olacağını tam bilmiyorum."

"Pekâlâ, git bakalım. Ama geri döndüğünde sana nasıl davranacağımdan emin değilim."

Bukowski, Linda ile Lawrence Ferlinghetti'nin Şairler Tiyatrosu'nda düzenlenen şiir okumasına katılmak üzere gittiği San Fransisco'da yeniden bir araya geldi. Okuma sonrasında verilen partide aralarında sıkı bir kavga çıkmasına rağmen Bukowski onsuz yaşayamayacağını anladı ve Liza'ya her şeyin bittiğini söyledi. O sırada Bukowski'nin De Longpre Avenue'daki evinde yataktaydılar, Liza bunu duyduğunda histerik bir tepki göstererek ağlamaya, onun göğsünü yumruklamaya başladı, nedenini bilmek istiyordu. Linda'nın üzerinde özel bir etkisi olduğunu ve kendisinin de berbat bir adam olduğunu söyledi.

"Onu büyük bir tutkuyla sevmiştim, aramızdaki her şeyin bittiğini söylediğinde kalbim kırılmıştı," diyor Liza. "Neden Linda'ya geri dönmek istediğini bir türlü anlayamamıştım. Linda'nın sert bir kadın olduğunu düşünüyordum. Büyülü bir vajinası olan, çaçaron bir kadındı benim gözümde." Liza o kadar üzülmüştü ki, kendini tutamayıp kusmuş, takma dişleri ağzından fırlamıştı. Bu olayı gazetedeki köşesinde mutlaka yazacağını biliyordu, yazmaması için yalvardı ama fayda etmedi. "Çok mutlu olmuştu," diyor. "Bu, benimle ilgili her şeyin üzerine tüy dikmişti."

Linda, LA banliyölerinden Silver Lake'teki bir evin üzerindeki

haczi kaldırdı, burayı satın aldı, Bukowski ile yerleşti ve birlikte, herkesi şaşırtacak bir biçimde mutlu aile görüntüsü çizmeye başladılar. Bukowski'nin evde içki içmesini yasaklamış, Bukowski de birkaç hafta boyunca ayık kalmayı başarmıştı. Ev işlerinde üzerine düşeni yerine getiriyor, hafta sonları Marina onlara kalmaya geliyordu.

Marina ile annesi Santa Monica'ya yerleşmiş, Bukowski, diğer babalar gibi onun veli toplantılarına gitmeye başlamıştı. Okulun düzenlediği bir oyunda ilk kez rol aldığında sahneden bakıp babasını izleyicilerin arasında gördüğünde çok sevinmişti. "Şiir okuma toplantılarına katıldığını, onun da sahneye çıktığını biliyordum," diyor. "Onu görmek beni çok sevindirdi."

Silver Lake'e geldiğinde Marina, arka bahçede Linda'nın çocukları Gaetano ve Clarissa'yla oyun oynuyor, resim yapıyor, Bukowski de anlattığı öykülerle çocuklara hoşça vakit geçirtiyordu. "Beni çok güldürürdü," diyor Marina. "Ama asıl rahatlatıcı olan şey, onun, birlikte oyun oynayabileceğim, gülebileceğim, her şeyi anlatabileceğim biri olduğunu bilmek ve onun da beni çok iyi tanıdığını hissedebilmekti. Yanındayken kendimi mutlu ve güvende hissediyordum."

Marina, gerek diğer yetişkinlerin ondan saygıyla söz etmesinden, gerek televizyonda izlediği ya da kitaplarda okuduğu diğer babalara hiç benzememesinden, Bukowski'nin sıradan babalardan çok farklı olduğunun bilincindeydi. "Okuduğum öykülerdeki geleneksel babalar, terlik giyiyor, pipo içiyor ve son derece alışılmış tepkiler veriyordu. Bu durumda aklıma şu soru geliyordu: Acaba babamı böyle sıradan bir babam olsun diye değiş tokuş eder miydim?" Böyle bir soru sormaması gerekiyordu aslında. "Hayır, dedim, ben böyle bir babam olduğu için şanslıyım çünkü ne kadar garip biri olursa olsun benimle hep farklı biriymiş gibi konuşurdu. Diğer yetişkinlerin çocuklarıyla konuştuğu tarzda değil, sonuç olarak kendimi ona çok yakın hissettim."

Ancak Linda'nın kızı Clarissa'nın Bukowski ile çok iyi geçindiği söylenemezdi, sık sık ona defolup gitmesini söylüyordu. "Senden nefret ediyorum!" diyordu, sözünü esirgemeden. "Sen çok çirkinsin! Kocaman kırmızı bir burnun var!"

"Bu çocuğa bayılıyorum," demişti Bukowski Linda'ya. "Çevrem-

de gördüğüm en dürüst insan!"

Bukowski Linda'yı arabasına bindirip ana caddeler yerine daha küçük sokaklardan gitmeyi tercih ederek yarışlara götürüyordu. Oturmak için hipodromun tenha kısımlarını tercih ediyorlar, çok erken geliyor, son yarışın bitmesinden çok sonra ayrılıyorlardı – bütün bunlar dayanamadığı o kalabalığa girmemek içindi. Yolda giderken kendisine değen insanlara bile dayanamıyordu. "Kazanmışsak paramızı alıyor ve yemeğe gidiyorduk. Kaybetmişsek, şey, aslında söylenecek pek bir şey yok, yine gidip yemeğimizi yiyorduk." Bukowski genelde ucuz olan restoran zincirlerinde yemek yemeyi seviyordu. Özellikle Hollywood Boulevard'daki, orta pişmiş kocaman bir biftek ve yanında salatayla fırında patates yediği The Sizzler'a gidiyorlardı. Canı içki istediğinde Linda onu o yapış yapış tatlıyla yetineceğini umarak Baskin-Robbins dondurmacısına götürüyordu. Bu yöntem bir süre işe yaramış olmalı ki, Bukowski "dondurmacılar" adlı şu şiiri yazdı:

bayan beni geçici olarak şişemden uzaklaştırdı
aletim daha sert artık
daha iyi, daha fazla iş düşüyor ona
bu aralar...
her neyse, geceler çok farklı artık -
duman bürümüş yerlerde oturup Shostakovitch ya da
Mozart dinlemek yerine ya da birbiri ardına devirmek
skoç ve birayı
geceler çok farklı artık
karmaşık:
Baskin-Robbins'e gidiyoruz arabayla
31 çeşit
Taşlı Yol, Sakızlı, Buz Kayısı, Çilek,
Peynirlikek, Çikolatalı Nane...
...
ve ilerleyen saatlerinde gecenin
iş düşüyor alete, aşk için
ve muhteşem geçiyor
sevişmemiz, uzun ve samimi
ve ardından havadan sudan şeylerden bahsediyoruz

ay ışığında açık pencereye dayıyoruz başımızı
sokağı seyrediyor, uyuyoruz birbirimizin
kollarında

dondurmacılar içimi rahatlatıyor,
içimi ve dışımı
iki kepçe dondurma getirin bana
vanilyalı olsun.

"Ayık olduğu zaman çok kibardı," diyor Linda. "Sanırım gerçek karakterini ayık olduğu zamanlarda belli ediyordu. Ama sarhoş olduğunda içine şeytan giriyor ve "Kötü Bukowski" kumandayı ele alıveriyordu."

Bir hafta sonu evde verdikleri büyük bir parti sırasında Bukowski sarhoş olunca Linda'yı lezbiyenlikle suçladı, bu itham Linda'yı o kadar sinirlendirdi ki Bukowski'yi oturmakta olduğu koltuktan çekip kaldırarak şömineye doğru savurdu. Bukowski yere sırt üstü düştü ama elindeki biranın bir damlasını bile dökmedi.

"Linda bazen çok... kızıyor," dedi, soğukkanlılığını kaybetmeden. "Onun bu kadar kızması beni öyle... şaşırtıyor ki."

Linda bu sözler üzerine daha da kızarak üstüne atıldı ve yerde boğuşmaya başladılar. Konuklar güçlükle ayırabildi.

"Defolun!" diye haykırdı, Linda. "Hepiniz defolup gidin buradan!"

Bukowski evden ayrılırken hiç de acele etmiyordu, ağır ağır ceketini ve ayakkabılarını giydi, bir yandan da sürekli Linda'ya laf atıyordu. Ona, ayak bileklerinin çok ince olduğunu, ince ayak bileklerinden çok hoşlandığını söyledi. Ayakkabıların bağlarını bağlamak için eğildiğinde Linda, Jack Daniels şişesini kaptığı gibi kafasına indirdi. Öfkeden titriyordu.

"Bir daha bana vurursan öldürmek için vur," dedi, Bukowski. "Çünkü sen beni öldürmezsen ben seni öldürürüm." Sonra ayağa kalkıp onun karşısına dikildi. "Sen bir bok değilsin."

Bir akşam eve, Linda'yla yazdığı şiirler hakkında görüşmek üzere bir adam geldi. İlgi odağı olmaktan çok hoşlanan Linda evdeki içki

yasağını kaldırdı ve adamla birlikte "kaynama suyu" (bira eklenmiş viski) içtiler. Gece ilerlediğinde Linda adamın kendisini bırakıp Bukowski'yle sohbete daldığını görünce çok içerledi ve ikisini birden evden kovdu.

"Pekala beyler, eğer birbirinizi görmeyi bu kadar çok istiyorsanız, birlikte ayrılın buradan."

Evin ön kapısı küçük cam bölmelerden oluşuyordu. Linda onları içeri almayı reddedince Bukowski ayakkabısını çıkarıp cam bölmeleri teker teker kırmaya başladı. Bunun çok eğlenceli olduğunu gören ziyaretçi de ona katıldı. Linda kapıyı açınca ikisi birden içeri yuvarlandı ve Linda'nın heykellerinden birini kırdılar. "Beni çileden çıkaran da bu oldu," diyor Linda. "Kaplan gibi saldırdım üzerlerine. İteleyerek dışarı çıkardım ikisini de, merdivenlerden yuvarlandılar." Öyle bir patırtı kopmuştu ki, komşular polis çağırmak zorunda kaldı. Polisler eve daldığında Bukowski yeniden içeri girmiş koltuğu havaya, başının üstüne kaldırmış ve pencereden fırlatmaya hazırlanıyordu.

Polisler, "O koltuğu atayım deme," diyerek silahlarını çekti.

Linda ise, "Evimi yıkıyor! Evimi yıkıyor!" diye bağırıp duruyordu.

"O koltuğu yerine koy çabuk."

Karakola giderken Bukowski, ünlü bir şair olduğunu söyleyerek polisleri etkilemeye çalışıyordu. Yayıncısını aramak ve kefaletle serbest bırakılmak istiyordu. Yayıncısı önemli bir kişiydi, hepsine günlerini gösterecekti.

John Martin'in gecenin ikisinde yapmak isteyeceği en son şey arabasına atlayıp kentin bir ucundan öbürüne gitmekti. Bukowski'ye, Linda'yı arayacağını, gönlünü alacağını ve kefaleti onun yatırmasını sağlayacağını söyledi.

"O orospu çocuğunu çıkarmaya hiç niyetim yok," dedi Linda, Martin aradığı zaman. "Evimi başıma yıkıyordu az daha."

"Seni sevdiğini biliyorsun, Linda. Gerçekten seviyor. Gidip onu çıkarırsan sana sonsuza dek müteşekkir olacaktır." Bunun doğru olmadığını Martin de biliyordu. İlişkileri, Yüz Yıl Savaşları'ndan farksızdı, ufukta düşmanlıklarının dineceğine dair en ufak bir belirti yoktu. "Kırılan camların parasını da ben ödeyeceğim," dedi. "Sen hiç üzülme."

Linda, Martin'in gelmesini, ona Bukowski'yle aralarında geçen korkunç olayları anlatmak istiyordu. "Martin'in, 'Siz değersiz insanlarsınız, ellerimi sizinle kirletmek istemiyorum, kitaplarınızı basarım ama gerisine karışmam,' der gibi bir hali vardı." Linda, gönülsüzce de olsa, Bukowski'yi karakoldan çıkarmayı kabul etti.

Martin, Linda'nın yolda olduğunu haber vermek için karakolu aradı.

"Tamam, bir dakika Bay Martin," dedi telefonu açan polis memuru, sonra dönüp içeri seslendi: "Charles, hey Charles, seni arıyorlar."

Martin telefonda birilerinin Bukowski'ye kahve içmek isteyip istemediğini sorduğunu duydu, Bukowski cevap veriyordu. "Tabii, şuraya bırakın, teşekkür ederim." İçki arkadaşları bir araya gelmiş de felekten bir gece çalıyorlar gibi bir hava vardı orada. Telefona geldiğinde Bukowski, her şeyi ayarladığı için Martin'e teşekkür etti. Derken komiser de bir şeyler söylemek için telefonu aldı:

"Bay Martin," diye söze başladı komiser, "Hiç merak etmeyin, burada arkadaşınıza çok iyi bakıyoruz. Hepimiz onun hayranlarıyız."

Sonuçta karakoldaki polislerin, artık *LA Free Press*'te yayınlandığı için daha geniş bir kitleye ulaşan *Pis Moruğun Notları* köşesinin sadık okurları olduğu anlaşıldı. Hücrenin kapısını kilitleme gereği bile duymamışlardı.

Bukowski, hayranlarından çok sayıda mektup alıyordu. Mektupların bazıları onun seks ve ilişkiler hakkında bu kadar dürüst davranmasından etkilenen kadınlardan geliyordu. Demek Linda ona bir iki şey olsun öğretebilmişti. "Sevebilmeyi, hem de derin bir aşkla sevebilmeyi başarıyordu, pek çok erkek bu konuda başarısızdı," diyor Linda. "Sevmekten korkmuyordu. Duygularını özgür bırakabiliyordu. Farklı şeyler hissedebilmeyi başarıyordu."

Bu kadınlardan biri de rock yıldızı Levon Helm'in şehvet düşkünü, sarışın eski sevgilisi Joanna Bull'du. Yazdığı şiirlerden örnekler göndermeye, Bukowski'yi DeLongpre Avenue'daki bungalovunda, Linda'yla atıştığı zamanlarda sığındığı delikte ziyaret etmeye başladı.

Joanna, Bukowski'nin bedeninden çok zihniyle ilgileniyordu, ama onunla mutlaka yatmak istiyordu. Bir gece kalması gerektiğinden da-

ha uzun kalmış, bol bol uyuşturucu almış ve bir fırsat çıkmasını beklemeye koyulmuştu. Ama bilinçaltında böyle bir şey yapmaması gerektiğini hissediyordu. "Beklenen an gelip de güreşir gibi yuvarlanmaya ve birbirimizi hazırlamaya çalışırken Bukowski, külotumu çıkarmadığımı fark etti! Çok iğrenmişti." Sonra banyoya gidip kustu. "Benim için de iğrenç bir deneyim olmuştu."

1973 yılının Temmuz ayında Bukowski, Linda'ya her yıl yaptığı Utah ziyaretinde eşlik etti. *Kadınlar* romanını yazmayı planlıyor ve John Martin'e yazdığı bir mektupta da söz ettiği gibi, daha fazla malzemeye ihtiyaç duyuyordu. "[Linda] üzerinde araştırmalar yapıyorum. Aradıklarımı bulabilirsem, dişileri daha önce kimsenin başaramadığı kadar ayrıntılı bir biçimde anlatacağım."

Boulder'daki ilk akşamlarında King kardeşler sürpriz bir parti verdi. "Tanıdığımız her çılgın tipi partiye davet etmiştik, Bukowski biraz huzursuz olmuştu," diyor Gerry King. "Bukowski, katıldığı partilerin en çılgın konuğu olmaya o kadar alışmıştı ki, kendini bir anda rekabet ortamı içinde buluverdi." Birkaç gün sonra, Bukowski, Linda ve Gerry çocukları da alarak karavanla Boulder Dağı'na gittiler.

İlk gece Bukowski'yle Linda çadırda yatacaktı ama öyle şiddetli bir yağmur bastırdı ki, Gerry'nin ailesiyle birlikte kaldığı karavana doluşmak zorunda kaldılar. Üçüncü günün sonuna gelindiğinde yaşanan olumsuz koşullar herkesin sinirlerini germişti. En kötüsü de Bukowski'nin yanında getirdiği bira bitmişti. Kasabaya inip almak isteyince Linda gidemeyeceğini söyledi. Ancak Bukowski onu dinlemeyip sanki Hollywood'daymış da Sunset boyunca uzun bir yürüyüşe çıkmak kadar kolaymış gibi çamların arasında kayboldu.

Birkaç saat geçip de Bukowski görünmeyince King kardeşler endişelenmeye başladı. Gerry bu olayı şöyle anlatıyor: "Önce ona çok kızmıştık, ilgilenmek istemedik. Kaybolmuş olamazdı ki!" Ama gerçekten kaybolmuştu işte! *Kadınlar*'da bu olaydan anlatacak ve modern edebiyatta, bir şehirlinin kırlarda başına neler gelebileceğinin komik bir biçimde anlatılmasının en başarılı örneklerinden birini sunacaktı: göllere mi düşmemişti, dev sinekler mi ısırmamıştı, çamura saplanmış ve (kitabında Lydia diye hitap ettiği) Linda'ya seslenerek kendisini kurtarmasını istemişti. Linda nihayet onu kurtardığında:

"...İzlerini takip ettim. Kırmızı defterini buldum. Bilerek kayboldun çünkü bize çok kızmıştın."

"Hayır, çok koktuğum ve buraları bilmediğim için kayboldum. Ben doğru dürüst bir adam sayılmam, şehirde büyümüş bir adamım ben. Kimseye sunacak bir şeyi olmayan, boka bulanmış sefil yaratığın tekiyim."

"Tanrım," dedi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

LA'a döndüklerinde Linda, Bukowski'nin kendisini başka kadınlarla aldattığından şüphelenmeye başladı, çünkü markete gidiyorum diye çıkıyor ve saatlerce görünmüyordu.

Eylül ayında bir gün, öğleden sonra Linda'yı birlikte boks maçlarını izlemek üzere Olympic Auditorium'a götürdü, sonra biraz daha alışveriş yapması gerektiğini söyleyerek apar topar eve bırakıp ortadan kayboldu. Kendini bir çifte rezervasyonun taraflarından biri gibi hisseden ve çok aşağılandığını düşünen Linda öfkeyle arabasına atladı ve Santa Moncia'ya, Bukowski'nin sevgililerinden birinin oturduğundan şüphelendiği adrese gitti ve beklediği gibi Bukowski'yi gördü. Köşedeki dükkandan aldığı biraları kesekağıdına koymuş, ıslık çala çala neşeyle yolda yürüyordu.

Bukowski tanıdık bir ses duydu, galiba Linda'nın arabasının motorunun sesiydi bu. Islık çalmayı kesti ve başını çevirip baktığında biraz ötede Linda'nın arabasının park edilmiş olduğunu gördü. Öyle çirkin bir arabaydı ki, ona "Şey" adını takmışlardı. Şey'le kaldırıma çıkıp süratle Bukowski'nin üzerine doğru sürmeye başladı. VW araba, lamba direklerinin ve binaların arasından geçecek kadar dardı. Heyecanlı bir kovalamaca oldu. "Duvara sıkıştırdım onu," diyor Linda. "Onu öldürmeyecektim, ama çok kızmıştım." Bukowski o kadar korkmuştu ki elindeki bira şişeleri elinden kayıp düştü ve beton zemin üzerinde paramparça oldu.

Eğilmiş yerdeki kırıkları topluyordu ki, Linda arabayı durdurup indi ve öfkeyle yanına gitti. Kırılmamış tek şişeyi eline almıştı. Linda o şişeyi elinden kaptı ve Bukowski'nin sevgilisinin camdan kendilerini seyretmekte olduğu binaya doğru fırlattı. Şişe, camdan içeri bir kurşun gibi girdi.

Lydia uzaklaşınca ben de merdivenlere koştum. Nicole hâlâ orada duruyordu. "Tanrı aşkına Chinaski, herkesi öldürmeden durdur şu kadını!"

Döndüm ve koşarak merdivenlerden aşağı indim. Lydia motoru çalıştırmış, arabada oturmuş bekliyordu. Kapıyı açıp arabaya bindim. Hareket ettik. İkimiz de tek kelime konuşmadık.

Taylor Hackford'ın çektiği ve Bukowski'yi konu alan belgesel filmin ön gösterimi 19 Ekim'de, Hollywood'daki Belediye Sanat Galerisi Salonu'nda gerçekleştirildi. Bukowski bu gösterime Linda, Jory Sherman ve eşiyle birlikte geldi, kendilerine en öne sırada ayrılmış olan yerlerine oturdular. Bu film onu çok heyecanlandırmıştı, perdede yüzünün ne kadar da geniş göründüğünü üzüntü içinde izledi. Filmde Linda'yla kavgaları, San Fransisco'da sarhoş kafayla yaptığı şiir okuma, Liza Williams'ın da dahil olduğu aşk üçgeni ve en sonunda da deneyimlerinden bahsetmesi ve gayet laçka bir tavırla yaptığı konuşmayla "kadınları kimseye tavsiye etmediği"ne dair görüşlerine yer verilmişti. İyi çekilmiş ve eğlendirici bir filmdi, KCET adlı yerel bir televizyon kanalında gösterildiğinde hayli olumlu tepkiler aldı.

Bukowski'nin pek çok arkadaşı filmden sonra verilen partide de onu yalnız bırakmadı, ancak başarının onu yavaş yavaş değiştirmeye başladığı, pek çoğunun gözünden kaçmadı.

Steve Richmond, "300 şiir" adlı şiirin yeni bir Black Sparrow Koleksiyonu olan *Mockingbird Wish Me Luck*'ta yer almasına üzülmüştü. Bukowski üstü kapalı bir dille, Richmond'ın Japon halk müziği parçaları ritminde yazdığı ve "gagaku şiirleri" adını taktığı şiirlerin ne kadar berbat olduklarını söyleyip duruyordu. O kadar üzülmüştü ki bir ara aşırı dozda uyuşturucu almayı bile geçirdi aklından.

Neeli Cherkovski de partiye katılmıştı ve Bukowski'nin gelip gayet açık bir dille ve ciddi olduğu anlaşılan bir tavırla, "Yavaş yavaş Hollywood'daki herkesten daha ünlü oluyorum. Böyle giderse ileride size zaman ayırabileceğimden emin değilim," dediğini duymuştu. Bu yüzden Cherkovski o gece John Martin'le karşılaştığında yabancılaştığı hissine kapılmıştı. Cherkovski aralarında geçen konuşmayı, Martin'in ileride Black Sparow Press'in Harold Norse, John Thomas,

Jack Micheline ve Jack Hirschman gibi onun eserlerini de basabileceğini söylediğini hatırlıyor. Bu sözler Bukowski'nin kulağına şöyle gitmişti: "Benim, Norse'un, Micheline'in ve Richmond'un eserlerini basmalısın. Neden Bukowski basıyorsun? Bozuk plak gibi durmadan aynı şeyleri söyleyip duruyor." Bu konuşmadan sonra ilk karşılaşmasında Bukowski, Cherkovski'yle arkadaşlığını kestiğini, göt herifllerle konuşmayacağını söyleyip kestirdi attı.

William Wantling, Bukowski ile hiç karşılaşmamış ama ikisi mektuplaşma yoluyla arkadaşlıklarını yıllarca sürdürmüştü. Wantling eski bir deniz piyadesiydi, Kore'de görev almış, sahtekarlık suçundan yakalanmış ve bir süre San Quentin'de hapis yatmıştı. Korkunç bir içki ve uyuşturucu batağına saplanmıştı – bunların hepsi de Bukowski'nin hayranı olduğu cesur şiirler yazması için malzeme oluşturmuştu. O yüzden 1974 ilkbaharında Wantling ondan İngilizce öğretmenliği yaptığı Illinois Üniversitesi'ne şiir okumasını istediğinde seve seve kabul etti. Wantling ve eşi Ruth, Bukowski'yle Chicago O'Hare Havaalanı'nda buluşmayı kararlaştırdı.

Bukowski O'Hare'e babasının eski paltosunu giyip kendisine bir berduş havası vererek gelmesine rağmen yeni başarıların keyfini sürmeye hazırlanıyordu. Daha önce çıkan kitaplarının yeni baskıları düzenli olarak devam ederken Black Sparrow Press de kısa öykülerinin derlendiği yeni bir kitap olan *South of No North*'u yayınlanmıştı. City Lights *Pis Moruğun Notları* için 10.000 dolar avans öderken, Bukowski olası bir şiir derlemesi için Doubleday'ye görüşmelerini sürdürüyordu. Birleşik Devletler'in dört bir yanında katıldığı şiir okumaların biletleri yok satıyordu. Ayrıca yıllarca süren bir uğraşın ardından nihayet National Endowment for the Arts tarafından 5.000 dolarlık bir ödül de kazanmıştı.

Öte yandan Wantling'in kariyeri durma aşamasındaydı. Bukowski'yi büyük hayal kırıklığına uğratacak bir şey olmuş ve öğretmenliğe başlayarak Bukowski'nin okumaya bayıldığı türden şiirler yazmayı bırakmıştı. "Bukowski, Bill'in üniversitede çalışmaya başlamasını korkunç bir olay olarak adlandırdı. Yazarlığını ziyan ettiğini düşünüyordu," diyor Ruth.

Bukowski okuduğu şiirleri berbat ederken dinleyiciler kendi aralarında fısıldaşıp sahnedeki bu şairin besbelli sarhoş olduğu iddiasını ortaya atmışlardı. Okuma faslı bitince bu sefer de şerefine düzenlenen partiye tahammül etmek zorunda kaldı. Wantling ve eşiyle neredeyse hiç konuşmadı, diğer herkese son derece kaba cevaplar verdi. Bukowski alacağı 500 dolar karşılığında (ki, o paranın 300 doları uçak biletine gitmişti) yine de iyi iş yaptığı düşüncesindeydi ve bir de parti sırasında kendisine sorulan sorulara cevap vermeye hiç niyeti yoktu.

William Wantling büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Zaten o sırada karısıyla ciddi evlilik sorunları yaşıyor, uyuşturucu alışkanlığı yüzünden polisle başı sık sık derde giriyordu; böyle bir zamanda hayranı olduğu Bukowski'yle tanışmayı dört gözle beklemişti. Ama şimdi her şey berbat olmuştu. "Bukowski kişiliği açısından onu tam bir hayal kırıklığına uğratmıştı," diyor Ruth. "Bukowski'nin niçin geldiğini bilmiyordu ve onunla hiç tanışmamış olmayı diliyordu."

LA'a döndüğünde Bukowski daha önce defalarca yaptığı şeyi yaptı ve hemen ne kadar berbat bir yolculuktan döndüğünü ve yeni tanıştığı arkadaşını yerden yere vuran bir yazı kaleme aldı. Howard Stantling adında yerel bir şairi ziyaret ettiğinden -bu adın Wantling sözcüğü üzerinde oynanarak türetildiği hemen anlaşılıyordu- bu kişinin bir zamanlar sert ve heyecan verici bir kişi olduğundan ama artık hiçbir işi doğru dürüst beceremeyen bir keş olup çıktığından, bisikletiyle üniversitedeki işine gidip geldiğinden ve şiirlerinin yalnızca Avustralya'da popüler olduğundan söz etti. Aşağılamalar ve alaylarla dolu yazı, *LA Free Press*teki *Pis Moruğun Notları* köşesinde iki bölüm halinde, 12 Nisan ve 19 Nisan 1974'te yayınlandı. Wantling'in bu yazıları okuyup okumadığı kesin olarak bilinmese de Ruth, eşinin öyle veya böyle bunları duyduğunu düşünüyor. LA'da yaşayan arkadaşları vardı ve hiç şüphesiz içlerinden birileri telefon edip kişiliğine yapılan bu ağır saldırıyı ona haber vermişti.

Yazının ikinci bölümünün yayınlanmasından iki hafta sonra Wantling öldü.

Her zaman zorlayıcı ve değişken bir karakteri olan Wantling, Bukowski'nin şehirden ayrılmasının ardından içkiye başlamış, manik bir

ruh haline bürünmüş, Ruth'a kafasını toparlayamadığından yakınmaya başlamıştı. Arkadaşlarına yazdığı ve bir insan ve şair olarak değerinin ne olduğunu sorduğu mektuplarda ne kadar büyük bir bunalıma girdiği rahatça görülüyordu. Küçük bir yayınevi sahibi olan A.D. Winans'a çok üzgün olduğunu, kendini öldürene kadar içki içmek istediğini söylemişti. Zaten yaptığı şey de aynen bu oldu: kalp krizi geçirip yolda avaz avaz bağırarak çok yaşlı olduğunu haykırarak ambulansla hastaneye kaldırılıncaya kadar gece gündüz aralıksız içki içti. 1 Mayıs'ta öldüğünde kırk yaşındaydı.

Ruth, Bukowski'nin yazdığı yazıların, kocasının hayatının son haftalarında sergilediği davranışlar üzerinde belli bir etkisi olduğunu kabul etmekle birlikte ölümünün başlıca nedeni olduğunu kabul etmiyor ve zaten dengesiz bir kişiliği olduğunu hatırlatıyor. Wantling'in son ve ölümcül içki çılgınlığında nasıl bir rolü olduğunu bilememekle birlikte Bukowski bu derece hassas bir insanın ölümünden derin bir üzüntü duydu. A.D. Winans'a telefon edip Wantling'in gönderdiği şiirleri *Laugh Literary and Man the Humping Guns*'da yayınlamayı reddetmesinden, bir mektup yazarak onun daha güzel eserlerini de görmüş olduğunu ve yayınlamaya bu kötü şiirlerle başlamanın doğru olmayacağını anlatmasından söz etti. O mektubu gönderdiğine pişmandı şimdi, keşke Wantling bu kadar ciddiye almasaydı, deyip duruyordu.

Bukowski, Wantling'in ölümünü konuşmak için Steve Richmond'u da aradı. "Gençlde sabahın dördünde körkütük sarhoş bir halde telefon açardı," diyor Richmond. "Ama bu kez son derece ciddiydi ve aradığında saat akşamüstü dörttü. Farkındaydı: Birinin hakkında bir şey yazıyorsun, ve yazdığın kişi ölüyor. Bu bir sorumluluktur."

Bu trajedinin üzerinden kısa bir süre geçmişti. Ruth, San Fransisco'ya giderken LA'a uğradı ve şehirde tanıdığı tek kişi olan Bukowski'yi ziyaret etmek istedi.

Bukowski onu '67 model Volkswagen'ına bindirip yarışlara götürdü. Daha sonra yine nihayet De Longpre Avenue'dan taşındıktan sonra bir ev kiraladığı Carlton Way'e getirdi. Burası da yine kasvetli, Los Angeles'ın en berbat kavşaklarından biri olan Hollywood Boulevard ile Western Avenue'nun kesiştiği köşeden pek de uzakta olmayan iz-

be bir yerdi. Ruth o gece kanepede uyudu sabah olunca ikisi birlikte sitenin yöneticisi genç bir çift olan Brad ve Tina Darby'yi de yanlarına alarak Laguna Plajı'na gittiler. Brad'in Hollywood Boulevard üzerinde pornografik kitaplar sattığı bir dükkanı vardı, Tina ise go-go dansçısı olarak çalışıyordu.

Bu, Ruth'un Pasifik Okyanusu'nu ilk görüşüydü, ama kocası hayattayken ona California'da yaşadığı yıllardan ve okyanustan bol bol söz etmişti. Dalıp paten kayanları seyrederken kocasını, evliliklerini ve onun ölümünü düşündü. Sessizce ağlamaya başladı, ama bu bile Bukowski'nin sinirine dokunmuştu.

"Bill öldü," dedi. "Seni yalayıp yutamaz ama istersen ben yapabilirim."

Gün ilerledikçe Bukowski'nin tacizleri artarak sürdü, onu becermek istediğini, ona istediğini vermezse geri zekalının teki olduğunu söyleyip durdu. Artık kocası da yardım edemezdi ona. Brad Darby Bukowski'ye rahatsızlık vermemesini söyleyip uyardı ama o aldırmamış görünüyordu. Gece olduğunda Ruth, kalacakları motel odasında yatakta Bukowski'nin yanına uzandı; odada kanepe ya da yatabileceği başka bir yer yoktu. O gece aralarında bir şey olmadı ama Ruth *duygusal açıdan* tecavüze uğradığını düşünüyordu. "Bu hayatım boyunca başımdan geçen en çirkin olaydı," diyor. "İnanılmaz bir adamdı."

Sabah olunca Brad Darby'nin arabasıyla LA'a döndüler. Bukowski Ruth'la yan yana oturduğu halde "şişman, küskün, sürekli düşünen, çevresine nefret duyguları saçan" bu kadınla tek kelime bile konuşmadı. Ruth havaalanında indi, uçağa bindi ve Bukowski'yle bir daha asla karşılaşmamak üzere oradan ayrıldı.

Birkaç yıl sonra Ruth, Bukowski'nin *Kadınlar* kitabını alıp sayfalarını şöyle bir karıştırdığında bu kitabın, Bukowski'nin tanıdığı Liza Williams, Linda King ve Joanna Bull gibi kadınları konu aldığını, hiç şüphesiz kendisine de yer verdiğini gördü. Adını Cecelia Keesing olarak değiştirmiş ve ondan şişman ve sıkıcı bir kadın olarak söz etmişti.

İçki içmeye devam ettik. Cecelia bir tane daha içti ve sonra bıraktı.

"Dışarı çıkıp ayı ve yıldızları seyretmek istiyorum," dedi."Dışarısı o kadar güzel ki."

Dışarı çıkıp yüzme havuzunun kenarına gitti ve bir sandalyeye oturdu.

"Bill'in ölümüne hiç şaşırmadım," dedim kendi kendime. "Açlıktan öldü o. Kadın ona hiç vermiyordu."

Bu sevimsiz sözler bir yana, roman, Wantling"in ölümünün gerçek nedenini açıklamıyordu. Bukowski *LA Free Press*'te onun hakkında yazdıklarına hiç yer vermemişti. Ayrıca Laguna Plajı'nda Ruth'a yaptıklarından da hiç söz etmemişti. Ama Ruth olanları asla unutamıyor. "Korkunç bir şeydi," diyor. "Bu tecavüzü hayatım boyunca unutamayacağım."

10. ÜNLÜ OLMAK

"Bu surat canını sıkıyor mu?" diye sordu, Bukowski genç kadına. Beat şairleri Allen Ginsberg, Lawrence Ferlinghetti ve Gary Snyder'la birlikte katıldığı şiir okumanın ardından Santa Cruz'da verilen bir partideydi. "Yani, yüzümün harekete geçirici bir etkisi olduğunu düşünüyor musun?" diye ekledi, soğanımsı ve etli burnuna dokunarak.

"Hayır," dedi kız, sözlerini dikkatle seçmeye çalışarak. "Bence bir erkeği, içindekilerle yargılamak gerekir."

"İyi öyleyse," dedi Bukowski. "Haydi gel, sevişelim."

Yanında taşıdığı içki şişesinden -"şiir başına bir fırt" dediğini hatırlıyordu Ginsberg- votka-portakal içen ve gerginliğine bir de mide bulantısı eklenen Bukowski orada toplanan bin altı yüz dinleyiciyi kolayca etkisi altına almış ve onlara süngülerini düşürecek bir soru sormuş, "Çok sıkıcı değil mi?" demiş ve okumaya başlamıştı.

Ginsberg sahneye çıkıp bir blues parçası söylediği sırada salonda bomba ihbarı yapıldı. "Şarkıyı söylerken doğaçlama yapmaya başladım ve bu haberi orada bulunanlara gayet sakinleştirici bir havada ilettim. Şarkının sözlerinden neler olduğunu anlayan dinleyiciler büyük bir sükunet içinde orayı boşalttı. Dinleyiciler çıktıktan sonra sıra

şairlere geldi, o sırada Bukowski şaşkınlıkla bana baktı ve 'Ginsberg, sen çok sıkı bir herifmişsin.' dedi. Aslında beni fazla "akademik" bulacağını ya da dört gözlü ibne olduğumu düşündüğünü sanıyordum ama bana hayli uysal ve içten göründü."

O gece Ginsberg de partiye geldiğinde Bukowski onu partideki diğer konuklara alaycı bir dille tanıştırdı: "Bayanlar ve baylar, bu gecenin onur konuğumuz Allen Ginsberg. İnanabiliyor musunuz? Allen Ginsberg!" Müziğin kısılmasını istedi, kısılmayınca sevecenlikle kolunu omzuna attığı Ginsberg'e dönerek: "Aydınlığı bile gölgede bırakacak, iki bin yıllık bilgeliğe sahip gerçek bir dahi geliyor ve bu piçkuruları aldırmıyor bile!"

Ginsberg Bukowski'nun sırtını sıvazlayarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Bu iyi geldi, Allen, gerçekten iyi geldi," dedi Bukowski. "Bir şey içer misin?"

Ginsberg yeterince içtiğini söyledi.

"Herkes *Howl*'dan sonra kayda değer bir bok yazmadığının farkında," dedi Bukowski, içki teklifinin geri çevrilmiş olmasına kızarak. Sonra kalabalığa dönerek sordu: "Allen *Howl* ve *Kay-dish*'ten beri sözünü etmeye değer bir bok yazdı mı, siz söyleyin?"

"*Kaddish*," diye düzeltti, Ginsberg.

"Allen, kalbimi kırıyorsun. Sen bir baraküdasın Allen, dilinle yiyip bitiriyorsun beni," dedi ve pis pis güldü. Sonra da salonun ortasına geçip iri, sarhoş bir ayı gibi dans etmeye başladı; Ginsberg onun o halini, "bol pantolonu belinden sıyrılmış aşağı kayıyor ve kıçı görünüyordu," diyerek anlatıyor.

Artık hayli ünlü biri olmuştu. Gerçi daha hak ettiği kadar ün kazanmamıştı ama Ginsberg ve Ferlinghetti gibi saygın yazarlarla denk tutuluyordu. Beatniklerin de facto kulübü olan Colorado'daki Naropa Enstitüsü'nde şiir okuması istenmiş ama o geri çevirmişti. Kendisine ne kadar nazik davranırlarsa davransınlar, yapacağı en son şey o güruha dahil olmaktı. Beat şairlerinin içinde ona yüz vermeyen bir tek William Burroughs vardı, katıldığı bir şiir okumada onu ne kadar hakir gördüğünü davranışlarıyla herkese belli etmişti. Aslında bu da çok komikti çünkü Bukowski içlerinde yalnızca Burroughs'a hayranlık

duyuyordu. Bukowski dışarı çıkıp kavga etmeye çağırdı onu.

"Bir yumrukta yere sererdim onu," dedi, her ikisini de çok yakından tanıyan Harold Norse'a.

"Evet ama seni öldürürdü," dedi Norse. "Vururdu seni."

Bukowski'ye bir şeyler oluyordu. Kitapları çok iyi satıyor, Los Angeles'ta yaşayan bir arkadaşı onun biyografisi üzerinde çalışıyor, *Rolling Stone* dergisi Bukowski'nin kapsamlı bir hayran profilini çıkarıyor ve aralarında Fransız entelektüellerinin, Jean Paul Sartre'ın ve Jean Genet'nin de bulunduğu kişilerin eserlerine hayran olduğunu ortaya koyuyordu. Sartre ve Genet, Bukowski'yi "yaşayan en başarılı Amerikan şairi" olarak adlandırmıştı. Bu övgü dolu söz, underground basında geniş ölçüde yer buldu ve Bukowski hakkında söylenmiş sözlerin en önemlilerinden biri olarak kabul edildi, ancak belki bu da bir başka söylenti, Bukowski'nin ta kendisi tarafından uydurulmuş bir sözdü.

Genet ve Sartre'ın yaşamları ve eserleri üzerinde dünyanın en önde gelen uzmanlarından hiçbirinin bu iki sanatçının böyle bir söz söylediğine dair hiçbir bilgisi yok. Paris'teki Genet arşivinin müdürü Albert Dichy, "Jean Genet'nin, Bukowski'nin eserlerinden hoşlanabileceğini hiç sanmıyorum," diyor. Yazdığı Genet biyografisiyle saygın bir yer edinmiş olan Edmund White da, Genet ile Bukowski arasındaki bağlantıdan habersiz olduğunu söylüyor. Avrupa ve Amerika'daki Sartre uzmanları da benzer sözlerle bu iddiayı çürütürken, bütün bu gelişmeleri gören John Martin'e, böyle bir iddianın uydurma olduğunu duyurmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor. Bukowski arşivindeki belgelerde bu söze rastlanmaması, onun, Henry Miller örneğinde olduğu gibi bu kez de ününe ün katmak için böyle bir sözü kendi kafasından uydurduğu düşüncesini akla getiriyor.

Söylentinin nereden çıktığı, nasıl yayıldığı bilinmiyorsa da, Sartre'la Genet'nin bu sözde övgüsü gerçekten Bukowski'nin ününün yayılmasını hızlandırdığı bir gerçek.

Bukowski'nin eserleri kadar kişiliği de ilgi çekiyordu. Sık sık diğer şairlerin eserlerine konu olduğunu görüyordu. Jack Micheline, Harold Norse ve Steve Richmond, Bukowski hakkında eserler yazmıştı. Linda King, Santa Cruz'da cinsel hayatları hakkında anlattığı

öykülerle dinleyenleri gülmekten kırıp geçiriyordu. Yakın çevresinden olmayanlar da onun hakkında bir şeyler yazmıştı. İçlerinde en dikkati çeken, Bukowski'yle California'da bir şiir okuması sırasında tanışan kısa öykü yazarı Raymond Carver'ın yazdıklarıydı.

"Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum ve gerçek yazarlar yerine yalnızca daktilo yazan tipler görüyorum, çünkü hiçbiriniz aşkın ne olduğunu bilmiyorsunuz," demişti Bukowski, fakültede yaptığı konuşmasında sahneye çıktığı ilk dakikalarda. Bu hakarete Carver'ı da dahil etmiş, okuma sonrasında evine davet edildiğinde masanın altına eğilip gizli gizli içki içmişti.

Carver buluşma sırasında neşeli halini korumuş, Bukowski'nin "kaba saba dürüstlüğüne ve aşırı uçlardan uzakta yaşamasına" duyduğu hayranlığı dile getirmişti. Dul eşi Tess Gallagher, Carver'ın, "Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun" adlı dokunaklı, muhteşem şiirini Bukowski'yle geçirdiği bir akşamdan esinlenerek yazdığını söylüyor:

Sen aşkın ne olduğu bilmiyorsun dedi Bukowski
51 yaşındayım bak, gör beni
Şu genç pilice âşığım
Hata ettim belki ama o asıldı bana
o yüzden aldırma ahbap, böyle olmalı
Kanlarına girerim ve hiçbiri söküp atamaz beni
Kurtulmak için benden, denerler her şeyi
ama sonra hepsi bana geri döner
Hepsi bana geri döner, biri hariç
arkasından ağladığım
ama o zamanlar çok kolay ağlardım
Beni fazla zorlamaya kalkma ahbap
O zaman kötü biri olurum
Burada oturup biramı içerim
siz hippilerle birlikte bütün gece
On bardak bira içebilirim bir oturuşa
sudan farkı yoktur benim için
Ama üzerime gelmeye kalkarlarsa
pencereden fırlatır atarım elime geçeni
Daha önce de yaptım

Ama sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun
Bilmiyorsun çünkü hiçbir zaman
aşık olmadın sen, bu kadar basit

"Tanrım, benim hakkımda şiir yazdığı o gece, her zamanki gibi, sarhoştum, profesörlere ve üniversite öğrencilerine sataşıp duruyordum," demişti, Bukowski. "Vay canına, bir yandan da şarkı söylüyordum, demek Carver'ın gözünden kaçmamış bu."

Bu tür şiir okuma toplantılarına katılma ücretini 1.000 dolara yükseltti, 1970'lerde ilk okuma için önerilen 25 doların kaç katıydı bu para. Bukowski pek çok üniversitenin bu parayı ödeyecek gücü olmadığını, böylece kendisine işkence gelen o sıkıcı görevden sıyrılabileceğini sanıyordu. Ama yine de gelmesini isteyenlerin sayısı hiç az değildi, ne kadar fazla para ödenirse karşısındaki kalabalığa gösterdiği saygı o kadar azalıyordu. Ciddi eserleriyle ilgilenenlerin sayısı hiç de fazla değildi, bunu Santa Barbara'daki Baudelair's adlı kulüpte kendi de anlayacaktı.

"Haydi başlayalım da bitsin şu kahrolası okuma," diye söylenerek, bezgin bir tavırla çıktı sahneye.

John Martin, Black Sparrow Press'i, LA'ın kuzeyindeki, arabayla bir saat süren Santa Barbara'ya taşımıştı ve o gece karısı Barbara'yla birlikte dinleyicilerin arasındaydı. Bukowski'nin şiir okumalarına pek sık katılmazdı, kendisinden özel bir armağan olarak "ayakkabıboyacısı için bir tane" şiirini istedi. Şaşırtıcı bir biçimde iyimser ve yumuşak olan bu şiir Bukowski'nin en iyi eserlerinden biriydi:

bazen sert biri oluyorum
ama tadıma bakarsanız hâlâ
tatlı. bütün mesele
söylemeye korkuyor olmam.
hani sevgiliniz size,
"beni sevdiğini söyle," der de
söyleyemezsiniz ya aynen öyle.

Ama dinleyiciler şiirdeki inceliği fark etmedi bile. Hepsi yaşlı ihtiyardan açık saçık sözler duymak istiyordu: seks şiirleri, sarhoşluk

şiirleri ve müstehcenliğin her türü.

"Klişe! Klişe!" diye seslendi içlerinden bir işgüzar.

Genelde ılımlı biri olarak tanınan John Martin bu söze o kadar içerledi ki, adamın oturduğu sandalyeyi arkasından çekip sırt üstü yere düşürdü. Dövüşmek üzere yumruklarını sıkıp karşı karşıya geldikleri sırada Bukowski şiirine devam ediyordu:

en iyinizi
sandığından daha çok seviyorum.
diğerleri umurumda bile değil
yalnız onların da parmakları ve başları var
ve bazılarının gözleri
ve pek çoğunun bacakları
ve de hepsinin
iyi ya da kötü düşleri
ve yapacak bir sürü işleri

"Charles," kalabalıktan nazik bir kadın sesi yükseldi, şiirini okuması bittiğinde. Kadın belli ki kimsenin ona böyle hitap etmediğinin farkında değildi. "Charles, iri burunlu kadınlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ulu tanrım. Burada oturup böyle boktan sorulara cevap vermek zorunda mıyım?" Başını kederli kederli salladı. Komedyen ya da bir palyaço muydu? Görevliler adamı yaka paça dışarı çıkarıp sokaktaki parkmetreye kadar sürüklerken salonda bir uğultu koptu. "İri burunlu kadınlar hakkında ne düşünüyormuşum? Bana ne burunlarından!" Bir kahkaha koptu. "Boş versenize!"

Sanki dinleyiciler kendilerini aşağılamasını istiyorlardı. "Sizi aşağılık yaratıklar," dedi, isteklerine karşılık verircesine. "Midemi bulandırıyorsunuz." Sırtlanlar gibi gülüştü herkes.

Şiirleri çok kötü okuduğundan haberdar olduğunu söyledi, ama umurunda bile değildi. Eğer beğenmezlerse gitmekte serbesttiler. Paralarını geri alamazlardı ama. "Paranız cebime girdi bile," dedi. Mikrofonu yalarken delirmiş gibi bir görüntüsü vardı, şapır şupur sesler salonda yankılandı, sonra kağıtlarını topladı, deste yaptı ve salondu terk etmek üzere ayağa kalktı.

"Cehenneme kadar yolunuz var," dedi ve salondan ayrıldı.

Kulüp sahibi Claire Rabe bu gösteriyi şaşkınlık içinde izliyordu. "İnsanlar donup kalmıştı," diyor. "Punk akımının ilk örneklerinden birini sergilemişti neredeyse." Çok çirkin ve "tam bir ahmak" olduğunu düşünmekle birlikte (öyle sarhoştu ki burnu akıyordu ama farkında bile değildi), bir çok kadın gibi o da Bukowski'nin cazibesinden etkilenmişti. Evine davet etti ve o gece birlikte oldular. "Mükemmel denecek kadar evcil ve etkileyici biriydi," diyor. "O yüzden onu çok arzulamıştım."

Sürekli içki içmesine ve kadın peşinde koşmasına rağmen Bukowski bir yandan da yoğun çalışmasını sürdürüyordu. Kitaplarının giderek artan satışıyla birlikte John Martin'den aldığı 100 dolarlık aylık geliri 300 dolara yükseltmeyi başarmıştı. *Creem* dergisi kendisinden bir Rolling Stones konserini yorumlamasını istedi. Doğru dürüst gazetecilik yapmaya en çok yaklaştığı bu fırsatı iyi değerlendirdi ama bir rock konserini yorumlaması gereken bu yazısında at yarışlarına geniş yer ayırmış ve Beethoven dinlemenin Mick Jagger'ı dinlemekten çok daha keyif verici olduğunu belirterek bitirmişti. 1972'de San Fransisco'da gerçekleşen şiir okumasının City Lights tarafından albüm olarak yayınlanması teklifini kabul etti. Şiirleri dergi ve kitapçıklarda yayınlanmaya devam ediyordu. Ve daha da önemlisi, çok başarılı ikinci romanı yayınlanmıştı.

Factotum, hayatını bir dizi uyduruk işte çalışarak kazanan bir gencin başından geçenleri anlatıyordu. Romanında 1940'lı ve 50'li yıllarda, Birleşik Devletler Posta İdaresi'ne girmeden önce kendi başından geçenleri anlatmıştı. Bu romanı yazarken, George Orwell'in iki savaş arasında Fransa ve İngiltere'de işsiz güçsüz gezmesini anlattığı otobiyografik eseri *Down and Out in Paris and London*'dan esinlenmişti. Orwell, çok kısa bir süre için de olsa Bukowski'nin göğüs gerdiğinden daha büyük zorluklara göğüs germek zorunda kalmışa benziyordu (en azından barlarda içkiye harcayacak parası yoktu) ama Bukowski tam tersi gerçekmiş gibi bir hava yaratmak istiyordu. "Bu adam da zorluk çektiğini mi sanıyor?" demişti. "Benimkilerle karşılaştırıldığında onun aldığı yaralar yalnızca birer çizik. Kitabının kötü olduğunu söylemeye çalışmıyorum, ama aynı satırlarda ben çok daha

ilginç şeyler anlatabilirdim."

Factotum'un en önemli bölümü kitabın ortalarında Henry Chinaski'nin kendisine iyi davranan ama tembelliğinden sürekli yakınan patronu tarafından oto yedek parçacısından kovulduğu bölümdür:

"Kıçını kaldırmıyorsun, Chinaski,"

Bir süre başımı eğip ayakkabılarıma baktım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Sonra ona baktım.

"Sana zamanımı verdim. Bütün verebileceğim bu – bir erkeğin sahip olduğu tek şey. Hem de saati kıytırık bir çeyrek dolardan."

"Bu işe girmek için yalvarmıştın, unuttun mu? İşinin ikinci evin olduğunu söylemiştin."

"...tepedeki kocaman evinde rahat oturabilesin ve sahip olduğun eşyaların keyfini çıkarabilesin diye zamanımı verdim. Eğer bu anlaşmada, bu işte bir şeyler kaybeden taraf varsa... o da benim. Anlıyor musun?"

Dürüstçe para kazanmak için dürüstçe işlerde çalışmak, kapitalist düzene ayak uydurmak için toplumda ensesine vur lokmasını al gibisinden bir pozisyona bürünmek, Orwell'in sosyalist düşüncelerine yakındı. *Down and Out in Paris and London*'da Orwell hangi iş olursa olsun iyidir düşüncesinin "dağlar kadar zor işin ortaya çıkmasına" neden olduğunu yazmıştı. Bukowski'nin durumunda toplumu reddetme fikri, böyle bir terim boğazına takılıp kalsa da, anarşist boyutlara kadar ulaşmıştı. "Yazdıklarımın hiçbir anlamı yok," demişti Bukowski, samimiyetsiz bir edayla. "Ne bir ahlaki değeri var ne de sosyal değeri."

New York Times'da *Factotum*'u değerlendiren Richard Elman şunları yazmıştı: "Orwell'den beri berbat ve perişan olmayı birinci tekil şahısta anlatan böylesine başarılı bir eser yazılmamıştı. "Elman aynı zamanda romanla Bukowski'yi Los Angeles'ta üne kavuşturan ancak acemi bir gazetecilik örneği olmaktan öteye gidemeyen *Pis Moruğun Notları* arasındaki çarpıcı çelişkiye de dikkat çekiyordu.

Black Sparrow Press'in bastığı eserler, Bukowski'nin *LA Free Press* için yazdığı öykülerden ve *Adam, Screw, Fling* ve Larry Flint'in

Hustler'ı için yazdığı pornografik öykülerden çok daha büyük bir beceriyle yazılmıştı. Bukowski okurlarını şaşırtmak için son derece açık saçık bir dil kullanıyordu: okurların içini gıcıklamak için yazıldığı ilk bakışta belli olan öykülerde kadınlar "fahişe", cinsel ilişkiler "tecavüz" düzeyindeydi. Ortaya çıkan işin kalitesizliğinin yanı sıra Bukowski de memnun değildi yaptığından. İşini teslim etmesi gereken sabahlarda John Martin'e telefon açıyor, "Daha bir kelime bile yazmadım. Neden yapıyorum ben bu işi?" diye dert yanıyordu.

Martin ona bu işi para için yaptığını, başkasının zoruyla değil, tamamen kendi kararıyla başladığını hatırlatıyordu. Doğrusu o, Bukowski'nin *LA Free Press*'te yazdıklarıyla pek ilgilenmiyordu. "Ondan tek istedikleri seks öyküleri yazmasıydı, o ün de buradan kaynaklanıyordu," diyor. "Edebi bir kişilik geliştirmek yerine ağzı bozuk bir yazar olmak yetiyordu ona. Beni arıyordu -sanırım yazı teslimi Perşembe günleri öğlen saat ikide sona eriyordu- sabah saat onda homurdanarak beni arıyordu; daha o sırada hiçbir şey yazmamış oluyordu, sonra bir şey buluveriyordu. Ben de kendi kitaplarımda yazdığım konuları bazen böyle buluyordum ama ortaya berbat, yalnızca berbat işler çıkıyordu. Ama *Factotum*'u okursanız içinde "fahişeler" değil, ilişki kurmaya çalıştığı kadınlar olduğunu görürsünüz. Bukowski kadınlara uzaktan uzağa büyük bir hayranlık duyar ve onların kendisine ne kadar uzak olduklarına bakıp hayıflanır."

Bukowski'nin arada sırada da olsa konusu iğrenç olmakla birlikte gazetelerde ya da seks dergilerinden birinde çarpıcı öyküleri çıkmıyor değildi. Ama hiçbiri, Bukowski'nin bir çocuğa tecavüz edilmesini anlattığı *İblis* kadar sarsıcı, başarılı olamazdı.

İşsiz güçsüz, başıboş bir serseri olan Martin Blanchard oturduğu apartman dairesinin penceresinden küçük bir kızı gözetlemektedir. Kızın yaşı altıyla dokuz arası bir şeydir ve arada sırada küçük kızın iç çamaşırlarını görür. Kendini tatmin eder, sarhoş olur ve derken kızın arkadaşlarının gözüönünde ona bir garajda tecavüz eder. Her bir ayrıntı grafik olarak pornografik bir dille anlatılır:

Martin Blanchard kızın donunu çıkardı, ama bir yandan onun küçücük ağzını öpmekten kendini alamıyordu; kızsa bayılmış gibiydi,

suratına vurmayı kesmişti. Ama vücutlarının farklı boylarda olması işi zorlaştırıyordu. Başlangıçta hayli istekliydi ve duyguları başını döndürdüğü için hiçbir şey düşünemiyordu.

Aleti dışarıdaydı – kalın, mor, çirkin. Onunla birlikte içindeki çılgınlık da dışarı fırlamış gibiydi ve yöneleceği bir tek yer vardı.

Ve tam o sırada –küçük bir ampulün aydınlattığı garajda- Martin oğlanların kendi aralarında konuştuğunu duydu. "Bakın! Bakın! Ne kadar kocaman, şimdi onu ona sokacak herhalde."

"İnsanların böyle bebek sahibi olduklarını duymuştum."

"Şimdi burada bebek mi yapacaklar?"

"Herhalde."

İblis, Bukowski'nin yazdığı en aşırı düz yazı örneğiydi. Önce erkek okurların cinsel duygularını tahrik ediyor, sonra da sonunda Blanchard'ı polislere dövdürerek ona acımalarını sağlıyordu. John Martin bu öyküyü basmayı reddetti, *Hustler* temsilcisi 1.000 dolar telif ödeyerek öyküyü yayınladı. Dergiyle yaptığı söyleşide Bukowski kendini haklı göstermeye çalışıyordu.

İblis'i aynı öyküde anlattığı gibi, küçük bir kızı komşunun bahçesinde oynarken seyrettikten sonra yazmıştı. Kendini tatmin ettiğini ve ona gerçekten tecavüz etmeyi aklından geçirdiğini kabul ediyordu. *Hustler* onu durduran şeyin ne olduğunu sordu.

"Yapmadım, hayır. Ama yapmak istedim," diye cevaplamıştı. "Ben potansiyel bir tecavüzcüyüm, ama bunun cezasından kurtulamayacağımı biliyordum. Değmezdi. Küçük bir çocuğa tecavüz edersem sonum ne olur? On beş yıllığına yedek bir göt bulmam mümkün değildi, öyle değil mi?"

Sonunda, küçük kızların erkeklerle cinsel ilişkiye girmekten korktuğunu söyleyerek bitiriyordu sözlerini ama sekiz yaşında bir kız gelip de aletini ağzına almak isterse ona engel olmayacağını da eklemeyi unutmadan.

"İnsanlar bana okudukları bu öyküden tahrik olduklarını söylüyor," demişti öykü hakkında. "O halde içinde benim, duygularımın ya da karakterin çocuğa karşı hissettiklerinin dışında birtakım gerçekler olmalıydı... Bunlar çok hoş şeyler, biliyorsunuz."

Bukowski, böyle bir öykü yazmış olmasını, bir tecavüzcünün zihnine girmeye çalışmak ve erkeklere akıllarına bile getirmek istemedikleri bir yönlerini hatırlatmak olduğunu söylemişti.

Çoğu kez sütununda yazmak için aklına bir şey gelmediğinde başka bir kaynaktan ödünç alıyor ya da çalıyordu. Komşusu, Tina Darby, onu egzotik dansçı olduğu günlere ait anılarıyla eğlendiriyor ya da Brad'la katıldıkları seks partilerinde neler olduğunu anlatıyordu. "Birbirimize öyküler anlatırdık ve bir de bakardık o öyküler *LA Free Press*'te yayınlanmış. Bir konuşmayı alır, biraz değiştirir ve yazısında da kullanırdı." Ayrıca çevresinde yaşayan ve basit hayatlar sürdüren bir masaj salonunda kapıcılık yapan Sam gibi insanlardan da yararlanırdı. Bu kişi, pek çok öyküde Kerhaneci Sam olarak görünmüştü.

Bukowski geceleri yazısını bitirdiğinde bazen Hollywood'la Western'in köşesindeki dükkana kahve içmeye giderdi. Brad Darby'nin yöneticilik yaptığı ve pornografik eserlerin satıldığı köklü bir kitapçı dükkanı olan Le Sex Shoppe'a uğrardı. Birlikte sigara içerler, Brad ona eve götürmesi için çeşitli dergiler verirdi. Diğer zamanlarda ise oturur içlerinden bazılarıyla aralarında göz aşinalığı doğmuş olan sokaktaki fahişeleri seyrederdi.

"Sanırım orada kendini evinde gibi hissediyordu, sert bir adam olduğunu düşünüyordu, bu yüzden o köşeye gider, oturur, ışıkların değişmesini seyrederdi," diyor Darby. "Herkesin onu tanıması, adıyla seslenmesi çok hoşuna giderdi."

Bukowski kahvecide otururken, eşi Irmelin ve ileride ünlü bir film yıldızı olacak oğlu Leonardo'yla birlikte Hollywood'la Western'in karşı köşesindeki bir bungalovda oturan çizgi roman dağıtımcısı George Di Caprio'yla karşılaşırdı sık sık.

1974 yılının son günlerinde Di Caprio ailesi bebekleriyle birlikte kutlayacakları ilk Yılbaşı gecesine hazırlanıyordu. George bungalovunu süslemiş, bir Noel ağacı satın almış ve annesini yemeğe davet etmişti. Yılbaşı gecesi yemeğinin ardından bulaşıklar yıkanırken kapı vuruldu ve yüzü içkiden korkunç bir görünüme bürünmüş şeytan kılıklı Bukowski içeri daldı.

"Biliyor musunuz, insanın cennetle arasında yalnızca birkaç san-

lım var," dedi bir bilmece gibi konuştu ağacın, kar manzaralı resimlerim ve bebek Leonardo'nun uyuduğu odaya girince. George Di Capno bu şifreli sözleri çözmeye, bir anlam vermeye çalışıyordu. Eğlenceyle ilgili sözler olsa gerekti. George'un kulağı ağır işiten annesi bir daha söylemesini istedi.

"Evet, hmmm, yalnızca birkaç santim..." diye başladı yine Bukowski ve sonra bağırdı: BİRKAÇ SANTİM ENGELLİYOR BİR ERKEĞİN KENDİ ALETİNİ AĞZINA ALABİLMESİNİ!"

Sütunu için yeni malzemeye ihtiyaç duydukça, yazısını teslim etmesinden bir gece önce Tina ve Brad'a gitmesi artık alışılmış bir durumdu. Bu geceler genelde sarhoş muhabbetiyle geçiyordu: Bir defasında Bukowski her yazarın gerektiğinde sözlerini yemesi gerektiğini söylemiş ve sonra *LA Ferre Press*'i yırtıp yemiş, sonra da Tina'nın halısına kusmuştu. Bir başka gece kendini tabancayla bacağından vurmuştu. Daha sonraki bir gece Brad, Tina'yla Bukowski'yi aynı yatakta yakalamış, Linda ise Tina'nın, Bukowski'nin kucağına çırılçıplak oturup poz verdiği polaroid resimleri görmüştü.

Onu ne kadar beğendiklerini söylemek için Carlton Way'e gelen ve aralarında 1966 yılında "Elusive Butterfly" adlı parçasıyla büyük ün kazanan Bob Lind'in de bulunduğu hayranları da ona yazıları için fikir veriyordu. Lind, Taylor Hackford'un belgeselinin televizyonda tekrar gösterimini izledikten sonra Bukowski'yle bağlantı kurmak istemişti. Bukowski'ye adını ve telefonunu bırakmış, kendisiyle tanışmak istediğini belirtmişti. Birkaç gün sonra, yine Linda'yla atışıp, onun evi terk etmesinden sonra kendisini çok yalnız hisseden Bukowski saat üçte Lind'i aradı ve bir bira içmek üzere evine davet etti.

"Fark ettiğim ilk şey, o çok çirkin yüzünden sonra tabii, omuzlarıydı. Elini sıkarken bir elimi omzuna koyduğumda beton gibi sert olduğunu hissettim. Kendini koyuvermiş bir adamın böyle güçlü omuzları olmasını beklemiyorsunuz," diyor Lind. Bukowski, yıllarca postanede koli taşıdığı için omuzlarının böyle sert ve güçlü olduğunu söyledi.

Viski içiyor, ardından Heineken'le devam ediyordu. Lind, Bukowski'nin de kullandığını sanarak biraz kokain çıkardı, mutfak ma-

sasına döktü, iki ince sıra yaptı, sonra da bir banknot çıkararak rulo gibi kıvırdı.

"Nedir bu evlat? Ne yapıyoruz?" diye sordu daha önce hiç burundan çekmemiş olan Bukowski.

"Seni daha da ayık yapar," dedi, Lind. Sıra Bukowski'ye gelince o kadar heyecanlandı içine çekeceğine burnundaki bütün havayı dışarı verdi ve bütün toz mutfağa dağıldı gitti.

"Yo, hayır, bu bok pahalı bir şey, evlat."

Her ne kadar kokainini ziyan ettiyse de, Bukowski'yle tanışması Bob Lind için en büyük düşlerinden birinin gerçekleşmesi demekti, ancak ertesi hafta Bukowski'nin *LA Free Press*'teki köşesinde kendisiyle alay ettiğini görünce donup kaldı. "Uyduruk bir hippi adı takmış ve benden saçma sapan çiçek çocuğu klişeleriyle söz etmişti. Benim de katıldığım komik diyaloglar uydurmuş, bana 'Hey, ahbap, bulutlardayım, uçuyorum,' gibisinden sözler söyletmişti." Bukowski, Lind'i aşağılamayı *Kadınlar*'da da sürdürmüş onu Dinky Summers adındaki sevimsiz karakter olarak kullanmıştı.

Kadın hayranları da Bukowski'ye inanılmaz bir ilgi gösteriyor, mektuplar yazıyor, telefon ediyor ya da çıplak fotoğraflarını gönderiyorlardı. Pek çoğu, kötü bir ilişkiyi bitirmiş, kendilerine kol kanat gerecek yaşlı bir adamın ilgisine muhtaç genç anneler, diğerleriyse ünlü biriyle yatmayı kafalarına koyan "groupie"lerdi. Bunlar, "neden listede yoksun?" adlı şiirinde söz ettiği gibi, Bukowski'ye ulaşmakta hiçbir zorluk çekmiyorlardı:

55 yaşında bir adam için
23'üne kadar kimseyi götürmemiş *
50'sine kadar da buna pek fırsat bulamamış
sanırım listede olmalıyım
Pacific Telephone aracılığıyla
Ta ki sıradan erkeklerin götürdüğü kadar
Götürünceye dek

Yanlarında altılı bira getirdikleri sürece nedenleri ne olursa olsun ziyaretçilerini geri çevirmiyordu. Tina ve Brad Darby, sık sık bahçede Bukowski'nin bungalovuna doğru yürüyen genç kadınlar görüyor-

dı. "Bazen çok şaşırıyordum," diyor Brad. "İçlerinden bazıları gerçekten çok güzeldi, bahçe hiç boş kalmıyordu." Bukowski bu kızlara o sırada birlikte olduğunu ama onun aradığı kadın olmadığını söylüyordu. Olur da Linda aniden gelirse kızları Tina'yla Brad'in bungalovuna dolduruyor, kızlar, Linda gidene kadar orada kalıyordu.

Bir gece yatmak üzereyken çok seksi bir sesi olan bir kızdan telefon geldi. Kız, Santa Monica Boulevard'daki Barney's Beanery adındaki barda kız arkadaşıyla birlikte oturduğunu söyledi. Arkadaşı, hayranıydı ve bugün onun otuzuncu yaş günüydü. Sakıncası yoksa gelip onunla tanışmak istiyorlardı. "Olur," dedi. "Gelirken altılı bira getirmeyi unutmayın ama."

İkisi hiç vakit geçirmeden geldi. Yaş gününü kutlayanın adı Georgia Peckham-Keller'dı. Fahişe kılıklı, kibrit çöpü gibi sıska bir esmerdi, daha sonra buzdolabının önünde o ünlü fotoğrafa çıplak poz vererek Bukowski için kendisini ölümsüzleştirecekti. Diğerinin, telefon edenin adı Pamela Miller'dı. Yirmi üç yaşındaydı, *Fling* dergisindeki kızlarınki gibi harika bir vücudu vardı. Uzun boylu değildi ama iri göğüsleri ve Ann Margret'inkini andıran (biraz da uyuşturucu çekmiş olmanın etkisiyle) neşeyle parlayan yeşil gözleri, çok güzel bir yüzü ve uzun, kızıl saçları vardı. Tam da bir erkeği çıldırtacak kadındı. "Sanırım çekici biri olduğum söylenebilirdi," diyor, Bukowski üzerindeki etkisini anlatırken kendinden emin bir tavırla. "Karşı cinsi baştan çıkarmakta hiçbir zaman zorluk çekmedim." Arkadaşlarının göğüsleri yüzünden ona Cupcakes adını taktığını söyledi. Sutyen numarası 38 D idi. İsterse o da Cupcakes diyebilirdi.

Aralarındaki konuşmayı dinlerken Bukowski, Cupcakes'in daha alımlı, Georgia'nınsa daha sevimli olduğunu düşündü. Cupcakes'in karakteri bir köpekbalığının karakterini andırıyordu. Georgia'ya, "Keşke senin ruhunu alıp onun vücuduna sokabilseydim," dedi. Cupcakes'ten, onun cinsellik fışkıran kızıl saçlarından gözünü ayıramıyordu. "Harika kadına sahip olabilirim." Cupcakes bunun bir iltifat olduğu düşünerek kıkır kıkır güldü.

Kızlar gittikten sonra Bukowski pis şiltesinin üstüne uzandı ve Cupcakes'i düşündü. Daha önce kızıl saçlı bir sevgilisi hiç olmamıştı. Saçları alev alev yanıyordu sanki.

Cupcakes, işten çıktıktan sonra Carlton Way'e uğramayı alışkanlık haline getirdiği sırada Hollywood'da Alman temalarının hakim olduğu The Alpine Inn'de kokteyl garsonu olarak çalışıyordu. Konuştukları konu genelde kendisiydi – şiire hiç ilgi duymuyordu ama bu yakında değişecekti. 1952'de San Fransisco'da doğmuştu. Annesi İtalyan, iki yaşındayken evi terk ettiğinden beri görmediği babası ise Anglo-İrlanda kökenli bir gazete muhabiriydi. On beş yaşındayken, yirmi iki yaşındaki erkek arkadaşından hamile kalmıştı. Okulu bırakmış, bebeği doğurmuş, kocasını kaybetmiş, seks filmi oynatan sinema zinciri Pussycat Theaters'dan birinde çalışmaya başlamıştı. 1973 yılının Pussycat Theatres Güzeli'ydi.

Hayat onun için sonu gelmeyen bir partiydi, eğlendiği ve bağımlısı olduğu diyet haplarıyla kafayı bulduğu sürece hiçbir şeye üzmüyordu kendini. Kendinden yaşlı erkeklerle çıkmayı seviyordu. "Hank'e bağlanmamın asıl nedenini biliyordum. Klasik nedendi, kendime bir baba arıyordum."

Bukowski'yle tanıştığı sırada, kızı Stacey'le birlikte Hollwood'da döküntü bir bungalovda kalıyor, bir yerden bir yere, içine onlarsız yapamadığı teneke kutularını, ilaçlarını, şişelerini, giysi ve ayakkabılarını, dergilerini ve sigara paketlerini doldurduğu emektar Camaro'suyla gidiyordu. Kirasını sürekli geç yatırıyordu. Stacey'ye giysi alacak parası yoktu, doktorlara yalvar yakar reçete yazdırdığı ilaçlarla sabahtan akşama kadar kafayı bulmuş bir halde dolaşıp duruyordu.

Bir gün Stacey bir arkadaşının yaş günü partisine gitmek istedi ama uygun bir giysisi yoktu. Çocuğun haline acıyan Bukowski ona sarı bir elbise aldı. Çok sevinen Pamela çok tatlı olduğunu söyleyerek yanağından öptü Bukowski'yi.

Birlikte Olympic Audotiruom'daki boks maçlarını izlemeye gittiklerinde seyirciler ringdeki boksörlere yaptıkları tezahüratın neredeyse aynısını Cupcakes için de yaptı. Giydiği giysinin içinden fırlayacakmış gibi bir hali vardı. Bukowski yüzünü onun saçlarına ya da göğüslerinin arasına gömmenin, elbisesini başının üzerinde çıkarıp çılgınca sevişmenin hayalini kuruyordu.

Sonra birden ortadan kayboldu ve ancak günler sonra geri döndü. San Fernando Vadisi'nde oturan annesini ziyarete gittiğini söyledi

ama Bukowski onun başka erkeklerle birlikte olduğunu düşünüyordu. (Henüz onunla yatmamıştı.) "Bir anı bir anını tutmayan biriydim, arada bir kaybolur sonra geri dönerdim," diyor Cupcakes. "Bu da pek çok erkeği çileden çıkarmaya yeterdi."

"iri küpeler" adlı şiirinde Bukowski, Pamela'ya duyduğu karmaşık duygularını dile getiriyordu:

her gördüğümde daha da güzelleşmiş buluyorum
onu

200 yıl önce olsaydı bir kazığa bağlayıp diri diri yakarlardı
herhalde

Linda King hamile kaldığında çocuğun babasının Bukowski mi yoksa onunla atışıp kafası bozulduğunda birlikte olduğu iki üç kişiden biri mi olduğuna karar veremiyordu. Baba kim olursa olsun, Bukowski'nin bebekle ilgilenmeyeceğini biliyordu. Sürekli bir ayrılıp bir barışmaktan da sıkılmıştı ve ilişkilerini bir defada sonsuza dek bitirmeye karar verdi. İşinden ayrıldı, evini sattı ve Arizona'ya yerleşmeye karar verdi.

Mobilya ve eşya taşımakla geçen bir günün ardında bebeği düşürdü, bu arada kanama yüzünden kendi de ölüyordu.

Bukowski aradığında Linda düşükten sonra evinde dinleniyordu. Olanları anlattı ama Bukowski umursamadı. "Bebeğin kendi çocuğu olmadığını düşünüyordu, o yüzden hiçbir tepki göstermedi." Onun da verecek haberleri vardı. Cupcakes'in bir süre öncesine kadar dairesinde olduğunu söyledi. Cupcakes nihayet onunla yatmaya karar vermişti ama önce gidip yeni ve temiz bir şilte almasını istemiş, eskisinin pislik içinde olduğunu söylemişti. Bir dükkan birkaç saat içinde 35 dolar karşılığında bir şilteyi kapıya kadar getirmişti. Bukowski Cupcakes'e biraz para vermiş ve kutlamaları için şampanya aldırmaya göndermişti. Acaba parayı alıp kaçar mı diye sormak için de Linda'yı aramıştı. Linda tiksinerek kapadı telefonu.

Cupcakes şampanyayla döndüğünde Bukowski Linda'nın ne kadar kızdığını ona da anlattı, ikisi çılgınca güldüler.

Ertesi akşam, Linda King, bir arkadaşının kan yapar diye tavsiye

ettiği roze şarabını içiyor, içtikçe sarhoş oluyor, sarhoş oldukça Bukowski'nin yaptıklarını kafasında kuruyordu. "Ben bu kadar üzülmüş, her şeyimi kaybetmişken onun orada oturup şampanyayla kutlama yapması beni çok üzmüştü." Kalkıp ona gitmeye ve evini başına geçirmeye karar verdi.

Kapıyı vurduğunda kimse açmayınca mutfak penceresinden içeri girdi, Bukowski'nin Royal daktilosunu buldu. Daktiloyu camdan çıkarıp çalılıkların arasına sakladı. Tekrar içeri girdi, radyosunu, resimlerini, tablolarını, eski fotoğraflarını ve daha da önemlisi kitaplarının ilk baskılarını topladı. Bukowski herhalde en çok bunları seviyordu.

Bukowski her zamankinden erken bir saatte evine döndüğünde Linda'yı çalılıkların arasında yakaladı. Çıldırmış gibi öfke içinde titriyordu. Aralarında çıkan kavga kendi standartları göz önüne alındığında bile dudak uçuklattıracak kadar şiddetliydi. Neler oluyor diye bahçeye çıkan Tina Darby, Linda'nın aklını kaçırmış gibi olduğunu söylüyor. Bukowski daha önce çekilen polaroidleri hatırlayınca Tina'nın güvenliğinden endişe etti ve ona içeri girip kapıyı kapamasını söyledi.

"Ben bunu hak etmiyorum," dedi Linda'ya. "Bunlar benim kitaplarım. Hepsini ben yazdım. Kitaplarımı geri vermelisin."

Linda Şey'e gidip bir kucak dolusu kitapla geldi ve o kitapları Bukowski'nin evinin camlarına teker teker atmaya başladı. Camlar şangır şungur inerken Linda da haykırıyordu. "BU O KADIN İÇİN!.. BU ŞU KADIN İÇİN!.. BU DA ÖBÜR KADIN İÇİN!"

Camları indirirken ben de durmuş seyrediyordum.

Polis nerede, diyordum kendi kendime. Nerede kaldılar?

Sonra Lydia bahçedeki beton yolda koştu, çöp kutusunun oradan sola döndü ve yandaki evin bahçesine daldı. Küçük bir çalının arkasında daktilom, radyom ve ekmek kızartma makinem duruyordu.

Kadınlar'dan

"Ciyak ciyak bağırıyordu, daktilosunu almıştı," diyor, olayları penceresinden seyreden Tina. Daktiloyu havaya kaldırdı ve sonra olanca gücüyle fırlattı. Önce park edilmiş bir otomobile çarptı, sonra da asfaltın üstüne düştü.

...Kapağı ve birkaç parçası kırılıp darmadağın oldu. Daktilonun kalan kısmını aldı, başının üstüne kaldırdı ve haykırdı: "BANA KADINLARINI ANLATMAKTAN VAZGEÇ!" Daktiloyu yere fırlattı yine.

"Aslında Bukowski'ye bir iyilik yapmıştım," diyor Linda. "John Martin ona yeni bir daktilo almak zorunda kaldı. İhtiyacı vardı."

Öyle bir kontrolden çıkmıştı ki Bukowski'nin polis çağırmaktan başka bir çaresi kalmamıştı. Linda yaka paça karakola götürüldü ve burada bebeğini kaybetmesiyle ilgili göz yaşartıcı bir öykü anlattı. Bukowski şikayetçi olmayacağını söyledi, yoksa Linda çocuklarının velayetini kaybedebilirdi. Her şey bitmişti; bu olay ilişkilerinin sonuydu ve ikisi de bunu çok iyi biliyordu. Eğer işler biraz daha kontrolden çıkarsa birbirlerini öldürebilirlerdi.

Linda eve döndü ve Arizona'ya gitme planlarını gözden geçirdi, yitirdiği şeyler için az da olsa bir üzüntü hissetmiyor değildi. "Aramızda gerçekten bir aşk ilişkisi vardı ama sonra araya daha başka kadınların da girmesiyle yavaş yavaş azaldı, sonunda geriye hiçbir şey kalmadı," diyor. "Aramızdaki büyük bir aşktı, gerçekten, ama ünlü olduğunda bu ünün meyvelerini toplamaya başladı, zaten erkekler de bunun için ünlü olur değil mi? Dünyadaki bütün kadınları elde etmek için. Yüzlerce kadından biri olmak istemedim."

11. ÖLÜM GÜN BATIMI
KAN ZAFER KIRMIZISI KIZLAR

Cupcakes'le tanışmasını izleyen haftalarda Bukowski yarı yaşından da küçük bu kıza deliler gibi aşık oldu; gözü, kendisiyle doğru dürüst ilgilenmeyen bu genç kadından başkasını görmüyordu. Üzüntülerine gülüyor, başka erkeklerle düşüp kalkıyor, günlerce ortadan kayboluyor sonra hiçbir şey olmamış gibi birden dönüyor ve yüzü mahkeme duvarını andıran Bukowski'nin karşısına çıkıveriyordu.

"Cups, artık daha fazla dayanamıyorum," diyordu Bukowski, derin bir keder içinde. "Mahvoluyorum."

bu sefer işim bitik.
tipiye yakalanmış Alman ordularından
farkım yok ve de komünistlerden,
omuzları düşük yürüyen
gazetelerini katlayıp
eski çizmelerinin içine sokmuş.

verdiğim sözler daha da berbat.
hatta daha da kötüsü.

zafer o kadar yakındı
zafer hemen oradaydı.

aynanın karşısında dururken
çok daha genç ve çok daha güzeldi
şimdiye kadar tanıdığım bütün kadınlardan
metrelerce uzunluktaki saçlarını tarıyordu
geri çekilme'den

Cupcakes onun aşk şiirlerinden hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Gözünde hiçbir kıymeti yoktu o şiirlerin. Şarkı söyler gibi bir tonla onun eserlerini alaya alıp Bukowski'ye işkence etmekten büyük bir keyif alıyordu:

derken sabah uyandım
ve gidip tuvalete kustum
ve ardından tıraş oldum...

"Görüyor musun," dedi, "Senin yazdıklarını ben de yazabiliyorum, hatta daha iyilerini."

"Çok komik, Cups," dedi Bukowski, yapmacık bir gülüşle. "Çok komik, evet. Ama buna bir son vermeliyiz artık."

"Neden?"

"Çünkü beni öldürüyor."

"Sen neden *söz ediyorsun*?" diye sordu, küçük, aptal bir çocukmuş gibi. "Çok fazla pembe dizi seyretmişsin sen." Elinden tutarak oturduğu kanepeden çekip kaldırdı Bukowski'yi. "Haydi kalk, yarışlara gidelim." Her şeye rağmen, Bukowski'yi girdiği bunalımlardan nasıl çıkaracağını iyi biliyordu. Kızıl saçların çevrelediği başının altından türlü şeytanlık çıkıyordu.

Bukowski'nin Volkswagen'ına bindiler -artık ön camında, Cupcakes'in oturunca ayaklarını dışarı çıkarabileceği bir delik vardı- ve ilk yarışa yetişebilmek için hızla Hollywoood Park'a gittiler. Cupcakes, Bukowski'den gözünü üstünden ayırmamasını, ilaç aldığı zaman farkında olmadan alıp başını gittiğini söyledi. Nitekim bahislerini yatıran Bukowski döndüğünde onu bıraktığı yerde bulamadı. Önce kadın-

lar tuvaletine sonra ilk yardım bölümüne gitti ve sonunda onu bir erkekle sarmaş dolaş yakaladı.

Bir şair genelde sevgilisi için en fazla bir şiir yazarken Bukowski, Cupcakes için koca bir kitap yazdı ve bu kitap, *Scarlet*, Black Sparrow Press tarafından sınırlı sayıda yayınlandı. Kitaptaki dört şiir, aralarındaki ilişkide yönlendirici başlıca duygunun şehvet olduğunu ortaya koymaktadır.

İçeri girdiğinde tuttuğum gibi
Yakalayıp oturttum kucağıma.
Gözlüğümü çıkardım ve ona,
"iç şunu," dedim.
"oh," dedi, "karıştırmışsın birbirine
şarapla Jim Beam'i, yaramaz bir çocuk olacaksın
birazdan."

"Saçlarına kına yakıyorsun, değil
mi?

"*bakmıyorsun*" dedi bana ve
ayağa kalkıp indiriverdi
pantolonunu ve külotunu
aynı saçları gibiydi
oradaki
tüyler de
(aşağısı ve yukarısı kızıl)

Cupcakes'e armağan ettiği kitabın içine şunları yazmıştı: "Bana bu şiirleri yazdıran, insanın hayatında nadiren hissettiği duyguları tattıran kıza." Duyduğu hayranlığı bir armağanla, yazdığı bu kitapla sunmuştu. Cupcakes gülmemek için kendini zor tutuyordu: "Yazdıklarına büyük bir saygı duyduğum söylenemezdi," diyor. "Şiirleri genelde olumsuzdu, övgü dolu değildi. Kitabın da saman gibi bir şey olduğundan emindim." Kitabı tozlanıp, sayfa kenarlarının kıvrılacağına aldırmadan bir köşeye attı, şimdilerde ziyaretçilerine arada sırada çıkarıp gösteriyor.

Bukowski birkaç günlüğüne ayrılacaktı, hoşça kal demek için Cupcakes'i arıyor ve hiçbir yerde bulamıyordu. Camaro'suna rastlayabilmek umuduyla Hollywood'da tur attı; aklına gelen her yere baktıktan sonra Cupcakes'in evine gitti ve Büyükbaba Bukowski'nin kendisine verdiği ve Volkswagen'in dikiz aynasına astığı Malta askeri haçını çıkarıp onu aradığının bir işareti olarak evinin kapısına astı.

caddelerde gezinip duruyorum
bindiği kan kırmızısı savaş gemisini ararken
aküsü boşalmış, kapıları
menteşelerinden sarkan

sokaklarda gezinip duruyorum.
dokunsalar ağlayacak bir halde,
duygusallığımdan utanarak
ve sanırım aşkımdan.

yağmurda arabasıyla dolaşıp duran şaşkın bir ihtiyar
şansının onu bırakıp nerelere gittiğini
merak eden.
(*bir hata yaptım*)

Ne zaman topuklu bir ayakkabıdan çıkan ve asfaltta yankılanan ayak seslerini duysa daktilo yazmayı kesiyor, Cupcakes mi geliyor diye kulak kabartıyordu ama kadınlar penceresinin önünden durmadan gelip geçiyordu. Telefonun her çalışında bahse girdiği atın finiş çizgisine yaklaştığı sırada duyduğu heyecanın aynısını duyuyordu ama bir türlü birinci gelmiyordu o at. Bir gece arabasına atlayıp bungalovuna gitti. Haç hâlâ orada duruyordu. Bir not bıraktı:

Pazar sabahı saat 1.30

Ölüm gün batımı kan zafer kırmızısı kız-

Neden delicesine sevdiğim ama beni hiç sevmeyen, çılgın, aklı tamamen başka yerlerdeki kadınsın? Kafam karışık. Benden üstün olmalısın. Tamam, neyse. -Yani, eğer 9 yarıştan 8'ini kazanıyorsam birinde hayal kırıklığına uğramaya da katlanabilmeliyim.

Çalçene Charley

Sabaha kadar bekledi, bir ses çıkmayınca yine gitti ve ikinci notu yazdı:

Pam,

SENİ SEVDİĞİMİ KABULLENMEK ZORUNDA OLMAKTAN NEFRET EDİYORUM.

Geri zekalı bir zirzop gibi davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin?

Akşamdan kalma olmanın verdiği duygusallık onu pişmanlığa sürükledi ve notun devamı geldi:

Pam-

Öyle demek istemedim. Seni hâlâ seviyorum. Ama sen de bana hiç yakınlık göstermiyorsun, bazen her şey öyle dayanılmaz oluyor ki.

Canını sıkmak istemiyorum. Bir çaresine bakacağım. Yalnız olan bitenlere bir anlam verebilmem biraz uzun sürecek.

Hank

Ve yine aramadığında:

Pam-

Çok teşekkürler, bir bok değilmişsin.

Bu davranışı Cupcakes'in garibine gitmişti. Aynı şey daha önce de Linda King'in başına gelmişti. Birlikte oldukları kısa zamanla kıyaslanamayacak kadar derin bir tutkuyla bağlanıyordu Bukowski. "Onu ciddiye almıyordum. Kendimi de ciddiye almıyordum. Aldırmaz ve uçarı davranışlarımı sürdürüyordum ve bu da onu çılgına çeviriyordu," diyor Cupcakes. "Ben aptal bir çocuğun tekiydim." Bukowski kendini zorlayıp duygularını açarsa, Cupcakes'e kendisi için ne demek olduğunu anlatmaya çalışırsa kız gülüp geçiyordu. "Dalga geçiyor, konuyu değiştiriyordum çünkü o zamanlar bir erkeği derinden sevecek ya da ona bağlanacak durumda değildim."

Bir okuma için New York'a gittiklerinde Janis Joplin'in de kalmaktan çok hoşlandığı, gürültülü West 23rd Street üzerindeki Chelsea Hotel'de oda tuttular. Yılın en sıcak günlerinden biriydi. Cupcakes serinlemek için balkona çıktı. Bukowski yattığı yerden öğleden sonra güneşinde kızıl saçlarının ışıl ışıl parlamasını seyrediyordu. Kendini

ona her zamankinden daha yakın hissediyordu çünkü Cupcakes gelirken uçakta uyuyakalmış, başını onun omzuna yaslamıştı. O sırada kafası iyi olduğu için bunu fark etmediğini biliyordu ama olsun: bu anın, paylaştıkları en sıcak anlardan biri olduğunu düşünüyordu. İndikleri sırada zar zor uyandırmıştı onu.

Muazzam göğüslerine baktım. Nefes alıp almadığını anlamak için. Kıpırdamıyorlardı. Ayağa kalkıp bir hostes buldum.

"Lütfen yerinize oturun bayım, inişe geçiyoruz," dedi.

"Bakın, çok endişeliyim. Kız arkadaşım bir türlü uyanmıyor."

"Öldü mü yoksa?" diye fısıldadı, hostes.

(*Kadınlar*'dan)

"Biliyor musun, Cups, şimdiye kadar yaptığın en sevimli şey, asla unutamayacağım hareketin uçak yolculuğu sırasında başını omzuma yaslamandı," dedi.

Cupcakes şaşkınca bir ifadeyle baktı onun yüzüne. "Hatırlıyorum, 'Buna daha fazla dayanamayacağım, ne yapacağım ben bu adamla?' diye kara kara düşünmüştüm. O sıralar çok gençtim." Duyguları hakkında konuşmak yerine sözü değiştirmeye çalıştı. "Bana bak," diye bağırdı. "TUTUNMUYORUM!" Demir parmaklığa sırtını dayayıp kollarını iki yana açtı ve sırt üstü aşağı doğru sarktı. Bir yandan da "Eee-e-eee-e-eee!" diye bağırıyordu.

Bukowski, aldığı ilaçların ve içkinin etkisiyle gözlerinin anlamsız, bomboş baktığını fark edince dehşete kapıldı. "Haydi Cups, içeri gir," diye yalvarmaya başladı, bir köpeği kandırmaya çalışır gibi tatlı bir sesle."Haydi, çekil oradan."

"Eee-e-eee-e-eee!"

Ve sonra düştü, neyse ki düşerken dengesini toplamış ve aşağıdaki çöplerin üstüne düşmeyi başarmıştı.

nice kadın kaybettim
nice değişik yoldan
ama bu ilk olacaktı
ilk olacaktı
böylesi
(*özgürlük*)

Okuma, 2nd Avenue'yla 10th Street'in kesiştiği yerdeki St Mark's Kilisesi'nde yapılacaktı, biletler çoktan tükenmişti. Bukowski elinde altılı bira kıvırta kıvırta peşinden gelen Cupcakes'le birlikte sahneye doğru yürüdü. "Hayranları akın etmişti," diyor, fotoğrafları çekmekle görevli Gerard Malanga. "Bir şiir okumasında görmeyi ummayacağınız türden adamlardı bunlar." Bu şehre en son elinde mukavva bir bavulla, cebinde yalnızca yedi dolarla gelmiş, "Aftermath of a Lengthy Rejection Slip"'in *Story* dergisinin arka sayfalarına tıkıştırıldığını görüp büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. O zamandan bu zamana büyük değişiklikler olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

O akşam Cupcakes'e bakarak beş, altı şiir okudu, ancak Cupcakes öyle bir kendinden geçmişti ki bunların farkında bile değildi. Aynı gece daha geç saatlerde otele dönüp de kendini yatağa yığılırcasına bıraktığında hâlâ uyanmamıştı bile.

Bukowski, Cupcakes'in aşkından serseme dönmüş bir halde olsa da başka genç hayranlarıyla buluşmaya devam ediyordu. Bunlardan biri de Bukowski'yle tanışmaya cesaret edip edemeyeceği konusunda arkadaşlarıyla bahse giren ve tanışmayı başararak bu bahsi kazanan Sacramento'lu Jo Jo Planteen'di. Bukowski, Jo Jo'ya eğer Los Angeles'a gelirse karşısında bir oral seks şampiyonu bulacağını yazdı. Kendisine mektuplar yazan iki kadınla tanışmak için Teksas'a gitti, içlerinden biri onu bütün masrafları üstlenerek Avrupa gezisine çıkardı. Eylül ayında A.D. Winans'ın bir kız arkadaşıyla San Fransisco'ya gitti. "Hank'le birlikte olmayı bir şey sanıyorlardı," diyor Winans. "En iyi dostunun kız arkadaşıyla birlikte olabiliyordu, sanırım bu da onun zaaflarından biriydi."

Bir gün John Martin, Bukowski'ye telefon etti, açan olmayınca iyi olup olmadığını merak edip Hollywood'a, ona bakmaya gitti. Verandada Hollandalı, sarışın, on sekiz yaşlarında blucin ve atlet giymiş iki kız oturuyordu. "Yapraklara yeni düşmüş çiy taneleri gibiydiler," diyor Martin. "Görseniz daha önce ağızlarından bir tek kötü sözcük çıkmamış olduğunu sanırdınız."

"Hank içeride mi," diye sordu Martin.

"Evet. Uyuyor."

"Peki siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Amsterdam'dan geldik, onu becermek için," dediler, sanki Disneyland'e girmek için sıra bekliyor gibiydiler.

Bir başka gün postacı geldiğinde kapısının önünde bekleyen üç dört kadın olduğunu gördü. "Hank, ne yapıyorsun? Nasıl beceriyorsun," diye sordu adam. Bukowski asıl sorunun onlardan nasıl kurtulacağı olduğunu söyledi.

Bir de şiir okumalara gelen groupieler vardı, Bukowski'ye telefon numaralarını bırakıyor ve yazdığı şiirleri ne kadar sevdiklerini anlatıyorlardı. Bukowski bir defasında, bunun, kadınlarla tanışmanın en berbat yolu olduğunu söylemişti ama ikinci eşi olacak Linda Lee Beighle'yle de böyle tanışmıştı.

Linda Lee 1943 yılında Pennsylvania'lı zengin bir ailenin kızı olarak dünyaya geldi. Yeni yetmeliğinde evden kaçtı. 1960'larda hippilerle birlikte Hindistan'a gitti. Birleşik Devletler'e döndüğünde, California'ya gidip Redondo Beach'te sağlıklı yiyecekler lokantası açmadan önce "kendini üzme, mutlu ol" sözleriyle ün kazanan Hintli guru Meher Baba'nın müritleri arasına katıldı; Miami, Florida'daki bir televizyon kanalında çalıştı. Eylül 1976'da Bukowski'yi keşfettiği sırada West LA'da The Troubadour'da okuyordu ve onunla tanışmayı denemeye karar verdi.

Bukowski ve Cupcakes gösteriden önce barda Joan Smith ve erkek arkadaşıyla birlikte içki içiyordu. Joan sonradan şiir yazmaya başlamış eski bir go-go dansçısıydı, şampanyayı ısmarlayan erkek arkadaşı ise dergi yayıncısıydı. Bukowski'den dergisine yazı yazmasını istemiş ama bu öneri Bukowski'yi hiç de heyecanlandırmamıştı. "Zengindi ve Bukowski zenginlerden hoşlanmazdı," diyor Joan. "Kendisine patronluk taslanmasından da nefret ederdi." Bukowski bardağındaki içkiyi bitirdi, Joan'a, şişmanlıyorsun diye takıldı, artık ayrılmaz aksesuarlarından biri haline gelen altılı birasını aldı ve kalabalığın karşısına çıkmak üzere ayağa kalktı.

Aralarında, ileride hayli ilgi toplayacak *Love is a Dog from Hell* adlı derlemede yer alacak olan "bir stetoskop vakası" da bulunan ve Cupcakes için yazdığı yeni şiirlerinden birkaçını okudu.

doktorum muayenehanesine az önce girdi
bir ameliyattan çıkıp

benimle tuvalette buluştu
"kahretsin," dedi bana,
"nereden buldun onu? oh, böyle kızlara
yalnızca *bakmaya* bile dayanamıyorum!"
ona dedim ki: "bu da benim uzmanlık alanım: beton
yürekler ve güzel vücutlar. kalp çarpıntısı
yaratacak biriyle tanışırsan bana da haber ver."

"O benim işte!" diye bağırdı Cupcakes. Kalabalığı yararak ilerliyor, arada masalara çarpıp sendeliyordu. Dinleyiciler gülmeye başladı. Kafası yerinde değildi yine. "Hey, bakın, o benim!"

"Evet, tatlım, sensin!" dedi Bukowski, onu ne kadar sevdiğini anlatan bir başka şiire geçmeden önce. Ama sonra Cupcakes'in salondan çıkıp Santa Monica Boulevard'da gezdiğini ve tanımadığı birinden kendisini eve götürmesini rica ettiğini fark etmedi bile.

Kalabalık yavaş yavaş dağılırken Joan ve erkek arkadaşıyla yalnız kalan Bukowski'nin bütün neşesi kaçmış, içki içme isteği kalmamıştı. Cupcakes'in böyle çıkıp gitmesine üzülmüştü. The Troubadour'u gezerken Linda Lee Beighle bir fırsatını bulup kendini tanıttı ve yıllardır eserlerini okuduğunu, onun hayranı olduğunu söyledi. Bukowski, tepeden tırnağa süzdü onu. Kendinden gençti ama fazla da genç değildi. Ufak tefek, zayıf bir sarışındı. Görünüşü fena sayılmazdı. Bir kağıt parçasına telefon numarasını yazdı, elinde şişe tutan bir adam resmi çizdi. Linda Lee de kendi numarasını yazıp verdi. Sonra Bukowski evine gitti.

Cupcakes'le arası hâlâ bozuktu. Birkaç gün sonra Linda Lee'nin lokantasına, Dew Drop Inn'e gitti. Linda Lee'nin sağlıklı yiyeceklerle hazırladığı sandviçi yerken etrafa göz bir göz attı, mekân hoşuna gitmişti. Duvarlara gökkuşağı resimleri çizilmiş, Linda Lee'nin, yüzünde garip bir ifade ve sabit bir gülümseme olan gurusunun posterleri asılmıştı.

Bir kitaplık vardı. İçinde üç dört kitabım duruyordu. Birkaç Lorca kitabı buldum ve bir yere oturdum ve okuyormuş numarası yapmaya başladım. Böylece çevremde şortla dolaşan insanları görmek zorunda

kalmayacaktım. Hiçbir sıkıntıları olmamış gibi davranıyorlardı – hepsi iyi bakılmış, korunmuş, kendilerini mutluluk zırhıyla korumaya almış gibiydiler. Hiçbiri hapse girmemiş, beden gücü gerektiren ağır işlerde çalışmak zorunda kalmamış, hatta trafik cezası bile yememiş gibiydi.

(*Kadınlar*'dan)

Bukowski o sırada *Kadınlar*'ın ortalarında, *Sırtlanın Aşk Öyküsü* adlı bölümü yazıyordu. Giovanni Bocaccio'nun *Decameron*'undan esinlenerek kaleme aldığı bu bölümde, postanedeki işinden ayrıldıktan sonra kadınlarla arasında geçen sallantılı aşk ilişkilerini anlatıyordu. Dew Drop Inn'i ziyaret etmesinden beri düzenli olarak görüştüğü Linda Lee ana karakter Sara olarak yer alıyordu. "Kobaylarından biri de bendim," diyor Linda Lee. "Merakla incelediği yaratıklardan biri." Ancak tanıdığı ve kitaplarında yer verdiği diğer kadınlarla arasında büyük bir fark vardı: Linda Lee, Bukowski'nin kendisiyle sevişmesine asla izin vermemişti. En azından ilk başlarda. Meher Baba'nın ilkelerinden biriydi, aralarında evlilik bağı olmayan kişilerin iffetlerini korumaları. Linda Lee de yıllardır bu ilkeye uyuyordu. Bukowski, uygun bir dille Meher Baba'nın yanılabileceğini söylese de Linda Lee'nin verdiği tek yanıt öpücükler oluyordu.

Karanlıkta öpüştük. Ben öpüşme hastasıydım zaten, Sara ise tanıdığım en iyi öpüşen kadınlardan biriydi. Lydia'dan beri bu kadar iyi öpüşen bir kadınla tanışmamıştım. Ama her kadın farklı, hepsinin ayrı bir öpüşme tarzı var. Eminim Sara'yla öpüştüğüm sırada Lydia da bir orospu çocuğunun tekiyle öpüşmekteydi, ya da herifin bir tarafını öpüyordu.

(*Kadınlar*'dan)

Linda King'i hatırlaması üzerine Bukowski eski göz ağrısını ziyaret etmek için Phoenix'e uçtu ve hafta sonunu birlikte geçirdiler. Ondan kendisiyle birlikte Los Angeles'a dönmesini istedi; Cupcakes'i ve diğer kadınları başından def edebilirdi. Hayat o olmadan çok sıkıcıydı. "Ama her şeyin bittiğini ikimiz de biliyorduk," diyor Linda.

"Geri dönmeyeceğimin farkındaydı."

Vedalaşmaları, "ben makul bir adamım" adlı şiire esin kaynağı oldu. Onu iyi tanımayanlar, bu şiiri çok sevdiği bir kadın için yazdığını asla anlayamazdı:

geceyi birlikte geçirdik
ve şimdi sıra kahvaltıya gelmişti
Arizona'daki bir kafede,
şirin, sakin bir yer
güneş vurmuştu
kırmızı beyaz ekose
masa örtüsüne

"yiyemiyorum..."
dedi bana

gözyaşları süzülüyordu
yanaklarından

"tabağındakileri ben yerim,"
dedim ona,
"atılmasın, yazık..."

arkasına yaslandı
derin bir nefes aldı
ve çığlığı bastı

"Onun böyle şiirler yazması sinirime dokunuyordu," diyor Linda. "Şiirin tonuna bakan, son derece duygusal, düşünceli bir adam olduğunu sanırdı, ama ertesi gece gelip sizinle yatmak için yalvarır durur, sırnaşırdı. Bazen de çok zalimleşir, belli konularda kendini çok iyi temize çıkarırdı." Bir daha hiç görüşmediler.

LA'da döndüğünde yeni Linda'sı onu bekliyordu. "Bütün kadınlara aynı şeyi yapıyordu, çok iyi arkadaş olduk," diyor Linda Lee. "Birlikte içki içiyor, sürekli telefonda konuşuyorduk." Cinsel ilişkiye hâlâ sıra gelmemişti; öpüşüyorlar, eğer Bukowski'nin o gün şansı varsa

yatağa uzanıp birbirlerine sımsıkı sarılıyorlardı. Linda Lee duygusal olarak etkileniyordu Bukowski'den. İki parçaya ayrılmış kalp resimleriyle süslediği duygusal mektuplar gönderiyor, günlük hayatında gördüğü, yaptığı her şeyin nasıl da onu hatırlattığını anlatıyordu. Yavaş yavaş ona aşık oluyordu.

Bukowski'nin Linda Lee'ye duyduğu ilgiyi kıskanan Cupcakes diş hekimliğinde okuyan bir öğrenciyle çıkmaya başladı. Bir sabah genç öğrencinin yatağında uyandığında Bukowski'yle aralarındaki her şeyin bittiğinin farkındaydı. Vedalaşmadı bile. Bukowski'nin duyduğu üzüntüyü unutması hiç de kolay olmadı. Ne kadar üzgün olduğu, Alman film yapımcısı Thomas Schmitt'in, çekmekte olduğu belgesel için şiir okumasını istediğinde apaçık ortadaydı. Aslında Linda King için yazdığı ama sevip de kaybettiği diğer bütün kadınlara uygun düşecek bir şiiri, "duş"u okudu ve son dörtlüğe geldiğinde kendini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı:

...sen getirdin onu bana,
götürmen gerektiğinde
yavaşça ve sessizce yap bunu
sanki uykumda ölmüşüm gibi hiçbir acı duymayayım...

Amber O'Neill aradığında, "Ben Hank Bukowski," diye açtı telefonu. Amber da hayranlarından biriydi. San Fransisco körfez bölgesinden arıyordu, eserlerini çok beğeniyor ve mutlaka tanışmak istiyordu. Bukowski, harika bir vücudu olan kız arkadaşından yeni ayrıldığını anlattı ona. Amber'a, LA'a gelmek isteyip istemediğini sordu.

"Ben, sizin oralarda görmeye alıştığınız tipte bir kadın değilim," dedi, Cupcakes hakkında duyduklarından sonra umutsuzluğa kapılan Amber. "Boyum çok kısa; göğüslerim ve kalçam yok gibi."

"O kadar önemli değil," dedi, Bukowski. Kızın, Betty Boop'unkini andıran son derece tiz sesini fark etmişti. "Gelirsen oturup sohbet ederiz seninle."

"Hey, *o kadar da* kısa değilim!"

"Her neyse," dedi, gülümseyerek.

"Bu bir davet mi?"

"Evet, tabii. Bunu hep yaparım."

Cuma akşamı Los Angeles Havaalanı'nda bekleyen Bukowski, Oakland uçağından inen kadınları inceliyordu. Hepsi de sanki şehri istila etmeye gelmiş iri yarı kadınlardı. Belli etmeden bacaklarına ve göğüslerine bakıyordu. Linda Lee, Bukowski'nin kadınlara doğrudan doğruya bakamadığını söylüyordu, doğruydu; güzel kadınlar korkutuyordu onu. Hangisinin Amber olabileceğini merak ediyordu. Sonra titrek bir ses duydu.

"Selam, Bay Bukowski."

Dönüp baktığında seslenenin genç bir kız olduğunu gördü. Bir eli iki boyunda, kırk üç kilo ağırlığında, kot pantolon ve pamuklu kırmızı bir bluz giymiş, ince uzun boynu, tombul yanakları olan gencecik bir kız. Kadınlar'da, Tanya'yla tanışmasını şöyle anlatıyordu:

...Arkamı döndüğümde ufak tefek bir kız çocuğunun durduğunu gördüm. 18 yaşında gösteriyordu, ince uzun bir boynu, yuvarlak omuzları, uzun bir burnu vardı...

"Gel bakalım, sevgili torunum," dedi, aslında otuzlu yaşlarında olan Amber'e, arabasını park ettiği yere doğru yürürlerken.

Amber, Bukowski'nin duvarları "bok rengine" boyanmış dairesini, içlerine yumurta ya da et kızartmak için yağ doldurduğu kahve tenekelerinden geçilmeyen mutfağını ve Linda Lee'nin, bira ve viski kadar zararlı olmadığını düşünerek içmesine izin verdiği beyaz şarap şişeleriyle dolu buzdolabını çok beğendi. İçerisi 40 wattlık bir ampul le aydınlatıldığı için dairedeki her şey koyu renk görünüyordu. Ama banyoya bir kadın eli değdiği belliydi. Bukowski, Linda Lee'nin gelip ovduğunu söyleyerek bu durumu teyit etti. Amber ayrıca, Amber aynı zamanda Linda Lee'nin ahşap kasasını kereste parçalarından yaptığı yatağın üzerine Cupcakes'in devasa bir şilte koydurduğunu da öğrenecekti. Büyük olasılıkla üzerinde yatacakları yatak da buydu Eğer bu kadar gariplik de yetmiyorsa, Linda Lee, Bukowski'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek için ara sıra telefon ediyordu.

Kahramanının yanında nasıl davranması gerektiğinden emin olamayan Amber, hakkında o kadar şey okuduğu erkeklik organının neye benzediğini kendi gözleriyle görmek için pantolonunun fermuarını indirdi, kendi pantolonunu da çıkardı. Çok sinirli ve gergindi. Bu

kowski. *Kadınlar*'da bu olayı küçük bir çocuk tarafından ırzına geçilmesi olarak anlatmıştı:

İpteki bir maymun gibi oynuyordu onunla. Tanya, sadık bir okurumdu. Büyümüş de küçülmüş gibi bir hali vardı. Her şeyden haberi vardı bu çocuğun. Kederimi fark etmişti sanki. Çılgın gibiydi, bir yandan da başını arkaya atmış, kendi kendisiyle oynuyordu. Kendimizi en eski ve en heyecan verici oyuna kaptırmış gidiyorduk. Aynı anda geldik, sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Küçük ve narin bedeni üzerime yığıldı. Saçlarına dokundum. Ter içindeydi. Sonra üstümden kalktı ve banyoya gitti.

"Bay Bukowski," dedi. "Gözümü açacak halim yok. Güzel arkadaşınızın kendi elleriyle yaptığı şu görkemli yatağınıza yatıp uyumamın bir sakıncası var mı?"

Ertesi akşam Bukowski onu en sevdiği lokantaya, Musso & Frank Grill'e götürmeye karar verdi. Burası Hollywood'un en ünlü mekânlarından biriydi, kurulduğu zaman Bukowski doğmamıştı daha. Amber bu önemli akşamda çok güzel görünmek istiyordu, "Çinli fahişe elbisesi" adını taktığı elbisesini giyecekti. Ama elbise ütü istiyordu, ama evde ne ütü ne de ütü tahtası vardı. Kızartma tavasını ısıtmaya karar verdi.

"Böyle bir şeyi ilk kez görüyorum," dedi Bukowski, Amber giysiyi yakıp ilk deliği açtığında.

Hollywood Boulevard'ın sıcağından ve turist keşmekeşinden kurtulup Musso'dan içeri girdiklerinde yemek odası şeklinde bölünmüş ve klimayla serinletilmiş özel bölmelerde bir mağaraya girmiş gibi hissediyorlardı kendilerini. Bukowski Amber'a buraya pek çok kadınla birlikte geldiğini, garsonun kendisini pezevenk sandığından şüphelendiğini söyledi. Garson Ruben Rueda Bukowski'yi elbette tanıyordu ve viski içmeye başladığında gözünü üstünden ayırmaması gerektiğini öğrenmişti artık. "Biraz saldırgandı," diyor, Rueda. "Birkaç kez onu karga tulumba dışarı atmak zorunda kalmıştım. Sarhoş olmaya başladığını hemen anlayabiliyordum. Önce gözlerinden belli oluyordu. Onunla konuşuyordum ama o başka tarafa bakıyordu."

Barda oturup içkilerini ısmarladılar. Likör gecesiydi. Rueda, Bu-

kowski'nin viski söylemesini. bitirince yine aynısından istemesini dikkatle izliyordu ama nedense o akşam bir sakinlik vardı üzerinde. Barın arkasındaki aynada kendine bakıp, "Biliyor musun, o kadar da kötü görünmüyorum," dedi. Amber, görünüşün Bukowski için ne kadar önemli olduğunu o zaman anladı. Hayatı boyunca çirkin olduğunu düşünerek yaşamıştı ama şimdi orta yaşında, sakalı ağarmaya başladığı bir dönemde nasıl oluyorsa yakışıklı görünmeye başlıyordu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi.

"Sen de harika bir kadınsın," dedi sevecen bir sesle. "Ve çok güzel gözlerin var."

Eve döndüklerinde Amber kendini, dışarıdaki lambalardan süzülen soluk ışığın aydınlatmaya yetmediği loş odada, kanepede Bukowski'yle otururken buldu. Bukowski, Linda King'le sevişirken neler yaptıklarını anlattı, eğer sakıncası yoksa aynı şeyleri onunla da yapmak istiyordu. Amber, daha önce hiçbir erkeğin, kendisiyle sevişmek istediğini böyle formal bir dille ifade etmediğini düşünerek bir sakıncası olmadığını söyleyince Bukowski, Linda Lee'nin yaptığı yatağın üzerinde, ay ışığında yaşlı suratını Amber'ın bacak arasına soktu.

Amber, Bukowski'nin, Linda Lee'nin yaptığı yatağa attığı tek sevgilisi değildi. Kasım 1976'da bir şiir okuması için gittiği Vancouver'da tanıştığı nazik lokanta müdiresi, yirmi dokuz yaşındaki Jane Manhattan'la da aynı şeyi yapmıştı. Birlikte olmuşlar, Kasım ayı çıkmadan Jane, Los Angeles'a gelmiş ve Carlton Way'de dokuz günlük bir tatil yapmıştı. "Sanırım, Bukowski'nin arkadaşları arasında en hanım hanımcık görüneni bendim," diyor Jane. "Çok komikti. İlişkimizi bu kadar komik yapan şey aramızdaki zıtlıklardı."

Onu da önce Musso & Frank'te yemek yemeye, ardından at yarışı seyrettirmeye götürdü. Jane hipodromdaki bütün barmen ve vezne darların, yazar olduğunu bilmeseler de, Bukowski'yi tanıdığını fark etti. "Oradaki simalardan biriydi. Sevdiği hayat buydu. Böyle mutlu oluyordu."

Jane, Tina Darby'yle birlikte Hollywood'da alışverişe çıktı ve kendine bir çift topuklu ayakkabı aldı. Bukowski ayakkabıları görünce çok beğendi. Pantolonunu açıp ayakkabılardan birini önüne bastır

dı ve sanki onunla sevişiyormuş gibi odanın içinde dans etmeye başladı.

"Kaltak, beni sevmiyorsun!" deyip ayakkabıyı odanın ortasına fırlattığında Jane kahkahalara boğuldu. "Her gün yapacak bir komiklik buluyordu. İçinde sonsuz bir yaşama sevinci vardı, neşeliydi – her zaman komik görünmeye, yorumlar yapmaya bayılıyordu. Tam bir komedyendi."

Jane, bir öğleden sonra, bir barın önünden geçtikleri sırada içki ısmarlamak istediği Bukowski'nin farklı bir yüzünü daha görecekti.

"Oraya giremem," dedi ve ağlamaya başladı. "Birçok yılım sefalet içinde böyle barlarda geçti; sarhoş bir halde saatlerimi, günlerimi, yıllarımı harcadım ben oralarda. Böyle bir bar görmek bile mideme sancılar saplanmasına yol açıyor."

Linda Lee haftanın üç gününü Carlton Way'de geçirmeye başlamıştı. Cumartesi günü arabasına atlayıp Redondo Beach'ten yola çıkıyor, Bukowski'nin başka kadın ziyaretçisi olmazsa Salı akşamına kadar orada kalıyordu. Bukowski, ona aşık olmaya başladığını hissediyordu. Zaman zaman fazla sahiplenici olsa da Linda Lee'den hoşlanıyordu. Telefonla arayan kadınlardan rahatsız oluyordu Linda Lee. Bukowski bu yüzden birkaç kez darılmıştı ona, ama reddedilmeye de katlanamıyordu. Mayıs 1977'de Jo Jo Planteen'e yazdığı mektupta Bukowski, Linda Lee'nin her ayrılışlarında daha da çılgına döndüğünü yazmıştı. Ancak yine de aldatma konusunda çok başarılıydı, Bukowski. Meher Baba tarikatının liderlerinden birinin Redondo Beach'e geldiğini duyan Bukowski, Jo Jo'ya bunun, birbirlerini görmek için bulunmaz bir fırsat olacağını söyledi. Zaten Linda Lee'nin, dindar arkadaşını ağırlamakla meşgul olacağından gözünün başka bir şey görmeyeceğinden emindi.

Linda Lee hakkındaki rahatsızlıklarına rağmen, birbirleriyle gidere daha da yakınlaştılar ve Bukowski ona ihanet etmekten vazgeçti. Linda Lee'nin sağlığıyla, içtiği sigara ve içkilerin miktarıyla ilgilenmesi hoşuna gidiyordu. Zaten ellili yaşlarını devirmek üzereydi ve yaşlandığını hissetmeye başlıyordu. Neşeli ve alımlı bir kadındı, birlikteyken çok iyi eğleniyorlardı. Çok yakın dost olduklarında, ona daha iyi davranması gerektiğini kabullendi. Ağustos 1977'de Carl We-

issner'e gönderdiği mektupta şunları yazmıştı:

Linda Lee'yle birlikte Del Mar'a gittik, motel odamıza döndük, bu kez de gecenin sıkılıp 1.30'unda kayalıklarda yüzmeye ve dalmaya gittik. Üzerimizdeki sıkıntıyı atmamıza bire bir geldi. Hem sonra, ölmek için kötü bir yöntem de sayılmazdı. Tekrar odamıza döndük, sabaha kadar uyumadık. Çok iyi bir kız, sarhoş, deli, kaba olduğum birçok gece yanımdaydı ve her defasında olanları unutup beni affetti... şimdilik.

Ama aralarında hâlâ çok sıcak bir ilişki olduğu söylenemezdi. Linda Lee, ilişkilerinin bu yönünü bir keşişin hayatına benzetiyor. "Cinsel ilişkiye girmemekte ısrar ediyordum," diyor. "Bunun nedeni, onun çok güçsüz ya da seks konusunda yetersiz oluşu değildi – şimdiye dek aralıklarla da olsa türlü kadınla türlü ilişki yaşamıştı; çılgın kadınlarla şaşırtıcı, tiksindirici, saçma sapan ilişkiler." Bu ilişkilere ait satır arası bilgiler *Kadınlar*'a ve *Love Is a Dog From Hell*'e de sinmişti. Bu iki eserin tamamlanmasından sonra, eski adetlerin üzerine bir sünger çekip yeni bir hayata başlamaya hazırdı artık.

12. AVRUPALI ÇOCUK

Mayıs 1978'de Lufthansa uçağına binen Bukowski, hem şiir okumasına katılmak hem de doğduğu ülkeyi görmek üzere Almanya'ya gitti. Yanında Linda Lee ve bu yolculuğa ait anıların derleneceği bir kitap hazırlamayı düşünen fotoğrafçı dostu Michael Montfort da vardı.

Yolculuk sırasında içecekleri içkinin servis yapılacağı tekerlekli tepsi, uçağın koridorunun ucunda göründüğünde beyaz şarap içmeye karar vermişlerdi, ama sonra ne kadar roze şarap varsa bitirip kırmızıyla devam ettiler. "Michael, kabul ediyorum," dedi iyice sarhoş olunca. "O kitabı yazacağım."

İş bağlandıktan sonra içmeye devam etti. En son *SS President Fillmore*'da geçtiği okyanusu bu kez havadan, bira içerek uçakla aşıyordu.

Almanya'da yayınlanan ilk Bukowski kitabı, kapağında Henry Miller'ın sözlerinden alıntıların da olduğu ve 1976'da basılan *Pis Horuğun Notları*'ydı. Kitabın fazla satmamasından hiç de cesaretleri kırılmayan Carl Weissner ve yayıncı Benno Kasmyr, adını, Bukowski'nin eski bir kitapçığından ödünç aldıkları, *Poems Written Before*

Jumping Out of an 8 Storey Window adlı yeni bir kitabın hazırlığına girişmişti bile. Daha duyulur duyulmaz elli bin sattı. Bunu *Erections, Ejaculations, Exhibitions and General Tales of Madness* ve daha aşırı uçlardaki eserlerinin derlendiği *The Fuck Machine* izledi. Her biri yaklaşık seksen bin sattı.

Bu başarının ardından Weissner ve Frankfurtlu bir yayıncı, Bukowski adını Almanya'da daha da sağlamlaştıracak bir çalışmaya girişiler ve *Postane* ile *Factotum* romanlarını ve ayrıca kısa öykülerinden bazılarını aynı kitapta toplamaya karar verdiler. Daha çok *Mavi Kitap* olarak bilinen bu eser Almanya'da neredeyse yüz bin sattı.

Bukowski, eserlerinin üçer dörder binlik sınırlı sayıda basımlarının yapıldığı Amerika'ya oranla, Almanya'da elde ettiği ünü ve geniş okur kitlesini büyük bir şaşkınlıkla izliyordu. Black Sparrow Press bu kitapları her yıl tekrar tekrar bastığı halde toplam satış adedi Avrupa'daki satışla kıyaslanamayacak kadar düşüktü.

John Martin, Bukowski'nin kaba saba tavrının Alman okurları etkilediğini düşünüyor. "*Stern* dergisine bakın. Belden aşağı espriler ve osuruk şakalarından başka bir şey göremezsiniz. Ulus olarak espri anlayışları böyle, o da onları bu noktadan çok güzel yakaladı," diyor.

Carl Weissner, elde ettiği başarıyı, Alman Edebiyatı'nda savaş sonrası dönemde yaygın olan politik açıdan doğru olmak için harcanan çabaya duyulan bir tepkiye bağlıyor. Örneğin, öyle bir inanış yaygındı ki Holocaust'un ardından Almanlar'ın şiir yazamayacağına inanılıyordu. "Her şey sol görüş üzerinde yoğunlaşmış, bütün yazarların başlıca ilgi alanı işçilerle ve ev kadınlarıyla söyleşi yapmak olup çıkmıştı. Bukowski'nin siyasi bir programı olmaması ve kullandığı şatafatlı edebî dil pek çok kişinin ilgisini çekmişti. Tavrı şöyleydi: bir şeylerin sözcülüğünü yapmak yerine kendini ve başından geçenleri anlatmayı seviyordu. Sağ görüşü benimseyenler hariç, kimse onu porno yazarı falan olarak görmüyordu. Aslında pek çok kişi onun proletarya yazarı olduğu görüşündeydi."

Çeviriyi Carl Weissner'in üstlenmesi ve Bukowski'nin sıra dışı anlatımını, dilini Almanlar'ın okuyup zevk alabileceği bir biçimde çok iyi yansıtabilmesi Bukowski için büyük bir şanstı. Yaptığı işin çok kolay olduğu söylenemezdi. "Renkli ifadeler ve sıfatlar kullandı

ğı bölümleri çevirmek çok kolay," diye açıklıyor Weissner. "Ama dil yalınlaşınca, kısa cümleler falan kullanmaya başlayınca çok zorlaşıyor."

Dergilerde çıkacak Bukowski makalelerinin yanında yayınlanacak fotoğrafların çekimleri için Hollywood'da yaşayan, serbest çalışan ve Carlton Way'e gelirken yanında bir kasa şarap getirerek kendine çok olumlu puanlar toplayan fotoğrafçı Michael Montfort'la anlaşılmıştı. "Kameraya poz verme konusunda isteksizdi," diyor. "Sert biriydi, başlangıçta bu fikir hiç de hoşuna gitmemişti."

Montfort, Bukowski'nin eserlerinin hayranı oldu çıktı ve John Martin'e hangi Alman dergilerinin söyleşi vermeye değer oldukları konusunda tavsiyeler vermeye başladı. Ayrıca yanında otururak Bukowski'nin sarhoşluğu belli olmaya ve kendini aptal durumuna düşürmeye başlayacağı anda hemen kesmek üzere bu söyleşilere de bizzat katılıyordu.

Bukowski'nin gazetecilere karşı nasıl davranacağı konusunda kafası hayli karışıktı. "Benim inancıma göre, Bukowski aslında yalnız olmak istiyordu," diyor Montfort. "Öte yandan, kendi hiçbir zaman kabul etmek istemese de dikkat çekmekten çok hoşlanıyordu. Gazetecilerle konuşmak, gündelik yaptığı işlerden hayli farklı bir şeydi. O sırada birinin çıkagelip bir kasa şarap ısmarlaması onun hayatında bir değişiklik anlamına geliyordu. Eğer söyleşi ayarlanır ve okeylenirse, hele bir de kendi kurallarıyla, kendi belirlediği gün ve saatte olursa vahşi adamı oynamaya istemeye istemeye de olsa razı oluyordu. Yaratttığı izlenimi sürdürmek onun için çok önemliydi."

Söyleşi yapmaya gelen Almanlar'dan bir tanesi Bukowski'yle tanışmış olduğu için o kadar heyecanlıydı ki soracak soru bulamıyordu. "Adam donmuş kalmış gibiydi," diyor, Linda Lee. "Katatonik bir hal almıştı." Bukowski de bu işten pek memnun değildi, gününün bölünmüş olmasına sinirlenmişti zaten. Adamı rahatlatmaya çalıştı. "Hey, dostum," dedi. "Bir derdin falan mı var? İyi misin?"

Ona içki ikram etmek istedi ama adam konuşamıyordu bile. "Hey, kahrolası, söylesene derdin ne senin," diye sordu Bukowski, sabrı kalmamıştı artık. "Salak orospu çocuğu, ne bok soracağını da bilmiyor musun?!

Bilmediği ortadaydı.

"Allah kahretsin! Pekala, ben sana soracağım! Ben seninle söyle şi yapacağım!" dedi. "Ee, söyle bakalım dostum, nasıl gidiyor? Neler yapıyorsun? Adın ne?"

Alman ağlamaya başladı, merhamet dilenircesine onun eline uzan dı. Bukowski adamın uzattığı eline tükürdü ve geri itti.

O sıralar Almanya'da seri bombalama olayları meydana geliyor du. Gümrük memurları Bukowski'nin Los Angeles'den gelirken ya nında getirdiği paketlerin içinde ne olduğu görmek istedi. Aslında pa ketlerde Carl Weissner ve oğlu Mikey için getirdiği hediyeler vardı ama kendisine böyle bir tarzda soru sorulmasına alışık olmayan, uçaktan sarhoş inen Bukowski, "İçinde ne s.kim varsa var, sana ne!" diye kükredi.

On gün sürekli içip görülecek yerleri gördükten sonra Bukowski şiir okumasının yapılacağı Hamburg'a vardığında, dinlemeye gelen lerin İngilizce'sinin söylediklerini anlamaya yeteceğinden emin olu madığı için hayli gergindi. Okumanın gerçekleştirileceği yer kapalı bir pazar yeriydi, Bukowski ses kontrolü için erken gittiğinde yüzle ce hayranının bilet kuyruğunda beklediğini görünce çok heyecanlan dı. "Bu kadar kişinin geleceğini beklemiyorduk," diyor Carl Weiss ner. "Çünkü duyuruları çok kısa olmuştu. Şehirde, okumayı haber ve ren ancak birkaç poster vardı. Kimse Bukowski'nin geleceğinden emin değildi, bu yüzden gazetelerde de haber olarak çıkmadı. Ancak haber ağızdan ağza yayılmış ve İsveç, Danimarka, Hollanda ve Avus turya'dan bile gelenler olmuştu."

Bin iki yüz kişilik salonun bütün biletleri satılmış, üç yüz kişi de ka pıdan dönmek zorunda kalmıştı ki bu romancı Günter Graas'ı dinleme ye gelenlerin sayısının üç katıydı. İnsanlar koridorda yığılmış, Bu kowski sahneye çıkmak için aralarından geçerken hepsi ona dokunabil mek için elini uzatmıştı. Ona içmesi için şişelerce içki ikram etmiş, tıp bol maçlarındaki gibi bütün salon defalarca adını tekrarlamıştı.

Dinleyiciler karşımdaydı, beni görmeye, dinlemeye gelen bütün o insanlar. Sihirli bir şey, bir mucize görmek istiyorlardı. Kendimi za

yıl hissettim. Keşke şimdi bir yarışa gitmiş olsaydım, ya da evimde oturmuş içkimi içiyor, radyo dinliyor ya da kedimi besliyor olsaydım, başka bir şey olsun da ne olursa olsun, uyumak, arabamın benzinini doldurmak, hatta dişçime gitmiş olmaya bile razıydım. Linda'nın elini tuttum, korkuyordum.

(*Shakespeare Bunu Asla Yapmazdı*'dan.)

"Merhaba," dedi Bukowski, mikrofonu ayarlamaya çalışırken. "Geri dönmek çok güzel."

Uçaklarda ikram edilen şampanyalardan içen ve mideleri bulanan yolcuları anlattığı *Free* adlı bir şiirle başladı. Dinleyiciler hoşlanmış gibiydi. İkinci ve üçüncü şiirler biraz daha ciddiydi ama Amerika'dakilerin aksine buradaki dinleyicilerin tavrı yine değişmedi. Komik olmayı amaçladığı satırları okurken salonda kahkahalar kopuyordu ama geri kalan zamanda büyük bir ciddiyetle onu dinlemeye, şiirlerinin sonuna geldiğinde alkışlamaya devam ettiler. İngilizce'yi mükemmel anlayabildikleri de ortadaydı.

Şiirlerimin entelektüel oldukları söylenemez ama hepsi de ciddi ve çılgınca şeyler. Hayatımda ilk kez dinleyicilerin şiirlerimi anlayabildiğini görmüştüm. Bu beni ayıltmıştı, ben de daha fazla içtim.

(*Shakespeare Bunu Asla Yapmazdı*'dan.)

Dinleyiciler arasında bıçkın tipler de vardı: birkaç motosikletçi, bir grup feminist ve sanki bir zeka özrü varmış gibi sürekli bağırıp çağıran genç bir adam. Bukowski böyleleriyle nasıl uğraşacağını iyi biliyordu.

"Sen daha burada mısın," diye sordu genç adama. "Annen biberonunu ısıtmış, evde seni bekliyor."

Kalabalık, onun espri becerisini ve tarzını beğendiğini alkışlayarak gösterdi. Bukowski de karşılık olarak onlara *İş Arıyorum* adlı şiirini okudu. Komik olduğunu yine anlayabilmişler ve doğru yerlerde gülmüşlerdi:

Philly'deydik, barmen ne istiyorsun diye sordu
ben de dedim ki bir şeyler ver, sert olsun, Jim

sinirlerimi yatıştırmam gerek,
iş aramaya çıkıyorum. sen, dedi,
iş arayacaksın?
evet, Jim, gazetede gördüm
tecrübe aramıyorlar.
canına yandığımın, dedi bana, işe ihtiyacın yok ki senin
canına yandığımın dedim ben de, paraya ihtiyacım var ama

Anlattıklarının kabul görmesinden cesaret alarak anıları ve Hollywood'la ilgili öykülerle devam etti. "Yaşadığım yerde içtiğim şarabın markası bellidir, gece bir oturuşa iki üç şişe bitiririm. İçki stokum dibe inince bildiğim iki dükkan vardır, birinde kalmamışsa öbürüne koşarım. İçki satıcıları beni çok sever. O piçleri zengin ediyorum ama kendi kendimi öldürüyorum!" Daha büyük bir alkış tufanı koptu. "Ben kendimi öldürüyorum siz alkışlıyorsunuz," dedi gülerek.

Sonra eline ağrılar girinceye kadar kitap imzaladı, bir yandan da şampanyasını içmeye devam ediyordu. Satıcı da biraz ötede oturmuş kitaplardan kazandığı gıcır gıcır yüzlük Alman marklarını sayıyordu.

Montfort bir BMW kiralayarak Bukowski'yi Andernach'a, çocukluğundan beri ara sıra mektuplaştığı dayısına, Heinrich Fett'e götürdü. Takım elbise ve kravat giymiş olan Heinrich Dayı doksan yaşındaydı, ama son derece çevik hareketlerle merdivenlerden inip "Henry!" diye seslendi, İngilizce olarak. "Henry! Tanrım, inanamıyorum!" Bukowski, yaşlı adam kendisine sarılırken gözyaşlarını zor tutuyordu. "Sensin Henry! Bunca yıldan sonra!"

Heinrich'in oğlu Karl'la gelini Josephine'in evine gittiler. Josephine'in onlara kek ve şarap ikram etmesi, Bukowski'le Almanya doğumlu olan ve Pasadena'da yaşayan büyükannesinin de bir zamanlar aynı şeyi yaptığını hatırlattı birden.

Hani insan oturur, havadan sudan sohbet eder ya... Ya da hayat bu an için durmuş gibidir. Bu ziyaret gerekli ve çok güzeldi. Dayım hayatını, başından geçenleri anlatmaya koyuldu...

(*Shakespeare Bunu Asla Yapmazdı*'dan.)

Heinrich Dayı, bir çevirmene ihtiyaç duymadan, yalnızca arada sı

rada durup gelinine Linda Lee'ye biraz daha kek vermesi ya da yeğeninin bardağını yeniden doldurmasını söylemek için kestiği sözlerini sürdürdü ve ailenin geçmişiyle ilgili birçok şey anlattı. "Baban bir çavuştu, çok güzel Almanca konuşurdu," dedi. "Annen hep, 'Şu yakışıklı Çavuş Bukowski,' derdi, 'Sanırım bütün kızları kandırmak istiyor.' Birkaç gün sonra bir gece Çavuş Bukowski merdivenleri çıkıp kapıyı çaldı. Et getirmişti, pişmiş, çok lezzetli bir et. Başka şeyler de almıştı... ekmek, sebze. Oturup yedik. O geceden sonra her gece bize geldi ve et getirdi. Böyle yakınlaştılar ve sonra evlendiler." Bukowski başını salladı ve bardağını bir dikişte boşalttı. "Baban çok zeki bir adamdı," dedi Heinrich Dayı.

Bukowski'nin Almanya'ya niçin geldiğinden konuştular, dayısı, kitaplarından birkaçını okuduğunu söyledi. Çoğunu beğenmişti, *The Fuck Machine* hariç. "Önemli değil, dayı, ben bir şey yazdıktan sonra onu unutmaya çalışırım," diye cevapladı Bukowski. "Daha sonra benim için hiçbir önemi kalmaz, çok iyi olduğunu söyleseler bile."

Onları daha fazla rahatsız etmekten çekinen Bukowski geri dönmeleri gerektiğini söyleyerek oradan ayrıldı. Yılın o zamanında taşan ve kıyı bölgesini sular altında bırakan Ren Nehri'nin karşı kıyısında kurulmuş kasabadaki Zum Anker Oteli'ne döndüler. Bukowski ile Linda uyumak üzere odalarına çekildi, Montfort da çektiği filmleri etiketlemek için lobide kaldı. Çok geçmemişti ki Heinrich Dayı'nın otele girdiğini gördü. Elindeki bastonu yere vurarak:

"Charles'ı görmek istiyorum!" dedi yaşlı adam. Otel görevlisi Montfort'u işaret ederek onunla konuşması gerektiğini söyledi. Heinrich Dayı bastonunu yine vurarak, "Bir şey unuttum ve onunla konuşmalıyım," dedi.

"Şu anda uyuyor."

Heinrich Dayı pes etmeye niyetli değildi, Montfort odayı arayıp özür diledi, ne yapacağını bilemediğini ama dayısının geldiğini ve hemen kendisini görmek istediğini söyledi.

Yaşlı adam Bukowski'yi alıp doğduğu eve götürdü, buranın yakın zaman öncesine kadar şehrin genelevi olarak kullanıldığını öğrenmek onu çok eğlendirecekti. Sonra yine eve gittiler ve dayısı ona annesinin Amerika'dan yolladığı mektupların ve fotoğrafların olduğu bir

kutu verdi. Bukowski'nin anne ve babasının Santa Monica plajında çekilmiş bir fotoğrafı vardı, kuma sopasıyla birlikte bir Amerikan bayrağı saplanmıştı. Bir başka resimde Model-T Ford'larının önünde poz vermişler, bir başkasını da Bukowski ninenin evinde çekmişlerdi. Hepsi de mutsuz çocukluğuna açılan pencerelerdi bu resimler. Bukowski bu kez kendini tutamayıp ağladı.

O akşam şeytan çarpmış gibi durmadan içti. Duygulanmış, anne siyle babasına ait pek çok şey hatırlamıştı. "Bu kadar çok şarap içen birini hiç görmemiştim," diyor Bukowski'yle tanışmak için Andernach'a gelen ve o sırada gazetecilik öğrenimi almakta olan Rolf Degen. Film yapımcısı Thomas Schmitt de Bukowski'nin son yedi şişeyi içtiği barda onlarla bir araya gelmişti.

Barda seyyar satıcılık yapan bir grup içki içiyor ve hep bir ağızdan Alman halk şarkıları söylüyordu. Söyledikleri şarkıların bir kelimesini bile anlamasa da neşeli bir şeylerden bahsettiklerini tahmin eden Bukowski de onlara katıldı ve ellerini çırparak, sendeleyip masalara çarparak dans etmeye başladı.

Bukowski'nin odasına çıktıklarında Degen duş başlığını mikrofon gibi tutarak Bukowski'yle söyleşi yapıyormuş gibi şakalaşmaya başladı. Bukowski bir süre bu oyunu sürdürdü sonra duş başlığını kaptığı gibi sokağa fırlattı. Gürültüleri duyan otel görevlisi neler olup bittiğini öğrenmek için odaya koştu. Degen, Thomas Schmitt'le birlikte odadan kovulmuştu. Bukowski balkona çıkmış soğuk Ren akşamında arkalarından bağırıyordu: "Schmitt, sen harika bir orospu çocuğusun! Çok yaşa! ÇOK YAŞA ALMANYA!"

Bukowski'nin gerçek anlamda almaya başladığı telifler Amerika'dakilerden çok Avrupa'daki satışlardan elde ettiği telifler di. O kadar çok para kazanmıştı ki muhasebecisi vergi yükümlülüğünü azaltmak için bir ipotek koydurmayı teklif etti. Bu olay, Bukowski'nin finansal durumuyla daha yakından ilgilenmeye ve John Martin'le olan iş ilişkisini gözden geçirmeye itecekti.

O sırada Black Sparrow Press, Bukowski'ye yılda 6.500 dolar ödüyordu. Bu, Amerika'da yayınlanan roman, kısa öykü ve şiir kitaplarının karşılığıydı. Bir de City Light Books tarafından yayınlanan ki

tapların getirdiği ekstra para vardı. Rahat geçineceği bir para değildi bu. Çocuk yardımı ve kira düştükten sonra Bukowski yiyecek almaya parası kalmadığından yakınıyordu. Artık, Martin'le birlikte yıllar önce başladıkları ve hâlâ sürdürdükleri her yeni baskı için orijinal çizimler yapma görevinden de usanmıştı. Martin'e yazdığı öfke dolu bir mektupta bu işten sıkıldığını, çizimlerine para ödemeye hazır New York'lu yayıncılar olduğunu bildirdi. Black Sparrow Press'ten ayrılmasını öneren pek çok dostu vardı ve içlerinde özellikle Linda Lee şimdiye kadar yeterince sadakatli davrandığını söyleyip duruyordu. 1978 Haziranında Bukowski, Weissner'e yazdığı bir mektupta Martin'in yurtdışı satışlarından da yüzde yirmi aldığını söylemişti:

Eskiden 10 alırdı. Linda onu hiç sevmiyor, beni düzdüğünü düşünüyor... Onun ilgisine müteşekkirim ama sonumun Celine gibi olmasını da istemiyorum... Editörlere kancıklık yapmak adetim değil benim.

Merakını daha fazla engelleyemediği bir gece, 11 Haziran 1978'de Martin'in evine telefon etti. Ayda 500 dolarlık bir maaş çeki gönderilmesinden memnun olmadığını söyledi. Bundan böyle satışlar hakkında ayrıntılı bilgi almak ve yılda iki kez bir araya gelip hesapları gözden geçirmek istiyordu. Gerekliyse ayda daha az para ödenmesine ses çıkarmayacaktı. Bir başka şikayeti daha vardı: Şimdiye kadar yazdığı en başarılı eseri olduğunu düşündüğü *Kadınlar*'ın basımının gecikmesi canını sıkıyordu. El yazmalarını Martin'e vereli bir yıl olmuştu ama kitap hâlâ ortada yoktu.

"Ertesi gün çoktan unutup gitmiş olacağı saman alevi gibi parlayan bir öfke sonunda açılmış bir telefondu bu," diyor Martin. Yıllık rakamlarda en fazla birkaç yüz dolar fark çıkacağını sanıyordu ama hesapları düzenli olarak göndereceğine söz verdi. Aylık ödemeler eskisi gibi devam edecekti. "Yayıncılığını sürdürdüğüm otuz yıl boyunca birkaç kez aramızda böyle gerginlikler olmuştu elbette, her zaman kumandanın onda olduğunu baştan kabul etmiştim zaten."

İşlerin yolunda gittiğine ikna olan Bukowski ve Linda Lee, Fransa'daki yayıncının gönderdiği 9.000 dolarlık çek de ellerine geçince satın alacak bir ev aramaya başladılar. Bütün Los Angeles çevresini

dolaştılar. Santa Monica'ya, oradan da Topanga Kanyonu'na kadar gittiler ve sonunda Los Angeles burnunun güney ucundaki bir liman şehri olan San Pedro'da iki katlı, katları birbirinden bağımsız bir ev bulabildiler.

İlk fiyatı 80.000 dolar olan ev küçük bir tepenin tam üstünden limana bakıyordu. Önünde yüksek bir çit olması Bukowski'nin çok hoşuna gitmişti (artık iyice ünlü olduğu için gizlilik giderek büyük bir önem kazanmaya başlıyordu). İçinde şöminesi olan büyük bir oturma odası vardı, yana doğru açılan cam kapıdan meyve ağaçları ve güller bulunan bahçeye çıkılıyordu. Üst katta -merdivenleri olan bir evde daha önce hiç oturmamıştı- büyük bir yatak odası ve ona bağlı küçük bir odayla limana bakan ve yazı yazmak için harika bir yer olan geniş bir balkon vardı.

Yıllarca kirada oturduktan sonra kendine ait olacak bir ev satın almak hayli garip bir duyguydu. Aynı zamanda ürkütücü de. Ya ödemeleri yapamazsa ne olurdu? Ama bu riski göze almaya karar verdi. Çok geçmeden Carlton Way'den getirdiği bir sokak kedisi olan Butch'la birlikte bahçede oturmuş çiçek dikiyordu.

Bir gece telefon çaldı, konuşmasından yabancı olduğu anlaşılan biri, Barbet Schroeder adında bir film yönetmeni arıyordu. Bir film projesini görüşmek üzere buluşmak istiyordu. Bukowski'nin numarası rehberde yazmazdı, dalıp uğraştığı işin bölünmesinden rahatsız olmuş bir tavırla, "S.ktir git, Fransız kurbağası!" diyerek tersledi.

Otuz yedi yaşındaki Schroeder İran'da doğmuş, Fransa'da büyümüştü. Caz konserleri düzenlemiş, gazetecilik ve nihayet underground filmlere yönetmenlik yapmadan önce Sorbonne'da felsefe öğrenimi görmüştü. Etkileyici biriydi, kişi olarak da, telefonda da. Bütün kitaplarını okuduğunu, öykülerinden birinden yola çıkarak doksan dakikalık bir film çekmek istediğini, amacının eseri sömürmek değil ona hak ettiği değeri vermek olduğunu söyleyerek Bukowski'yi ikna etmeyi başardı. Bukowski yine de emin değildi, öykülerinden herhangibirinin böyle uzun metrajlı bir filme uygun olup olmadığını düşünüyordu. Ancak Schroeder samimiydi, Bukowski de bundan çok hoşlanmıştı. Düşüneceğini söyledi ama önce bir televizyon programı için Paris'e gitmesi gerekiyordu.

Apostrophes Fransız devlet televizyonunda yayınlanmakta olan bir tartışma programıydı. Programı sunan Bernard Pivot milyonlarca hayranı olan, ülkede çok sevilen bir sunucuydu. Televizyon kanalındakiler Bukowski'yi razı edebildikleri için o kadar mutluydu ki, Los Angeles'tan gelecek olan Bukowski'yle Linda Lee'nin uçak biletlerini satın almış, onları Paris'te güzel bir otele yerleştirmişlerdi. Bukowski, bu programın, kitaplarının Avrupa'daki satışlarını etkileyebileceğini düşünerek programa katılmayı kabul etmişti, üstelik ikisi birlikte tatil yapabilir, Carl Weissner'i ve Linda Lee'nin Fransa'nın güneyinde yaşayan annesini ziyaret edebilirdi.

Bukowski, Channel 2'nin binasına kırk beş dakika erken geldi. Çekim öncesinde makyajı yapıldığı sırada iki şişe iyi kalite şarabın daha önceden alınıp hazır edilmesini şart koşmuştu. Zaman geçirmeden şarabı içmeye koyuldu, programın diğer konuklarıyla tanıştırıldığında çoktan sarhoş olmuştu. Konukların arasında Antonin Arnaud'yu tedavi eden bir psikiyatr ve Bukowski'nin kim olduğunu bir türlü çıkaramadığı çekici bir kadın yazar da vardı. Üzerine Bukowski'nin kitapları konmuş olan bir sehpanın çevresine oturdular.

Bukowski programın yıldız konuğuydu, Pivot ilk soruyu ona sorarak başladı ve Avrupa'da, Fransa'da bulunmakla neler hissettiğini sordu.

"Bu programa katılmak için can atan pek çok Amerikalı yazar tanıyorum," diye başladı sözlerine, Bukowski. Her zamankinden daha da yavaş konuşuyordu. Bir yandan da Linda Lee'nin alıştırdığı bir tür Hint sigarası olan *sher bidi*'sini üflüyordu. Uyuşturucuya benziyor ve çok kötü kokuyordu. Sarhoş olduğu gözden kaçmıyordu, dili dolanıyor, sürekli başını sallıyordu. "Benim için fazla bir şey ifade etmiyor..."

Pivot hiç de iyi şeylerin işareti olmayan bu girişten sonra sözü başka yerlere getirmeye çalıştı ama Bukowski'nin çeviriyi izlemekte zorlandığını fark ederek kadın yazara döndü. Birkaç dakika sonra Bukowski, kadının bacaklarını biraz daha açmasını söyleyerek söze girdi. Aslında ayak bileklerini incelemek istiyordu. Böylece onun ne kadar iyi bir yazar olduğunu ölçebilecekti.

Pivot susması gerektiğini belirten imalı bir bakışla bakınca Bu-

kowski de ona, "orospu çocuğunun piçi" olduğu cevabını yapıştırıverdi. Çevirmenler sürüp gitmekte olan program sırasında bu sözleri çevirmekte hayli güçlük çekti. Pivot, Bukowski'nin ne dediğini çok iyi anlamıştı. Elini bu küfürbaz Amerikalı'nın pis ağzına bastırıp çenesini kapamasını söyledi.

"Bunu bana sakın bir daha söyleme," dedi.

Kulağındaki çeviri cihazını çıkarıp attı, sendeleyerek ayağa kalktı, gitmek istiyordu. Pivot omuz silkerek ona gitmek istiyorsa gidebileceğini ima etti. Diğer konuklar şaşkınlık içinde olanları izliyordu. Bukowski sendeledi, dengesini toplamak için yanında duran adamın kafasına tutundu, sarsak adımlarla stüdyodan uzaklaşırken çevirmenler ve izleyiciler kahkahalarla onu izliyordu.

Binanın konuk kabul bölümüne indiklerinde karşılarında polisi buldular. "Hank onları orada görünce çok şaşırdı, hemen oracıkta kafasında çılgınca bir senaryo yazmış ve düşmanın kendisine yaklaştığını hayal etmişti," diyor Linda Lee. Cebinden her zaman taşıdığı çakısını çıkardı ve onlara doğru salladı. Küçük bir itişme kakışma yaşandı, Linda Lee soğukkanlılığını yitirmemeye çalışarak Bukowski'nin ellerini takip ediyordu. Bir anda atılıp çakıyı elinden kaptı ve ikisi oradan bir an önce sıvıştı.

Avrupa'da punk akımının son derece yaygın olduğu bir dönemde yayınlanan bu programda da punk'vari bir hava hâkimdi. (Çekimden bir gün önce bir gazeteciyle söyleşi yapmış, adam, varsa biraz eroin isteyerek -Bukowski yanında taşımadığını söylemişti- ve kirlilikten hoşlandığını söyleyerek kendini ona sevdirmişti.) *Apostrophes*'ta çıkardığı rezalet Fransa'daki günlük gazetelerde haber olmuştu. Bazıları bunun bir skandal olduğunu yazmıştı. Bukowski'nin böyle durmuş oturmuş bir programa yeni bir soluk getirdiğini yazanlar da çıkmadı değil.

"Harikaydın, piç herif," dedi, telefon açan aşırı heyecanlı bir *Le Monde* yazarı. "Oradaki diğerlerinin mastürbasyon yapmalarına fırsat vermedin."

"Ne yaptım ki?" dedi, önceki akşam olanları hatırlamakta güçlük çeken akşamdan kalma Bukowski.

"O hiçbir şey hatırlamıyordu ama bütün Fransa kitaplarını satın al-

mak için kitapçılara akın etmişti," diyor Barbet Schroeder. "Birkaç saat içinde bütün kitapları tükendi."

Birkaç gün sonra Linda Lee'nin annesini ziyarete gittikleri Fransız Rivierası'ndaki Nice'deydiler. Oturdukları bir kafede garson Bukowski'yi tanıdı ve ondan imza istedi. Bukowski onu kırmayıp imza verdi, bu arada yan taraftaki kafede çalışan dört beş garsonun da kendisini izlediğini fark etti. Bukowski'nin baktığını görünce hepsi de saygıyla başlarını eğip selam verdi ve sonra işlerinin başına döndüler. Bu, hayatının yarısından fazlasını bilinmeyen bir yazar, mütevazı bir postane çalışanı olarak geçiren biri için çok önemli bir andı, ama artık Bukowski büyük bir başarı kazanmış ve pek çok şey değişmişti.

13. CHINASKI BANLİYÖDE

Bukowski'nin eski kız arkadaşlarından pek çoğu, kendilerini kitaplarına malzeme yaptığından habersizdi. Seks hayatlarını bütün açıklığıyla anlatırken onların iznini almadığı da ortadaydı. *Kadınlar* nihayet 1978 Aralık'ında yayınlandığında Linda Lee Beighle ile evlenmeden önce yaşamını paylaştığı kadınlar hayli rahatsız oldu. *Kadınlar*'ın, yazarın diğer kitaplarından daha fazla satması bu rahatsızlıklarını daha da artıracaktı.

Kitabın başındaki şu yazı da Linda King'in endişelerini yatıştırmaya yetmeyecekti:

Bu roman tamamen
hayal ürünüdür
ve adı geçen kişilerin,
yaşayan ya da ölmüş
hiç kimseyle bir
bağlantısı yoktur.

Adların değiştirilmesi -aslında Linda'yı Lydia'ya dönüştürmesinin pek de başarılı bir gizleme olduğu söylenemez- ve yukarıdaki not Linda'ya göre kocaman bir şakadan farksızdı. "Herkes yazdığı her şe

yin gerçek olduğunu biliyordu." diyor. En azından Linda, Bukowski'nin amacının ne olduğunu biliyordu: Birlikte geçirdikleri zaman süresince de gizlemek için bir çaba harcamamıştı. Ancak kitap, uyarmak zahmetine katlanmadığı Amber O'Neil gibi kadınlar için tam bir şok oldu.

Şubat 1977'de bir haftasonunu birlikte geçirmelerinden beri Bukowski'nin çıkan her yeni kitabını alıyordu. *Kadınlar*'ın sayfalarını çevirirken Bukowski'nin Los Angeles Havaalanı'nda karşılaştığı ve evine götürdüğü Tanya adında son derece komik biri olarak betimlenmiş bir karakterle karşılaştı. Büyük bir utanç içinde Tanya'nın aslında kendisi olduğunu fark etmekte gecikmedi. "Benden söz ederken, 'Bütün kadınlar uçaktan indi, sonra da şu uzun burunlu yuvarlak omuzlu kız indi,' falan filan demesinden hiç hoşlanmamıştım. Çünkü aslında çok şirin biriydim ben! Çok gücendim, sonra o saksofon çalma bölümünde anlattıkları da hiç hoşuma gitmedi." Bukowski, kitapta iki yerde Tanya'nın Chinaski'ye oral seks yapmasından söz eder. İlkinde o kadar beceriksizdir ki, Chinaski şöyle düşünür: "...nasıl yapılacağı konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Öylesine ağzına alıp emerdi."

"Tanrım, dedim, neden yazmış bunları? Birlikte onca güzel şey de yaşadık biz." Aynı zamanda kitabın kadınları genel olarak aşağıladığı izlenimine de kapılmıştı. "O kitapta kadınlar hakkında pek çok kırıcı söz söylemiş. Bunu neden yaptığını bir türlü anlayamadım. Halbuki *Postane*'de bir parça da olsa insaniyet kırıntıları vardı. Benim açıkça düşündüğüm şey şu: Hayatı boyunca kadınlar tarafından geri çevrilmişti, sonra birden kadınlar onun peşinden koşmaya başladı. Onlara bir türlü güvenemiyordu. Sürekli kuşkuya kapılıyordu. Ne olmuşsa olmuş ve eski nefreti depreşmiş olmalıydı." Amber bunun büyük bir haksızlık olduğunu, kadınların ona karşı son derece iyi davrandığını söylerken haklıydı aslında.

Joanna Bull kitabı ilk kez, Batı Los Angeles'da dolaşmaya çıktığı bir gün yağmurda ıslanmamak için daldığı Bach Book Store'da gördü. Bukowski kitaplarının durduğu rafa baktı ve kitaplarından herhangi birinde ilişkilerinden söz etmiş mi diye sayfalarına hızlı hızlı göz atarken aradığı şeyi buldu. Mercedes karakteri kendisinden yo-

la çıkarak yaratılmıştı. Anlatılanlarda göklere çıkarılmadığı ortadaydı.

O akşam telefon çaldı. Mercedes'ti arayan. Onunla Venice Beach'teki bir şiir okumanın ardından tanışmıştım. 28 yaşında falandı, güzel bir vücudu, harika bacakları vardı, 1.65 boylarında sarışın, mavi gözlü bir kızdı. Uzun ve hafif dalgalı saçları vardı, durmadan sigara içiyordu. Sohbeti sıkıcıydı, gülmesi ise çoğu kez yüksek sesle ve yapmacıktı.

Joanna hiç kuşkusuz birlikte oldukları zaman için bunları anlatmayacaktı, en azından kendi açısından. "Çılgınlar gibi konuşmuştuk ve benim de harika bir vücudum vardı," diyor. Ama Bukowski'yi bağışlamıştı, öyküyü daha ilginç hale getirmek için bir şeylerin üzerinde oynaması gerektiğini o da biliyordu. "Ne anlatacaktı, iki medeni insan gibi oturup gayet aklı başında konulardan bahsettiğimizi mi?"

Ruth Wantling, Cecelia karakterinde Bukowski'nin kendisini "inek gibi bir kadın, inek memeli, inek gözlü" diye tanımlamasının saçmaladığı belli olacak kadar abartılı olduğu görüşünde. Kitapta her ne kadar Laguna Beach'teki bir motelde birlikte geçirilen bir geceden söz edilse de Wantling aralarında cinsel ilişki olduğu iddiasını yalanlıyor. Bu arada kocasının ölümüyle ilgili çarpıcı ayrıntıların eksik kaldığı da dikkatlerden kaçmıyor.

Ama en dikkat çekici karakter hiç kuşkusuz kitapta ilaç bağımlısı bekar anne Tammie olarak geçen Cupcakes idi. "Kafası iyi, aklı fikri ağzına alacağı alette olan bir kadın gibi tanıtılıyordum ki bunun gerçekle alakası bile yoktu," diyor. "Hiçbir özelliği olmayan, aldığı maddeler yüzünden tükenen bir kadın. Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım." *Kadınlar*'daki Tammie önüne gelenle yatan bir fahişe gibi gösterilmişti. Chinaski'yle ilk karşılaştığında 100 dolar karşılığında onunla yatabileceğini söylüyordu. Arkadaşlarına yolladığı mektuplarda Bukowski, Cupcakes'in birçok erkekle birlikte olduğundan ve bunu para için yaptığından şüphelendiğini yazmıştı. Cupcakes bunun kesinlikle yalan olduğunu, ilişkilerinin sonlarına doğru birlikte olduğu o diş hekimliği öğrencisi genç dışında sadakate büyük önem ver-

diğini söylüyor. "*Kadınlar*'ı okurken bu herif ne yaptığını sanıyor, beni dünyaya böyle tanıtmaya ne hakkı var, deyip durmuştum. O kadar paranoyak, o kadar kıskançtı ki hakkımda düşünebileceğinin en kötüsünü düşünüyordu."

Ancak Bukowski kadın karakterlerine bu kadar kötü, zaman zaman düşmanca davranırken erkek karakterlerini de ihmal etmemişti. *Kadınlar*'daki erkekler zayıf, üçkağıtçı, cinsel açıdan yetersiz kişilerdi. Chinaski ise içlerinde en beterleriydi. Gay Brewer *Charles Bukowski* adlı incelemesinde, *Kadınlar*'daki Henry Chinaski'nin sert erkek görüntüsünden hayli uzak, içki yüzünden güçsüz kalmış, kendini sık sık aptal durumuna düşürecek işlere kalkışmış, kendinden daha üstün oldukları gözden kaçmayan genç kadınlar tarafından sürekli alaya alınmış bir tip olduğunu yazar. Gerçekten de Chinaski'nin acınacak, güçsüz bir adam olduğu romanın daha ilk birkaç satırında okura sunulur:

50 yaşındaydım ve dört yıldır bir kadınla yatağa girmedim. Hiç kadın arkadaşım olmadı. Yolda yanımdan geçerlerken ya da nerede karşılaşmışsam onlara baktım ama özlemle değil, bir yetersizlik duygusu içinde seyrettim onları. Düzenli olarak mastürbasyon yapıyordum ama bir kadınla ilişki kurmak -cinsellik boyutunun işin içine girmesine gerek yok- aklımdan bile geçmiyordu.

Bu kitapta güçlü bir mizahın varlığı da görülür. *Postane* gibi *Kadınlar* da Bukowski'nin mizaha bolca yer verdiği çok komik, hem kadın hem de erkek okurları arasında hayli popüler olmuş bir kitaptır.

Bukowski, duyduğu hayranlık hiçbir zaman eksilmeyen John Fante'nin adına *Kadınlar*'da yer vermiş, Henry Chinaski'nin en sevdiği yazar, *Toza Sor*'un da harika bir kitap olduğundan söz etmişti. John Martin, kitaplarının baskısı yıllar önce tükenen John Fante'nin adını hiç duymamış, yazarın ve romanın adının uydurma olduğunu sanmıştı. Hatta romanın kahramanı Bandini'nin adı ona (Bukowski kitapta Bandini'den de söz ediyordu) California'daki gübre ve bahçe malzemeleri satan ünlü dükkanı çağrıştırmıştı. "Bunun boktan bir metafor olduğunu sanmıştım." Ama bu konuyu konuştukları zaman Bukows-

ki, Fante'nin ve romanlarının gerçekten var olduğunu söyledi. Martin kitapları bir yerden bulup okudu, çok beğendi ve hâlâ hayattaysa kitaplarını basabileceğini umarak onunla bağlantı kurmak üzere harekete geçti.

John Fante 1930'ların sonlarında yayınlanan kitaplarının ardından senaryo yazarlığına geçmiş ve kırklı ve ellili yıllarda kendi yazdığı *Full of Life*'ın çekimi de dahil olmak üzere Hollywood'da büyük başarılara imza atmıştı. Ancak ilerleyen yıllarda, özellikle işine gereken önemi vermemeye başlayınca para kazanması giderek güçleşmiş, 1970'lerin sonlarında hiçbir film anlaşmasını sonuca vardıramaz olmuştu. Yazar olarak da unutulup gitmiş, ama daha da kötüsü sağlığı bozulmaya başlamıştı. Yıllardır şeker hastasıydı ve bu yüzden 1978 yılında, 69 yaşında kör olmuştu. John Martin onun izini sürerek Los Angeles'ın kuzeyindeki Malibu'daki evinde bulduğunda hasta ve yaşlı bir adam olarak en kötü günlerini geçiriyordu.

Toza Sor'un yeni baskısını yapmak üzere anlaştılar. Bukowski kitaba önsöz yazıp yıllar önce Los Angeles Halk Kütüphanesi'nde kitabı bulduğunda çöplükte altın bulmuş gibi hissetmesini anlattı. Fante'nin düz yazı tarzına övgüler yağdırıyordu: "Her bir satırın kendine has bir enerjisi vardı ve bu satırlar boyunca sürüp gidiyordu. Her satırın özü o sayfaya belli bir biçim veriyordu, sanki o satırlara bir şeyler *kazınmıştı*. Nihayet karşımızda duygularından korkmayan bir adam duruyordu. Mizah ve acı büyük bir yalınlıkla birbirlerinin içine katılmıştı. Kitabın başlangıcı benim için son derece çılgınca ve mucizelerle doluydu."

Bukowski *Toza Sor*'u okuyalı kırk yıl oluyordu ve şimdi *Kadınlar*'da geçen o birkaç satır sayesinde kahramanıyla buluşmak üzereydi. Bacaklarının kesilmesinden sonra tedavisinin devam ettiği Motion Picture and Television Hospital'da yatmakta olan Fante'yi ziyarete gitti. Bu buluşma yüzünden çok heyecanlıydı. Bunda biraz da onun akıcı olması için kitabı çok kısa bölümlere ayırma tarzını çaldığını hissetmesinin verdiği suçluluk duygusunun da payı vardı. Ama bunun hiçbir önemi yoktu, çünkü Fante Bukowski'nin hiçbir eserini okumamıştı. Eşi Joyce ona *Kadınlar*'dan bölümler okuduğunda Fante, Bukowski'nin kendi fikirlerini kullanmış olmasıyla ilgilenmemişti.

İki yazar başlangıçta biraz tutuktu ama daha sonra Fante'nin neşesi Bukowski'ye de geçti.

"Bugün doktor gelip 'Senden biraz daha parça koparacağız,' dedi. 'parça koparma' sözü hoşuma gitti. Aynen böyle dedi, o hergele," dedi Fante.

"John, ilk romanındaki Carmen'e ne oldu." diye sordu Bukowski.

"O kaltağa mı? Lezbiyenmiş meğer," dedi. "Sigaran var mı?"

Fante kördü. Bacakları kesilmişti. Yazar olarak unutulmuş gitmişti, ama Bukowski, onun hayata yenilmemiş olduğunu takdirle izlemiş, çok etkilenmişti. "İnsanların başına gelen en kötü şey, giderek katı olmalarıdır," dedi Fante. "İnsanlar katılaşıyor."

Fante, Black Sparrow Press'ten gelen teklifin de etkisiyle büyük bir moralle döndü Malibu'daki evine. Hemen Arturo Bandini efsanesinin son bölümünü hazırlamaya ve eşi Joyce'a kitabın final bölümünü dikte ettirmeye koyuldu. Evliliklerinin en mutlu günleriydi o günler.

Bir akşam Bukowski ve Linda Lee arabalarına binip San Pedro'dan Malibu'ya, Fanteler'e akşam yemeğine geldiler. Fante masanın başında oturuyordu, onlar için özel hazırlık bile yapmıştı.

"Senin içkici olduğunu biliyordum, Hank. Ben de seninle bir kadeh şarap içeceğim," dedi.

"Aralarında güçlü bir dostluk bağı kuruldu," diyor Joyce Fante. "Koşullar başka türlü olsaydı her şey çok daha farklı olurdu. Görememesi ve hasta olması John'u çok üzmüştü, her zaman üzülüyordu bu durumuna. Daha önce tanışsalardı çok yakın iki dost olup çıkacaklarından emindim."

Bukowski ile John Martin'in özel ilgisi ve idaresi sayesinde Fante'nin eserlerinden bazıları yeniden yayınlandı, gittiği şiir okumalarda Bukowski hayranlarına Fante'nin kitaplarını da okumalarını öneriyor, Fante'den "ıssızlığın ortasındaki dostum" diye söz ediyordu. Kitaplar çok iyi sattı ve yaşlılığında Joyce için büyük bir gelir kaynağı oluşturdu. *

Vergi idaresi artık eserlerinden düzenli olarak para kazanan Bu-

*John Fante 8 Mayıs 1983'te öldü.

kowski'den yeni vergiler talep etmeye başladı. Bunun üzerine Bukowski de bir muhasebeci tutarak Sam Amca elindekileri almadan bir yolunu bulmasını ve bu parayı harcamasını, harcamasını, harcamasını istedi. Yeni bir daktilo, bir araba ve büro malzemesi alacaktı. Bukowski'nin içtiği içkileri bile masraf göstermenin yolunu aradılar. Muhasebecisinin bir önerisi de Bukowski'ye arsaya yatırım yapması ve spekülatif girişimlere atılması oldu. Ama Bukowski para konusu açıldığında son derece tutucuydu, yalnız at yarışı oynuyordu o kadar. Borcunu azaltmak için yaptığı şey neyse bu sefer de aynısını yapacaktı, ipoteğine yeni ödemeler ekletti. Ancak '67 model Volkswagen'i iyice bozulduğunda yeni bir araba almanın daha akıllıca olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Vergisinde yüzde elli ikilik bir düşüş demekti bu, zaten otuz yıldan beri akla hayale gelebilecek en uyduruk en dökünlü arabalara biniyordu. İyi bir arabayı o da hak ediyordu.

BMW galerisindeki satıcı üzerindeki ucuz giysileri ve gömlek cebindeki kalemleri fark ettikten sonra şüphe dolu bakışlarla süzmüştü Bukowski'yi. BMW alabilecek gücü olduğunu hiç sanmıyordu. Daha çok, uzun bir pazarlığını ardından ancak elden düşme Chevrolet alabilecek bir işçi falan sanmıştı onu. Bu salakla konuşmak için yerinden kalkmaya hiç niyeti yoktu, ama Bukowski ona seslenerek:

"Şu arabayı beğendim," dedi. Eliyle gösterdiği araba siyah bir BMW 320i idi.

"Güneşliği, radyo ve havalandırmasıyla birlikte fiyatı 6.000 dolar yapıyor," dedi adam sabrı taşmaya başlayarak.

"Tamam, alıyorum."

Satıcı tepeden bakan bir tavırla beyefendinin ödemeyi nasıl yapmak istediğini sordu.

"Bir çek yazayım," dedi Bukowski gayet sakin.

Bu konuşma haftalardır süren bir çalışmanın son noktasıydı, çünkü Bukowski rasgele bir alıcı olmaktan çok BMW'ler hakkında pek çok şey okumuş, hangi modeli hangi ekstra parçalarla almak istediğini, bunun için ne kadar ödeme yapmaya hazırlanması gerektiğini tespit etmişti. Satıcının uğradığı şaşkınlığı keyifle seyrediyordu. Adamın bankaya telefon edip çek hesabında yeterince para olduğunu öğren

mesiyle yüzündeki şaşkınlığın yerini saygı ifadesine bıraktığını görmek onu daha da keyiflendirmişti.

Bukowski yeni bir ev ve araba satın aldığını kimseden gizlemeye kalkışmadı, şimdiye kadar hep kitaplarında sözünü ettiği sefil bir hayat yaşamıştı, bundan böyle eserlerinde yeni edindiği bu servetten de bahsedecek ama bunu komiklik olsun diye yapacaktı. *dayanıklılığının sırrı* adlı şiirinde hâlâ berbat işlerde çalışan, sevimsiz karıları olan erkeklerden mektuplar aldığından bahsetmişti. Kendisine benzeyen erkeklerdi. Mektuplar genelde küt uçlu kurşun kalemlerle çizgili kağıtlara, sola yatık harflerle yazılıyordu. Yazdıkları mektupların, iki katlı bir evin bahçesine, iki metreye yaklaşan bir çitin arkasında duran bir posta kutusuna yollandığını bilip bilmediklerini merak ediyordu...

...iki arabalı bir garaj, gül bahçesi, meyve ağaçları,
hayvanlar, güzel bir kadın, bir yılda yaklaşık
yarısı ödenmiş ipotek, yeni bir araba,
şömine, birkaç santim kalınlığında bir halı,
yazılarımı yazması için tuttuğum bir oğlan
üç metrekarelik bir kafese kapatıyorum onu
daktiloyla birlikte, içkiyle ve körpe orospularla besliyorum
iki üç kez kayışla dövüyorum
haftada
.Artık 59 yaşındayım ve eleştirmenler
giderek daha da iyi olduğunu söylüyor yazdıklarımın.

Komşuları sürekli işe gidip çalışırken onun hiçbir şey yapmadan meyve ağaçlarının altında yatması çok hoştu. Postanede geçirdiği gecelerden, hamamböceği dolu evlerde kaldıktan sonra böyle bir evde oturacağı kimin aklına gelirdi? Bahçesindeki bir ağacın altına kedi gidip uzanıp, yaprakların arasından süzülen güneş ışığında göbeğini ısıtacağını kim tahmin edebilirdi? Bu boş saatlerden asla sıkılmıyordu. Hiçbir yere gitmek, hiçbir şey yapmak zorunda olmaması, öğle yemeğinin hazırlanmasını beklemek, yemekte hangi şarabı içeceğine karar vermeye çalışmak harika bir şeydi.

Altmış yaşına bastığı 1980 Ağustosunda Barbet Schroeder'le hayatını konu alacak bir filmin senaryosu için 10.000 dolara anlaştı. Eğer film çekilirse daha fazla para kazanacaktı. Adı önce *The Rats of Thirst* olarak belirlenen, daha sonra *Barfly* olarak değiştirilen filmin, Bukowski'nin Philadelphia'da geçirdiği günleri, Fairmount Avenue'da takıldığı barları ve Los Angeles'da kaldığı dönemi konu alması planlanmıştı. 1979 ilkbaharında senaryoyu tamamlamış, Schroeder de para bulmak için hemen Avrupa'ya dönmüştü.

Bukowski'nin bir eserini beyazperdeye taşımayı planlayan tek sinemacı Schroeder değildi. Bir İtalyan grup Bukowski'nin Avrupa'daki popülaritesinden yararlanmak için Lawrence Ferlinghetti'yle görüşüp City Lights öykülerinden bazıları için 44.000 dolar önermiş, bir başka grup da *Factotum*'un uyarlamasından söz etmeye başlamıştı. Aylar geçerken, Bukowski kendini her zaman şüpheyle bakmış olduğu sinema dünyasının çarklarına daha da kaptırdığını hissediyordu. Her şey bir kenara bırakılacak olsa bile Hollywood'un, John Fante'nin felaketini hazırladığını düşünüyordu.

orada burada takılan tipler
selüloit
tiplerdir
genelde.
(*film yapımcıları*)

Barfly'da Chinaski'yi kimin canlandıracağı konusunda uzun tartışmalar yaşandı. *Barfly,* Bukowski'nin en gözde ve en fazla katkıda bulunduğu film projesiydi. Kısa süre önce *The Onion Field*'da rol alan James Woods'la tanıştı. Şarkıcı Tom Waits birer içki içmek üzere San Pedro'ya geldi. Rol için önerilenler arasında Kris Kristofferson da vardı ama Bukowski, onun filmde hem şarkı söyleyip hem de gitar çalacağını duyunca dehşete kapıldı. Sonunda hiçbiri projeye dahil edilmedi ve daha ortada herhangi bir yıldız adı yokken film şirketleri birbiri ardına bu projeyle flört etmeye başladı.

Hiçbir şey son halini alamadan aylar geçti. Schroeder kendini her akşam Bukowski'nin San Pedro'daki evinde Linda Lee ile birlikte yazarın çocukluğuna ait anılarını dinleyip içki içerken bulmaya başladı

Bu sohbetleri kaydederek kalıcı olmaları gerektiğini düşündü ve böylece ortaya yazarın kendi hayatını ve eserlerini anlatan dört saatlik *Charles Bukowski Kasetleri* çıktı.

Belgeselin büyük bir bölümü, Bukowski'nin kameraya bakarak konuştuğu San Pedro'daki evinde çekildi ama geçmişiyle ilgili bölümler çekilirken 2122 Longwood Avenue'ya da gittiler. Bukowski Schroeder'e babasını suratını kusmuğa bastırmaya çalıştığı yeri gösterdi. Daha sonra babasının ustura kayışıyla kendisini dövdüğü banyoya geçtiler.

"İşte burası da işkencehane," dedi Bukowski kederli gözlerle etrafa bakınırken. "Burası bir şeyler öğrendiğim... işkencehane... anılarım hâlâ capcanlı. Bilmiyorum, burada durmak ve konuşmak bile çok zor... konuşmak pek gelmiyor insanın içinden..."

Schroeder bir soru soracak oldu ama Bukowski arkasını döndü.

"Unut gitsin," dedi.

Linda Lee, ünlü İngiliz rock grubu The Who'nun hayranıydı ve Pete Townshend'in Meher Baba'nın müritlerinden olması ve birbirlerini tanımaları sayesinde grubun Los Angeles'da verdiği bütün konserlere gidiyordu. Bukowski The Who'dan nefret ediyordu. Pete Townshend'le Linda Lee arasında bir ilişki olduğunu düşünüyordu ama bu da kuruntuydu şüphesiz. Schroeder'in San Pedro'daki evde çekim yaptığı bir gece Bukowski, konser çıkışlarında eve geç gelmesi konusunda Linda Lee'yle konuşmaya karar verdi.

"Çok iyi bir adam olduğum için sürekli sömürüldüm," dedi. Schroeder'le birlikte bütün öğleden sonrayı bahçede kayıt yaparak ve içki içerek geçirmiş, dört şişe şarabı dibine indirdikten sonra gerçekten saldırgan bir hal almıştı. "Kadınlar benimle tanıştıklarında, 'Bu orospu çocuğunu kullanabilirim, itip kakabilirim, kolay bir lokma,' diyor ve kullanıyorlar... Ama biliyor musun, artık bundan bıktım."

"Neden bıktın?" diye sordu, kendisi de çok içki içmiş olan Linda Lee.

"İtilip kakılmaktan."

"Peki itilip kakılmana neden izin veriyorsun, salak herif?"

"Sana gitmeni söyledim, binlerce kez. Ama gitmeyeceksin," dedi Bukowski. Onu def etmesi için Musevi bir avukat tutacağını söyledi.

Her şey o kadar çabuk olup bitecekti ki kızının açıkta kaldığını fark edemeyecekti bile. Linda Lee'nin suratı döndü. "Buna cesaret edemeyeceğimi sanıyor," dedi hâlâ kayıta devam eden Schroeder'e. "Onsuz yaşayamayacağımı sanıyor... Sen kendini dünyadaki son kadın mı sanıyorsun?"

"Bunu aklımdan bile geçirmemiştim."

"Pekâlâ aklından geçirmeye başlasan iyi olur." "Mehar Baba'yla ilgili saçmalıklarından" ve her gece geç saatlere kadar gelmemesinden bıkmış olan Bukowski, onu karşısına çıkan ilk erkeğe teslim eder ve bundan zerre kadar üzüntü ya da kıskançlık duymazdı.

Linda Lee her gece geç gelmediğini söyleyerek itiraz etti. "Duyanların böyle düşünmesine neden olacak biçimde davranmanı istemiyorum çünkü doğru değil."

"Ne biçim bir pisliksin sen," dedi Bukowski kükrercesine. "Yalancılardan nefret ederim. Herkesin suratına baka baka yalan söylüyorsun, kancık." Kaç gece arka arkaya geç gelmişti. Bir gece sabaha karşı 5.30'da, bir gece 3.30'da. Önceki gece ise ikiyi on geçiyordu eve geldiğinde.

"Böyle bir şey yapmam seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Bir kadının haftanın altı gecesi eve gece 2'den sonra gelmesi hoşuma gitmiyor. Nedeni ne olursa olsun... Mayıs ayında on beş kez eve gece yarısından sonra geldin." Linda Lee kendini tutamayıp güldü. "Doğru söylüyorum. Takvime işaretledim."

"Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş? Senden kurtulmak için avukatla konuştum."

"Bunu yapmam neden seni bu kadar rahatsız ediyor?"

"Bir kadınla yaşıyorum, o da benimle yaşıyor. Başkalarıyla birlikte yaşamamalı."

"Başkalarıyla birlikte de yaşıyorum ve hayatım boyunca da yaşamaya devam edeceğim."

Bu sözleri söylemesi üzerine Bukowski'nin tepesi iyice attı. Yavaş adımlarla Linda Lee'nin oturmakta olduğu koltuğa yaklaştı ve ona bir tekme atarak koltuktan aşağı düşmesine neden oldu.

"Seni adi kancık," dedi, suratını iyice yaklaştırarak. "Her gece bu evden s.ktir olup gideceğini mi sanıyorsun? Kaltak! Sen beni ne sanı

yorsun?" Üzerine atıldı. "Seni adi pislik..."

Ertesi sabah Bukowski olanları çoktan unutmuştu, Linda Lee anlattığı zaman çok pişman oldu. "Sonra oturup düşündüm," diyor Linda Lee. "Herkes bizim hep böyle yaşadığımızı sanacaktı: Yani beni hep dövdüğünü falan. Ama yemin ederim beni ne daha önce ne daha sonra bir kez bile dövmedi." Bukowski'nin çıkışının komik olduğunu ve bu olayın sonunda güçlenen tarafın kendisi olduğunu düşünüyor. "Yani, bir anlamda aşağılayıcı ama öte yandan çok, çok iyi, o kadar gerçekçi ki."

Barbet Schroeder belgeselini tamamlamaya ve bir yandan da para bulup *Barfly*'ı çekmeye çalışırken, daha çok *La Grande Bouffe* adlı eseriyle tanınan İtalyan yönetmen Marco Ferreri aralarında *Erections, Ejaculations, Exhibitions and General Tales Of Ordinary Madness*'in de bulunduğu pek çok öykünün telif haklarını satın almıştı. Avrupa'da para bulmuş ve Bukowski benzeri Charles Serking'i canlandırması için Amerikalı aktör Ben Gazzara ile anlaşmıştı.

Tales of Ordinary Madness adlı film, Bukowski'nin en sonunda intihar eden bir fahişenin öyküsünü anlattığı *Kasabanın En Güzel Kızı* adlı kısa öyküsünü temel alıyordu. Ferreri ayrıca Bukowski'nin soft porno dergi *Adam* için yazdığı *Animal Crackers in my Soup*'tan da yararlanmak istiyordu. Öyküdeki kadın kahraman bir kaplanla cinsel ilişkiye giriyordu. Ferreri ve Gazzara gerçek bir kaplanla film çevirip çeviremeyeceğini görüşmek üzere bir aktrisle buluştu. Ferreri, kadını korumak için cam kullanabilecekleri fikrini ortaya attı. Gazzara, "Katıldığım en eğlenceli akşam yemeğiydi," diyor. "Oturup ciddi ciddi bizi dinledi, en sonunda Marco bunun çok zahmetli olacağını söyledi."

Bukowski Ferreri'nin parayı ödemeden çekimlere başlamasından hiç memnun değildi, John Martin'e yolladığı bir mektupta Hitler'in bile İtalyanlar'a güvenmediğini yazmıştı. Ama film ekibiyle birlikte Los Angeles'a gelen Ben Gazzara'yla birlikte içki içtikten sonra öfkesi yatışacaktı. "Çok şaşırdım, çıtayı çok yüksek tutuyorsun, Buk," dedi Gazzara, Bukowski'yle Linda Lee'nin otel odasına gelirken yanlarında iyi kalite Fransız şarapları getirdiğini görünce.

"Eh, biraz para kazanıyorum, Ben," dedi Bukowski. "İyi yaşamak

benim de hakkım."

"Sanırım onun hakkında bir film çekiyor olmamızdan gurur duyuyor ama bunu belli edemiyordu," diyor Gazzara. "Her şeye kara mizahla yaklaşmasına neden olan espri anlayışı heyecanını belli etmekten de alıkoyuyordu onu. Ama heyecanlandığını tahmin ediyordum."

Tales of Ordinary Madness'in Amerika prömiyeri 1981 yılının yağmurlu bir akşamında Hollywood'daki Encore Theater'da gerçekleştirildi. Bukowski arkalarda bir yerde oturmuş, kahverengi kağıda sardığı şişesinden içkisini içerek filmi seyrediyordu. Kara gözlükler takmış Ben Gazzara'nın şiir okuma sahnesini seyrederken kötü bir başlangıç diye geçirdi içinden ve içkisini içmeye devam etti. Serking aktris Susan Tyrell'in canlandırdığı bir sarışınla birlikte olmadan önce on iki yaşında bir kız çocuğunu taciz edecek hareketler yapıyordu. (Gazzara, Tyrell'ı kırbaçlamak ve tecavüz etmek üzere yatağa götürürken, kadının, kulağına fısıldayarak, 'Babam bir din adamı, bakalım bu sahneyi görünce ne yapacak?' diye fısıldadığını hatırlıyor.) Garip sahneler bununla da bitmiyor, mazoşist eğilimleri olan fahişe aralarında, vajinasına toplu iğne batırmak da dahil olmak üzere birtakım yöntemlerle kendisine acı çektirecek ne varsa uyguluyordu. Bir sahnede Gazzara'nın yatağına yatmış onu da yanına çağırıyor ama o yazmaya devam ediyordu.

"Ben olsaydım, yazmayı çoktan bırakırdım," diye seslendi oturduğu yerden Bukowski, hiçbir zaman bu kadar temiz bir odası olmadığını da sözlerine ekledi. (Filmdeki dahili mekanlar, İtalya'da, Roma'da çekildiği için otantik olmaktan çok uzaktı.)

"Şişşt," dedi, izleyicilerden biri.

"Hey, ben bu filmde anlatılan adamım. Canım ne istiyorsa söyleyeceğe hakkım var!"

"Kes sesini!"

"Sen kes sesini!"

Bukowski, Ben Gazzara'nın bu role seçilmesini büyük bir hata olduğunu düşünüyordu. Ona Ben Garibaldi adını takmış ve daha sonra yazdığı bir yazıda, "kabız olmuş ve oturakta oturmuş içini boşaltmayı bekleyen birininki gibi ıstırap dolu gözleri olduğunu" yazmıştı. Filmin haklarını Ferreri'ye satan Lawrence Ferlinghetti de aynı fikirdey

di. "Asıl sorun Gazzara'nın çok yakışıklı olmasıydı. Çirkin bir kahraman bulabilselerdi çok daha başarılı bir film olurdu. Ama yapımcılar bunu göze alamadı. Hollywood anlayışına uygun hareket etmeliydiler. Bukowski rolünde Quasimodo gibi biri olsaydı bakın ne biçim film çıkardı ortaya." Gazzara ise Bukowski'yi canlandırmaya çalışmadığını söyleyerek savunuyordu kendini. "Davranışlarını daha iyi yansıtabilmek için bir süre onunla kalmadım. Kendi karakterimi yaratmam gerekiyordu. Cildime özel makyajla çıban lekelerini andıran lekeler yaptırarak kendimi çirkinleştirmeye de çalışmadım. Asıl önemli olanın sanatçı, içerideki adam olduğunu düşündüm."

Tales of Ordinary Madness'te kullanılan öyküler Bukowski'nin en gözde eserleri arasında yer alan öyküler değildi. Parasız kaldığı dönemlerde underground ve pornografik dergilere gönderdiği şişirilmiş şeylerdi ve İtalyan yönetmen Amerikan materyalini kullanmakta epey zorluk çekti. Basın ağız birliği etmişçesine bunun hiç de iyi bir başlangıç olmadığını yazdı çizdi. *Sight and Sound*, filmin "Nahoş, nahif ve sinir bozucu" olduğunu yazdı. "Herkes filmi unutmuş gibiydi," diyor Gazzara. "Kimse gelmedi, eleştiriler çok kötüydü, o kadar." Ancak gariptir, film Avrupa'da epey iş yaptı. Özellikle Paris'te altı sinemada birden gösterime girdiğinde sinemaların önünde uzun kuyruklar oluştu.

Prömiyerden sonra Bukowski ve film ekibi Melrose Avenue'da dolaşmaya çıkmıştı. Beraberinde onca insanla dolaşmaktan sıkılan sarhoş Bukowski kendini trafiğin ortasına attı ve peşindekilere dönüp bağırdı: "Hey, ben de *her gittiğim yere* peşimden geleceğinizi sanıyordum!"

Bir bara gittiler ve burada da birilerine sataştı: "Şunlara bakın, ibneleeeer!" herkes duysun diye son sözcü iyice uzatmıştı. Sonra Dan Tana'nın lokantasında yanlarına gelen garsona "bomboş bir surat" olduğunu söyleyecekti.

O gece San Pedro'ya dönerken polis Bukowski'yi durdurdu, arabadan inip yüzü koyun yere yatmasını ve ellerini arkasında birleştirmesini söyledikten sonra onu kelepçeledi. Yağmur yağıyordu. Giysileri sırılsıklam olmuştu, polislere bakarken yağmur suları yüzünden süzülüyordu.

o gece erken saatlerde
ilk gösterimine
katılmıştım
bir filmin
sarhoş bir şairi
konu alıyordu
yani:
beni.

buymuş demek
bütün emeklerimin
karşılığı
eleştirel olarak.
(*yıldız*)

Bu tutuklanma büyük işler açmadı başına. Los Angeles'ta sarhoş sürücüler "alkol eğitimine" tabi tutulur ve kursu tamamladıklarında diploma alırlardı. Bukowski'nin böyle bir diploması zaten vardı, dalga geçmek için çerçeveletmiş ve duvarına asmıştı.

Prömiyerden sonraki davranışları ve Linda Lee'yi koltukta otururken tekmeleyip aşağı atması kontrolünü yitirmiş bir alkoliğin tipik davranışları gibi görünse de Linda Lee, Bukowski'nin içki içmesinin böyle yorumlanmasına şiddetle karşı çıkıyor. Onun her zaman "aklı başında bir sarhoş" olduğunu, kendini bir alkolik olarak adlandırmadığını, ne kadar çok içerse içsin, ertesi gün öğle saatlerinde kalksa da işinin başına oturduğunu söylüyor. "Pek çok alkolik tanıyorum ama Hank daima üretken olmayı başarmıştı. Ben buna alkolizm diyemem. Sanırım alkolizm çok içki içmek ve bir şey yapamayacak duruma gelmektir."

Üretkenliğini sürdürebilmiş olması doğru. *Barfly*'ın senaryosundan başka gezi kitabı *Shakspeare Bunu Asla Yapmazdı*'nın metnini de çabucak tamamladı. Yeni bir roman üzerinde çalışmaya başladı, bu arada Black Sparrow da yeni bir şiir kitabı hazırlamaya koyuldu.

Play the Piano Drunk/Like a Percussion Instrument/Until the Fingers Begin to Bleed a Bit bir kitap için hayli uzun bir addı ama 1979

yılında yayınlanan bu kitap Bukowski'nin, sadakatsizlik konusuna kendine özgü tipik kara mizah yaklaşımıyla ele aldığı "mavi ay, ah massssmavi ay, nasıl da hayranım sana" da dahil olmak üzere en iyi ve en unutulmaz şiirlerinden bir çoğunu içeriyordu:

sana değer veriyorum, sevgilim, seni seviyorum,
L.'yi becermemin tek nedeni senin
Z.'yi becermendi. ve sonra ben R.'yi sen N.'yi becerdik.
ve sen N.'yi becerdiğin için ben de tutup
Y.'yi becerdim. Ama oturup düşünecek olursan,
seni karnımdaki bir bebek gibi hissediyorum, ben aşk diye buna derim...

Linda King, Cupcakes ya da Jane Cooney Baker için yazdığı tutkulu aşk şiirlerinin benzerlerini Linda Lee için yazmamıştı. Black Sparrow'dan çıkan aşk şiirleri arasında en duygulu olanlar da ölümünün üstünden on yedi yıl geçmesine rağmen Jane için yazdıklarıydı. Ama hiç olmazsa kitap Linda Lee'ye ithaf edilmişti ve içinde, küvette sabunlanırken görünce yazdığı "deniz kızı" gibi şiirler yer alıyordu:

5 ya da 8 yaşında bir kız gibi göründün gözüme
suyun içinde nasıl da keyifliydin
Linda Lee.
sadece o anın değil
o ana dek yaşadığım bütün anların
özüydün sen
fildişi küvette banyo yapıyordun keyifle
ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım
o an sana.

Daha önce ona kahrolası kancık demesiyle ya da tekmeleyerek koltuktan itmesiyle karşılaştırıldığında bu sözler, duyduğu sevgiyi dile getirmesi olarak kabul edilebilir, ama gündelik yaşamlarının gerçek bir yansıması olarak almak olanaksız. "Saçma sapan pek çok tartışmamız oldu, sözlü atışmalar ve daha başka şeyler," diyor Linda Lee. Bukowski tanıştıkları sırada onun çok iyi bir kadın olduğunu ama

sonra değiştiğini söylüyordu.

1981 yılında Bukowski eski go-go dansçısı Joan Smith'e mektup yazarak Linda Lee'yle aralarında her şeyin bittiğini, kendine yeni ve mükemmel bir sevgili aramaktan vazgeçtiğini bildirdi ama sözlerinde onu yeniden görmenin çok hoş olacağını belirten bir ima vardı. "Belki de bu beklediğim büyük fırsattı," diyor, Joan. "Yani en sonunda Bukowski'yle yalnız kalabilecektim." Ünlü yazara karşı daima hayranlık duyduğunu gizlemeye gerek görmüyordu.

Bukowski'yi arayıp yeni evini görmesi için davet etti. Buluşmak için bir gün ayarlandı ve birkaç gün sonra buluşmayı kesinleştirmek için yeniden telefon etti. Telefonu bir kadın açtı ve Bukowski'ye verdi. "Joan Smiiiiiiiiiith?" dedi, Bukowski. İki hecelik sözcüğü yirmi hecelik bir sözcük gibi uzatarak söylemişti, sanki arayanın kim olduğunu hatırlamaya çalışırmış gibi bir hali vardı.

Anlaşılan Linda Lee geri dönmüştü.

Bukowski'nin dördüncü romanı, otuz yedinci kitabı *Ekmek Arası* (Ham on Rye) 1982 yazında yayınlandı. Çocukluğunu ve babasıyla olan ilişkilerini konu alıyordu. Kitabın adı, Bukowski'nin en sevdiği kitaplardan birine *Catcher in the Rye*'a gönderme yapıyordu. Chinaski de annesiyle babası arasında kalmış ve sandviç ekmeği arasındaki jambon gibi iki arada sıkışıp kalmıştı. Diğer otobiyografik kitapları arasında en çarpıcı olandı ve Amerika'daki yaşamını, ilkokul, ortaokul, lise yıllarını, İkinci Dünya Savaşı'nın ilk yıllarında nasıl da korkuları olan, ezik bir genç adam olup çıkmasını anlatıyordu. Bukowski, *Kadınlar*'da yazdığı gibi "kendisiyle ilgili gerçekleri daha iyi görebilmek için burnunu aynaya yaklaştırmak" yerine içgüdülerinin verdiği bir tarafsızlıkla yazıyordu. Ayrıca bu kitapta mizah unsurlarının eksikliği de göze çarpıyordu ama bu da şaşırtıcı bir şey değildi çünkü hayatının neredeyse gülünecek hiçbir şey olmadığı bir dönemini anlatıyordu.

Ebeveynine ve onların banliyöde yaşamasına duyduğu nefreti anlatan böyle uzun bir kitap yazması aslında başlı başına bir ironiydi çünkü artık Bukowski de banliyöde yaşıyordu ve bu ironi Linda Lee'nin varlığıyla da ortadan kalkacak gibi değildi. Bir gün Bukows

ki yeni aldığı çim biçme makinesiyle çimleri biçerken Linda Lee eski travmaları atlatıp atlatmadığını görmek istedi. Yere eğildi ve uzunca bir çimen yaprağını eliyle ona bir şey gösterdi. Bukowski makineyi durdurdu ve ne halt karıştırdığını sordu.

"Bak, bunu kesmeyi unutmuşsun," dedi.

"Allah kahretsin," diyerek içini çekti. "Babam gitti, sen mi başladın?!"

14. HOLLYWOOD

Hafta içi günlerde arabasına atlıyor, yılın o döneminde at yarışla rı nerede yapılıyorsa oraya gidiyordu. Inglewood'da, çoğunlukla zen cilerin yaşadığı Hollywood Park; San Diego'nun hemen kuzeyindeki Del Mar; babasının öldüğü Temple City'ye çok yakın olan Santa Ani ta. At yarışları televizyonda gösterilmeyen uzak bir yerde yapıldığın da oraya da gidiyordu. At yarışı oynamadığında bir şeylerin eksildiği duygusunu içinden atamıyordu.

Otobana çıkmak zorunda kaldığında iç şeritten gitmeyi tercih edi yordu. Arabanın üstünü açıyor, radyoda bir klasik müzik istasyonu buluyor, diğer arabalar yarış edercesine gidecekleri yere doğru hızla yanından geçerken o aheste aheste yoluna devam ediyordu.

yıkama yağlama servisinden için girerken
arabamla içeri, hiçbir şey kurcalamıyor aklımı bir sigara
yakmaktan başka
güneşte durmak... ne kira, ne dert...
ne de orospulardan saklanmak...
(*Ateti*'nden)

Sabah geç saatlerde yarışın yapılacağı yere ulaştı, sabah yıkanan

ve pırıl pırıl parlayan BMW'sini park ettirdi.

"Hey, şampiyon!" diye seslendi kahya. "Bahşiş yok mu?"

Bukowski gülümsedi ve biletini uzattı. Bir *Günlük Yarış Formu*, bir program, bir bardak kahve aldı ve tribünlere gidip panoyu görebileceği bir yere oturdu. Sabah yarışlarını incelemeye ve yarışçılardan bazılarını elemeye ve cebinden eksik etmediği Pentel kalemiyle formu doldurmaya koyuldu. Bukowski, kazanma olasılığı olmayan ama kazandığında da iyi para getiren atlara oynamaktan, riskli tercihler yapmaktan hoşlanıyordu. İlk yarışın başlamasından birkaç dakika önce o sırada ne kadar iyimser olduğuna bakarak kazanması beklenen ata 10 ya da 40 dolar arası bir para yatırırdı. Hiçbir zaman büyük paralar yatırmadığı için ancak birkaç kez 300 doların üstünde ödül kazanmıştı, pek çok kez de eli boş dönmek zorunda kalmıştı. 1982 yılında yaptığı bir hesaba göre otuz yıldır oynadığı at yarışlarında toplam on bin dolar para kaybetmişti. Ama her yıl bunun on katı para kazanmış olduğu için büyük bir kayıp sayılmazdı. Ne kadar üretken olursa olsun gece gündüz durmadan yazamayacağına göre at yarışlarına gitmek onun vakit geçirmek için izlediği bir tür eğlenceydi.

Yarışlar hakkında sevmediği bir sürü şey de vardı. Yarışın başlamasından önceki otuz dakikadan nefret ederdi örneğin, o sırada herkes sosisli ve bira almak için akın ederdi. Ölü zamandı o dakikalar. Defterine bir şeyler yazmaya çalışır ama kendini gazete okurken bulurdu: Ann Landers'i, ekonomi ve spor sayfalarını, polisiye olayları. "Dünyada olup biten bütün saçmalıkları günü gününe takip ederim," diye yazmıştı, sınırlı sayıda basılan ve at yarışlarını konu alan kitabı *Horsemeat*'te. Sürekli stres altında yıpranan, purolarının ucunu kemirip duran ve "türlerinin en alt tabakadan örnekleri" adını taktığı bahisçi arkadaşlarından pek hoşlanmazdı. Sürekli bağırıp çağırıyorlardı, tıpkı hayatı boyunca babasının da bağırıp çağırdığı gibi. Yarış aralarında bir sonraki yarışta hangi atın kazanacağı konusunda bağırıp çağırıyorlar, hayvanlar koşarken manyaklar gibi davranıyorlar, üzerine bahse girdikleri at kaybettiği zaman ona "salam" adını takıyorlar, kaybettikleri zaman biletleri konfeti gibi ufak ufak yırtıyorlar hatta o kağıt parçalarını yiyorlardı bile. Yarışların hiç kimseye cömert davranmadığını bilmiyor gibiydiler. "Burası hop oturulup hop kalkılacak,

elinde birayla bağırılacak, kız arkadaşını alıp gelebileceğin bir yer değil," diye yazmıştı, *Horsemeat*'te. "Bu bir ölüm-kalım oyunu ve işin uzmanlığını kapmazsan ölürsün."

En fazla da, hayranları olsun, arkadaş arayan yalnız tipler olsun, gelip onunla konuşmaya çalışanlardan nefret ediyordu.

şapkasını arkaya atmış, gamzeli bir delikanlı
yanıma yaklaştı hipodromda
ve bana sordu: "en çok kimi
beğeniyorsunuz?" ben de cevap verdim,
"bu konu açıldığında atların
asla koşmadığını
bilmiyor musun?"
...
onu tamamen başımdan
def etmek için
ekledim: "günlük çifte bahisler oynamam,
bir yarıştan kazandığımı
öbürüne yatırmam."
faydası olmadı: "bu yarışta kimi beğendiniz,
diye sormuştum"
dedi yine.

"ananınkini"
diye cevap verdim
ben de.

elindeki programı inceleyerek
uzaklaştı
yanımdan.
("*at sineği*")

Adamlar çok ısrarcı çıkarsa kulaklarına kauçuk tıkaçlar takıyordu

Linda Lee'yle akşam yemeğini yedikten sonra bir şişe şarap alıp geç saatlere kadar yazı yazacağı odasına kapanıyordu. Linda Lee bazen şikayet ediyordu, o yukarı çıktığında kendini çok yalnız hissedi

yordu çünkü. Ona aldığı 10.000 dolarlık spor arabaya binip arkadaşlarına gittiğinde kendisinin de yalnız kaldığını söyleyerek cevap veriyordu Bukowski. 1982 yazının sonlarında yine ayrıldılar.

Tek dostları kedileri -yaşlandıkça kedilere duyduğu sevgi daha da artmıştı- ve içkisi olan, at yarışından başka bir eğlencesi kalmayan Bukowski, hayatının son yıllarında kadınlarla yaşadığı çalkantılı ilişkilerden sonra melankolik bir adam olup çıkmıştı. Arkadaşlarına sürekli dert yanıyor, kadınların, kendisiyle yaşayarak ona iyilik yaptıklarını sandığını anlatıyordu. İsteklerinin ardı arkası kesilmiyor, ya parti vermek ya da dostlarının verdiği bir partiye birlikte gitmek için sürekli ısrar ediyorlardı. Linda King'e yolladığı bir mektupta erkeklerin neden daha erken öldüğünü bulduğunu yazmıştı: Kadınlar öldürüyordu erkekleri.

Dikkatini dağıtacak fazla bir şey olmadığı için avukatının vergiden düşebileceklerini söyleyerek almaya ikna ettiği gelişmiş IBM Selectic daktilosunun başına oturuyor, yanına pahalı bir Fransız şarabı alıyor ve çalışmalarını son derece yoğun bir biçimde sürdürüyordu. Radyoda Mozart ya da kısaca "The Bee" adını taktığı Beethoven çalan bir istasyon bulursa sabahın erken saatlerine kadar çalışmaya devam ediyordu. İki ayrı kitabın hazırlıklarıyla meşguldü: kısa öykülerinden oluşan *Sıcak Su Müziği* ve orijinal resimler çizdiği son Black Sparrow kitabı olan *War All the Time* adlı şiir kitabı.

R. Crumb iki ayrı kitapta yayınlanmış olan iki Bukowski kısa öyküsü için ilüstrasyonlar hazırlamakla görevlendirildi. *Bana Aşkını Getir*, karısı akıl hastanesinde yatan bir adamı anlatıyordu. *There's No Business* ise kokteyl salonu komedyeni Manny Hyman'ın giderek erimekte olan servetini konu alıyordu. Demode esprileri, Sunset Hotel'de, Joe Silver'ın salonunda toplanan konukları güldürmeye yetmiyordu artık:

Joe başını salladı: "Manny, karşılarına asık bir suratla çıkıyorsun. İnsanlar dünyanın boktan bir yer olduğunu biliyor. Bunu unutmak istiyor onlar."

Manny votkasından bir yudum aldı: "Haklısın Joe. Sonum ne olacak bilmiyorum. Biliyorsun insanlar yine çorba kuyruklarına girmeye

başladı. Tıpkı otuzlarda olduğu gibi..."

Bu yeni öyküler üçüncü tekil şahısta yazılmış. Henry Chinaski'den farklı karakterlerin başından geçenleri anlatan ve Bukowski'nin düzyazı tarzında büyük gelişmeler olduğunu ortaya koyan öyküler olmasına rağmen ortada hâlâ bir yanlış vardı, öykülerdeki otobiyografik hava hissediliyordu. John Martin, Bukowski'nin Manny Hyman gibi bir karakteri, insanların kitaplarını satın almaktan vazgeçmesi üzerine neler olabileceği korkusundan yola çıkarak yarattığını düşünüyordu. Manny'nin Bukowski'nin ta kendisi olduğu yolundaki iddialar R. Crumb'ın çizimleriyle de destekleniyordu. Crumb bu durumu şöyle açıklıyor: "Manny Hyman karakteri Bukowski'nin kendi kendini betimlemesine çok benziyordu. Sonunda bu kişinin Bukowski'ye benzemesinin doğru olacağında karar kılmıştım. Ama biraz daha Musevi gibi görünmesini, Bukowski'nin o ağır, kılıksız, pejmürde halinden kurtarmak istedim."

Bukowski ve Linda Lee 1983 yılının büyük bölümünü ayrı yaşayarak geçirdi ama Bukowski ona sürekli ve düzenli olarak yardım etti, geçirdiği krizleri atlatması için destek oldu. Tek başına kaldığında sorunların üstesinden gelmekte zorlandığını görünce vasiyetini değiştirmeye ve kendisi birdenbire ölecek olursa Linda Lee'yi uzun vadede koruyacak bazı maddeler ekletmeye karar verdi. 1984 yılının Nisan ayında avukatıyla görüşerek öldüğü zaman mirasının üçte birinin Linda Lee'nin olacağını bildirdi. Daha önceki vasiyetnamede her şeyini bıraktığı Marina'nın bundan haberi olmayacaktı. Ağustos ayında bir değişiklik daha yaparak mirasın yarısının Linda Lee'ye kalmasını sağlayacak bir değişiklik daha yaptı. Bukowski'nin yalnızca 1984 yılında 110.000 dolardan fazla para kazandığı düşünülecek olursa, bu hiç de yabana atılacak bir miktar değildi. * O kadar çok para kazanıyordu ki ipoteği bir kalemde kaldırabilecek bir çek yazmaya gücü yetiyordu. Longwood Avenue'da yaşadıkları sırada babasının tutkulu biri olmadığını söyleyerek kendisini aşağıladığı günler geldi aklına. "Evlat, ne yapacaksın sen?" diye sorup durmuştu babası. Evet, başarmıştı işte. Arabanın parası ödenmişti. Evin parası ödenmişti ve banka

*En sonunda mirasın tamamı Linda Lee'ye kaldı

kada parası vardı.

İlişkilerinin iyice fırtınalı bir hal aldığı dönemde Linda Lee yemek yemeyi ve onunla konuşmayı reddederek açlık grevine başladı. Bukowski bir arkadaşına yolladığı mektupta Linda Lee'nin ölmesinden korktuğunu ve ona evlenme teklif ettiğini yazmıştı. Bu teklif neşesini yerine getirdi. Çok nazik davranıyordu artık. Evlenme teklifi, sınırlı sayıda basılan *The Wedding* adlı kitapta daha romantik bir biçimde anlatılıyordu. Etrafında dört kediyle birlikte bahçede otururken birden Bukowski Linda Lee'ye dönmüş ve "Haydi evlenelim!" demişti. Mükemmel gün mükemmel bir biçimde sona ermişti.

Linda Lee asla çocuk yapmayacaklarını biliyordu. Daha kırk bir yaşındaydı ama Bukowski altmış dördüne gelmişti, "Babam olacak yaştaydı," diyor Linda Lee. Bukowski bir kez daha baba olmayı aklından bile geçirmiyordu. "Hayatımda çok önemli bir seçim yapmak zorunda olduğumu biliyordum: Ya Hank'le evlenecektim ve hiç çocuğum olmayacaktı ya da Hank'le evlenmeyecektim. Zor bir seçimdi." Ama evlenmeye karar verdi ve düğün günü olarak Bukowski'nin yaş gününden hemen sonraki Pazar günü kararlaştırıldı.

Evi daha da güzelleştirmek için çiçekler getirildi. Linda Lee'nin annesi için özel bir oda hazırlandı. Çöp kutuları görünmesin diye etrafları tahta perdeyle çevrildi. Bukowski'nin şarap döküp leke yaptığı yerlere İran halıları yayıldı. Bu arada işçiler gelmiş, bahçeye giriş çıkış kolay olsun diye duvarlardan birini yıkmakla meşguldü.

Bukowski bu masrafın altından kalkamayacağı endişesine kapıldı. Doların Avrupa para birimleri karşısında değer kaybedeceğinden korkarak çareyi porno dergilerine öyküler yazmakta buldu. Ancak çok garip şeyler yazıyordu ve üç adamın bir domuzla cinsel ilişkiye girdiği öyküsü *Hustler* tarafından bile sert bulunup reddedildi.

Yaklaşık otuz yıl bekar kaldıktan sonra ikinci evliliğine hazırlanan Bukowski ilk eşi Barbara Frye'ın başına gelenleri öğrendi. Ayrılmalarının ardından ilk birkaç yıl birbirlerine Noel kartları atmış ve nasıl olduklarını sormuşlardı. Barbara yeni eşiyle Aniak, Alaska'da mutlu bir yaşantısı olduğunu anlatıyordu. İki kızı olmuştu ve çok mutluydular. Çocuk kitapları yazıyordu ve psişik güçleri olduğunu keşfetmişti. Bir kere de telefonda görüştüler, hepsi o kadar.

Barbara'nın kızlarından birinin uyuşturucu sorunu olduğu ortaya çıktı, daha sonra kız evi yaktı. Evin yeniden inşasını beklemeyip kızını yanına alarak Hindistan'a gitti ve orada garip bir tarikata girdiler. Barbara'nın esrarengiz bir biçimde öldüğü haberi geldi. Kızı ABD'ye dönerken cesedi beraberinde getirmediği için ölüm ilamı alınamadı. Bu esrarengiz olay kızın da intihar etmesiyle kapandı gitti.

Nikahın, 18 Ağustos 1985 Pazar günü, öğlen saat 1'de Hollywood'un doğusundaki Los Feliz kilisesinde kıyılması kararlaştırıldı. Büyük gün yaklaşır, binlerce dolar harcanır, eyalet dışından akrabalar akın akın gelirken Linda Lee hastalanıp yataklara düştü ve Bukowski hazırlıklarla tek başına ilgilenmek zorunda kaldı. Bukowski'den iyileşmesi için dua etmesini istediğinde, "S.KTİR ET!" diye kükredi, Bukowski. "TANRI FALAN YOK, HÂLÂ ANLAMADIN MI?"

Öfkesini duvardaki adam boyu aynadan alarak bir yumrukta tuz buz etti. Linda Lee'nin annesi Honora şeytan görmüş gibi Bukowski'ye bakıyordu.

Marina erkek arkadaşı Jeffrey Scott'la birlikte geldi. Michael Montfort ve eşi de gelmişti. John Martin eşiyle birlikte Santa Barbara'dan gelmişti. Herkes Bukowski'nin nasıl da büyük bir değişim geçirdiğini fark etmekte gecikmedi. Daha önce hiç kimse onu takım elbise giyerken gördüğünü hatırlamıyordu. Krem rengi, ince mavi çizgili bir takım elbiseydi. Çiçekli bir kravat takmış, yılan derisi ayakkabı giymişti.

Sağdıcı John Martin'di, daha önce hiç alkollü içki içmediğini bildiği halde Bukowski onunla birlikte bir kadeh şampanya içmek için ısrar etmişti. Bir yudum aldıktan sonra başı dönmeye başladı ama o, asıl dönenin başı değil oda olduğunda ısrar ediyordu.

"Anlamıyorum," diye kükredi, Bukowski sanki karşısında uzaydan gelen bir yaratık varmış gibi. "İnsan, hayatı boyunca içki içmeden nasıl yaşar?"

"Peki ya sen hayatın boyunca içki içerek nasıl yaşadın," diye sordu John Martin.

Linda Lee'nin sağlık durumunu kontrol etmesi için çağırılan dok

tor Bukowski'ye Linda Lee'nin evlenecek durumda olmadığını, hemen hastaneye kaldırılması gerektiğini söyledi. O sırada ev davetlilerle dolmuş taşıyordu. Herkes sabırsızlıkla saatine bakmaya başlamıştı. Tam Bukowski herkese düğünün iptal edildiğini açıklayacaktı ki Linda Lee gelinliğiyle kapıda göründü. "Bayanlar, baylar, işte gelin!" dedi rahat bir nefes alan Bukowski.

Kiliseye giderken binmeleri için hazırlanan Rolls Royce'a kadar eşlik etti, bindiler. Handel'in *Su Müziği* çalıyor, batmakta olan güneşin son ışıkları camdan içeri doluyordu.

Daha sonra San Pedro'daki bir Tayland lokantasında akraba ve dostlardan oluşan seksen kişinin davet edildiği bir resepsiyon verildi. Salonda konukları arasında dolaşıp tebrikleri kabul ederken parayı kendisinin ödediğini, o yüzden herkesin çok iyi eğlenmesini istediğini söylüyordu. Arkadaşları Steve Richmond ve Gerald Locklin, Bukowski'nin, kadınların eksik yönleri hakkında bir konuşma yapmaları için ısrar etmesine dayanamadı. Şüphesiz böyle bir güne uygun bir konuşma değildi bu. Gelin ve damat, yedi, içti, dev bir peynirli keki kestiler ve reggae müzik eşliğinde dans ettiler. "Çok mutluydu, durmadan gülüyordu," diyor Martin. "İnsanlar ona çarptıkça elindeki şarabı üzerine döküyordu."

Daha sonra Bukowski'nin en yakın dostları içki içmeye devam etmek üzere San Pedro'ya gitti. Son konuğun arkasından el sallarken herkesin görmeye alışık olduğu Bukowski'ydi yine: gömleği sıyrılıp pantolonunun dışına çıkmış, önüne şarap dökülmüş, pantolonu belinden kaymıştı.

Sean Penn Hollywood'da yükselmekte olan yıldızlardan biriydi. *The Falcon and the Snowman* adlı bir filmde rol almıştı ama herkes onu daha çok Madonna'nın kocası olarak tanıyordu. *Barfly*'ın senaryosunu görünce o kadar beğendi ki Henry Chinaski'yi canlandırabilmek için göstermelik bir rakam olan bir dolar ücret talep etti. Bukowski'nin yazılarını çok seviyordu, o da yavaş yavaş kendi şiirlerini yazmaya başlamıştı. Tek şartı vardı, Barbet Schroeder yönetmen koltuğunu yakın dostu, *Easy Rider*'ın yıldızı Dennis Hopper'a devredecekti. Bu istek bazı sorunlara yol açtı ve Bukowski konuyu

görüşmek üzere Penn'i, Hopper'ı ve Schroeder'i San Pedro'ya davet etti.

Penn ve Hopper, Schroeder'in projeden tamamen kopmasını engelleyecek cazip bir teklif sundular ve yapımcılığı üstlenmesini istediler. Ancak bu teklif bile Schroeder'in kendisini bir kenara itilmiş gibi hissetmesine neden oldu ve *Barfly*'ın kendi projesi olduğunu, Holywood'da çekeceği ilk film olacağını ve yönetmenlikten vazgeçmeye niyeti olmadığın söyledi. Bukowski de eski dostunun tarafını tuttu. Dennis Hopper'dan, giysilerinin görüntüsünden, takılarından ve gülüşünde hissettiği boş ve yapmacık ifadeden hiç hoşlanmamıştı. "Komik bir şey söylendiğinde, o kadar komik olmasa da, başını arkaya atıyor ve gülüyordu," diyordu Bukowski. "Yapmacık bir gülüş olduğunu düşünüyordum. Gülerken boynundaki zincir de hareket ediyordu."

"O kahrolası kahkahayı duydun mu, zincirleri gördün mü," diye sordu Schroeder, Penn ve Hopper gittikten sonra.

Bu görüşme Schroeder'i o kadar sinirlendirmişti ki hemen avukatını aradı ve vasiyetnamesine, kendisine bir şey olursa Dennis Hopper'ın *Barfly*'ı kesinlikle yönetemeyeceğine ilişkin bir madde ekletti.

Dennis Hopper'a hayır derken Sean Penn'i de kaybetmişlerdi ve bu hiç de iyi olmamıştı, çünkü sarhoş gibi tavırları ve Bukowski'ye olan sevgisiyle role çok uygun bir addı. Ancak bu onu son görüşleri olmayacaktı.

Genç aktör, Bukowski'yi ziyarete gelmeye başladı ve aralarında kırk yaş fark olmasına rağmen çok iyi iki dost oldular. Penn, Bukowski'nin ödün vermeden yazmasına hayran olmuştu. Onun gerçek bir sanatçı olduğunu ve kendi kurallarına göre yaşadığını düşünüyordu. Sonra ikisi de içkiyi seviyordu. "Onu çok sevdim," diye kestirip atıyordu Bukowski.

"İlk tanıştığımızda Sean büyük bir yıldız değildi, ama zirveye doğru emin adımlarla gidiyordu," diyor Linda Lee. "Biraz kısa boyluydu. Bizi koruyucu anne babası olarak seçmişti. Bir derdi oldu mu bize gelir, anlatır, içki içer, sarhoş olur, çılgın Hollywood'da dönen dolaplardan söz ederdi. Sean Hank'ten, Hank de Sean'dan çok hoşlandı,

çünkü Sean gayet doğal bir biçimde ona benzemeye çalışıyordu."

Sean Penn aktör arkadaşlarını da getirmeye başladı. *Paris, Texas*'ın ünlü oyuncusu Harry Dean Stanton da bu konuklardan biriydi. "Harry Dean garip bir arkadaş," diyordu Bukowski. "Kendini pek fazla açmıyor. Orada oturup sessiz adamı oynuyor. Ona, 'Tanrı aşkına, Harry, o kadar da kötü olamaz,' diye takılıyorum. Kötü hissediyorsanız ve birisi de hiçbir şeyin kötü olmadığını söylüyorsa kendinizi daha da berbat hissediyorsunuz."

Bir akşam *M*A*S*H*'in ünlü aktörü Elliot Gould da Sean Penn'in kamyonetine atlayıp Bukowski'yi ziyarete geldi. Penn, Madonna'nın son albümünü armağan etti ve sonra bir şiir sohbetine daldılar. Gould, Bukowski'nin tanıştığı ünlü kişilere tamamen normal kimselermiş gibi davrandığını söylüyor.

Bukowski film yıldızlarıyla tanıştığında fazla heyecanlanmıyordu çünkü aslında onların yaptığı işe pek değer vermiyordu. Çok sevdiği filmlerin sayısı parmakla sayılacak kadar azdı: *Kim Korkar Hain Kurttan?* ve *Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok* bu filmlerden bazılarıydı. Sanıldığından daha kültürlü biri olan Bukowski, Akira Kurosawa'nın filmlerine hayrandı, bütün zamanların en iyi filmi sorulduğunda ise cevabı *Eraserhead* oluyordu. Herkesin bildiği ve sevdiği filmlerden ve yıldızlardan hiç hoşlanmadığını, Eylül 1985'te, Michael Montfort'un eşinin yaş gününde karşılaştığı Arnold Schwarzenegger karşısında iyice belli etmişti. Canının kavga etmek istemesinden başka hiçbir nedeni olmayan Bukowski, herkesin ortasında Schwarzenegger'a pisliğin teki olduğunu söyledi. "Hank böyle şeylere kendini kaptırmazdı," diyor Harry Dean Stanton. "Filmlere benim verdiğim kadar değer vermezdi. Aklı olan bir adam tutup binlerce filmi konu alan bir sohbet açmazdı kimseyle. Sinema da başka bir sanat dalıydı ve bu sanat dalında da mükemmelliğe sık rastlanmıyordu."

Sean Penn, San Pedro'ya Madonna'yı da getirmişti. Şöhretinin doruğundaki Madonna'nın mahallenin sarhoşu olduğunu düşündükleri Bukowski'yi ziyarete gelmesi, komşuları hayrete düşürmüştü.

"Hank, Madonna'nın seni ziyarete geldiği doğru mu," diye sormuştu, aynı mahallede yaşayan küçük bir kız. Çok heyecanlanmıştı

ama yine de biraz şüphe payı bırakmak istiyordu.

"Tabii."

"Madonna neden seni görmeye gelsin ki, Hank?"

Sean Penn'i çok sevmesine rağmen Madonna'dan hiç hoşlanmamıştı. Linda Lee, Madonna'nın Bukowski'ye daha önce sevdiği bütün o çılgın kadınları hatırlattığını ama arkadaşını incitmekten çekindiği için bir şey belli etmediğini söylüyor. "Hank onu görmeye dayanamıyordu," diyor. "Onu sevmiyordu çünkü ona inanmıyordu. Sean'a, 'Vay canına, evlat, çok iyi bir parça kapmışsın,' dercesine bakıyordu." Ama yine de hep birlikte yemeğe çıktılar, Bukowski ve Linda Lee, Penn'ler'in evinde partilere davet edildi.

"Gidecekleri partiye Charles Bukowski'nin de gelecek olması insanları heyecanlandırmıştı," diyor Sean Penn, ünlü şairin onun evine geldiği bir geceyi anlatırken. "Geliyor kendi içkisiyle iki dakika oyalandıktan sonra odanın etrafında dolaşmaya ve konukların içkilerinden otlamaya başlıyor... Olur da onunla evde oturmayıp bir yere giderseniz hep bunu yapıyordu, her gittiği yerde. Şarap onun için bir içki olmaktan çıkmıştı artık. Her şeyi karıştırıyor ve ölürcesine içiyordu."

Penn'in annesi, aktris Eileen Ryan Bukowski'yle dans etmek istediğine karar verdi ve kendini ona sevimli göstermek için Bukowski'ye koca bir sahtekar olduğunu söyledi. "Pantolonunu indirmişti," diyor, Penn. "Annemin elbisesini de çıkarmaya çalışıyordu. O sırada annem altmış yaşlarındaydı ve odadaki herkes onlara bakıyor ve, 'Olacağı buydu,' diye mırıldanıyordu. Hayatlarında ilk kez bir efsaneyle, efsane gibi davranan bir efsaneyle tanışıyorlardı."

Sean Penn ve Harry Dean Stanton bir akşam San Pedro'da yemek yerken Bukowski kendi koyduğu kuralı unuttu ve Madonna hakkında ileri geri konuşmaya başladı. Hakaret dolu öyle sözler söyledi ki Sean Penn kendini tutamayıp kavga edecekmiş gibi yerinden fırladı. "Hey, Sean, otur yerine," dedi Bukowski, o ünlü kötü adam sesiyle konuşarak, "Biliyorsun, seni unufak ederim."

Yıllarca süren uğraşların ve hayal kırıklıklarının sonunda Barbet Schroeder nihayet *Barfly*'ı çekmesini sağlayacak parayı buldu. Can

non Pictures Hollywood'da büyük yapımlara imza koyan İsrailli iki kuzenin, Menahem Golan'la Yoram Globus'un sahibi olduğu şirketti. O sırada bir başka edebiyat uyarlamasını daha, Norman Mailer'ın Pulitzer ödülü kazanmış romanı *Sert Erkekler Dans Etmez*'ini çekiyorlardı. Bukowski, Mailer'la tanışması için Sunset Strip'teki Château Marmont'a davet edildi.

Otelin çatı katındaki odada durup pencereden baktığında çocukluğundan beri yaşadığı şehrin yepyeni bir manzarasıyla karşılaştı – bu yalnızca zenginlerin tadını çıkarabildiği bir manzaraydı. Los Angeles Havaalanı'ndan San Diego otobanının küçük araçların küçük parlak ışıklarını San Fernando Vadisi'ne boşalttığı ışıl ışıl parlayan şehri seyretti bir süre. Helikopterler uçuyor, daha ileride de okyanus uzanıyordu göz alabildiğine. De Longpre Avenue'daki penceresinden baktığında kesinlikte göremediği çok etkileyici bir manzaraydı.

Birbirlerine öyküler anlattılar -Mailer, Charlie Chaplin'le tanışmasını konu alan ilginç bir tane anlattı- sonra asansörle aşağı inip Bukowski'nin arabasını bıraktığı yere yürüdüler. Cannon'ın yetkililerinden birinin verdiği yaş günü partisine gidiyorlardı ve arabayı Bukowski kullanıyordu. Mailer'ın, kendisinin de siyah bir BMW'si olduğunu söylemesi Bukowski'nin çok hoşuna gitti. "Sert erkekler siyah BMW kullanmaz, Norman," dedi.

Hollywood adlı romanında da anlattığı gibi Bukowski partide büyük bir pot kırdı, Cannon yetkililerinden birini bir başkasıyla karıştırdı. Victor Norman (Mailer) yapılan bu hatanın farkındaydı.

Victor Norman'ın bana baktığını gördüm. Gözü dalmıştır herhalde diye düşündüm. Tekrar baktığımda hâlâ bana baktığını gördüm. Sanki gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu bana.

"Pekâlâ Victor," dedim, yüksek sesle. "Tamam, donuma sıçtım! Ne yani, bu yüzden Dünya Savaşı mı çıkacak?"

Bu öykü gerçekti, Mailer da hatırlıyor.

"Biliyor musun, Norman, istersen ikimiz dışarı çıkıp yumruklaşabiliriz," dedi Bukowski.

Mailer bir anda adrenalinin yükseldiğini ve Bukowski'nin üstüne

çullanıp onu bir güzel dövmek istediğini hatırlıyor. "O sırada formumun zirvesindeydim, hâlâ boks yapıyordum. Bukowski'yse çok kötü durumdaydı, kocaman bir göbeği vardı, karaciğeri rahatsızdı falan. Öyle bir kızmıştım ki, sonra ona neler yapabileceğimi hatırladım –dövüşten önce insan çeşitli şeyler düşünür, bazen kazanacağını bazen başının dertte gireceğini bazen de o dövüşe girmekten başka bir çaresi olmadığını. Ama bu kez içimde müthiş bir öldürme coşkusu hissettim çünkü zaten başka çarem olmadığını biliyordum. Hazırdım."

Ona doğru uzanıp, "Hank, bunu aklından bile geçirme," dedim.

Artık projenin arkasında Cannon olduğuna göre rolü üstlenmesi için istediği yıldızla görüşebilirdi ve vakit kaybetmeden Henry Chinaski'yi canlandırmasını istediği *Dokuz Buçuk Hafta*'nın ünlü yıldızı Mickey Rourke'la görüştü. Rourke konusu itibarıyla başlangıçta bu filmde rol almayı hiç istemiyordu. "Kuşaklardan beri ailemdeki bütün erkekler alkolikti," diye açıklıyor Rourke bu isteksizliğini. "İğrenç bir karakteri canlandırmamı istiyorlardı, ailemdeki erkeklerin çoğu elli yaşına basmadan ölmüştü ve bu yüzden alkoliklere fazla bir saygı duymuyordum."

Mickey Rourke daha önce Bukowski'nin hiçbir eserini okumamıştı. Senaryoyu okuyup çok düşük bütçeli bir film olacağını duyunca da hiç hoşlanmadı. "Başlangıçta beni bir oyuncu olarak heyecanlandıracak hiçbir şey yoktu. Ama paketi bir arada gördükten, bu proje için gösterilen titizliği fark ettikten sonra ilgilenmeye başladım."

Mickey Rourke, Chinaski'nin kız arkadaşı, Bukowski'nin Jane Cooney Baker'dan esinlenerek yarattığı Wanda Wilcox rolü için Faye Dunaway'i önerdi. *Bonnie ve Clyde*'ın üzerinden birkaç yıl geçmiş, sanatçının ünü yok olmaya yüz tutmuş, televizyon çalışmaları ve ikinci sınıf filmlerde oynaması teklif edilmeye başlanmıştı. *Looking for Gatsby* adlı otobiyografisinde yazdığı gibi yaşı yüzünden "görünmez hale geldiğini" hisseden Dunaway, *Barfly* projesinin geri dönmesini sağlayacak müthiş bir şans olduğunu hissetmişti.

Derken Cannon beklenmedik bir anda gerekli parayı toplayamadıkları gerekçesiyle projeyi iptal ettiğini duyurdu. Bununla da

kalmayıp başka bir şirketin projeyi devralmasını engelleyecek bir tedbir aldı. Schroeder, Hollywood tarihindeki en garip ikna yöntemlerinden birini uyguladı. Hemen gidip bir Black & Decker marka elektrikli testere satın aldı, Menahem Golan'ın ofisine daldı, testereyi çalıştırdı, eğer film çekilmeyecekse parmaklarını doğramakla tehdit etti. Golan onun ciddi olduğunu anlayınca anlaştıklarını söylemek zorunda kaldı. Daha sonra Bukowski olayı duyunca Schroeder'in bu davranışıyla kıyaslandığında kendi yaptığı çılgınlıkların çok basit kaldığını söyleyecekti.

Rolünü nasıl oynaması gerektiği konusunda bazı tüyolar almak için Bukowski'nin San Pedro'daki evine giden Mickey Rourke, onun son derece konforlu bir evde oturduğunu ama "çalışma odasının bir pansiyon odasından farksız, bok götüren bir yer olduğunu" gördü. "Tam bir banliyö eviydi, ama o çalışma odası hariç." Rolünü nasıl oynaması gerektiği konusunda bir başka ipucunu da Bukowski'nin konuşmasını dinledikten sonra yakaladı. "Çok garip bir konuşma tarzı vardı, sanki kendi kendine konuşuyor ve başkalarının ne dediğini anlayıp anlamadığına zerre kadar önem vermediğini anlatmaya çalışıyordu." Bukowski, Frank McGilligan'la Philadelphia'da yaptığı dövüşleri anlatıp böbürlendi ama Rourke bu konunun üstünde fazla durmadı. "Eğer gece gündüz bira içiyorsanız fiziksel durumunuzun harika durumda olmasını bekleyemezsiniz," diyor aktör. "Bukowski bana yumruklarından çok ağzıyla iş yapan biri gibi göründü."

Çekimlere Culver City'de başlandı. Figüran olarak birçok gerçek "bar kelebeği"yle anlaşılmıştı ama Bukowski onların hiçbirini tanımıyordu. Mickey Rourke ilk gün onu minibüsüne çağırdı ve viski ikram etti. Bukowski'ye dilediği zaman gelip oturabileceğini söylerken çok kibar ve konuksever bir kişi gibi davranmıştı. "Peki, gelip hep otururum," dedi küçük dairelerde yaşamaya alışmış olan Bukowski.

Mickey Rourke otuz iki yaşındaydı, Bukowski ise Philadelphia'da geçirdiği dönemde biraz daha gençti. Rourke sete tıraş olmadan, kirli giysiler giyerek geliyor, ayaklarını sürüye sürüye yürüyor, konuşurken vurgular daha da dikkat çeksin diye bazı sözcükleri uzattıkça uzatıyordu. Gerçekten başarılı bir taklitti. "Bu adam bir harika,"

demişti Bukowski, ama daha sonra bu sözlerini biraz değiştirecekti. "Gerçek bir bar kelebeği olmuş çıkmış. Başlangıçta berbat olduğunu, abarttığını düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki, oyunculuğuna yeni boyutlar katmış. Çekimler devam ettikçe doğru olanı yaptığını anladım. Çok garip, fantastik, sevimli bir karakter yaratmış."

Şehrin kenar mahallelerinde, Bukowski'nin gençliğinde hamallık yaptığı 6th ile Kenmore üzerindeki bir barda da çekimler yapıldı. Bukowski, Wanda'yla Chinaski'nin tanıştığı sahnede sürpriz yaparak kısa bir süre göründü. Çekimler sırasında insanlar kafa çekmeye devam ediyordu. Barmeni canlandıran Mick Collins herkese içki servisi yapıyor, kendisini ve Bukowski'yi içkiyle tıka basa dolduruyordu. Bukowski'nin setteki en önemli kişilerden biri olduğunu hatırlıyordu ki bu bir Hollywood filminde alışılmış bir durum değildi. (Schroeder, Bukowski'ye danışmadan senaryodaki hiçbir sözü değiştirmiyordu.) "Barbet, Mickey, Faye, herkes ikinci plandaydı. Herkes ona saygı duyuyordu," diyor Collins.

Wanda'nın apartmanının dış çekimleri, Bukowski'nin Jane'le birlikte kaldığı Aragon'un hemen yanındaki, 360 S. Westlake Avenue adresindeki Maryland Royal Palms'ta gerçekleştirildi. Bir sahnede Faye Dunaway ve Mickey Rourke binanın önünden yokuş aşağı yürüyordu. Wanda iş aramaya gidecekti ama Chinaski onun gelip kendisiyle içki içmesini istiyordu. Eğer o yol üzerinde yürümeye devam edip 6th'dan sağa dönselerdi Alvarado Street'e çıkarlardı ki burası da Bukowski'nin Jane'le tanıştığı yerdi. Çekimleri izlerken Bukowski'nin anıları bir bir canlanıyor, şansının nasıl da döndüğünü şaşkınlıkla seyrediyordu.

Faye Dunaway elinden geldiğince Wanda'ya benzemeye çalışmıştı, senaryoya göre Wanda'nın "...bir zamanlar çok güzel olduğu anlaşılıyordu, ama içki yüzünden çökmüştü: suratı dolgunlaşmaya başlamış, karnı iyice şişmiş ve gözlerinin altında torbacıklar oluşmaya başlamıştı." Ama aktris hâlâ güzeldi. Bukowski ondan hiç mi hiç hoşlanmamıştı. *Hollywood*'da, Wanda'yı canlandıran aktirisin bacaklarını daha iyi gösterebilmesi için bir sahnenin yeniden yazılması gerektiğinde Chinaski'nin bundan ne kadar rahatsızlık duyduğundan söz etti.

Çekimler altı hafta sürdü. Bukowski bu sürenin çoğunu sette geçirdi. Oyunculuk dersleri almaya başlayan Linda Lee'ye de küçük bir rol verildi ama son montajda Bukowski kadar şanslı olamadı ve onun bölümleri çıkarıldı. David Lynch ve kız arkadaşı Isabella Rosselini seti ziyaret edip Bukowski'yle *Eraserhead* hakkında sohbet ettiler. Helmut Newton, Faye Dunaway'in, Bukowski'nin kucağında otururken resmini çekti. Bukowski her gün oturuyor ve o gün yapılan çekimleri izliyor, yüksek sesle *Barfly*'ın Oscar alıp alamayacağını sorup duruyordu. Ama "bir başka akademi" adlı bir şiirinde bu kurumla açıkça dalga geçmişti.

Barfly'ın montajı devam ettiği sırada Bukowski adaptasyonu olan bir başka film gösterime girdi. Belçikalı yönetmen Dominique Deruddere'in yönettiği *Crazy Love*'ın, (ya da diğer adıyla *Love is a Dog From Hell*) prömiyeri 1987 Eylül'ünde Los Angeles'ta gerçekleştirildi. Bukowski bu filmi Linda Lee ve yıldız arkadaşları Sean Penn, Madonna, Elliot Gould ve eşiyle birlikte izledi. Kendisi hiçbir katkıda bulunmamasına ve film garip bir sanat anlayışının ürünü olmasına rağmen Bukowski üç kısa öyküsünden yola çıkılarak çekilen bu filmin en başarılı uyarlama olduğunu düşünüyordu.

Barfly'ın sinemalarda gösterime girmesi öncesinde yoğun bir reklam kampanyası düzenlendi ve Bukowski hayatında ilk kez Amerikan medyasının yoğun ilgisine maruz kaldı. Gazeteciler için doğal bir öyküydü: hakkında film çekilen bir serseri. Andy Warhol'un *Interview* dergisinde Sean Penn'le bir söyleşi yayınlandı ve ünlü fotoğrafçı Herb Ritts'in çektiği fotoğraflar kullanıldı. *Los Angeles Times*'da, Bukowski ile Linda Lee'nin, evlerinin önünde çektirdikleri bir fotoğraf yayınlandı. Ünlü dedikodu dergisi *People*'da aşağıdaki başlıkla bir Bukowski profili yer aldı:

SÜNGER ŞAİR CHARLES BUKOWSKI *BARFLY*'DA KENDİSİ İÇİN BİR İLAHİ YAZDI VE HOLLYWOOD BİR AĞIZDAN SÖYLEMEYE BAŞLADI

Yazı, Bukowski'den "şişgöbekli yaşlı sünger" olarak söz ediyor ve Linda Lee'nin onu hayatta tutmak için her gün otuz beş değişik vitamin yutturduğunu ileri sürüyordu. Bu yazı ikisini de çok güldürdü. *People*, Bukowski'nin bira almaya gittiğinde arada sırada laf olsun

diye aldığı uyduruk dergilerden biriydi.

Aynı zamanda birçok televizyon kanalından davet alıyordu ve bunların içinde Johnny Carson'ın *Tonight Show*'u da vardı ama Fransa'daki *Apostrophes* macerasından sonra talk showculuk hayatı başlamadan bitmişti.

Filmin tamamlanmış hali büyük bir hayal kırıklığı yaşattı. Bukowski, Rourke'un Chinaski rolünde hiç de fena olmadığını düşünüyordu ama Chinaski'nin asla bu kadar *kılıksız* dolaşmadığını düşünüyordu. Aksi takdirde hiçbir ev sahibi ona kiralık ev ya da oda vermezdi. Mickey Rourke ise Schroeder'in istediği gibi oynadığını söylüyor ve içinde doğruluk payı mutlaka olan şu sözleri ekliyordu: "İnsanın kendini olduğu gibi görmesi bazen acı vericidir." Linda Lee filmin berbat olduğunu düşünüyordu. Marina ise filmdeki kişinin babasıyla uzaktan yakından bir ilgisi olmadığı fikrindeydi.

Filmin prömiyerinden sonra şampanyaların içildiği, flaşların birbiri ardına patladığı bir parti verildi. Mickey Rourke ve Faye Dunaway yazdığı senaryodan ötürü Bukowski'yi tebrik etti. Gazeteciler ağzından çıkan her sözü not edebilmek için etrafından ayrılmıyordu. Bir süre bu ilgi gerçekten hoşuna gitti ama sonra içkinin de etkisiyle sıkıldı ve yine kabalaştı. "Bir saat önce dışarı çıkmamı gerek," dedi Linda Lee'ye. Linda Lee biraz daha kalabileceklerini söyledi ama Bukowski kararını vermişti. "Burası iğrenç kokuyor," dedi. "Ve bu koku midemi bulandırıyor."

Gazetelerde film hakkında çıkan yazılar *Barfly*'ın Amerika'da ilk gösterime girdiği sıralarda fena iş yapmadığını ama asıl başarıyı Avrupa'da yakaladığını yazıyordu. Fazla bir gişe hasılatı elde etmemesine, ünlü sanatçıyı tam olarak yansıtmakta yetersiz kalmasına rağmen *Barfly*, Bukowski denince ilk anda akla gelen öğelerden biri olarak hatırlanmaya devam ediyor.

15. SON YARIŞ

Otuz beş yaşında geçirdiği ve az daha ölümüne neden olacak olan o kanama sayılmazsa, Bukowski yetişkin hayatı boyunca kendine hiç dikkat etmemesine rağmen sağlığını iyi kötü korumayı başardı. Formda olmadığı kesindi -arada sırada ağırlık kaldırma dışında spor yapma alışkanlığı yoktu, göbekliydi- söylemekten bıkmadığı gibi doktorlar ona pek çok kez içkiyi bırakmasını söylemişti. Sürekli bir yorgunluk hissetse de, geçirdiği şiddetli kanamadan beri doktorların tavsiyelerini pek önemsememişti. Küpler dolusu içki içmişti. Aynı zamanda sigara tiryakisiydi, uyuşturucu kullanıyor, sık sık kavgalara karışıp dayak yiyor, arada sırada geceyi nezarethanede geçiriyordu. Bütün bunlara rağmen sağlığı altmış yaşındaki bir adamın sağlığından daha kötü durumda değildi.

Ancak 1987 yılında, *Barfly*'ın prömiyerini takip eden günlerde, yaşadığı onca heyecan ve stresin ardından Bukowski'nin sağlığı bozulma sinyalleri vermeye başladı. Önce basit bir grip sandı ama haftalar geçtiği halde kendini iyi hissetmediğini görünce telaşlandı. 17 Ocak 1988'de John Martin'e yazdığı bir mektupta Noel'den beri ancak bir şişe şarap içtiğinden, bunun kesinlikle kötüye işaret olduğundan söz etmişti. Yapılan kan testleri son bir yıl içinde sağlığının

hayli bozulduğunu ortaya koyuyordu ama buna neden olacak bir hastalık tespit edememişlerdi. Doktorlar daha başka testler de yapmak istedi. Bu arada içki içmesi kesinlikle yasaklanmıştı. *Barfly*'ın çekim öyküsünü konu alan *Hollywood* adlı yeni romanına başlamış olan Bukowski'nin romanını yazmak için çok az gücü kalmıştı.

Neyse ki Bukowski ve John Martin bir sonraki kitabın, aralarında 1940'lı yıllarda kitapçıklarda ve edebiyat dergilerinde çıkan şiirlerinin de yer alacağı bir derleme olmasında karar kılmıştı. Söz konusu derleme aynı yıl içinde, *Pansiyon Manzumeleri* adı altında yayınlandı. Bu şiirler Bukowski'nin önsözde belirttiği gibi ileriki yıllarda yazmaya merak sardığı anekdot tarzı şiirlerden hayli farklı, "şimdikilerden daha lirik şiirler"di. Ama eski şiirlerinin çok daha iyi olduğunu söyleyenlere kesinlikle katılmıyordu.

Geçmişi hatırlatan bir şey daha oldu ve kuzeni, gamsız John Anderson'ın kızı Katharine Wood, Bukowski'ye telefon etti. Bukowski onca zahmete katlanmış ve gezi kitabı *Shakespeare Bunu Asla Yapmazdı*'nın Almanca versiyonunu Palm Springs'te yaşayan Eleanor Hala'sına göndermişti. Kitaba pek değer vermeyen Eleanor, Almanca olduğu için hiçbir şey anlamayıp onu Katharine'e vermişti. Michael Montfort'un çektiği fotoğraflara bakarak ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. "Her resimde elinde bir içki şişesi vardı, onu içki satıcısı falan sanmıştım," diyor. *Barfly* gösterime girince kuzen Henry'nin yazar falan olmasından şüphelenerek Black Sparrow Press'e telefon etmiş ve San Pedro'ya davet edilmişti. "Biraz sarhoştu," diyor. "İçki ve sigaranın onu nasıl da tükettiği hemen anlaşılıyordu. Halinin iyi olduğu kesinlikle söylenemezdi."

"Sanırım yazdığım kitaplardan pek hoşlanmayacaksın," dedi, Katharine'i çocukluğundan beri görmemiş olan Bukowski.

Katharine de hoşlanacağını sanmıyordu. Onun "yaşantısının kötü tarafını" görmeye hiç meraklı değildi.

Bukowski, sağlığı epey bozulmuş olmasına rağmen, 1988 sonbaharında bir Cumartesi akşamı *Hollywood*'u tamamladı. Evcimenleşmiş, kendini maddi açıdan garanti altına almış, artık *Postane*, *Faktotum* ve *Kadınlar*'da, fabrikalarda, barlarda ve köhne apartman

dairelerinde başına gelenlerle kıyaslanamayacak kadar çılgın bir dünyada yaşayan Henry Chinaski'nin kahkahalarla güldüğü, çılgın, komik bir kitap ortaya çıkmış ve herkes çok şaşırmıştı.

Ertesi sabah yüksek ateşle kıvranarak uyandı ve bir hafta boyunca 40 derece olan ateşi bir türlü inmedi. Yemek yiyemiyor, uyuyamıyor, yatağı sallarcasına titriyordu ki öleceğinden iyice emindi artık. Sonra ateşi düştü ama birkaç hafta sonra yeniden yükseldi, ardından böyle bir kriz daha geçirdi – arka arkaya üç kez tekrarladı bu. 76 kiloya düşmüştü.

Beverly Hills'in en iyi birkaç doktoruna gitti, onlara belirtilerden söz etti: İştahı yoktu ve sürekli zayıflıyordu, başı dönüyordu, uyuyamıyordu, kansızdı ve kuru kuru öksürüyordu. Sabahları kendini çok zayıf hissediyordu, tuvalete kadar yürümek bile ona ölüm gibi geliyordu. Doktorlar hemoglobin sayısının düşük çıktığını ve demir eksikliği tespit ettiklerini söyledi, bunu tedavi etmesi kolaydı, özel hapları vardı ama sorunun ne olduğunu bir türlü anlayamamışlardı.

Esrarengiz olay, Bukowski'nin kedilerinden birini veterinere götürmesiyle çözülecekti. Veteriner ona TB testi yaptırmasını önerdi. "Beverly Hills'teki bütün doktorlara gitmiş ama hiçbiri derdinin ne olduğu bulamamıştı," diyor John Martin. "Hepsi de basit bir yorgunluk olduğunu sanıp bazı ilaçlar vermiş, kendine dikkat etmesini ve içki içmemesini söylemişti. Ama Bukowski'nin tüberküloz olduğu ortaya çıktı! Hepsi de yüksek paralar alan doktorların hiçbiri onun tüberküloz olduğunu anlayamamıştı. Zenginlerin yaşadığı böyle bir yerde o kadar az tüberküloz vakasıyla karşılaşmışlardı ki." Bukowski bu hastalığı 1933 yılında veremden ölen amcası John'dan kaptığını düşünüyordu. Demek hastalık onca yıl bünyesinde sinsi sinsi yer etmiş ve sağlığı bozulmaya başladığı an ortaya çıkıvermişti. Altı ay yoğun bir antibiyotik tedavisinin ardından tamamen iyileşeceği öngörülmüştü.

Biraz geç de olsa bu hastalık ona bir şey öğretmişti: İçki içmeden de yaşayabilirdi. Hastalık ortaya çıktığından beri bir ayık bir sarhoş geziyordu ama aldığı antibiyotiklerin etki etmesi için tamamen ayık kalmak zorundaydı. "Şişeyi elime almak bile gelmiyordu içimden," demişti kendisiyle söyleşi yapmak için eve gelen bir Alman'a. "İçki

içmek istemiyordum. O yüzden içkiyi bırakmak benim için büyük bir fedakarlık olmadı." Arada sırada yaptığı küçük kaçamaklar dışında içki içme günleri geride kalmıştı.

Hastalık onun çok daha yaşlı görünmesine yol açtı: Çok zayıflamıştı, yüzünün bütün kemikleri belli oluyordu artık. Burnu uzamış gibiydi, gözleri de çukura kaçmaya başlamıştı. Gümüş renkleri saçlarının önleri dökülmüş, alnı tamamen açılmıştı. Dişleri zaten sapsarıydı, bıyıkları da ağarmıştı. Yürüyüşü bile değişmişti, sanki düşmekten korkuyormuş gibi dikkatle yürüyordu artık. 1990 yılının Ağustos ayında devletten yapılan bir uyarı onun geri dönülmez bir biçimde yaşlandığını yasal olarak onaylıyordu: Yaşlılık aylığı alabilecek yaşa gelmişti artık.

Hollywood hakkında çıkan eleştiriler olumluydu. John Martin kitabın haklarını yabancı ülkelere satabilecekti. *Toronto Star*'da yazan Jim Christy, *Hollywood*'un vasat bir filmin öyküsünü anlatan harika bir kitap olduğunu yazmıştı. *Los Angeles Times*'daki eleştirmen de kitabı çok beğenmişti. Bukowski'nin Avrupa'da yakaladığı başarıyı asla tekrarlayamadığı İngiltere'de yayınlanan *The Times* bile kitaba övgüler yağdırmış, oyuncuların kibirli davranışlarını çok güzel yansıttığını, "çok net ve başarılı bir anlatım tarzı"nın gözden kaçmadığını yazmıştı.

Bir sonraki kitabı da çok beğenildi. 1990 yılında, yaş gününü kutladığı döneme rastlayacak bir tarihte piyasaya çıkan ve şiirleriyle düz yazılarının derlendiği *Septuagenarian Stew*, Bukowski'nin hâlâ dün yayı avuçları arasına alabileceğinin bir kanıtıydı. Özellikle kısa öykülerdeki anlatım tarzının en kadar güçlü olduğu dikkati çekiyordu. *The Life of a Bum*'da gençliğinden beri üzerinde çalıştığı anlatım tarzını artık zirveye taşımış olduğu görülüyordu. 8'den 5'e bir işte çalışmayı reddeden, parkta içki içip uyumayı tercih eden sevimli Harry karakterini oluştururken kendi deneyimlerinden de yararlanmış ve ortaya son derece canlı, sevimli bir tip çıkarmıştı.

Bukowski'nin toplum düzenine getirdiği eleştiriler, istihdam fazlası nedeniyle işten çıkarılan, giderek artan kredi kartı borçları altında ezilen, yüksek fiyatlı evler satın alan ve ödemelerde zorlanan insanların giderek arttığı 1990'ların Amerika'sında geniş yankı buldu

Hatta üniversite gençliği arasında, insanların kendilerini büyük hırslara kaptırmış olarak geçirdikleri on yıllık döneme tepki olarak baş gösteren "hımbıllık" kültürünün ortaya çıkacağını önceden kestirmiş ve bu sözcüğe, bir grup askerin Harry'ye sataştığı *Life of a Bum*'da yer vermişti.

Konvoy ağır hareket ediyordu. Askerler parkta bir bankta oturan Harry'yi gördü. Her şey böyle başladı. Islıklar, yuhalamalar, küfürler birbirine karışmıştı. Ona bağırıyorlardı.

"HEY, SENİ OROSPU ÇOCUĞU!"

"HIMBIL HERİF!"

Konvoydaki araçlar birer birer geçerken her araçtan birileri çıkıp bağırıyordu:

"KALDIR KIÇINI O BANKTAN!"

"ÖDLEK!"

"KAHROLASI İBNE!"

YUMUŞAK HERİF!"

Çok ağır ilerleyen, uzun bir konvoydu.

"GEL DE BİZE KATIL!"

"SANA DÖVÜŞMEYİ ÖĞRETELİM, UCUBE!"

Beyaz, kahverengi, siyah yüzler uzanıyordu, nefret çiçekleri gibi.

Öyküde Harry askerlerin bilmediği bir şeyi biliyor, ya da onların tam tersine gerçekle yüzleşmeyi tercih ediyordu: hepsi de adım adım ölüme yaklaşıyordu hem de iyi bir amaç için değil. Böyle bir durumda neden onlar kamyondan inip kendisine katılmıyordu? Bu, gençleri güçlü bir biçimde etkilemesinin en önemli nedenlerinden biri olan katılımsızlık felsefesinin bir örneğiydi.

Bukowski, at yarışı seyretmeye ve bahse girmeye gelenlerin sayısının giderek azaldığını fark ediyordu. İnsanların içkiye vereceği para, herkesin eğlenmekten başka bir şey düşünmediği eski günlerdeki kadar çok değildi. Zamanın değiştiğini çok yakından, evden takip edebiliyordu. Her ikisi de üniversitede okumuş, uzay bilimleri mühendisi olmuş Marina ve geçen sonbaharda evlendiği eşi Jeffrey Stone aynı gün işten çıkarılmıştı. Ekonomik bunalım günleri ve "iflas

eden müflis erkekler" geri dönüyordu galiba, üstelik şimdi onlara kadınlar da eklenmişti.

Marina Noel'de San Pedro'yu ziyarete geldiğinde Linda Lee, Bukowski'ye bir bilgisayar almayı düşündüğünü söyledi. Mekanik daktilodan, daha kolay ve daha hızlı olduğunu düşündüğü elektrikli daktiloya terfi etmişti. Linda Lee ise ona planlarından söz etmemiş ama bir kelime işlemciye sahip olmasının hiç de fena olmayacağına karar vermişti. Teknoloji konularında az buçuk bilgisi olan Marina, bir Apple Macintosh almasını önerdi, çünkü bu araç tam da bilgisayarlar hakkında hiç ya da çok az bilgisi olan kişiler düşünülerek üretilmişti. "İçimden bir ses ne olursa olsun, en uygun şeyin kendi kendine öğrenebileceği bir makine olacağını söylüyordu," diyordu Marina. Daktilonun kolaylığına ve basitliğine alışmış olan Linda Lee kasanın, ekranın, klavyenin ve yazıcının ne kadar yer kapladığını görünce ve bir de fiyatının 5.000 dolar olduğunu öğrenince biraz bozuldu ama yine de bilgisayarı aldılar.

"Vay anasını!" dedi Bukowski, Noel Günü hediyesini açıp görünce. "Ruhumu yitireceğim galiba!"

Bilgisayarı odasına çıkarıp kurdular, Marina nasıl çalıştığını gösterdi. "Tam beklediğim gibi beni dinliyor gibi görünüyordu ama makineyi kurcalamak, nasıl çalıştığını kendi başına öğrenmek için can atıyordu," diyor. Bütün gün bilgisayarın başından kalkmadı, yemek yemek için aşağı bile inmedi.

"Oh, bu bir mucize!" dedi. "Bakın, hatalarımı da düzeltiyor. Bazı sözcükleri nasıl yazacağımı bilmiyorum. Sözcükleri biliyorum ama yazmayı bilmiyorum, ama şuna bakın, ne yapıyor!"

Apple Mac Bukowski'nin çalışmalarını hızlandırdı. Sözcüklerin ekranda belirmesine -tahtın üzerinde diyordu o buna- ve bu sözcükleri değişik boy ya da fontta basmaya bayılıyordu. Ama bilgisayarın en büyük yararı daha fazla yazmasını sağlamasıydı. Çalışma düzeni gece, radyosunu açıp bir yandan içkisini içmek bir yandan daktilo yazmak, ertesi akşam da yaptığı hataları elle düzeltmek, hoşuna gitmeyen şiirleri tespit edip yeniden daktiloda yazmak biçimindeydi. Yine de atladığı harf, gramer ve sentaks hataları kalıyor, başkaları görünce yerin dibine geçiyordu. Artık yanlışları ekranda göründükleri

anda düzeltebilir, şiirlerini yazıcıda istediği gibi yazdırabilirdi.

Her zaman üretken bir yazar olmuş, yirmi yıl içinde kırktan fazla kitap yazıp tamamlamış, bunlardan pek çoğu yayınlanmıştı. Ama bilgisayarı aldıktan sonra hızı iki katına çıktı ve Santa Rosa, Kuzey California'da yaşayan John Martin'e yolladığı eserlerin sayısı belirgin olarak arttı.

Martin'in önerisi üzerine Bukowski Apple Mac'inde bir günce tutmaya başladı. R.Crumb'ın da illüstrasyonlarıyla katkıda bulunduğu bu günce, ölümünden sonra, 1997 yılında, *Kaptan Yemeğe Gitti Ve Tayfalar Gemiyi Ele Geçirdi* adıyla yayınlandı. 22 Kasım 1991 tarihinde, bilgisayarın, işini nasıl kolaylaştırdığını şöyle anlatıyordu:

İşe bak, hayatımın 71. yılı ne kadar da bereketli geçiyor. Bu yıl, hayatımın diğer yıllarında yazdığımdan çok daha fazla sözcük yazdım... 18 Haziran'da kullanmaya başladığım bu bilgisayar sayesinde oldu her şey. Sözcükleri yazmak artık çok daha kolay, beyinden (ya da her nereden geliyorsa oradan) parmaklara, parmaklardan görünür oldukları ekrana geçiyor sözcükler – bu kadar temiz ve kolay. Hız konusunda büyük bir kolaylık, akıcılık desen o da öyle. Sözcükler bir nehir gibi akıyor ekrana, hem de büyük bir kolaylıkla.

Ancak bazı sorunlar da olmuyor değildi: Geceleri yatarken yazdıklarını doğru dürüst kaydetmemişse sabah kalktığında her şeyin kaybolduğunu görüyordu ama kağıtların üzerine bir şişe viski dökmekle kıyasladığında katlanılabilir bir sorundu bu. Bazen de kedilerden biri gelip disk drive'a siyiyordu. O zaman bilgisayarı alıp tamire götürmekten başka çare kalmıyordu, ileriki yıllarda yatarken bilgisayarın üstüne bir plaj havlusu örtmeyi akıl edecekti. Ancak bu sorunlara rağmen işler hızla artıyor, John Martin'in kitaplarda derleyeceği şiirler birikiyordu.

Santa Rosa'ya postaladığı çalışmaların neredeyse yarısı yayınlanacak durumda olmadığı için bir kenara ayrılıyordu. John Martin, yayınını reddettiği eserlerin çoğunun, "koca bir sayfaya yazılmış üç dört sözcükten ibaret" olduğunu söylüyordu. Bazıları da komik olsunlar diye eklenmiş hakaret içeren sözlerle doluydu, örneğin bir şiirinde tutup Rumlar'ın leş gibi koktuğunu yazıyordu. Reddedilen şiirler

de çığ gibi büyürken Martin bunları niçin yayınlamadığını açıklarken bazen saçma sapan olduklarını söyleyerek kestirip atıyordu. Bukowski de fark ediyordu bunu. *şiirler gelip geçerken*'de en iyi şairlerin çok kısa, en kötülerininse yazabildiğince yazmış olduklarına dikkat çekiyor ama mükemmel olmaya çalışırsa da tıkanıp kalacağını düşünüyordu. Bu yüzden yapacağı en doğru şeyin yazmaya devam etmek ve elemeyi başkalarına bırakmak olduğuna karar verdi. O yüzden yapması gereken tek şey yazmak ve elemeyi başkalarına bırakmaktı.

Kaliteleri arasında bir dengesizlik olsa da Bukowski'nin son dönemde bombardıman halinde ürettiği bu şiirlerden bazıları hayatı boyunca ortaya koyduğu en iyi çalışmalar arasına girmeyi hak ediyordu. Apple Mac'iyle yazdığı ilk kitap olan ve 1992'de yayınlanan *The Last Night of the Earth Poems* en iyi derlemelerinden biriydi. *The Last Night of the Earth Poems* aynı zamanda Black Sparrow Press tarafından yayınlanan en kalın Bukowski kitabıydı. Şiir kitaplarının uzun olmasını istiyordu ve John Martin de aynı fikirdeydi. Şiirlerin büyük ciltlerde bir araya getirildiklerinde iyi iş yaptıklarını o da biliyordu. *War All the Time* (1984) ve *You Get So Alone At Times That It Just Makes Sense* (1986) ikisi de kalın kitaplardı. Ama içinde 150 yeni şiirin bulunduğu *The Last Night of the Earth Poems* dört yüz sayfayı geçiyordu ve bu, bazı şairlerin bütün eserlerinin bir araya getirildiğinde ortaya çıkandan da büyük bir sayıydı.

The Last Night of the Earth Poems'in yayınlanış öyküsü de Black Sparrow Press'ten çıkan diğer Bukowski kitaplarının yayınlanış öyküsüyle aynıydı. Bukowski, John Martin'e istediği şiirleri seçmesi için açık kart vermişti. "Hangi şiirleri alacağını bilmiyordu bile, yazdıklarına geri dönüp bakmadığı için hangilerini elediğimden de habersizdi. Aldırmıyordu," diyor John Martin. Şiirleri kronolojik sıraya sokmayı tercih ediyordu. Böylece Bukowski'nin yaşı ne kadar ilerlemiş olursa olsun bütün şiir derlemeleri yazmaktan asla bıkmadığı bir konuyla, çocukluğuyla başlıyor, ölümle sona eriyordu. *The Last Night of the Earth Poems* kabaca dört kronolojik bölüme ayrılmıştı. Her biri, kitaptaki şiirlerden birinden ya da kitaba girmemiş ama Martin'e göre çarpıcı olduğunu düşündüğü bir şiirden alınmış bir

dizeyle anılıyordu.

Kitapta birbirinden güzel şiirler yer alıyordu. Bunlardan biri de Bukowski'nin çocukluğundan beri hatırladığı sağanak yağmuru ve yağmur durduktan sonra duyulan sesleri zengin imgeler eşliğinde sunduğu *paramız yok tatlım ama yağmurumuz var*dı:

ve sonra, derken, birden,
duruverirdi.
hep de
sabah 5, 6 gibi
kesilirdi
ortalık huzurla dolardı
ama tam bir sessizlik değildi
çünkü devam ederdi bir şeyler
şıp
şıp
şıp
ve ardından sis bürürdü her yanı
saat 8 gibi
parlak sarı bir ışık kaplardı ortalığı
Van Gogh sarısı –
çılgın, kör edici!
ve sonra
oluklardan akıp
boşalırdı
saçaklarda biriken
su
genleşmeye başlardı
o sıcakta:
PANG! PANG! PANG!

Yıllardır üzerinde çalıştığı, yalın dizeleri birbiri ardına eklemek ve olabildiğince az süslemeyi temel alan tarz mükemmel bir biçimde başarılmıştı.

Bir satırda yalnız iki ya da üç sözcüğün yer aldığı, bir listeyi andıran şiirler de yazmış ve dize bölümlemelerini büyük bir dikkatle,

her dizeye çarpıcı bir imge ya da fikir düşecek biçimde ayarlamıştı. Çoğu komik şiirlerdi. "indirilmiş kepenk"te bir partnerinin başarısızlıklarını düşünen bir kadını anlatıyordu örneğin:

...seni
yaklaşık 6 aydır
tanıyorum
ama kim
olduğun hakkında
hiçbir fikrim yok.
indirilmiş bir
kepenk
gibisin
...
bir kadın
hayatından
düşebilir ve
sen de hızla
unutur gidersin
bir kadın
hiçbir yere gidemez,
ama seni
terk ettikten sonra
canı cehenneme
tatlım.

The Last Night of the Earth Poems'e sinen apokaliptik bir hava gözden kaçmıyordu. Daha kitabın adı bir takım sinyaller veriyordu Bukowski duyduğu kaygının ekolojik dengeyle ilgili olduğunun sanılacağından endişe ediyordu. İster amcasının ekonomik buhran yıllarında "sokaklarda sırtında bıçakla koşması"nın yarattığı kabusu andıran görüntüyle, ister deli olması gerektiğini hayatında ilk kez itiraf ettiği babası hakkında yazdıklarıyla örneklendirsin, sunmaya çalıştığı şey aslında sürekli suç işlenen, ırksal çatışmalarla bölünmüş, ekonomik eşitsizliğin hâkim olduğu, her şeyin kirlendiği, yaşayanların sıcak dalgalarında kavrulduğu, trafiğin dehşet yaratacak kadar

birbirine girdiği, halkın borç içinde yüzen hükümete yine de vergi yağdırdığı modern Los Angeles şehrinin ta kendisiydi. Dört beyaz polisin zenci Rodney King'e saldırmasından sonra Angelenolar'ın ayaklanmasıyla Bukowski kehanetinin gerçekleştiğini görmüş ve dehşete kapılmıştı. *Biz, dinozorlar*'da, "sokaklarda herkesin gözü önünde cinayet işleneceğini" yazmıştı. Elli sekiz kişi çıkan olaylarda öldürüldü, pek çok kişi gün ortasında öldüresiye dövüldü.

ulaşım adlı şiirinde daha önce pek yapmadığı bir şeyi yapmış ve hayatını çeşitli ulaşım araçlarını metafor gibi kullanarak betimlemişti: gençliğinde demiryoluyla yaptığı yolculuklar, De Longpre Avenue'da otururken kullandığı dökünlü otomobiller, başarıya ulaştıktan sonra BMW'nin ardından aldığı Acura gibi yabancı otomobiller... Şiir ileride insanların kuşlar gibi uçabileceği hayaliyle sona eriyordu. Özellikle Bukowski gibi olgunluk dönemini yaşayan bir başka şair olsaydı bu imgeyi gökyüzüne yükseliş gibi bir anlamı olacak biçimde kullanırdı belki ama Bukowski bütün beklentileri boşa çıkarmayı amaçlıyordu:

bir gece
öyle çok eskilerde değil,
uçabildiğimi gördüm
rüyamda.
yani sadece
kollarımı ve bacaklarımı
oynatarak
uçabiliyordum
ve uçtum da.
aşağıda toplanan
insanlar
ellerini uzatıp
beni yakalamaya
aşağı çekmeye
çalışıyor
ama
başaramıyorlardı.

üzerlerine işemek
geldi içimden.
hepsi de o kadar
kıskançtı ki.

oysa yapmaları gereken tek şey
yavaş yavaş da olsa
çabalamaktı
tıpkı
benim yaptığım gibi.

böyle insanlar
başarı ağaçta yetişir
sanır.

sen ve ben,
daha iyisini
biliyoruz.

Bir süre sonra San Pedro'daki eve pahalı mobilyalar alındı, hırsız girmesin diye özel bir güvenlik tertibatı kuruldu ve jakuzili bir havuz yapıldı. Bukowski yarışlardan sonra eve geldiğinde bu havuza girip yüzüyor ve dinleniyordu. Sahip olduğu bu servet yüzünden kesinlikle vicdan azabı duymuyordu. "Paraya asla dayanamam. Bana istediğiniz kadar para verebilirsiniz. Asla geri çevirmem," diyordu. "Pek çok kez beş parasız kaldım, uzun süre aç dolaştım ve paranın değerini anladım. Çok değerli bir şey, para. Bir büyü. Alabileceğimin hepsini alırım. Umarım bir daha yemek bulamayacak kadar parasız kalmam."

Arkadaşlarıyla yemeğe gittiğinde hesap geldiğinde herkesten önce atılıp ödemeyi cüzdanındaki gold kartlardan biriyle yapmaya bayılıyordu. Ama, "kendileri de milyoner olan" Madonna ve Sean Penn gibi tiplerin yanında bunu yapmak zorunda kaldığında belli etmeden homurdanmıyor değildi.

Ünlü arkadaşlarının boşanmasının ardından Bukowski, Sean

Penn'e duyduğu yakınlığı ve sevgiyi sürdürürken Madonna'yı bir kalemde silip attı. Madonna'nın menajeri, ünlü yıldızın *Sex* adlı kitabı için poz vermesini isteyince kabul etmedi. Dostlarına Madonna'yı şikayet ederken böyle bir şeyi kendisinin keşfetmiş gibi davrandığını söylüyordu.

Para kazandıracak başka iş tekliflerini de geri çeviriyordu, ancak bazıları gerçekten reddedilmeyecek tekliflerdi. PBS'te televizyon programı hazırlaması için 25.000, Hollanda'da iki şiir okumasına katılması için 10.000 dolar teklif edilmişti. Yolculuk yapmak istemediğini söyleyip geri çevirdi, artık bol bol parası olduğu için böyle bir şeye mecbur değildi.

Bir yapımcı Bukowski'ye mektup yazarak kendisiyle bir televizyon programı hakkında konuşmak istediğini söyledi. Mektubun ilk sayfasına iki tane yüz dolar, ikinci sayfasına yüz dolar daha yapıştırmıştı, amacı onun ilgisini çekebilmekti. Bukowski 300 doları aldı ve at yarışlarını seyretmeye gitti. Daha sonra eve dönünce yapımcıyı aradı. Başrolünü Harry Dean Stanton'ın oynayacağı, Bukowski'yi andıran aksi, yaşlı bir yazarın başından geçenleri konu alan bir sit-com çekilecekti. Bukowski aktörü tanıyordu, onu arayıp nasıl bir şey olduğunu, ne düşündüğünü sordu. Stanton projeyle ilgili hiçbir şey bilmediğini ama kendisiyle buluşmak istediğini söyledi ve yapımcıyla birlikte bir içki içmek üzere San Pedro'daki evde buluşmaya karar verildi.

Bukowski gittiği yarışlardan erken döndü, küvete sıcak doldurup konukları gelmeden önce iyice rahatladı. Proje konusunda kafasına takılan pek çok şey vardı:

Eserlerim nihayet tanınıyordu. Bense yazmaya devam ediyordum, benden istendiğini bildiğim ve kendimi mecbur hissettiğim tarzda. Hâlâ delirmemek için yazıyordum, kendime bu kahrolası hayatı açıklayabilmek için yazıyordum. Sonra televizyon programları ve reklam filmleri hakkında benimle konuşmaya geliyorlardı. Hayatım boyunca büyük mücadeleler verdiğim şeyler gülünecek duruma düşebilirdi...

(*Kaptan Yemeğe Çıktı ve Tayfalar Gemiyi Ele Geçirdi*'den)

O akşam buluştuklarında Harry Dean Stanton o kanaldaki sit-

comlarda çok sevimsiz kaçan gülme efekti kullanıldığını ve sponsorların isteği üzerine o bölümdeki bazı sözlere sansür uygulanabileceğini söyleyerek Bukowski'yi uyardı. Belki projeyi, Bukowski'nin kendini daha özgürce ifade edebileceği Home Box Office'e götürürlerse ortaya iyi bir şey çıkabilirdi. Konuşma saatlerce sürdü ve en sonunda tepesi atan yapımcı homurdanmaya, bunun hiç de adil olmadığını, sinema yıldızlarının televizyoncuları hakir gördüğünü söylemeye başladı. *Onlar da* bir sürü saçma sapan film çevirmiyor muydu? "Bu kanalda şartlar böyleyken ne Hank'e bir iş yaptırabilirsiniz ne de Hank'le ilgili bir işi siz yapabilirsiniz, dediğimi hatırlıyorum," diyor Harry Dean Stanton. "Açıkçası yapımcı hiç de mutlu görünmüyordu, ama ben kesinlikle haklı olduğumu düşünüyordum."

Bir başka akşam Bukowski, Linda Lee ve Harry Dean Stanton, Sean Penn'le buluşmak üzere şehre gitti. U2'nun konserine bilet almışlardı ve konserin verildiği yere limuzinle gittiler.

VIP bölümünde yerlerini aldıklarında Dodger Stadı ışık ve ses cümbüşü içindeydi. Grubun vokalisti Bono Bukowski hayranıydı ve *Günler Tepelerden Aşağı Koşan Vahşi Atlar Misali*'ndeki sözleri kullanarak bir saygı albümü hazırlamışlardı.

"Bu konseri Linda ve Charles Bukowski'ye ithaf ediyorum," dedi Bono. Bütün statta, sanki Bukowski'nin kim olduğunu çok iyi biliyormuş gibi müthiş bir tezahürat, bir uğultu yükseldi. Bukowski buna çok güldü.

Müthiş bir heyecan oldu ama kısa süreliydi. Son derece basit bir şeydi. Sözcükler, eğer ne söylediklerini anlayabiliyorsanız fena değildi. Nedenlerden, Çöküşlerden, bulunan ve yitirilen Aşk'tan falan bahsediyorlardı. İnsanların böyle bir şeye ihtiyacı vardı, anti-kurumsallaşmaya, anti-ebeveynciliğe, anti-falan filana... ama mültimilyoner bir grubun üyeleri olarak ne derlerse KURUMSALLAŞMANIN TA KENDİSİ ONLARDI.

(*Kaptan Yemeğe Çıktı ve Tayfalar Gemiyi Ele Geçirdi*'den)

Daha sonra içmeye gittiler ve Bukowski votka-7'yle kendini tıka

basa doldurdu. Film yönetmenleriyle, pop şarkıcılarıyla ve aktörlerle beraber dolaşmaktan hiç hoşlanmamasına rağmen, *Barfly*'dan sonra kendisini tanımaya başlayan ünlülerle göz göze geldiğinde başıyla selam veriyordu. Onların çalışmalarının çoğunu beğenmiyor, yıllarca sanatına sadık kaldıktan sonra kendini şov dünyasının pençelerine kaptırmak istemiyordu. Tek çare bir votka-7 daha içmekti. Sonunda o kadar çok içti ki Bono'yla karşılaştığında ona ne söyleyeceğini unuttu, daha sonra da evinin basamakları önünde yığıldı kaldı.

Yıldızlarla gezip tozmaktan vazgeçti, bunun tek istisnası kendini çok yakın hissettiği Sean Penn'di. "Ünlülerin pek çoğu numara yapar, Hank'se numara yapılmasından nefret ederdi," diyor Linda Lee.

Mecbur kalsaydı her şeyden vazgeçip en başa, Atlanta'daki derme çatma kulübede şekerleme yiyerek karnını doyurduğu günlere dönmeye razı olurdu, yeter ki kendini satmak zorunda kalmasın. Yazmaya devam ediyordu. Yılda beş yüzden fazla şiir yazıyordu. Yeni bir romanın planlarını kurmaya başlamıştı. Farklı bir şey olsun istiyordu bu kez. Zaten hayatıyla ilgili anlatacakları suyunu çekmişti. Bir detektif öyküsü yazacaktı, bu türe bir saygı duruşunda bulunduğu belirtmek için romanın adı da *Pulp* olacaktı.

Sağlığına tamamen kavuşmuş sayılmazdı. Hâlâ ara sıra başına ağrılar giriyor, sırtı ve ensesi tutuluyordu. 1992 yazında görüşünü büyük ölçüde engellediği için katarakt ameliyatı oldu.

Canını sıkan başka şeyler de vardı: "Chinaski manyakları" adını taktığı okurları. İmza istemek için kapısına kadar geliyor, davetsiz ziyaretçi kabul etmeyeceğini anlatmaya çalışmasına rağmen bahçeye doluşup saatlerce gitmiyorlardı. Bir grup hayranı karavanıyla gelmiş, Bukowski'nin oturduğu sokağa kamp kurmuş ve onun evinde sarhoş olduklarını söyleyebilmek için kendi aralarında bir parti vermişlerdi. Bu olay onu neredeyse deliye döndürdü. "Gelip Charles Bukowski'yle içki içtiklerini söyleyebilmek için evin önünde bekleyen kalabalıklardan nefret ediyordu," diyor Linda Lee. "Böyle bir şeyi düşünmek bile dehşete düşmesine yetiyordu."

Bu insanlar onun kitaplarını okuduklarını söylese de yazdıklarından hiçbir şey anlamamış oldukları ortadaydı. Bazıları mektup yazıyor, eserlerini çok sevdiklerinden, sahip olmak için halk kütüp-

hanelerinden çaldıklarını anlatıyorlardı. Bu sanki övünerek anlatılacak bir şeydi! Bukowski böyle şeylerden tiksiniyordu. Halk kütüphaneleri olmasaydı *Toza Sor*'u nereden öğrenebilirdi?

Saygı sınırları içinde yaklaşan ve özel hayatına saldırıda bulunmayan hayranlarıysa mektuplarla, şiirlerle ve bazen de çizimlerle ödüllendiriliyordu. Yazdığı eserleri Amerika'daki ve hatta İngiltere'deki dergilere göndermeye devam ederek katkılarını sürdürüyordu. Ama olur da yazdığı şey basılmazsa iade edilsin diye zarfın bir yüzüne adresini yazmayı ihmal etmiyordu çünkü ara sıra da olsa gönderdiği yazıların geri çevrilip yayınlanmadığı oluyordu.

Dağıtımcı Ed Smith, adını *Sure* koyduğu bir Bukowski bülteni yayınlamak ve bunun için izin almak istiyordu. Bülten, adını, Bukowski'nin mektuplarını bitirirken sık sık yazdığı bir sözcükten alıyordu. Bukowski, hiçbir şeye katkıda bulunmak zorunda kalmaması şartıyla kabul etti. Bültenin aboneleri kısa süre içinde büyük bir hızla arttı ve dünyanın dört bir yanından, aralarında işçilerden doktorlara, ama özellikle de Bukowski'nin tam tersi yaratılışta kişiler olan "beyaz yakalı memurlar"ın da bulunduğu çok çeşitli okurlara ulaşmaya başladı.

O sıralar Bukowski, Linda Lee'nin çevresinin giderek kalabalıklaşmasından ve birlikte eğlenmek için eve davet ettiği kişilerden çok rahatsızdı. Linda'nın annesinin birkaç kez ziyaretlerine gelmesi ve Noel'i onlarda geçirmesi Bukowski'yi geçirdiği en iyi Noel'in hangisi olduğunu düşünmeye sevk ediyordu. Geçirdiği en iyi Noel Philadelphia'daydı. Kimseyi görmemiş, kepenkleri indirmiş, kafayı vurup yatmıştı.

Her yıl iple çektiği tarih, John Martin'le ayda yüz dolarlık anlaşmasını yaptığı 2 Ocak tarihiydi. Hayatının en şanslı dönüm noktasıydı o gün. Yirmi üç yıl sonra Martin, Bukowski'ye hayatının en büyük zammını yapmış ve aylığını 7.000 dolara çıkarmıştı. On dokuz kitabının satışı sürüyordu, hepsi Amerika'da yılda en az 10.000 adet satıyor, Fransızca, Almanca, İspanyolca ve hatta Japonca gibi yabancı dillere çevrilen her bir kitabı için dünyanın dört bir yanında yeni bir pazar açılıyordu.

Black Sparrow Press, 1993 Yılbaşında dostlarına armağan olarak dağıtmak üzere içinde bir Bukowski şiirinin yer aldığı bir broşür bastırdı. Bukowski, *şu harika öğle yemekleri* adını taşıyan 1993 yılı şiirini imzalamak üzere oturdu ve tam 226 adet şiir imzaladı. İmzası sayesinde içinde şiir olan o broşürlerin fiyatları ileride yüzlerce dolar edecekti. Oysa daha birkaç yıl önce Holywood'daki "Book City* kitapçısından içeri sarhoş olduğu için sendeleyerek giriyor ve eğer bedava bira verirlerse onlara kitaplarını imzalayacağını söyleyerek yalvarıyordu.

şu harika öğle yemekleri ekonomik bunalım yıllarında anne babasının okula giderken fazla paraları olmadığından öğlen yemesi için yanına fıstık ezmesi sandviç verdiği çocukluk günlerini anlatan bir şiirdi. Bukowski öyle acıkıyordu ki, annesi her gün beslenme çantasına jambonlu, biftekli sandviçler, meyve ve bir termos dolusu çikolatalı süt koyan şişko, "kız kılıklı" Richardson'la arkadaşlık etmek zorunda kalıyordu. Eve dönerken arkadaşlık etmesi karşılığında Richardson ona patates kızartması vermeye razı oluyordu.

...isterse
eve dönerken
Richardson'ın
beslenme çantasını taşımaya
bile razıydım.

hiç konuşmazdık.

evine yaklaştığımızda
beslenme çantasını
uzatırdım
ona.

sonra kapıyı kapar
ve
gözden kaybolurdu.

tek arkadaşı
bendim.

hiç kolay değildi hayat
kız kılıklılar için.

Bukowski'nin elinde içki şişesi olan bir adam resmi çizerek kitaplarını imzaladığı o gün bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu. İmzaları bitirdiğinde John Martin'e bir mektup yazdı ve gönderdiği 7.000 dolarlık çek için teşekkür etti. Ama bu çok şaşırtıcı bir rakamdı, özellikle daha tam anlamıyla zengin olmamış, yalnızca çok sevdikleri kitapları basmak isteyen bir yayınevi için. Ekonomik buhran günlerini atlatmış biriydi ve şimdi her ikisi de zirveye doğru emin adımlarla ilerliyorlardı. Hatta durumlarının her zamankinden daha iyi olduğu bile söylenebilirdi. Artık yaşlanıyordu ve ileride popülaritesini yitirebilirdi. Ama yitirse bile tanrıların da yardımıyla şanslarını korumayı başarabileceklerine inanmıştı.

16. GECENİN SONU

Pulp, Bukowski'nin yazdığı, ancak otobiyografik öğelere yer vermediği, alışkanlıklarına gönderme yapmadığı ilk kitabıydı. Bukowski'nin bütün kurallarını yıkan bu kitap, akıllara Mickey Spillane'in yazdığı suç öykülerini getiriyordu. Romanda, yarı–gerçeküstü olmasının yanı sıra mecazi anlamları da olan davaları araştırmak için iki müşteri tarafından tutulan ve perişan bir hayat süren özel dedektif Nicky Belane'in başından geçenler anlatılır. Bayan Ölüm ondan Bukowski'nin en sevdiği kitaplardan biri olan *Gecenin Sonuna Yolculuk* adındaki melankolik romanın yazarı Louis–Ferdinand'ı bulmasını ister. İkinci müşteri, John Barton (John Martin'den esinlenerek yaratılmış bir karakterdir) Belane'den Kırmızı Serçeyi bulmasını ister.

"Kırmızı Serçe mi? O da nedir?"

"Var olduğuna eminim, onu yalnızca bulmak istiyorum, senden istediğim bana onun yerini bulman."

"Araştırmaya başlayabilmem için ipucu var mı?"

"Hayır, ama Kırmızı Serçenin dışarıda bir yerlerde olduğundan eminim."

"Bu Serçe'nin bir adı yok, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bir ad. Henry gibi. Ya da Abner. Veya Celine?"

"Hayır, adı yalnızca Kırmızı Serçe ve onu bulabileceğini düşünüyorum. Bu konuda sana güveniyorum."

"Bu size pahalıya patlayacak, Bay Barton."

"Kırmızı Serçeyi bulursan sana ömrünün sonuna kadar ayda yüz dolar vereceğim."

Belane, Celine'in izini aramaya, Bukowski'nin bir arkadaşından esinlenerek yarattığı bir karakter olan, Sholom "Red" Stodolsky tarafından işletilen Hollywood'daki bir kitapçı dükkanından başlar. Belane kitapçı dükkanına girince Red ona "o sarhoş Chinaski'nin" az önce uğradığını, Celine'in de arka tarafta olduğunu söyler. Belane, onunla konuşmaya gider ve gerçek hayatta da aksi bir insan olan, Hollywood'da bir kitapçı dükkanı işleten Red sinirlenip onlara bağırır:

"HEY SEN!" diye bağırdı, "DEFOL BURADAN!"

İkimizden başka kimse yoktu.

"Hangimiz defolacak?" diye sordum.

"CELİNE'E BENZEYENİNİZ! DEFOL GİT!"

"Ama neden?" diye sordum.

"KİTAPLARIMI ALMAYA GELMEYENLERİ HEMEN ANLARIM!"

Bir polisiye yazmasına ve Henry Chinaski karakterinden vazgeçmesine karşın Bukowski hâlâ kendi hayatı hakkında yazıyordu. *Pulp*, ancak Bukowski'nin önceki kitaplarını okuyan ve hayat hikayesi hakkında bir şeyler bilen okurlar tarafından anlaşılacak espirilerle doludur. Bu tuhaf proje üzerinde 1991 yılından beri aralıklarla çalışıyordu ama işler yolunda gitmiyordu. *Pulp* kadar alışılmış kalıpların dışındaki bir polisiye romanın bile bir konusu olmalıydı ama Bukowski, karakterini durmadan çıkmazlara sokmuştu. Böyle olunca da romandan vazgeçti ve "sıcak boklar" gibi durmadan geldiğini söylediği şiirler yazmaya başladı. *Pulp*'a başladıktan iki yıl sonra, 1994 baharında işin daha üçte birini bitirmişti ama tekrar hastalandı.

Ömürlük iltihabından doğan lösemiye yakalanmıştı. Bir akyuvar değişime uğrayıp bölünerek çoğalmış ve hastalığı vücudunun her tarafına sarmıştı. Hastalığın öbür adı da kanserdi. Doktor ona acı gerçeği, tedavi görmezse yalnızca altı ay yaşayabileceğini, söyledi. Tatsız yan, etkileri olan ve hayatını kurtarmaya belki de yaramayacak olan kemoterapiyi de deneyebilirlerdi. Bukowski önerdikleri her şeyi yapacaklarını söyledi ve arabayla birçok kez önünden geçtiği San Pedro Peninsula Hospita'a kontrole gitti.

...orada öylece oturdum ve seyrettim
yoldan geçen arabaları, sonra düşündüm
o şanslı orospu çocuklarının
ne kadar şanslı olduklarını
bilmediklerini
beş para etmez herifler
basıp gaza geçiyor
önümden
bense burada oturuyorum hayatımın
sonbaharında
hapsolmuş gibi,
hiç kimsenin görmediği
bir penceredeki bir surattan başka
bir şey değilim.
(*gözlemleyen*)

Uyuyakalmış olmalıydı çünkü gözlerini açtığında karşısında sarı çiçekler gördü. Bukowski bir keresinde sarıyı yiyecek kadar çok sevdiğini yazmıştı.

"Frances?" diye sordu, çocuğunun annesine gözlerini dikerek. Yeni adına, FrancEyE'a asla alışamamıştı. "Frances, burada ne arıyorsun?"

"Çiçek isteyeceğini düşündüm," dedi. Marina ona Bukowski'nin hasta olduğunu söylemiş ve kemoterapi başlamadan önce onu görmek istediği için Santa Monica'dan kalkan otobüse yetişmişti.

"Ziyaretçi istemediğimi biliyorsundur."

"Biliyorum. Sana yalnızca çiçek getirmeye geldim... Seni seviyorum," dedi. Kızını tuttuğu ellerine hafifçe vurdu ve ona hoşçakal dedi.

Ana damara bir kateterin sokulmasıyla kemoterapi başladı. Bukowski gücünü kaybetti ve saçları uzun gümüş teller halinde yastığa dökülmeye başladı. Linda Lee ona her gün evden yemek getiriyor, sarılıyor, öpüyordu. Geceleri, hava kabarcığı olmadığından emin olmak için IV tüplerini izleyerek ve yardım gerektiğinde hemşireleri çağırarak geçiyordu. Bukowski'nin, alnı da dahil olmak üzere vücudunun değişik ve tuhaf yerlerinde kanama görülüyordu. Takip eden aylar boyunca tedavi için evinden ayrılarak gittiği hastanede altmış dört gün geçirdi. Doktorlar kanserin azaldığını söyledi.

Taylor Hackford, kendisine gelen mesajları öğrenmek için Los Angeles'taki evini aradığında New York'ta bir filmin yapımıyla meşguldü. "Merhaba, Taylor, sen beni tanımazsın," diyordu bir adam telesekreterde, "Ama ben Hank'in bir arkadaşıyım ve onun bu gece saat sekizi beş gece öldüğünü sana söylemem gerektiğini düşündüm." Arayan adını bırakmadan telefonu kapamıştı.

Ne yapacağını kestiremeyen Hackford, Bukowski'nin numarasını çevirdi ve telesekretere temkinli bir mesaj bıraktı.

"Linda, ben Taylor. New York'tayım. Sorunun ne olduğunu söylemeyeceğim ama beni ararsan sevinirim..."

"Taylor, bebeğim, ne oldu?"

"Kahretsin! Hank?" dedi Hackford.

"Evet, tatlım."

"İnanmayacaksın ama adamın biri evimi arayıp senin bu gece öldüğünü söyledi."

"Vay pezevenk vaay!" dedi Bukowski.

"Yatağa oturup ağladım."

"Üzüldüm, bebeğim. Üzüldüm."

Bukowski'nin öldüğü yolunda son aylarda dört kez söylenti çıkmıştı. Nasıl öldüğü konusunda hiç kimsenin bildiği kesin bir şey yoktu ama Bukowski bunun kötü niyetli insanların işi olduğuna inanıyordu ve ailesini, arkadaşlarını üzmekten sorumlu olduğunu tahmin ettiği

kıskanç ve başarısız yazarlar hakkında bir şiir yazdı.

korkaklığınız
asla
unutulmayacak
ve siz
benden
çok önce
öldünüz
(*bir cevap*)

Hackford'un Bukowski'yi görmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Ölmüş olabileceğini duyduğu an hissettiği korku ona ne kadar değer verdiğini hatırlattığından San Pedro'da buluşmayı kararlaştırdılar. "Kanserdi. Hastalığı hakkında konuştu," diyor Hackford. "Bir sefer hastanede yatmıştı. 'Yavaş gidiyor ama her gün yazıyorum,' demişti. Hackford bir şişe şampanya ve iki şişe kırmızı şarapla evine gidip Bukowski ve Linda Lee'yi, açık saçık sahnelerin bulunduğu, Peter Greenaway'in *Aşçı, Hırsız, Karısı ve Sevgilisi*'nde oynayan kız arkadaşı aktris Helen Mirren'la tanıştırdı.

"Evet, hepsini içine aldığını gördüm..." dedi tanıştıkları sırada, pis pis sırıtarak. "O buzdolabının içinde yatarken..."

Kadın güldü ve çok geçmeden, eskiden olduğu gibi, şişeleri birbiri arkasına devirmeye başladılar. Tayland lokantasında yemek yiyip bira içtikten sonra daha çok şarap içmek için eve geri döndüler. "Evden sendeleyerek çıktığımda sabah saat altıya çeyrek vardı," diyor Hackford. "Helen, Hank ve ben yedi şişe şarap içtik -Linda rom ve kola içmişti- yedi şişe normal şarap ve bir şişe şampanya."

Bukowski kanserin azalmaya başlamasının verdiği hevesle alkolü tamamen bıraktı ve yalnızca bitki çayı ve soda içmeye başladı. TB testinden beri içkiyi zaten azaltmıştı ve canının hiç içki çekmediğini fark etti. Sigarayı da bıraktı.

Hayat mücadelesinin dışında kalmış, çok zayıflamış yaşlı bir adam olarak bahçedeki ceviz ağacının altında sessizce otururak günlerini geçirdi. Linda Lee'nin önerisi üzerine transandantal meditasyona ve guru Deepak Chopran'ın yardımıyla alternatif tedavi yöntem-

lerini denemeye başladı: Sürekli hastalığını düşünüyor ve bedenini kirlerden arındırmak için sürekli yağ sürüyordu. Yeni Çağın düşünceleriyle eskiden sürekli alay etmişti ama ölümün "karanlık meleğinin" üzerinde uçması yüzünden her yolu denemeye istekliydi. *çöküş* adlı şiirinde şunları yazmıştı:

evimin arkasında çıplak oturuyorum
sabah saat sekiz, bedenimin her yanına
susam yağı sürüyorlar, başıma
bu da mı gelecekti, Tanrım?
bir zamanlar karanlık sokaklarda
gülmek için mücadele ettim
artık gülmüyorum

Büyük bir olasılıkla kendisinin son kitabı olacağını bildiği *Pulp*'ı bitirmeye karar verdi ve Nicky Belane'i boğazına isabet eden dört kurşunla öldürdü. Ardından, kısmen kendi ölümünü de düşünerek bir son yazdı. Dedektif yerde ölmek üzere yatarken, Kırmızı Serçenin, Tanrının bir görüntüsüymüş gibi karşısında belirmesi, mecazi olarak kendi hayatının dönüm noktası olan Siyah Serçeyi hatırlatıyordu.

Tam ben bakarken, Serçe yavaşça gagasını açtı. Büyük bir boşluk belirdi. Ve gaganın içinde güneşten daha enerjik, inanılmaz, sarı kocaman bir girdap gördüm.

Bu iş böyle olmaz, diye düşündüm tekrar.

Gagası genişçe açıldı ve o sarı girdap bir anda beni de içine alıverdi.

Bukowski tüm kitaplarından gurur duyardı ama *Pulp*'ın özel bir yeri vardı. Yakınları kitabın metafizik yönlerine dikkat çekiyordu. "Bana göre, kitap inanılmazdı," diyor Linda Lee, "Güldürücü ve eski kili, sürrealist yönleri de var." Ama ölümünün yakın olduğu haberi vermesinin dışında *Pulp*'ın yorum yapılacak pek bir yönü yoktu. Ama konuyu terk ederek çok yakından bildiği düşük ücretli işler, kadın erkek ilişkileri ve şehirli alt sınıfın içinde bulunduğu kötü durum hakkında inandırıcı şeyler yazabilirdi ama kaybolmuşa benziyordu. Kon

di yazdıklarını tekrar gözden geçirmekten hoşlanmayan ve böylesine akıcı bir dile sahip olan yazarın kitabı istediği şekilde yazmak için zorluklar yaşadığı kesin. "İlk müsveddeyi bitirdikten sonra kitabı başta aşağı tekrar yazdığına hiç şüphem yok," diye açıklık getiriyor John Martin. "Hoşuna gitmemiş. Kötü yazıldığını söylemişti."

Kitap bittikten sonra geriye yapacak çok az şey kalmıştı, "atsız günler"de yapacağı pek fazla bir şey olmadığı için sıkıntıdan patlıyordu. Linda Lee'nin elektrik süpürgesinin sesini ve telefonun çalmasını dinliyordu. Bir satıcı arayıp *Encyclopedia Britannica* satmaya çalıştı. Kırmızı tuğlalı terasın üzerinde güneş banyosu yapan kedilerini izledi. En tombul kedisi Craney, tehlikeden ve sahibinin hastalığından habersizce pençelerini havaya doğru sallıyordu. Bukowski, güneş, evinin tepesinde hareket ederken gölgeleri izledi ve kemoterapiden kalan metalik tadı ağzından atmak için litrelerce su içti.

Akşamları yeterince hali olursa, üst kata çıkıp düşüncelere dalıyor, hayatının sonuyla ilgili şiirler yazıyordu:

serin bir yaz gecesi.
cehennem yanı başımda sallanıyor,
uzanıyor.
bu iskemlede oturuyorum
altı kedim de
yanımda.

su şişesini dikiyorum
büyük bir yudum
alıyorum.

her şey
şimdikinden
daha kötüye gidecek.
ve çok daha
iyi olacak.

bekliyorum.
(*bu gece*)

Ağustosta Linda Lee'yle birlikte özel yapılmış bir doğum günü pastasının sunulduğu San Pedro'daki bir kitapçı dükkanına, Vinegar Hill Books'a gitti. Kitaplarını imzaladı ve hayranlarının onun onuruna övgü dolu konuşmalar yapmasına bütün ilginin kendisinde toplanmasına izin verdi. En sonunda saygı görmek tuhaf bir şeydi. Ama yine de tatsız giden bir şeyler oldu. Bukowski tam gitmek üzereyken bir gazeteci, yüzündeki gülümsemeyi donduracak bir cümle söyledi: "Gazetedeki başlığı şimdiden görebiliyorum: Yetmiş üç yaşındaki yaşlı adam son kez kitaplarını imzaladı."

Michael Monfort evi ziyaret ettiğinde Bukowski, John Martin'in mektuplardan oluşan bir derleme kitabından sonra yayınlamayı düşündüğü *Pulp* üzerine konuşmuştu. "En sonunda bitirdim," dedi Montfort'a ve kitap hakkındaki şüphelerini dile getirmek için kendisiyle görüşmeye gelen arkadaşı Gundolf S. Freyermuth'a. "Bu kitap benim itibarımı zedeleyecek. İçinde bir sürü kötü bölüm var. Sanırım bunu kasıtlı olarak yaptım," dedi. "Beni bu kitabı yazmaya iten şey neydi bilmiyorum. Sanırım kendi hayatım ve başıma gelenler hakkında yazmaktan sıkıldım. Bu yüzden, elli beş yaşındaki bir detektifi konu alan tamamen hayal ürünü bu romanı yazdım. Konuşması ve davranışları elbette benim. Bunlardan kurtulamadım."

Montfort, doktorların Bukowski için sürekli tedavi uygulayabileceklerini söylediklerini duymuştu ama bu mümkün gözükmüyordu. "Düşüncelerinin aşırı derecede iyimser olduğunu düşünüyordum. Ölmekte olduğunu bildiğim en iyi arkadaşımla buluşurken içimde karmakarışık hisler vardı ve doktorlar onun ölmeyeceğini söylüyordu."

"Michael, hastane masraflarını hâlâ ödemedik," dedi Bukowski.

"Hank, sigortan var. Sorun nedir? Yüz bin doları dert ediyorsan, merak etme paran var."

Bukowski razı oldu ama parayla, evin ve arabanın ödemeleriyle ve bankadaki yüz binliklerle bir daha uğraşmayacağı gerçeğini kabul etmek konusunda hâlâ endişeli görünüyordu. Her şeyini satıp parasını faize yatırsaydı nereden bakılsa bir milyon dolara yakın parası olurdu.

1993 sonbaharına kadar bir iyileşme görüldü ama hastalığının

yeniden azmasıyla Bukowski'ye bir kez daha hastane yolu gözüktü. Öleceğini biliyordu ama tartışacak önemli bir konu olmadığı sürece Linda Lee'ye bu konuyu açmaktan kaçınıyordu. "Yazılarında bundan bahsediyordu. Asla işine karışmazdım," diyor Linda. Hislerini dışa vurmasının kolaylıkla incinmesine neden olacağını bilen sert adamın yanından hiç ayrılmıyordu.

San Pedro'daki evinde daha rahat edeceği düşünüldü. Hastanede arkadaş olduğu ve arada sırada akşam yemeğine kalan Dr. Dick Ellis ve bir hemşire her gün eve geliyordu. Kalmaya gelen Marina, babasının, ölümüde, sorunlu çocukluğunda, bin bir zorluklar dolu gençlik yıllarında, fabrikalardaki işlerde ve ilişkilerinde kendisine yardımcı olan o ünlü soğukkanlılığıyla karşıladığını söylüyor. Linda Lee'yle San Pedro'da huzurlu yıllar geçirmişti ama hayatının büyük bir bölümü zorluklarla geçmişti ve gelecekten vazgeçip ölmeyi istediği pek çok an olmuştu. "Bu da bir bakıma o zor anlardan biriydi. Çocukluğundan beri darbelerle dolu zor bir hayata alışmıştı. Bu da o darbelerden biriydi. Sanırım içlerinde en zorlusu çıktı ama bu bile onu değiştirmedi."

Bu arada, günlerini mümkün olduğunca rahat bir biçimde geçirmeye özen gösteriyordu. Bir faks almış ve teknolojinin bu yeni ürünü de Apple Mac gibi hoşuna gitmişti.

18 Şubatta John Martin'e "ilk FAKS ŞİİRİM" adını verdiği bir faks gönderdi:

çok geç:
ben çoktan
öldüm.

Ardından, daha fazla yazacak gücü kalmadı. "Bunu görmek korkunçtu – deha karşımızdaydı ama bedeni iflas ettiği için hiçbir şey yapamıyordu," diyor Linda Lee. "Bedeni iflas etti." Hastalıklı kan hücrelerine karşı mücadele veren kemoterapi aynı zamanda bağışıklık sistemini de yok etmişti. Bukowski akciğer iltihabına yakalandı ve tedavi için tekrar hastaneye yattı. "Beş gün içinde akciğer iltihabından kurtuldu ama kaynağını bulamadıkları bir iltihap daha vardı," diyor Marina'yla birlikte yatağının başucunda bekleyen Linda Lee.

"Onu orada tuttular. Tüm bedenine soktukları kateterlerle ilaç enjekte ederek hayatta kalmasını sağladılar. Berbattı! Korkunçtu! Ama o çok cesur bir askerdi." 9 Mart 1994 sabahı saat on bir elli beşte Bukowski öldü. Yetmiş üç yaşındaydı.

Ölüm haberini duyan ilk kişilerden biri John Martin'di. "O an bir insanın öldüğüne inanamıyorsunuz," diyor.

Bukowski'nin kitaplarının katkısıyla Black Sparrow Press, sıfırdan yılda yarım milyon doları aşan bir ciroya sahip önemli bir şirket haline gelmiş ve her şey, De Longpre Avenue'da Bukowski'nin sehpasında atılan ilk imzayla başlamıştı. "O olmasaydı nasıl bir hayatım olurdu diye düşünürüm hep. Çok kısa bir süre içinde ikimiz de aynı amacı gerçekleştirmek üzere fikir ve güç birliği etmiştik. Gelecek otuz yıl boyunca o yazacak ben basacaktım. Elimde o öldükten sonra bile beni birkaç yıl idare edecek kadar malzeme vardı ama aynı şey değildi. Bir daha onunla asla her gün konuşamayacaktım."

Marina'nın babasıyla arasındaki bağlar çok güçlüydü. "Bir derdim olduğunda ne yapacağımı iyi biliyordum, mutlaka bir çare bulacağından emin olduğum için hemen ona gidiyordum," diyor. "Yetişkin hayatımda yıllardır sorunlarımla kendim başa çıkabildiğim ve her şeyi çok iyi başardığım halde ölümünün ardından onu özlemeye başladığım zaman bir şeyin de farkına vardım: Zihnimin bir köşesine yerleşmiş olan güven duygusunu yitirmiştim. Yine her şeyin yolunda gideceğinden emindim ama yine de onu arayıp yardım alabilecek ol saydım her şey daha iyi olacaktı."

Bukowski hayatı boyunca çok fazla sayıda yakın arkadaşa ihtiyaç duymayan yalnız biri olarak yaşamasına rağmen ölümü onlar için büyük kayıp olan pek çok kadın ve erkek bırakmıştı arkasında. Bu ricasıyla Almanya'dan kalkıp gelmeye hazır Carl Weissner, Michael Montfort, Sean Penn, Steve Richmond ve John Thomas bunlardan yalnızca birkaçıydı. Uykusu kaçan ve sabah çok erken saatlerde uyanan John Thomas radyoyu açmış ve yirmi dört saat yayın yapan istasyonlardan birinin haber bülteninde Bukowski'nin öldüğünü duyunca hüngür hüngür ağlamıştı.

Linda King, Bukowski'nin ölümünü ancak birkaç gün sonra öğ

rencbildi. Yeğeni bir dergide okumuş ve ona haber vermişti. Gerçi Bukowski'den ayrılalı yirmi yıl oluyordu ama aşk anıları hâlâ capcanlıydı. Şunları yazmıştı:

Edgewater Terrace'taki yatak odasının
parlak aydınlığı sonsuza dek var olacak
daima neşeyle hatırlayacağım
kahkahaları, esprili öyküleri
resmi, heykeli, okumaları,
kahkahaları, aşkı, kahkahaları

Barmen Ruben Rueda, Bukowski'nin en sevdiği lokanta olan Musso & Frank'te tatlı Alman beyaz şarabı, Rieslings&Liebfraumilch servisini iptal etti. Bukowski yemeğe başlamadan önce mutlaka barda oturur iki şişe içerdi. Bu alışkanlığını bilen lokanta sahipleri daima depolarında çok sevdikleri müşterileri için bu şaraptan hazır bulundururlardı.

Gazetelerde ölümüyle ilgili çıkan haberler yaşadığı sefil hayat üzerinde yoğunlaşmıştı. Ondan "barların ozanı" olarak söz ediyor, neden bu kadar beğendikleri bir türlü anlaşılamayan kült bir okur kitlesi bulunan sıradan bir yazar olduğunu söylüyorlardı. Romanları hakkında aldığı tek tük olumlu eleştiri ve *Barfly*'ın dikkat çekici başarısı dışında medya hep olumsuz yönlerini öne çıkarmıştı.

Ancak hiçbir sınıflandırmaya dahil edilemeyen Bukowski, modern Amerikan edebiyatında en çok taklit edilen yazarlardan biriydi. Yalın düz yazı ve şiirlerinin kaynağı çok basit konulardı: Başlangıçta Hemingway ve Fante'den etkilenmiş ama daha önce pek çok kez belirttiği gibi Hemingway'de mizah unsurunun eksik olduğunu görüp eklemişti. Gündelik hayat, Bukowski'nin bilinçli olarak seçtiği bir konuydu. Öykülerini anlattığı kişiler kahramanlık ya da başarı peşinde koşmayan, basit işlerde çalışan, ucuz evlerde oturan nispeten daha az başarılı olan Amerikalılar'dı. Kendi hayatına ait ayrıntıları abarttığı ve yeni baştan yarattığı halde bu dünyayı son derece ikna edici bir biçimde yansıtmıştı. İnsan ilişkilerinde dürüstlüğü ön planda sunmuştu: çocuk ve ebeveyni arasındaki ilişkiyi de, kadın-erkek arasındaki ilişkiyi de...

Hep içkiyle ilgili konularda yazmaktan hoşlanması, yazılarında hayatını sansasyonel biçimlerde sunması ve kaba olmak için elinden geleni yapması yüzünden Bukowski eleştirmenlerin sürekli tepkisini çekmişti. Çok fazla kitap yayınlamıştı, özellikle de çok fazla şiir. Ama altı roman, düzinelerce kısa öykü, senaryo ve çeşitli şiir kitaplarından oluşan eserleri dikkatlice okunursa asla uzlaşmacı bir havaya bürünmeyen, hatta meydan okuyan bir tavrı olduğu görülür: ağır işlere, dayatılan kurallara, yalancılığa ve özentiye karşı çıkmış, insan hayatının çoğu zaman perişan olduğuna ve insanların birbirine kötü davranmasına rağmen hayatın yine de güzel, seksi ve komik olduğuna inanmıştı.

Pek çok eleştirmen onun toplum kurallarını hor gören bir yazar olduğunu söylüyordu ama Bukowski insanların nasıl davrandığını gerçekçi bir gözle izlemekten başka bir şey yapmamış ve onları yansıtırken şüpheye yer vermeyecek bir anlatım biçimi seçmişti. "Zamanın moda yazarlarından değildi ve asla moda yazarları izleyen okur kitlesine hitap etmiyordu," diyor John Martin. "Yazma tarzı pek çok kişiye saldırganca geliyordu. Oysa o, çok dürüst ve dobraydı."

Bukowski'nin dostları Pazartesi günü Green Hills Memorial Park'ta cenaze için toplandığında sıcak, puslu, tipik bir Los Angeles öğleden sonrasıydı. Kavak ağacından yapılmış bir tabutta yatan Bukowski'ye sanki o gün Hollywood Park'a gidiyormuş gibi kareli bir gömlek ve kolsuz bir mont giydirilmiş, üst cebine kalemler konmuştu.

Cenaze törenine katılanlar arasında Linda Lee ve Marina Bukowski'den başka John ve Barbara Martin, Sean Penn, Red Stodolsky ve eşi Mina, John Thomas'la eşi Philomene Long ve Carl Weissner'la San Pedro'daki komşu ve dostları ve hastaneden Dr Dick Ellis de vardı. Saat 3'e doğru sıradan görünümüyle daha çok bir banliyö buluşu galovunu andıran ve ancak vitraylı camlarıyla ne olduğu anlaşılan şapele girdiler. "İçeride sanki bir kokarca girmiş gibi ağır bir koku vardı," diyor John Thomas. "Nedense bu kokunun çok uygun düştüğünü düşündüm." Bukowski bir katolik olarak vaftiz edilmiş olmasına rağmen kilisede din adamı yoktu. Linda Lee töreni Budist

rahiplerin düzenlemesini istemiş, ayrıca konuşma yapmaları için de birkaç dostu çağırmıştı.

John Martin, Bukowski'nin büyük bir yazar olduğunu ve onu kimsenin unutmayacağından şüphe duymadığını söyledi. Carl Weissner konuşmaya çalıştı ama o kadar üzgündü ki başaramadı. Baş rahip ayağa kalktı, ancak törene katılanların çoğu onun ne dediğini anlayamadı bile. "Konuşma yapan kişi yedi rakamını tekrarlayıp durdu. Acaba ölen kişinin yedi yaşında olduğunu mu sanıyor diye düşünmeden edemedim," diyor Thomas. "Bukowski bu kadar saçma bir cenaze töreni düzenlendiğini hissetmişse mutlaka tabutunun içinde kahkahalarla gülmüştür."

Törene katılanlar arabalarına binip iki sıra halinde taş tabletlerin dizili olduğu Bay View Drive'den geçerek sola, Avalon Drive'a saptılar ve Bukowski'nin genç bir ağacın gölgesinde gömüleceği Ocean View olarak bilinen tepeye vardılar. Rahiplerden biri tabutun üzerine bir gül bıraktı. Bukowski'nin dostları şanş getirsin diye tabuta vurdu, sonra hepsi uzaklaşıp gitti.

düşünüyorum da ben gittikten sonra
başkaları için daha başka günler olacak,
daha başka geceler.
köpekler gezinecek, ağaçlar salınacak
rüzgârda.

benden geriye çok bir şey kalmayacak.
okunacak birkaç şey belki.

yol kenarında bitmiş bir yabani
soğan.

karanlıkta Paris.
(*Yeni Bir Savaş*)

TEŞEKKÜRLER

Bu biyografinin hazırlanmasını kapsayan, iki yılı aşkın bir zaman diliminde Andernach, Almanya'dan Los Angeles, California'ya dek sayıları yüzü geçen ve Charles Bukowski'yi tanıyan bir çok kişiyle görüştüm. Diğerleri mektupla katkıda bulunarak daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış mektupları, el yazmalarını ve fotoğrafları bana ulaştırmaya çalıştı. Bana zaman ayıran herkese müteşekkirim, ama şu adları özellikle anmadan geçemeyeceğim:

En büyük borcum, Bukowski'nin yayıncısı/editörü, Black Sparrow Press'ten John Martin'edir. John ve Black Sparrow kitaplarını dizayn eden eşi Barbara büyük bir konukseverlik gösterdi ve çok yardımcı oldu. Özellikle John'a, Bukowski'yle yirmi yedi yıl boyunca sürdürdüğü yazışmalardan sonra sakladığı ve daha önce hiçbir yerde yayınlanmayan, benim için müthiş bir kaynak oluşturan gizli mektupları gösterdiği için müteşekkirim.

Bukowski'nin ailesinden özellikle dul eşi Linda Lee Bukowski'ye ve tek çocuğu Marina Bukowski'ye teşekkür etmek isterim. Ayrıca Marina'nın annesi FrancEyE'a; kuzenleri, California'da yaşayan Katherine Wood'a; Andernach'ta yaşayan ve aile arşivinde yer alan, daha önce yayınlanmayan mektup ve fotoğrafları benimle paylaşarak aile

hakkında ayrıntılı bilgi edinmemi sağlayan Karl ve Josephine Fett'e teşekkür ederim. Ayrıca Bukowski'nin aşağıda adlarını andığım akrabalarına da müteşekkirim; İlk eşi Barbara Nell Frye, Wheeler, Teksas'tan Tom Frye, California'dan Sunny Thomas ve Leah Belle Wilson. Bukowski ile Barbara'nın, kitabımda yer alan ama daha önce hiçbir yerde yayınlanmayan fotoğraflardan birini Leah Belle Wilson'dan aldım. Andernach'ta Matthew Davis başarılı ve sabırlı çevirileriyle bana çok yardımcı oldu.

Bukowski'nin okul günleriyle ilgili bilgi veren, Los Angeles High School'un 1939 mezunları arasından şu öğrencilere teşekkür borçluyum: Roger Bloomer, Stephen Kavanaugh, John Corbeil, Fred Merrill, Robert Merryman, Mark Norton ve Barbara Purdy. Aşağıdaki kurumların idareci ve çalışanlarına da teşekkürler: Virginia Road Elementary School, Mount Vernon Junior High School, Susan Miller Dorsey High School, LA High School ve Los Angeles City College. Ayrıca Bukowski'nin okul hayatıyla ilgili ayrıntıları sağladığı için Los Angeles Unified School District'e de teşekkür ederim.

Arlington, Virginia'daki Selective Service System, Bukowski'nin askerlikle ilgili bilgilerini belirlememde yardımcı oldu. Philadelphia'daki Temple Üniversitesi'nden Brenda Galloway, Bukowski'nin bu şehirde kaldığı dönemle ilgili bilgi sahibi olmam için Fairmount Avenue çevresindeki araştırmalarıyla bana çok yardımcı oldu.

Jane Cooney Baker'la ilgili yeni bilgilerin çoğunu Cooney ailesini tanıyan ve hâlâ Roswell, New Mexico'da yaşayan arkadaş ve tanıdıklardan derledim. Bu kişiler arasında Richard G. Bean, Orville Cookson, Lavora Fisk, Jean Rockhold ve John H. Wyley'yi sayabilirim. Ayrıca Roswell Tarih Derneği'ne, Roswell Kitaplığı'na, *Roswell Daily Record*'a ve bana, Jane'in yayınlanacak ilk resmini verdiği Roswell High School'un müdürüne teşekkür borçluyum. Ayrıca Jane'in ailesine ait bilgileri edinmeme yardımcı olan New Mexico Eyaleti Sağlık Birimi'nde görev yapan Celine Sanchez'e de müteşekkirim.

Bukowski'nin özel dosyasını veren Birleşik Devletler Posta İdaresi'ne ve Los Angeles, Terminal Annex'teki eski çalışma arkadaşları David Berger'a, Johnny Moore'a ve Grace Washington'a teşekkür-

lerimi sunarım.

Bukowski'nin kimileriyle çok yakın dost olduğu edebiyat çevrelerinden tanıdıklarının adlarını da burada anmalıyım: John Bennett, Douglas Blazek, John Bryan, Neeli Cherkovski, Judson Crews, Lawrenge Ferlinghetti, Allen Ginsberg, E.V. Griffith, Jack Hirschman, Philomene Long, Norman Mailer, Gerard Malanga, Marvin Malone, Ann Menebroker, Jack Micheline, Barry Miles, Harold Norse, Ben Pleasants, Al Purdy, Steve Richmond, Kevin Ring, Jory Sherman, Ed Smith, Joan Smith, Nikos Stangos, John Thomas, Gypsy Lou Weeb, Miller Milliams, A.D. Winans, Carl Weissner ve Lesley Woolf Hedley. Gerard Malanga'ya, Steve Richmond'a ve Nikos Stangos'a daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış mektuplarını verdikleri için ayrıca teşekkür ederim. Ayrıca aşağıda adlarını sayacağım kişilere de şükranlarım sonsuzdur: Raymond Carver'ın dul eşi Tess Gallagher; John William Corrington'ın dul eşi Joyce Corrington; John Fante'nin dul eşi Joyce Fante ve William Wantling'in dul eşi Ruth Wantling. Joyce Corrington bana Bukowski'nin eşine yazdığı bir tomar mektubu vermişti.

Bukowski'nin eski sevgililerinden bir kısmı yaşadıkları ilişkiyi bütün ayrıntılarıyla anlatma cesareti gösterdi: Aşağıda adları yazılı olanlara teşekkürlerimi sunarım: Joanna Bull, Linda King, Amber O'Neill, Jane Manhattan, Pamela Miller (nam-ı diğer Cupcakes) Jo Jo Planteen, Claire Rabe ve Liza Williams. Linda King'e yayınlanmamış aşk mektuplarını okumama izin verdiği, Ruth Wantling'e de Bukowski'yle aralarında geçenleri anlattığı için özellikle teşekkür ederim.

Aşağıda adlarını sayacağım, Bukowski'yi tanıyan aktörlere de teşekkür borçluyum: Ben Gazzara, Elliot Gould, Sean Penn, Mickey Rourke ve Harry Dean Stanton. Taylor Hackford'a ise beni Hollwood'daki evine çağırıp çektiği *Bukowski* belgeselini izlettirdiği için müteşekkirim.

Bukowski'nin dostları ve arkadaşları arasında olup da bana yardım eden şu kişilere de teşekkür borçluyum: Arthur'un mütevefla avukatının dul eşi Sheila Applebaum'a; Jefferson Airplane'in solisti ve bestecisi Marty Balin'e; fotoğrafçı Sam Cherry ve torunu Dani Tull'a; *Barfly*'daki aktör Mick Collins'e; Bukowski'nin De Longpre

Avenue'daki eski ev sahibi Francis Crotty'ye ve eski komşuları Paul Jenson ile Sina Taylor'a; ressam R. Crumb'a; Bukowski'nin Carlton Way'de oturan arkadaşları Brad Darby, Tina Darby ve George Di Caprio'ya; Bukowski'yle Almanya'da tanışan Rolf Degen'e; Linda King'in kız kardeşi Gerry'ye; şarkıcı-besteci Bob Lind'e; fotoğrafçı Michael Monfort'a; ressam Spain Rodriguez'e; yazar ve gazeteci Lionel Rolfe'a; Hollywood'daki The Musso & Frank Grill'de Bukowski'ye içki servisi yapan garson Ruben Rueda'ya; Hollywood'daki Baroque Books'un sahibi Sholom "Red" Stodolsky'ye; Bukowski'yle New Orleans'ta tanışan Ben C. Toledano'ya ve karikatürist Robert Williams'a. Ayrıca Henry Bukowski'nin Temple City'deki komşuları Irma Billie'ye ve müteveffa eşi Francis'e de teşekkür ederim.

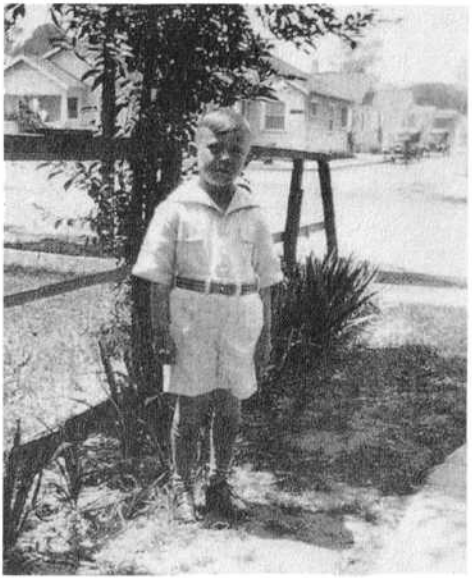
Michigan'daki Sun Dog Press'ten Al Berlinski; New Orleans'lı kitap dağıtımcısı Ed Blair ve Seattle'lı dağıtımcı Ed Smith çok değerli arka plan bilgileri sundu. Al Berlinski ve Ed Blair bana çok ender bulunan kitapları tedarik etmekle kalmayıp tek başıma asla başaramayacağım kişilere ulaşmamı sağladılar.

Bölüm başlarında Bukowski'nin çizimlerini kullanmama izin verdikleri için Black Sparrow Press'e, Ed Blair'e, Linda King'e, Ed Smith'e, Joan Smith'e ve Sudburry, Massachusetts'ten Jeffrey H. Weinberg'e çok teşekkür ederim.

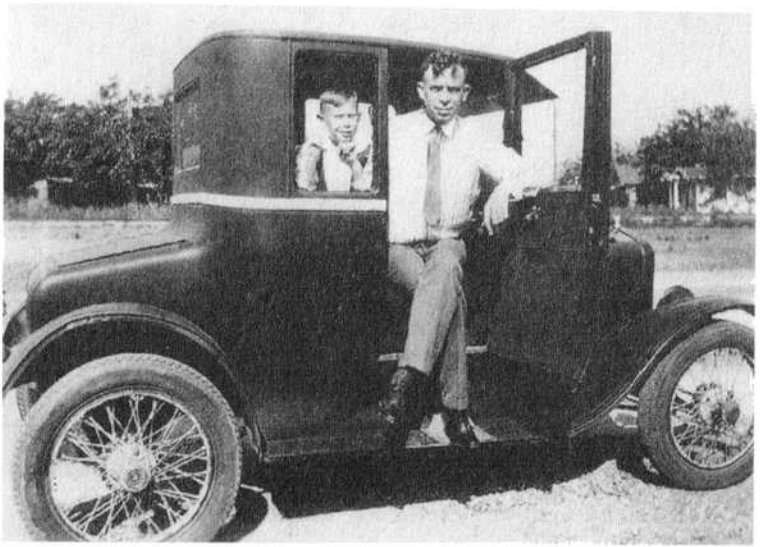
Bu kitabı hazırladığım sırada bazı üniversiteleri ziyaret ettim ya da onlarla yazıştım. Aşağıda adlarını sayacağım kuruluşlarda görevli kişilere de teşekkürü borç bilirim: Tucson'daki University of Arizona'ya; Rhode Island'daki Brown University'ye; Louisiana'daki Centerary College'a; Almanya'daki Mainz University'ye; Buffalo'daki State University of New York'a ve özellikle Michael Basinski'ye; Los Angeles'taki University of California'ya (UCLA); Santa Barbara'daki University of California'ya (UCSB) ve özellikle Yolanda Blue'ya; Philadelphia'daki Temple University'ye ve Brenda Galloway'e; Austin'deki University of Texas'a ve özellikle Bill Fagelson'a.

Ayrıca Canongate Books'taki Jamie Byng'e, Rebel Inc.'teki Kevin Williamson'a ve Grove Press çalışanlarına.

Son olarak da menajerlerime; Londra'daki Curtis Brown'dan Jane Bradish-Ellames'e ve New York'taki Scovil Chichak'a çok teşekkür ederim.



Küçük Bukowski 1920'lerin ortalarında Los Angeles'da yeni mahallelerinde.



Bukowski ve babası, Ford T model arabalarıyla Los Angeles çevresinde bir gezi sırasında.



Bukowski'nin hayatının en büyük aşkı, bir çok eserinin ilham kaynağı Jane Cooney Baker. 1927'de, New Mexico'da Roswell High School'un yıllığındaki fotoğraf. Jane Cooney Baker o sırada 17 yaşında.



1947 Temmuzunda, anne babasının Longwood Avenue'daki evlerinin önünde. Bukowski fotoğraf çekildiği sırada 27 yaşında.



Barbara Frye, 1954'de, Bukowski ile evlenmeden bir yıl önce Texas'tayken.



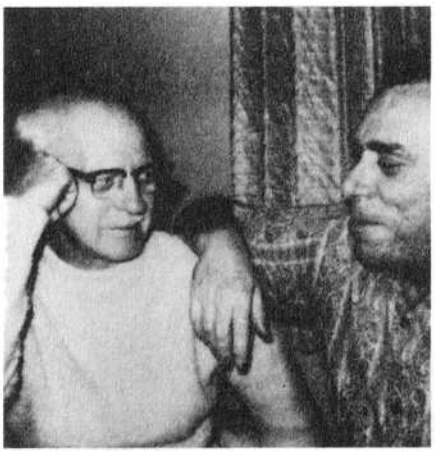
Bukowski ve eşi Barbara Frye, Aralık 1956'da, evliliklerinin ilk yılında.



N. Mariposa'da odasında ailesinin kendisine hediye ettiği daktilo ile çalışırken Daktilonun yanında Webbs'in Outsider (Yabancı) dergisi duruyor.



Bukowski'nin tek çocuğunun annesi FrancEyE, fotoğrafta 1964'de doğan kızları Marina'yla, Bukowski ile birlikte yaşadıkları De Longpre Avenue'daki evde.



Bukowski, yayıncısı ve arkadaşı Jon Webb'le.



Bukowski ve 'Gypsy Lou' Webb, 1964'de Bukowski'nin bungalovunun önünde.



Bukowski, "Günler Tepelerden Aşağı Koşan Vahşi Atlar Misali" adlı kitabının kapağında kullanılmak üzere trenin üstünde bir fotoğrafının çekilmesini istemişti. Fotoğraf çekimi için trene tırmanmaya çalışırken.



Frolic Room, 1970'lerde, Hollywood Bulvarı'nda en sık gittiği bar.



Zamanının büyük bir bölümünü geçirdiği barlardan birinin önünde



Şubat 1971'de Bukowski, kendinin bir büstünü yapması için Linda King'e poz vermişti. Büst yapılırken aralarındaki aşk ilişkisi de gelişmişti. Linda King büstü bitirince Bukowski'ye hediye etmişti.



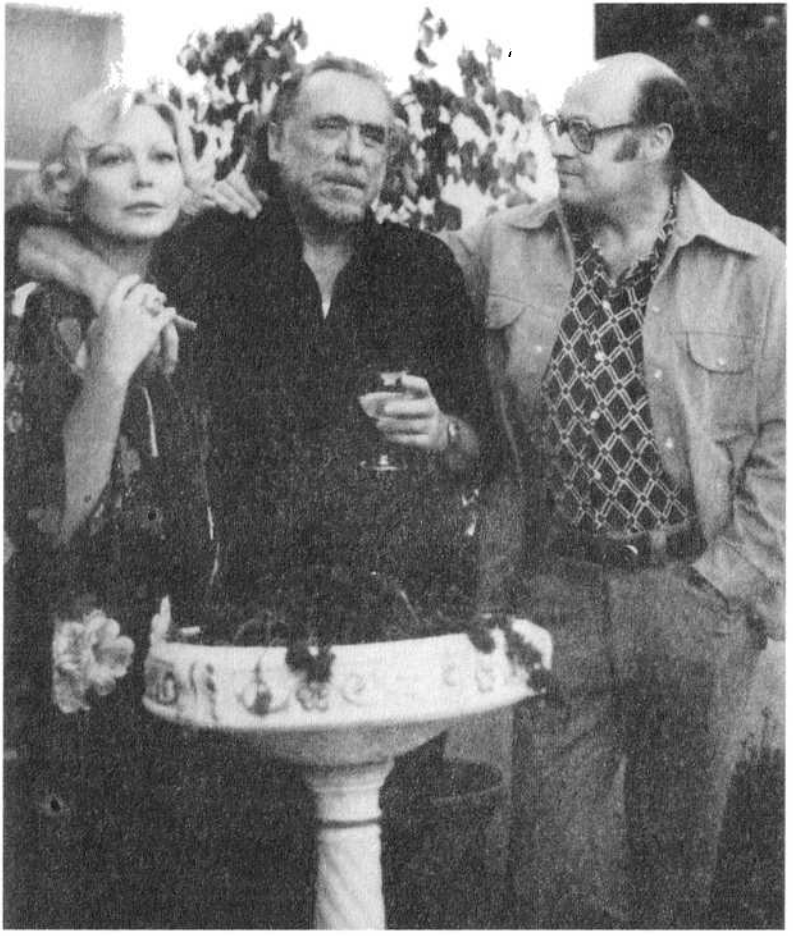
Genç heykeltraş Linda King 1970'de Bukowski'yle tanıştığı sırada.



1972 Temmuzunda, Liza Williams'la birlikte Catalina adasında tatil yaparken.



Catalina adasında otel odası. Bukowski ve kafesteki kuş iyi bir ikili oluşturmuşlardı.



Santa Barbara'da Black Sparrow'un sahibi ve editörü John Martin ve Bukowski'nin kitaplarının kapaklarını ve iç düzenini yapan, Martin'in eşi Barbara ile birlikte.



Linda King, bir süre çalıştığı Sunset Bulvarı'ndaki Flo's Place adlı barda.



Joan Smith, go go dansözü ve şair.



Kadınlar romanının kahramanlarından Amber O'Neil.



Jonna Bull, o dönemden bir başka arkadaş - sevgili.



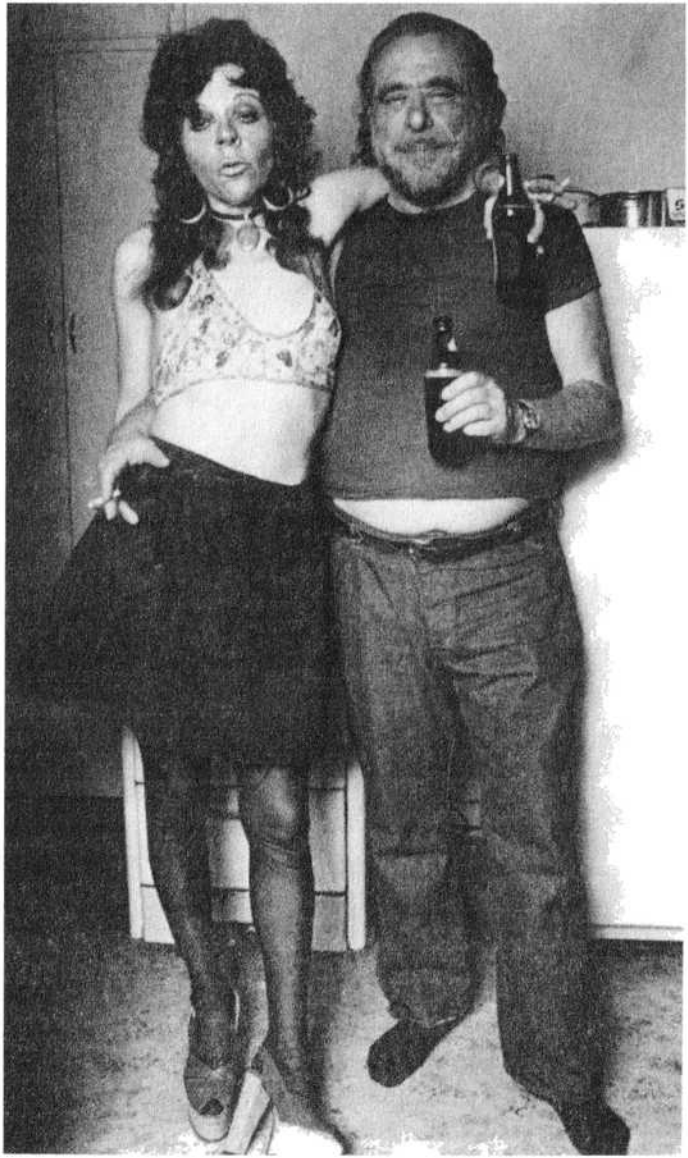
Şair Ann Menebroker, Bukowski'nin yakın aile dostu ve mektup arkadaşı. Bukowski, Menebroker'dan kocasını terketmesini ve kendisiyle birlikte Los Angeles'ta yaşamasını istemişti.



Jo Jo Planteen, Bukowski'nin 1970'lerdeki en genç hayranı.



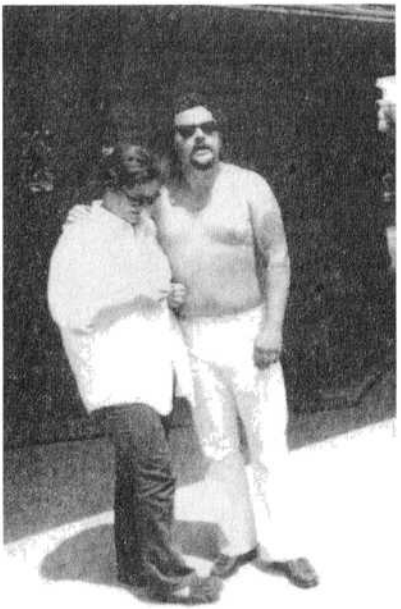
1975'de Bukowski'nin çılgınca aşık olduğu "Cupcakes" adıyla tanınan Pamela Miller.



Cupcakes'in en iyi arkadaşı Georgia Peckham-Krellner'le birlikte Carltonway'deki evde buzdolabının önünde.



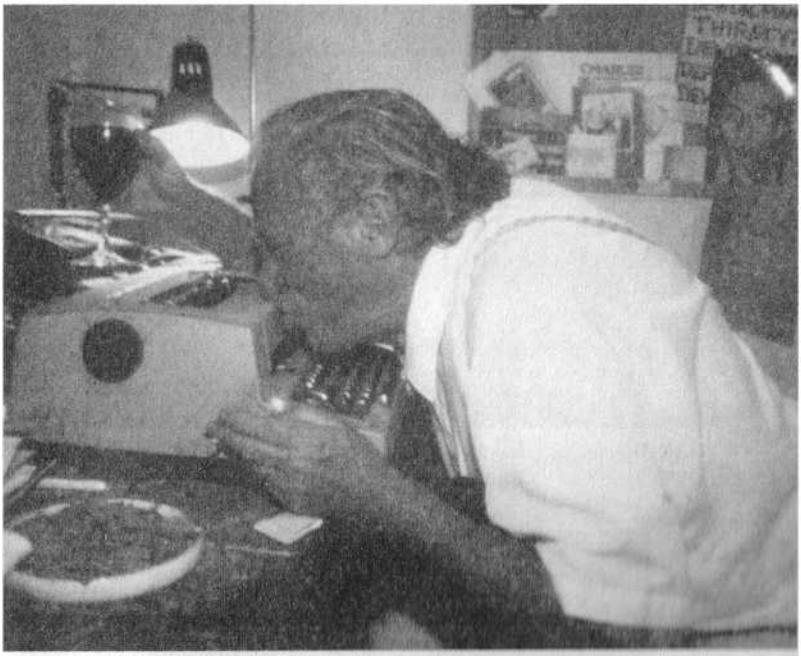
Bukowski'nin Carlton Way'deki komşuları exotik dansçı Tina ve bir sex shop işleten kocası Brad.



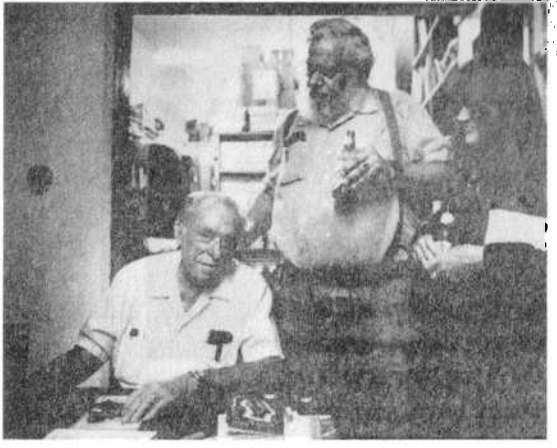
Şair William Wantling ve eşi Ruth. Şair Wantling, Bukowski'nin kendisiyle ilgili yazısından sonra aşırı alkolden öldü.



1985'in Ağustos'unda 65 yaşındayken Bukowski ikinci kez evlendi. Gelin, Linda Lee, 41 yaşındaydı. Los Angeles'in güneyindeki San Pedro'ya yerleştiler.



San Pedro'daki evde, Bukowski'nin çalışma odası ve sevgili daktilosu.



Arkadaşı John Thomas ve Thomas'ın eşiyle birlikte.



Los Angeles'ın güneyindeki Green Hills Memorial Park'taki Bukowski'nin mezartaşı.



Ölümünden üç yıl sonra, Bukowski'nin ilk torunu Nikhil Henry Bukowski Sahoo doğdu. Fotoğrafta küçük Bukowski annesiyle birlikte evlerinde.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu, 5
Giriş, 9
1. Mutsuz Çocukluk, 15
2. Bar Kelebeği Yılları, 28
3. Ölüm Daha Fazla Ölüm İstiyor, 48
4. Ucuz Odalarda Sohbetler, 65
5. De Longpre Avenue'de Aile Yaşantısı, 78
6. Black Sparrow ve Altmışlı Yıllar, 92
7. Postane, 117
8. Sevgi, Sevgi, Sevgi, 128
9. Kadınlar, 140
10. Ünlü Olmak, 160
11. Ölüm Gün Batımı Kan Zafer Kırmızısı Kızlar, 178
12. Avrupalı Çocuk, 195
13. Chanski Banliyöde, 208
14. Hollywood, 226
15. Son Yarış, 243
16. Gecenin Sonu, 261
Teşekkürler, 274

PANSİYON MANZUMELERİ

CHARLES BUKOWSKI

Pansiyon Manzumeleri, Charles Bukowski'nin ilk dönem şiirlerinden kendisi tarafından yapılmış bir seçki. Pansiyon Manzumeleri'nde yer alan şiirlerin çoğunluğu, çok az tanınan ya da underground dergilerde yayınlanmış ve daha önce kitaplaştırılmamış.

Yazmaya başladığı ilk yıllarda, beş parasız, sefalet içinde, daktilosu ve bira şişesiyle yetinerek, berbat pansiyon odalarında kalarak durmadan yazmış Bukowski. Bu şiirlerini ilk yazılmış halleriyle, gözden geçirmeden, düzeltmeden dergilere göndermiş. Hayat, ölüm, alkol, at yarışları, yazmak, kadınlar, erkekler, şairler ve arka sokaklar hakkında tanıdık üslubuyla yazmış. Çarpıcı, duygusal, öfkeli ve ironik bu şiirleri yıllar sonra Pansiyon Manzumeleri adıyla bir araya getirmiş.

Bukowski, şiirleri hakkında şöyle diyor; "İlk şiirler şu anda bulunduğum noktadan daha lirikler. Bu şiirleri beğeniyorum ancak "Bukowski'nin ilk şiirleri çok daha iyiydi," iddiasında bulunanlara katılmıyorum. Kimileri bu iddiaları eleştiri yazılarında dile getirdiler, kimileri de dedikodu sohbetlerinde.

Şimdi okuyucu kendi kararını ilk elden verebilir.

Bugünkü şiirimde konuya daha doğrudan yönelip özüne iniyorum ve sonra da çıkıyorum. Önceki ve bugünkü tarzlarımın birbirinden daha üstün ya da başarısız olduğuna inanmıyorum. Farklılar, hepsi bu."

Önsözde yazdığı gibi; "Öyle ya da böyle, o acayip ve çılgın dönemin, o uzak saatlerin şiirlerinin bir çoğu işte burada. Sigara dumanıyla buğulanmış odada altmışsekiz bir vaziyette şansımızı denedik. Umarım işinize yarar, yaramazsa da, eh o zaman, ###."

(*Çeviri; Ümit Tosun,* 216 sayfa)

"Çılgın Bir Yaşamın Kollarında Tutsak, Bukowski'nin dehasına yaraşır türde bir saygı duruşu. Bukowski'nin hem yazar hem de insan olarak özünü yakalamayı başarmış."

John Martin, Black Sparrow Press, Bukowski'nin editörü ve yayıncısı.

"Bukowski hakkında yazılan en ayrıntılı biyografi olma özelliğini taşıyan bu eser özellikle yazarın tartışmalı anti-kahraman bar kelebeği imajı üzerinde yoğunlaşıyor... keyifli bir kitap."

Nick Wyke, The Times (Londra)

"Muhteşem... Bukowski'nin böylesine ayrıntılı ve kapsamlı bir biyografisi ilk kez yazılıyor... Harika bir adam hakkında harika bir kitap."

Ross Fortune, Time Out

"Amerikan edebiyatının 'Pis Moruğu'nun canlı bir portresi."

William Gargan, Library Journal

"Sounes'un eserinde karşılaştığımız adam, bira, kadın ve tanınma ihtiyaçlarını giderme yollarını sonuna kadar arayan, kızının nafakasını aksatmayan, şefkatli bir adam. Şöhretin baştan çıkarıcı cazibesine karşı koymayı başarmış biri. Uzunca bir süre bir benzerinin yazılacağını sanmadığım bu kapsamlı biyografi, tanıttığı kişiye büyük bir sevecenlikle yaklaşıyor. Okur, Bukowski'nin, insanları canlı tutacak türden şiirler ve öykülerinin yüceltildiğini hissediyor."

Guy Mennes-Abbott, The Independent

Çeviri: Zeynep Akkuş

12 500 TL

ISBN975-8441-20-5

9 789758 441204